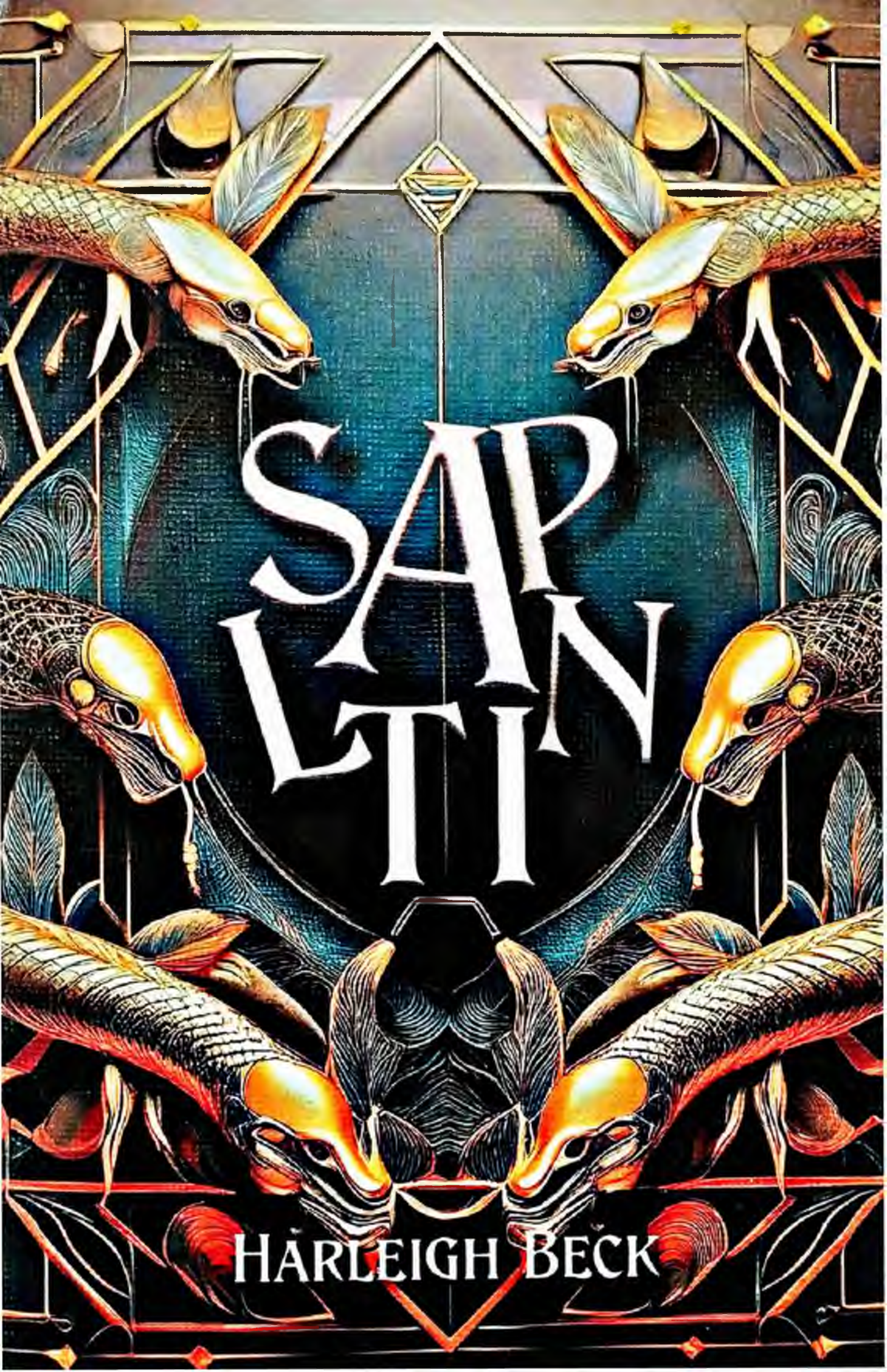
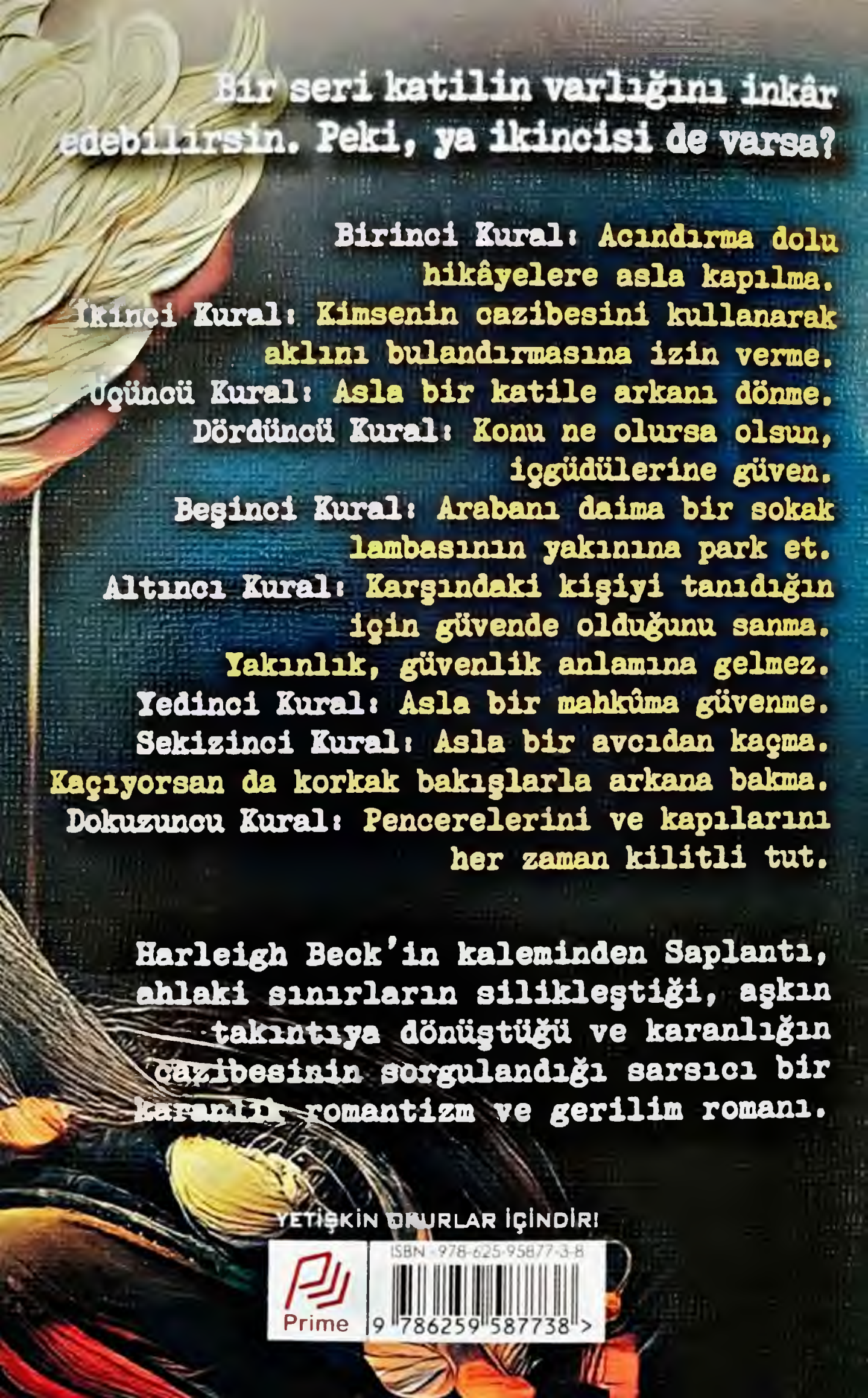

SAPLANTI
HARLEIGH BECK

Bir seri katilin varlığını inkâr edebilirsin. Peki, ya ikincisi de varsa?

Birinci Kural: Acındırma dolu hikâyelere asla kapılma.
İkinci Kural: Kimsenin cazibesini kullanarak aklını bulandırmasına izin verme.
Üçüncü Kural: Asla bir katile arkanı dönme.
Dördüncü Kural: Konu ne olursa olsun, içgüdülerine güven.
Beşinci Kural: Arabanı daima bir sokak lambasının yakınına park et.
Altıncı Kural: Karşındaki kişiyi tanıdığın için güvende olduğunu sanma. Yakınlık, güvenlik anlamına gelmez.
Yedinci Kural: Asla bir mahkûma güvenme.
Sekizinci Kural: Asla bir avcıdan kaçma. Kaçıyorsan da korkak bakışlarla arkana bakma.
Dokuzuncu Kural: Pencerelerini ve kapılarını her zaman kilitli tut.

Harleigh Beck'in kaleminden Saplantı, ahlaki sınırların silikleştiği, aşkın takıntıya dönüştüğü ve karanlığın cazibesinin sorgulandığı sarsıcı bir karanlık romantizm ve gerilim romanı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Prime
ISBN 978-625-95877-3-8
9 786259 587738 >

Saplantı

Harleigh Beck

Genel Yayın Yönetmeni
Şahin Güç
Orijinal Adı
Obsession
Çevirmen
Esra Nazenin Özdemir
Editör
Bahar Çağla Güç — *Düzenleme* *Ny.ozlem*
Kapak Tasarımı
Tamer Değirmenci
ISBN ****
978-625-95877-3-8
1. Baskı
Haziran 2025
Yayıncı Sertifikası: 45739

Copyright © Harleigh Beck

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı: *****
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

Prime Kitap
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.
Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com
info@primekitap.com

Harleigh Beck

Ninova

Tetikleyici Unsurlar

Son derece karanlık, sert romantizmler ve erotik korku hikâyeleri kurgulayan bir yazarım. Bu hikâye de bir istisna değil. Bu kitapta ne iyi adamlar ne de kurtarılabilecek karakterler bulacaksınız. Kitap, bir seri katili romantize ediyor. Hassas bir okuyucuysanız bu kitabı okumamanızı öneririm.

Unutmayın, bu bir kurgu. Yazarı olarak bu sayfalardaki karanlık temaları onaylamamakla birlikte, bu hikâye hapishane hayatının ya da hukuk sisteminin gerçekçi bir temsili değildir.

Tetikleyicilerinizi bildiğinize ve sorumlu bir şekilde okuyacağınıza güveniyorum.

İçerik uyarıları zorla veya rıza dışı cinsel eylemler, cinsel saldırı, seri şekilde işlenen cinayet, işkence sahneleri, uzuv kesme, kan fetişi, hem duygusal hem de fiziksel çocuk istismarı ve hayvanlara yönelik şiddeti içermekle beraber, bunlarla sınırlı değildir.

Duzenleme
Ny.ozlem

Giriş

Savannah

Odunsu puro dumanı, ekşi ter ve bira kokuları etrafımı sararken, babamın güçlü kolları beni kucaklayıp rüyalarımdan kopardı. Yataktan kaldırıp göğsüne bastırmadan önce ayıcığımı yakalamayı başardım ve burnumu babamın kirli boynuna gömerken, ayıcığıma sıkı sıkı sarıldım.

Babam genellikle beni kendi odasına götürürdü ama bu gece farklıydı; beni oturma odasından gelen erkek kahkahaları ve Rock müziğin yükseldiği sese doğru taşıdı.

Beni babamın uyuttuğu çarşamba akşamları evimize gelen adamlardan her zaman korkmuşumdur. Onlar kocaman, kötü kokulu ve çok gürültülülerdi. Babamın bazı geceler bana okuduğu korkutucu masallardaki canavarları hatırlatıyorlardı.

Ayıcığı göğsüme bastırarak babamın gömleğine yüzümü sakladım. Beni sardığı kocaman kollarıyla göğsüne kenetlenmiş şekilde oturma odasına girdik.

Bu gecenin bu kadar sessiz olmasını sevmemiştim.

Bana baktıklarını hissetmekten hoşlanmamıştım.

Babam, ağırlığımızla gıcırdayan sandalyeye oturduktan sonra, tütün kokan parmaklarıyla saçlarımı alnımdan geriye doğru okşayarak, "Küçük kızım, seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum," dedi.

Ayıcığımı daha da sıkı kavrayıp nefesimi tutarken, yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Seninle nihayet tanışacakları için çok heyecanlılar," diyerek tedirginliğimi yatıştırmaya çalıştı.

Göz ucuyla bakmaya cesaret edebildiğimde, dev canavarların gözleriyle karşılaştım.

Puro dumanının kıvrımları arasında, bakışlarını benden ayırmayan gözler.

Odamın en saklı, en kuytu yerlerine kaçıp gizlenmek istememe sebep olan gözler.

Babam yanımızdaki adamı işaret etti. Adam bir nefes daha çektikten sonra, sararmış dişlerini gösteren korkutucu bir gülümsemeyle puroyu ağzından çıkardı.

"Michael'a merhaba de Savannah," dedi babam.

Ayıcığıma daha da sıkı sarılarak, yumuşak kürküne, "Merhaba... Michael," diye mırıldandım.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum küçük kız," diye cevap verdi, üç küçük domuz hikâyesindeki kötü kurt gibi sırıtarak.

"Ve bu," dedi babam, masanın karşısındaki uzun ve zayıf adamı işaret ederek, "Mark." Elindeki iskambil kartlarını karıştırmasını midem bulanarak izledim. Diğer adamın aksine, konuşmadan sessizce kıkırdadı.

Ben daha merhaba diyemeden babam üçüncü adamı, David'i tanıttı. O da elinde kartlar olan diğer adamı omzundan itti. "Hıyarlık etme."

"Ve işte Andy," dedi babam, elinde bira kutularıyla oturma odasına giren sarışın adama dikkatimi çekerek. "Bunlar babanın okuldan arkadaşları."

Andy bira kutularını masaya koyarken, babam öne doğru uzandı ve Mark'ın dağıttığı kartları aldı. Kartlardan birinde köşelerinde kalplerle birlikte bir kraliçe resmi gördüm. Babam kartları masanın üzerine ters çevirip, "Kim oynuyor?" diye sordu.

Adamlar karanlık gözlerini üzerime dikerken, babamın kucağından atlayıp odama koşma isteğiyle başımı yana döndürüp saçlarımın arkasına saklanmaya çalışarak geri çekildim. Ama babamın kocaman kolları, arabamızdaki emniyet kemeri gibi ya da geçen gece rüyamda beni bir kır yolunda kovalayan yılan gibi bedenimi sardı. Rüyamda da ne kadar hızlı koşsam da kaçamamıştım. İleride büyük ahşap kapıları olan bir ahır vardı. İçeri dalıp kapıları kapatmaya çalışmıştım ama yılan hızla yolun sonuna gelmişti bile. Çok, çok hızlıydı. Ahırın kapılarını kapatacak kadar güçlü değildim.

Babamın kolları, rüyamın sonunda beni sıkarak öldüren o yılan gibi hissettirmişti.

Kurt gibi gülümseyen adam, ilk kartını masaya bıraktı ve kötü kokulu purosundan bir nefes daha çekip dumanını keyifle üfledi.

Külleri kül tablasına silkeledikten sonra sırıtarak, "Haydi birlikte kart oynayalım küçük kız," dedi.

1. Bölüm

Savannah

Elliot hemen yanımda, "Hayatta olmaz!" diye bağırırken, "Özür dilerim, tekrar söyleyebilir misiniz?" diye sordum boğuk bir sesle.

Elliot'ı görmezden geldiği yetmezmiş gibi, bariz bir şekilde rahatsızlığını belli edercesine şakaklarını ovuşturan patronum James'e diktim gözlerimi.

Duvarları gazete kupürleriyle kaplı, ortasında kendisi için gurur kaynağı olan çalışma masası ve sadece bir kitaplığın bulunduğu küçük ofisi, Elliot'ın öfkesinin odadaki tüm oksijeni çekip almasıyla daha da küçülmüştü.

"İdeal bir durum olmadığını kabul ediyorum –" diye söze başladı James ama Elliot konuşmasını tamamlamasına izin vermedi.

"Ülkedeki en azılı seri katillerden biri olan Robbie Hammond neden herkesi reddedip röportajı sadece *onunla* yapmak istesin ki?" Küçümsediğini belli eder şekilde bana doğru el salladı. "Neden *o*?"

Dişlerimi sıkarak kollarımı göğsümde kavuşturdum, onun gayet rahat sergilediği kaba tavırlarına karşılık içimde beliren öfke dalgasını bastırmaya çalıştım. Ondan hoşlanmasam da haklı olduğu bir nokta vardı: Onun aksine, gazetede sadece iki aydan daha kısa bir süredir çalışıyordum. Birdenbire Robbie Hammond'dan bir röportaj talebi gelmişti –ama tek bir şartla: Röportajı yapacak kişi ben olmalıydım.

Yaklaşık bir yıl sonrasına planlanan idamına kadar, haftada bir gün bir saat olmak şartıyla benimle özel bir röportaj yapmayı kabul etmişti. Bu, bizim gibi küçük bir gazete için devasa bir fırsattı. Reddetmek aptallık olurdu.

Ama neden özellikle beni istemişti?

Huzursuzluk ve merak, içimde birbirleriyle savaşıyordu. Ama aynı zamanda gururumun okşandığını da inkâr edemezdim, ki bu çok endişe vericiydi. Kim bir seri katilin dikkatini çekmek isterdi ki? Daha da önemlisi, bu nasıl olmuştu? On altı yıldır hapisteydi.

Merakım, çimlerin arasından inatla çıkan yabani otlar gibiydi. Ne kadar bastırmaya çalışsam da kontrolden çıkmıştı. Yanı başımda bıçak gibi keskin bakışlarıyla beni ezen ve benden çok daha deneyimli olan başarılı muhabir Elliot varken, neden beni seçtiğini öğrenmek istiyordum...

Elliot her zaman gergin olmuştur. Bu binaya adım attığımda da bana kendini tanıtan ilk kişi oydu.

James boğazını temizleyip yamuk kravatını düzeltti. "Bu benim kararım değil Elliot ve değiştirmek için de yapabileceğim hiçbir şey yok. Ayrıca, bu Savannah için büyük bir fırsat olabilir. Evet, yeni olduğunu kabul ediyorum ama bu işi başarıyla tamamlayacağına inanıyorum."

"En azından onunla birlikte gitmeme izin verin," diye talep etti Elliot.

Bu isteğine anlam veremediğimi belli edercesine gözlerimi kısarak, "Senin derdin ne?" diye çıkıştım.

"Lütfen tartışmayın!"

Elliot kendinden son derece emin bir şekilde omuzlarını dikleştirerek bana döndü. "Benim derdim ne mi? Robbie Hammond bir seri katil, unuttun mu?"

Homurdandım. "Onunla yalnız kalacak değilim ya."

"Bu mesele değil. Seni manipüle edebilir –"

"Beni manipüle etmek mi?" diye parladım, içimde bir anda kabaran öfkeyle. "Kendimi savunamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Peki, sence neden özellikle *seni* istedi?"

James, masanın üzerine ellerini dayamış şekilde, şakaklarından bir ter damlası süzülürken bizim atışmamızı yorgun bir ifadeyle izliyordu.

Elliot'la ilk tanıştığımız andan itibaren hep çatıştık. Çünkü o geri adım atmak nedir bilmeyen, rekabetçi bir pislikti. Ben ise bir gün gelen kutuma düşen ve muhabir arandığını bildiren bir e-postanın ardından, çaresizlikten bu işe girmiştim.

İlk görüşmeye gittiğimde James şaşırmış görünüyordu, böyle bir ilan verildiğinden haberi olmadığını söylemişti. Ama yine de benim kadar hevesli birine ihtiyacı olduğunu kabul etmişti.

Ve işte buradaydım, iş arkadaşımın beni sindirmesine izin vermeyi reddediyordum, çünkü bu işin onun masasına düşmesini umuyordu.

"Sadece kıskanıyorsun, hepsi bu," diye söylendim, göz devirmemi zar zor engelleyerek.

James kendine bir bardak su doldurup hızla içti.

Elliot beni küçümsediğini belli etmek için cevap bile vermeyerek topuklarının üzerinde döndü ve hışımla dışarı çıktı ama kapıyı çarparak kapatmadan önce parmağını bana doğrultarak, "Bu fırsatı kaçırmasan iyi edersin. Bu işin gazetemize neler kazandırabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Cevap verme gereği duymadım. Kapı kapanırken James'in yorgun iniltilerini görmezden gelerek Elliot'a orta parmağımı gösterdim.

James ellerini yüzünde gezdirip derin bir nefes verdikten sonra, "İkiniz bir gün benim ölümüme sebep olacaksınız," dedi.

"Bence gayet iyi karşıladı," diye alay ettim.

James arkasına yaslanarak başını salladı.

"Egosuna böyle bir darbe iyi gelir," diye ekledim ama James sadece elini sallayıp geçiştirdi.

"İlk röportaj yarın, sabah saat 10'da." Gözleri uzun bir süre beni inceledi, ardından kapıya baktı. "Elliot'ın bu konuda haklı olduğu en önemli şey, bu işin gazetemiz için büyük bir fırsat olduğu, biliyorsun değil mi? Bunun altından kalkabileceğine emin misin?"

İçimdeki inatla dik durmaya çalışarak, tüm gücümle kendime ne kadar güvendiğimi belli etmek istercesine omuzlarımı dikleştirdim. "Elbette eminim."

James'in yüzündeki şüphe, bir parça da olsa güvenimi zedeledi. Benim gibi kadınları avlıyor olsalar bile, hüküm giymiş bir seri katille röportaj yapmak ne kadar zor olabilirdi ki? Sonuçta o, hapisteydi.

Zihnimin derinliklerinde küçücük bir ses, bu iş için fazlasıyla naif olduğumu fısıldadı ama inatçı tarafım bunu bastırdı. Sadece içimde hızla büyüyen o boğucu meraka odaklandım:

Neden beni seçtin Robbie Hammond?

* * *

Bakışlarım, beyaza boyanmış duvarlar, ortadaki metal masa ve solumdaki parmaklıklı pencerenin ötesindeki yüksek tel çitlere kaydı. Duvar saatinin sinir bozucu tik takları, ülkenin en azılı seri katili Robbie Hammond ile yüz yüze geleceğim ana kadar dakikaları sayıyordu.

Hâlâ burada olduğuma şaşkındım. James aslında bu iş için benden daha tecrübeli birini istiyordu; Elliot gibi birini. Yirmili yaşlarının başında ve gazetede ikinci ayını bile doldurmamış bir kadını değil. Ama potansiyelimi göstermek için bu fırsata ihtiyacım vardı ve kendimi ortaya koymazsam ne yazık ki bu işte bir yere varamazdım.

Şimdiye kadar yalnızca küçük bir haftalık köşem vardı ve bu röportaj benim daha büyük işler yapabilmek için –manşet haberi gibi– belki de tek fırsatımdı.

"Onun cazibesine kapılmayın. O, on dört kadını öldürmüş bir seri katil," dedi ofisteki yaşlı resepsiyon görevlisi Claire, ona bu işe atandığımı söylediğimde.

Cazibesine kapılmak mı? Kırk beş yaşında. Yaşımın neredeyse iki katı.

Alt dudağımı kemirdim –heyecanlandığımda yaptığım bir alışkanlıktı. Gözüm duvardaki saate kaydı. On dakikadır bekliyordum.

Dizim hafifçe seğirdi. Bu fırsat için heyecanlıydım ama aynı zamanda kendime bile belli etmemeye çalışsam da deli gibi gergindim.

Derin bir nefes verip pencerenin dışına, yüksek güvenlikli hapishanenin sınırlarını aşan ağaçları sarsan rüzgâra baktım.

Sandalyemde hafifçe kıpırdanırken, heyecandan terleyen avuçlarımı bacaklarıma silme isteğime karşı direndim.

Kapı açılıp bir gardiyan Robbie Hammond'a içeriye kadar eşlik ettiğinde bakışlarımı dışarıdaki manzaradan ayırdım. Elleri ve ayak bilekleri zincirlenmişti, beyaz hapishane kıyafeti geniş omuzlarını zorluyordu. Robbie gibi bir adamın bunca yıldır burada kilitliyken bile nasıl bu kadar formda kalabildiğini merak ederek heybetli bedenini inceledim.

Buz mavisi gözleri benimkilere kilitlendiği an, omurgam kaskatı kesildi. Gardiyan kelepçelerini açtı ve ben kapının yanında duran memura bakarken Robbie oturdu. Gözlerini benden hiç ayırmadı.

Boynumdaki ter damlaları saçlarımın tenime yapışmasına neden oldu.

"Atley Hill News'ten Savannah Campbell mısınız?" Gür sesi, sessizliği gök gürültüsü gibi yardı.

Boğazımı temizleyerek, gerginliğimi azaltmak adına ensemi ovmak için elimi kaldırdım ama bunu yapmamak için kendimi durdurup elimi hemen indirdim. Ona gergin bir gülümseme sundum. "Evet, benim." Boynumdaki yaka kartına uzanıp ona gösterdim. Mavi gözleri aşağıya kaydı, sonra aynı hızla tekrar yüzüme baktı.

"Sizi tanıdığıma memnun oldum Savannah."

Bariton sesi zengin ve pürüzsüzdü, karamel gibiydi ve hiç beklemediğim bir şekilde rahatlatıcıydı. Kadınları soğukkanlılıkla katleden bir adama uyan bir ses tonu değildi.

Dili dışarı fırladı ve alt dudağının üzerinde gezindi. "Ses kayıt cihazı getirdiniz mi?" diye sormadan önce bakışlarını beyaz bluzumun üzerinde gezdirdi.

Hemen çantama uzanıp içini karıştırırken, "Tabii ki. Burada bir yerde olmalı," diye mırıldandım. Sonunda bulup masanın üzerine koydum. Kapının önünde hareketsiz duran, boş boş ileriye bakan gardiyana son bir bakış attıktan sonra kaydı başlattım.

Robbie sanki üzerimdeki etkisini anlamış gibi ufak bir sırıtışla beni izledi. Onun varlığı beni ne kadar da tedirgin etmişti. Onda beni geren bir manyetizma vardı. Tehlikeli biriydi ve bunu odaya girer girmez anlamıştım zaten. Vücudumdaki her hücre bunu biliyordu.

Seri katillerin, içine kapanık, kel, orta yaşlı adamlar olduğu fikri nereden çıkmıştı? Robbie Hammond yakışıklıydı, güçlüydü ve gayet formdaydı.

Küçük bir parçam onun ne kadar ölümcül olduğunu bilmenin heyecanını yaşadı.

Robbie beni izlemeye devam ederken, onun ilgisinin yoğunluğu altında kıpırdanmamaya çalıştım. Belki de bu sefil yerde geçirdiği süre boyunca çok fazla kadın görmediğinden beni bu denli dikkatli izliyordu.

"Bana kendinizden bahseder misiniz Savannah?"

Ağzımı açıp kapatırken yanaklarım ısındı, onun açık sözlülüğü karşısında şaşırdım. "Senin hakkında konuşmak için buradayız Robbie. Bu görüşmeleri sen istedin, hatırladın mı?"

Çenesini yaka kartıma doğru eğdi. "Bu fotoğraf yeni çekilmiş. Yirmili yaşlarınızın başında olmalısınız. İşe başlayalı altı aydan az mı oldu?"

"Genç göründüğümü biliyorum," diye cevapladım. "Ama yeni olduğum o kadar belli mi?"

Dudakları titredi ve omuz silkti. "Muhabirler genellikle hazırlıklı gelir."

"Ben de hazırlıklıyım," diye itiraz ettim.

Hiçbir şey söylemese de hafifçe havaya kalkmış kaşı beni sinirlendirdi. Siyah pantolonumun üzerindeki hayali tozları silkeleyerek tekrar boğazımı temizledim. "Röportaj yapmaya karar vermene sebep olan nedir Robbie? Neden şimdi?"

Neden ben?

Sessiz kaldığında kirpiklerimin arasından yukarı baktım.

Bal gibi yumuşak bir sesle, "Ölümüm planlandı hanımefendi. Her sabah o günün yaklaştığını bilerek uyanmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Cevabım başımı hızlıca sallamak oldu.

Robbie uzun bir an beni gözlemledi, sanırım beni değerlendiriyordu. Bu odada hiç oksijen yoktu. "Ölüme olan bu yakınlık, hayatınızla ilgili birçok şeyi yeniden gözden geçirmenizi sağlıyor."

"Ne gibi?"

Sandalyeye yaslanıp kollarını kavuşturdu. Bu hareketi, gözlerimin belirginleşen kaslarına kaymasına sebep oldu. "Ben bir canavarım hanımefendi. Hiç şüpheniz olmasın. Yaptıklarım..."

Sözleri havada asılı kaldı. Karanlıktı ve uğursuzdu. Ben ise her kelimesine, her nefesine, hapishane kıyafetinin her kıpırtısına tutundum.

"Sorunuzun cevabı basit: bilmiyorum." Masaya doğru eğildiğinde kokusu beni sardı.

Dışarıda, gerçek dünyada erkekler ucuz kolonya, çaresizlik ve yumuşatıcı kokardı. Bu adam –*bu katil*– sabun, biraz ter ve ona özgü bir şey kokuyordu. Doğal olarak eril ve vahşi bir şey.

İçime çekmemeye çalışsam da kokusu bir fırtına bulutu gibi etrafımda yoğunlaşıp koyulaşırken bu imkânsızdı.

"Kurbanların aileleri dışarıda ve onlar benim yüzümden dünyaları mahvolmuş insanlar. Onlara gerçeği borçluyum. *Benim* gerçeğimi." Sonra geri çekilip sandalyesine yaslandı ve oksijen açlığı çeken ciğerlerim açgözlülükle nefes aldı.

Boyumu aştığımı, Robbie gibi azılı ve korkutucu bir adamla röportaj yapmak için gereken becerilere sahip olduğumu düşünmemin aptallık olduğunu fark ettim.

Damarlı ellerine ve uzun parmaklarına bakmaktan kendimi alamadım. Öldüren eller. Acı ve ıstıraba neden olan eller.

Bacaklarımın arasında hafif bir kıpırtı vardı.

Olmaması gereken bir kıpırtı.

"Öyleyse kendi gerçeğini anlat Robbie." Gözlerimi onunkilere kilitledim. "Her şey nasıl başladı? Bana çocukluğundan bahset. Annen ve baban nasıl insanlardı?"

2. Bölüm

Robbie, Yaş 4

"Yaptığın tek şey çalışmak. Peki, para nerede Frank? Etrafına bir bak. Neden hâlâ şu her yeri dökülen karavanda yaşıyoruz? Buzdolabında yiyecek bile yok. Neden?"

Annemle babamın her kavga edişinde saklandığım dolabın kapağındaki küçük aralıktan dışarıyı izliyordum.

Dağınık kahverengi saçları ve akmış maskarasıyla annemin buz gibi gri gözlerinde o korkutucu bakış vardı. Sadece bana zarar vermek üzereyken öyle bakardı. Annem, babama zarar veremezdi; o çok büyüktü ama ben küçüktüm.

Yüzünde çılgın bir ifadeyle babamı göğsünden dürttü. "Çünkü parayı içkiye ve fahişelere harcıyorsun. Bu yüzden!"

"O zaman sen neden gidip kendine bir iş bulmuyorsun? Reçeteli haplarla kendini uyuşturmak yerine bir kez olsun yatak odandan çık. Peki ya Robbie?" Babam etrafına bakındı. "Nerede o? Eminim bilmiyorsundur."

"Sakın!" diye tısladı annem. "Bu evde varlığın bile yokken beni kötü bir anne gibi göstermeye çalışma! En son ne zaman oğlunla vakit geçirdin? En son ne zaman bizimle birlikte yemek yedin?"

Babamın yüzündeki ifade inanmaz bir hâl aldı. "Evde yemek pişirmiyorsun, o yüzden bana bu saçmalıkları anlatma!"

Dizlerim acıyordu. Dün dışarıda oyun oynarken düşmüştüm ve şimdi kabuk bağlamış yaraları kaşıyıp duruyordum.

"Belki evde olsaydın, ben de yemek yapmak için uğraşırdım."

"Kapat! Çeneni! Eğer Tanrı'nın her günü deliler gibi çalışmasaydım, şu an sokakta olurdun."

Annem avazı çıktığı kadar, "Siktir git!" diye bağırdı. Sesi karavanın dışından duyulabilecek kadar yüksekti. Ellerimi kulaklarıma bastırdım ve ona kadar saydım. Bu sırada kalbim hızla çarpıyordu. Dolap, içinde sallanmam için çok küçüktü ama korktuğumda bunu yapmak zorundaydım. Böyle zamanlarda bu küçücük yere kendimi kapatarak sallanmayı ve ellerimi kulaklarıma kapatıp sesleri engellemeyi seviyordum.

Annem bağırmaya devam etti, ben de içimden onun susması için dua ettim.

Babam son bir hiddetle karavandan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

"Lanet olası herif!" diye bağırdı annem, ardından oda sessizliğe gömüldü. Ama bu rahatlatıcı bir sessizlik değildi. Annemin düzensiz nefes alışları ve sıkılı yumrukları midemi düğüm düğüm yaptı. Ellerimi kulaklarımdan çekip dolabın aralığından biraz daha geri çekildim. Karanlığın içinde saklanarak sessiz kalmaya çalıştım. Ama annem beni çok iyi tanıyordu.

Sesindeki tehditkâr ton, korkudan titrememe sebep oldu.

"Nerede olduğunu biliyorum Robbie! Çık dışarı!"

Kımıldamadım. Korku beni neredeyse felç etmişti.

"Çık dışarı Robbie! Tekrar söylemeyeceğim!"

Nefesimi tutarak dizlerimi göğsüme çektim ve tırnaklarımı derime geçirdim. Annem böyle olduğunda beni çok korkutuyordu. Babamla her kavga ettiğinde bana zarar veriyordu.

"ROBBIE!" diye çığlık attığında irkildim.

"Çık dışarı, küçük pislik! Beni, seni aramak zorunda bırakma!"

Bütün vücudum korkuyla titriyordu, dişlerim birbirine çarpıyordu.

Son bir iç çekişle, tezgâha uzanıp kirli bir tava kapmadan önce ellerini yüzünde gezdirdi.

Elindekini yere fırlattı ve çıkan gürültüyle kalbim göğüs kafesimde şiddetle çarptı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü kolumun kıvrımına gömdüm.

"Nankör, bok çuvalı! Hepsi senin suçun, biliyorsun değil mi? Kavga etmemizin tek sebebi sensin. Eğer ortadan kaybolsaydın, masada yiyecek bir şeyimiz olabilirdi." Küçük karavanın içinde dolaşıyor, kapıları çarparak açıyor ve eşyaları yere fırlatıyordu.

Şortumun arasından, olmaması gereken bir sıcaklık süzüldü. Annem altıma işediğim için beni daha çok dövecekti ama kendimi tutamamıştım. Bu kadar korkmuşken bunu yapamazdım.

Kapakların arasındaki ışık kayboldu ve annem bana doğru eğildi. "Pislik! Buldum seni!" Dolap kapaklarını hızla açıp ayak bileğimden yakaladı ve beni dışarı sürükledi. Yere sert bir şekilde çarptım ama annem iyi olup olmadığımı kontrol etmedi bile. Umurunda değildi. Bunun yerine mutfağa yöneldi, lavabonun yanından bulaşık deterjanını kaptı ve beni ağzımı açmaya zorladı.

"Hayır anne! Lütfen! Ne olur yapma!" diye yalvardım ama ağzımı açmam için yanaklarımdan sıktığı için sesim boğuk çıktı.

"İç şunu, zavallı ağlak çocuk! Hayatımı mahvetmenin karşılığı bu!"

Deterjanın acı tadını alır almaz öğürdüm. Annemin yüzündeki delirmiş ifade hâlâ yumuşamamıştı. Deterjanı tezgâha geri koydu ve bileğimden kavrayarak karavanın en arkasındaki küçücük banyoya sürükledi. "Yine altına işemişsin. Bu davranış hakkında ne demiştim? Bu kabul edilebilir bir şey değil."

Kıyafetlerimi yırtarcasına çıkarırken elleri canımı yaktı. Sonra beni duşa soktu ve suyu en soğuk ayara getirdi, bir çığlık atıp ağlamaya başlayana kadar tatmin olmadı ve buz gibi su üzerime döküldü.

Duşta sinmiştim, duş başlığını yüzüme doğru tutarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Annem kahkahalarla güldü. Ben ağladığımda annem hep gülerdi.

Sonunda doğruldu ve suyu kapattı. Üzerime doğru eğilip dudaklarını küçümseyen bir ifadeyle bükerek, "Ne kadar çirkin bir çocuksun," dedi.

O dışarı çıkıp kapıyı kapatırken yüzümü kolumun kıvrımına gömdüm. Annem kapıyı dışarıdan kilitlemişti ve kilit yerine oturduğunda çıkan ses damarlarımda buz gibi bir etki yaratmıştı. Bazen beni günlerce burada ıslak, soğuk ve yemeksiz bir şekilde kilitli tutardı.

Güçlü durmaya çalışsam da alt dudağım titredi.

Bacaklarımı vücuduma yaklaştırmış ve biraz sıcaklık hissedebilmek için kollarımı onlara sarmış halde titriyordum. Ben usulca ağlarken sırılsıklam saçlarımdan sular damlıyordu. Annemden nefret ediyordum ama yine de onun beni sevmesini istiyordum. Diğer anneler çocuklarını seviyordu. Peki, benim annem neden beni sevmiyordu?

3. Bölüm

Savannah

Odaya yoğun ve ağır bir sessizlik çöktü. Robbie'nin sözleri havada asılı kaldı. Güvenlik görevlisinin keskin öksürüğü, bu sessizliği kısa süreliğine bozsa da sessizlik yeniden geri dönerek sarmaşıkların kalbimi sarması gibi etrafımı sardı. Karşımda duran adamı dört yaşında, banyoya kilitlenmiş, çıplak ve üşüyen, dizleri kanayan ve gözyaşları süzülen bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştım.

Masadaki kayıt cihazına hızlıca göz atarak hâlâ kayıtta olduğunu doğruladım. Gözlerimi ondan ayırmadan, "Annen sana ilk ne zaman zarar vermeye başladı?" diye fısıldadım.

Röportaj yapmayı kabul etmesine rağmen, çocukluğu hakkında soru sormak garip bir şekilde özeline giriyormuşum gibi hissettiriyordu.

Robbie, ancak bakışlarımı kaldırdığımda yanıt verdi. Koyu renk gözlerini üzerime dikmişken bileklerini ovuşturdu, sanki kelepçelerinin hayalet dokunuşunu hâlâ hissediyormuş gibiydi. "İlk anılarım, annemin beni bir şekilde aşağılamasıyla ilgili. Yiyecek aramamı engellemek için dolaplara asma kilitler

takması ya da bezimi günlerce değiştirmeyi reddetmesi ve daha niceleri... Cezalandırma konusunda oldukça yaratıcıydı."

"Sana bu yapılanları kimse fark etmedi mi?"

"Kimse umursamadı."

Kaşlarımı çattım ama Robbie, ağzımı açıp yanıt vermeden önce konuşmaya devam etti: "Bir karavan parkında büyüdüm. Annem reçeteli ilaçlara bağımlıydı, babam ise alkolikti ve işini sürdürmekte zorlanıyordu. Onların durumu kesinlikle olağan dışı değildi. O karavan parkındaki herkes aynı derecede sefil bir hayat yaşıyordu."

Yüzünü dikkatlice süzdüm, gözlerinin kenarındaki kırışıklıkları ve grileşen şakaklarını fark ettim. Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırdım. "Peki ya baban? Nadiren evdeydi, değil mi?"

"Başta bizimle yaşamayı denedi ama ben ergenlik çağına gelmeden gitmişti."

"Dolapların kilitlerini ya da kirli bezlerini hiç sorgulamadı mı?"

Kısa sakalını kaşırken pencerenin dışına baktı. Odaya girdiğinden beri ilk kez gözlerini benden ayırdı ve sanki omuzlarımdan bir kaya kalktı. Kısa bir süre sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi ve dik durmakta zorlandım. "Peki ya siz hanımefendi? İdeal bir çocukluk mu geçirdiniz? Beyaz çitler ve pencerelerin altındaki özenle budanmış güllerle mi büyüdünüz?"

"Benim hayatım hakkında konuşmak için burada değiliz," diye yanıtladım, huzursuzca kıpırdanma dürtüsüne direnerek.

Robbie, yılmadan öne eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. Kasları gerildi, beyaz kumaşın altında belirginleşti. "Sadece merakımdan soruyorum, benimle röportaj yapmayı gerçekten neden kabul ettiniz?"

"Bu büyük bir dava. Her gazeteci sizinle röportaj yapma şansını yakalamak istiyor. Bu fırsatı geri çevirmek aptallık olurdu."

"Doğru soruları sormuyorsun."

Gözlerimi onun mavi gözlerindeki karanlıktan kaçıramayarak zor bir şekilde yutkundum. "Ne tür sorular sormalıyım Robbie Hammond?"

"Basit. Mesela neden gazetendeki diğer sayısız gazeteciden birini değil de özellikle *seni* seçtim?"

Kalbim bir anlığına yerinden hopladı. "Benim için önemli değil," diyebildim.

"Aksine, çok önemli."

Çenem kasıldı, kendimi dik oturmaya zorladım. "Peki, istediğin soruyu sorayım o zaman Robbie Hammond. Neden röportajları benim yapmamı istedin?"

Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. Omurgamda binlerce örümceğin gezinmesine neden olan o en sinir bozucu haliyle beni incelemeye devam etti.

Bu aslında çok da hoş olmayan bir his değildi. Daha önce kimse bana bu kadar dikkatlice bakmamıştı. Sanki tüm sırlarımı açığa çıkarmak, kahverengi gözlerimin ve şimdi ortada olmayan sahte gülümsememin altındaki her katmanı keşfetmek istermiş gibiydi.

"Sanırım öldürdüğün kızların profiline uyduğum için beni seçtin," diye cesurca yanıtladım.

Dudakları seğirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet..." Sesim nefes nefese çıktı. Fazla nefes nefese. "Kahverengi gözler, uzun ve dalgalı koyu saçlar. Yirmili yaşların başında. Annene benzeyen kadınlar."

"Annem..." diye tekrarladı, beni bir şahin gibi izleyerek.

Yüzünde tek bir duygunun bile belirmemesi, ifadesiz bir maske gibi kalması beni rahatsız etti.

"Sence tecavüz ettiğim, işkence edip öldürdüğüm kadınlar anneme mi benziyordu?"

"Gözlemime karşı mı çıkıyorsun?"

Sandalye, ağırlığını taşıyamıyormuşçasına gıcırdadı. Geriye yaslanıp kısa sakalının arasından parmaklarını geçirirken sert bir hışırtı çıktı. Kalçalarımı masanın altında sıkmamaya çalıştım. "Anneme *benzediğini* mi ima ediyorsun?"

"Bunu sen söyleyebilirsin Hammond."

Dili alt dudağını yalayarak geçti. Cevap vermesi uzun sürdü ama bu oyunu iki kişi oynayabilirdi, bu yüzden bekledim. Neden özellikle beni istediğinden tam olarak emin değildim ama şu an sadece beni sinirlendirmeye çalışıyordu. İşini yarıda bırakarak kaçıp giden acemi gazeteci olmayacaktım. Sonuna kadar dayanacaktım. Bu röportajı denetleyen bir memur vardı. Güvendeydim.

"Annem gibi olmak için fazla uysalsın."

"Uysal mı?" Onun görüşünü aşağılayıcı bulduğum gerçeğini pek sevmedim. "Nasıl fazla uysalım?"

"Buraya adımımı attığım anda rüzgârdaki bir yaprak gibi titredin. Boynuna doğru hafif bir kızarıklık yayılmadan göz teması kurmakta bile zorlanıyorsun ve tırnak yatağını hırpalamaktan başparmağın kanamış."

Tam o an masanın altındaki ellerime baktım. Yeterince emindim, başparmağımda kan vardı. Dudaklarıma götürüp emerek temizledim. Robbie her hareketimi takip etti.

"Her zaman uysal değilim," diye itiraz ettim, titreyen elimi kucağıma indirerek. "İstediğimde gayet agresif olabilirim."

Dudakları yine hafifçe seğirdi. Sonra öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyarak önceki soruma cevap verdi: "Babam dolaplardaki kilitleri fark edecek kadar evde değildi. Ve nadiren yanımıza uğradığında bile çok sarhoş olurdu. Karavana yalpalayarak girer, yerdeki köpek kafesine kilitlenmiş halde olduğumu fark etmezdi."

Gözlerim dehşetle büyüdü. "Annen seni köpek kafesine mi kilitliyordu?"

Robbie'nin alaycı gülümsemesi kayboldu. Çenesi sertleşti ve tekrar pencereden dışarı baktı. Onun bakışlarını takip ettim, hapishanenin çevresindeki ağaçların rüzgârda sallanışını izledim.

"Biliyor musun," diye başladı, sesi duyguyla yüklü, "on yıldan fazla süredir cildime güneş değmedi."

Kaşlarımı çatıp hızla pencereden bakışlarımı çektim. "Günlük egzersiz için dışarı çıkmanıza izin veriyorlar, değil mi?"

"Evet," diye doğruladı, çenesinde bir kas seğirirken hâlâ pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. "Ama güneş oraya hiç ulaşmıyor. Dinlenme alanım hapishanenin diğer tarafında. Hep gölgede."

Mideme kurşun gibi bir ağırlık oturdu. "Sana bir sorum var." Sormak üzere olduğum sorunun daha sonraya bırakmam gereken bir soru olduğunun farkındaydım ama cevabını bilmek istiyordum.

"Sor bakalım."

Şimdi öne eğilip dirseklerimi masaya dayama sırası bendeydi. Fazla yakındık. Memurun mesafeyi korumam için uyarmasını bekledim ama müdahale etmedi. "Yaptıkların için bunun uygun bir ceza olduğunu düşünüyor musun?"

"Çok heveslisin," diye cevap verdi, küçük bir gülümsemeyle tamamen seksi olmayı başararak.

Gözleri dudaklarıma kaydığında vücudumun alt kısmına bir sıcaklık yayıldı. İçimdeki bir ses çığlık attı: *"O bir katil. Cazibesine kapılma. Diğer kadınlar da bu şekilde ölüme sürüklendi."*

"Sence uygun mu hanımefendi? Korkunç suçlar işlemiş bir adam idam cezasını hak eder mi?"

Gözlerimi dudaklarından ayırmadan, "İdam cezasından bahseden kim? Ben güneşten bahsediyordum," diye cevap verdim.

O günahkâr dudaklar yavaşça tam bir gülümsemeye dönüşerek beyaz dişlerini sergiledi ve dikkatimi köpek dişlerinin keskin ucuna çekti. Onlarla ilgili bir şey yasaklı yerlerimi karıncalandırdı. Tenimi ısırsalar canımı acıtacakmış gibi görünüyorlardı. "Zekice oynamayı seviyorsun," dedi.

Gözlerimi onun gözlerine kaydırdım. "Sen de öyle."

Benimle eğleniyordu. "Daha fazlasını anlatın hanımefendi."

Garip bir şekilde memnuniyetle dolarak, gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. Sonra omuz silkip dik oturdum. "Sen bir seri katilsin Hammond. Küçüklüğünden beri zekice oyunlar kurmayı öğrenmişsin."

Sessiz kaldığında, "Kendini kamufle etmeyi de," diye ekledim. Düşünceli bir şekilde dudağımı kemirerek bakışlarımı ona dikip, "Küçük yaşlardan itibaren diğerlerinden farklı olduğunu hissettin mi?" diye sordum.

"Standart bataklık sorusu. Hayal kırıklığına uğradım doğrusu."

Dudağım sıkıştığı yerden kurtuldu ve profesyonelliğimi korumaya çalışsam da genişçe gülümsedim. "Patronumu mutlu

etmeliyim. Halkın cevaplarını duymak istediği soruları sormalıyım."

"Halkı hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladım başımı sallayarak. "İstemeyiz."

Robbie konuşmak için ağzını açtı ama gardiyan boğazını temizledi ve bugünlük zamanımızın dolduğunu söyledi. Sersemlemiş bir halde yavaşça ayağa kalktım ve gardiyan Robbie'nin kelepçelerini tekrar takarken pantolonumu düzelttim. Sessizliğin içinde yüksek sesle hışırdadılar ve son bir saattir kalbimin her atışına zahmetsizce hükmeden söz konusu adamın, ölüme mahkûm bir katil olduğunu bir kez daha hatırladım. Farklı koşullar altında, uzun parmaklarını boğazıma dolamaktan ve sıkmaktan asla çekinmeyeceğini düşündüm.

Bacaklarımın arasında bir kasılma hissettim ve gözlerimi onun damarlı ellerine kaydırdım.

"Hadi gidelim," dedi gardiyan ve Robbie'yi odadan çıkardı. Zincirlerinin şıngırtısı ve ayaklarının kirli zeminde sürtünmesi, içimdeki kaygıyı daha da artırdı. Bir şey söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sonunda, Robbie omzunun üzerinden bana bakarak, "Haftaya görüşürüz hanımefendi," dedi.

Ve sonra köşeyi dönerek gitti. Kapı açık kaldı ve gardiyanın anahtarlarının boğuk hışırtısı sessizliği böldü. Başka bir kapı kayarak açılıp kapandı.

Elimi sandalyenin arkalığına dayamış şekilde bekleyerek içimde yükselen baş dönmesi dalgasına karşı savaştım. Robbie'nin gidişiyle ciğerlerime oksijen doldu. Sandalyeye çöktüm ve elimin titrediğini fark ederek göğsüme bastırdım. Kalbim avucumun içinde çılgınca atıyordu.

"O sadece bir adam," diye fısıldadım. Ama öyle olmadığını biliyordum. Ölümün tadını almaya en çok yaklaştığım kişi Robbie'ydi. Özgürlüğe o kadar yakındım ki onun yatıştırıcı okşayışının kırılgan kalbimi sardığını hissedebiliyordum.

Bir memur başını içeri uzatarak, "Size eşlik etmemi ister misiniz hanımefendi?" diye sordu.

Düşüncelerimden sıyrılıp aceleyle kayıt cihazını topladım ve dar koridorlarda onu takip ettim. Beni ürkütecek kadar yüksek sesle çınlayan demir kapılardan hızla geçtik. Memur, elindeki anahtarlarla oynuyordu, sanki her an ıslık çalmaya başlayacak gibiydi.

Son kapıyı açtı ve nihayet hapishanenin dışına adım attım. İlk geldiğimde hafif esen rüzgâr şimdi iyice sertleşmişti, yağmur damlaları binlerce keskin iğne gibi yüzüme batıyordu. Çantamı şemsiye gibi kullanarak, terk edilmiş otoparkta tek başına duran eski, paslı *Honda Civic*'ime doğru hızla ilerledim.

İçeri girip çantamı yolcu koltuğuna bıraktıktan sonra kapıyı kapattım. Önümde, bir korku filminden fırlamış gibi gri ve sefil görünen hapishane yükseliyordu. Ülkede bu hapishaneden daha fazla mahkûmun idam edildiği başka bir hapishane yoktu. Kötü bir şöhreti vardı: Eğer bu kapıdan idam mahkûmu olarak girerseniz, tek çıkış yolunuz bir tabuttu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Çatıya vuran şiddetli yağmurun sesi dikkatimi hapishaneden uzaklaştırdı. El çantama uzanıp telefonumu bulana kadar karıştırdım. Hemşireden evde her şeyin yolunda olduğunu söyleyen yeni bir mesaj vardı: *Baban iyi.*

Ekranı kapatıp telefonumu çantama geri koymadan önce uzun bir süre mesaja baktım. Telefonu yolcu koltuğuna attık-

tan sonra anahtarı takıp motoru çalıştırdım. Birkaç denemeden sonra, havayı egzoz dumanıyla dolduran bir sesle canlandı.

Eve dönüş yolu bir bulanıklık içinde geçti. Robbie'nin sözlerini ve beni nasıl izlediğini düşünerek derin düşüncelere dalmıştım. Gözlerinin dikkatle ve kasıtlı olarak yüzümde gezindiğini hâlâ hissedebiliyordum.

Yirmi iki yıllık hayatımda hiç bu kadar *görüldüğümü* hissetmemiştim. Robbie Hammond ile birlikte yüksek güvenlikli bir hapishanede oturduğumuz o bir saat boyunca çırılçıplak kalmıştım.

Babamın hemşiresi Charlotte, sırılsıklam olmuş ve ucuz halının üzerine su damlatarak mutfağa girdiğimde gülümseyerek, "Nasıl geçti?" diye sordu.

Çantamı mutfak masasına bırakıp mahvolmuş saçlarımı parmaklarımla taramaya çalıştım. Charlotte'un işi biter bitmez duş alacaktım. "Bu... ilginç bir deneyimdi."

Elinde bir bezle omzunun üzerinden bana baktı. Charlotte, kırklı yaşlarında, kumral saçlı ve yorgun gözlere sahip zayıf bir kadındı. "İlginç mi?" diye sordu meraklı bakışlarla.

Nemli, soğuk giysilerim vücuduma yapışmıştı ama umursamayacak kadar yorgundum ve kendimi sandalyeye bıraktım. Boyası dökülen iki katlı boktan evime ve son beş yıldır onarıma ihtiyaç duyan tel çitlere döndüğüme göre artık sadece yatıp uyumak istiyordum.

Charlotte hemen bir kahve yaptı ve ben sessizce kahvemi içerken o da tezgâhları sildi. Her zaman düzenli ve becerikliydi. Daha da önemlisi, onu hep sevmişimdir.

"Tamamdır," dedi işi bittiğinde, bezi düzgünce katlayıp musluğun üzerine yerleştirdi. "Çıksam senin için sorun olur mu?"

"Hayır, sorun olmaz. Merak etme gayet iyiyim," diyerek onu rahatlattım.

"Baban eski bir yarışın tekrarını izliyor."

"Teşekkür ederim."

Önümde çömelip elini koluma koydu. "Sen yalnızsın Savannah. Babana tek başına bakman büyük bir sorumluluk. Eğer daha fazla yardıma ihtiyacın olursa benim burada olduğumu biliyorsun."

Gülümsemem gözlerime ulaşmadı. "Biliyorum."

"Daha yirmi iki yaşındasın. Yine de buradasın, sana bahşedilen her saati babana bakmak için kullanıyorsun." Bir annenin yapmasını beklediğim bir şefkatle kolumu sıktı. "Hepimize bir kez verilen bu hayatın tadını çıkarmalısın. Şimdi senin zamanın. Gençliğinin gözlerinin önünde kaybolmasına izin verme."

Gözlerimi gözlerinde gezdirip derin bir nefes aldım, ardından yanaklarımdaki ıslaklığı sildim. "Birinin ona bakması gerekiyor. O, bu hayatta sahip olduğum tek kişi."

Charlotte bana bakmaya devam etti. Ama beklediğim gibi bana ders vermek yerine ayağa kalktı. "Yarın sabah geleceğim, tamam mı?"

"Tamam Charlotte. Teşekkür ederim," diye yanıtladım, gözlerimi mutfak penceresinin bulutlu camına kaydırarak. Perdeler yarıya kadar çekilmişti, oda karanlıktı. Eğer biraz enerjim olsaydı perdeleri açardım.

"Yarın görüşürüz tatlım."

Charlotte çıkar çıkmaz yorgun bir iç çektim. İçimde bir yerde onun haklı olduğunu biliyordum. Kendimi genç yaşta tüketiyordum ama babamı bir bakım evine göndermek istemiyordum. Hem bunu maddi olarak da karşılayamazdım. Şu

anda zar zor geçiniyordum. Babamın birikimleri neredeyse tükenmişti. Ama onun sağlık masraflarını karşılayamadığım zaman ne yapacağımı düşünmeme şimdilik izin veremezdim.

Onu oturma odasında buldum, televizyonu daha iyi görebilmesi için yatağı hafifçe kaldırılmıştı.

"Merhaba baba."

Tabii ki karşılık vermedi. O olaydan beri tek kelime edemedi. Şimdi, ağır beyin hasarı almış, yaşayan bir hayaletten farksızdı.

Komodinin üzerindeki peçete paketine uzanıp bir tane çektim ve dudaklarının kenarında biriken salyayı nazikçe sildim. Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Peçeteyi yerine koyduktan sonra, hâlâ değiştiremediğim soğuk ve ıslak giysilerimle koltuğa yığıldım. Duş almalıydım ama yerimden kalkamayacak yorgundum. Bunun yerine spor yorumcusunun rahatlatıcı ve tekdüze sesiyle uykuya daldım.

4. Bölüm

Savannah

Kaç gece boyunca Robbie hakkında bulabildiğim her haber makalesini didik didik ettiğimi unutmuştum. Ne kadar çok okursam, o kadar takıntılı hale geliyordum. Kendimi durduramıyordum. İşlediği cinayetler beni korkutmalıydı ama garip bir şekilde büyülenmiştim; belayı çağıran türden, hastalıklı bir meraktı bu.

Özellikle de şimdi, karşısına oturup o buz mavisi gözlerin üzerimde olduğunu hissetmiş ve onun bölünmemiş ilgisinin nasıl tenime ateş gibi değdiğini sevmişken.

Kurbanlarına işkence etmekten ve cesetlerine tecavüz etmekten zevk alan acımasız bir adam. Acele etmez, cesetlere gereken özeni gösterir. Her hareketinin ardında çarpık bir nezaket ve düşünceli olma hali, kendi sevgi anlayışına benzer bir şey var.

Onun, nasırlı ve kanla kaplı parmaklarını kurbanlarının gözyaşıyla ıslanmış yanaklarında gezdirerek, onların titreyen alt dudaklarının üzerine bastırmadan önce alçak sesle teselli ettiğini hayal ettim. Robbie hem ışık hem de karanlıktı.

Cinayetlerindeki detaylara gösterdiği özen, parmak uçlarında taşıdığı vahşi şiddetle çelişiyordu. O, bıçağıyla alışılmadık şekiller oyma yetisine sahip acımasız bir canavardı.

Kendi sapkın zihninde, kurbanları gençlikleri, güzellikleri ve içindeki canavarı tatmin etme yetenekleri nedeniyle özenle seçilmişti. Onun için bu, bir tür saygı eylemiydi.

Arkamdan gelen boğaz temizleme sesiyle sıçradım.

"Kaç haber makalesi okudun şimdiye kadar? On? Yüz?"

Sandalyemde dönerek sahte bir gülümseme takındım. "Beni mi gözetliyorsun Elliot?"

"Hiç de bile." Yanıma gelip dizüstü bilgisayarımın ekranını biraz daha geriye yatırarak açık makaleyi inceledi. Sarı bukleleri alnına döküldü, yoğunlaşırken kaşları çatıldı. "Beşinci kurban."

Sessiz kaldım, elimdeki kalemi tıklatırken o okumaya devam etti. Elliot her zaman rekabetçiydi. Robbie'nin röportajlarını benim yapmama olan kızgınlığı, patronumuzun son haftalarda büyük yankı uyandıran banka soygunları dizisini ona vermesine rağmen hâlâ azalmamış durumdaydı.

Zümrüt yeşili gözleri ekrandan yüzüme kaydı ve öyle uzun süre beni izledi ki sanki derimi yüzüp içime bakmak ister gibiydi, saç diplerimde bile ürperti hissettim. "Neden özellikle seni seçtiğini anlamaya çalışıyorum."

Gözlerimi kaçırarak omuz silktikten sonra ekranı kapattım ve sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. "İnan bunu ben de bilmiyorum Elliot."

Yalan. Robbie Hammond gibi bir seri katil asla hesapsız hareket etmezdi. Beni özellikle istemesinin bir sebebi olmalıydı. Bazı teorilerim vardı ama şimdilik sadece teoriden ibaretlerdi.

Doğrulup sandalyemin arkasına asılı çantama uzandığımda Elliot geri çekildi. Dizüstü bilgisayarımı alıp yanından geçmeye çalıştım ama yeşil gözlerini kısarak kıpırdamadan yerinde durdu.

"Bu iş seni aşar. Vakit kaybetmeden bu hikâyeyi benim halletmeme izin vermelisin."

"Ya soygunlar?"

Ellerini cebine sokarak alaycı bir kahkaha attı, rahat görünmeye çalışıyordu ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. "Aptal numarası yapma. Bir dizi banka soygunu, Robbie'nin itiraflarının yanında hiçbir şey."

"O zaman ne söylememi istiyorsun?" diye başladım ama bir adım ileri atarak beni masama doğru sıkıştırdı. Yüzündeki bakışın dostane bir yanı yoktu, dudaklarına yayılan sırıtışsa saf bir küçümsemeydi. "Senin özel bir tarafın yok Savannah. Hayallere kapılma. Eğer Robbie seni özellikle talep etmeseydi, James böyle büyük bir fırsatı asla sana vermezdi."

Yanılmıyordu. Patronumuz her zaman Elliot'ı benden daha çok kayırırdı. Belki de bu yüzden kendimi kanıtlamak zorundaymış gibi hissediyordum. Belki Robbie Hammond farkında olmadan bana bir iyilik yapmıştı.

"Evet, şey..." Sesimi güçlü tutmaya çalıştım. "Hikâye benim." Bir kez daha yanından geçmeye çalıştım ama tuğladan bir duvar kadar hareketsizdi. "Bırak da geçeyim Elliot."

Dişlerini birbirine sürterek elini cebinden çıkardı, bir tutam saçımı kavrayıp parmaklarını arasında gezdirdi. Nefesimi tuttum, zayıflık göstermemeye çalıştım.

"O adam acımasız bir katil. Sence sana bakarken aklından neler geçiyor Savannah? Seni de diğer kurbanları gibi kanlar

içinde, çıplak ve yatağına bağlanmış halde hayal ediyor olabilir mi?" Saçlarımı burnuna götürdü ve kalbim bir an duracak gibi oldu. Ama o an gelip geçti, saçımı bırakıp hızla uzaklaştı ve omzunun üzerinden, "Fırsatını bulsa seni öldürmekte bir saniye bile tereddüt etmezdi," diye seslendi.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla sarsıldım. Ne zaman aynı odada olsak Elliot'ın üzerimde böyle bir etkisi oluyordu. Sinsi sırıtışı, gözlerinin kararması, benden ne kadar nefret ettiğini gizleme gereği bile duymaması.

Titrek bir nefes aldım ve kalbimin ritmi normale dönene kadar bekledim. Sonra hızla bölmeden çıktım. Acele etmezsem, Robbie ile bir sonraki randevuma geç kalacaktım.

* * *

Yoğun ve ağır bir sessizlik kalbimi dumanlı sarmaşıklar gibi sararken, Robbie dövmeli parmaklarını masaya vurdu –kanla ıslanmış hallerini hayal ettim.

Mavi damarlar, kollarının üzerinden yol gibi uzanıyordu, gömleğinin kolları yarıya kadar sıvanmıştı. Robbie'yle ilgili her şey, ustaca hazırlanmış bir sanat eseri ve acımasız bir aldatmacadan ibaretti. Uzak durmam gereken bir alev gibiydi ama parmaklarım ona uzanmak için kaşındı. Aklım, gitmemesi gereken yerlere gitti; bu damarları parmak uçlarımla takip etsem, dövmelerinin kıvrımlarında ve yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirsem, teni nasıl hissettirirdi?

Boğazım kurudu.

"Bana neyin yanlış olduğunu söyleyecek misin?" Dumanlı sesi, tüylerimi ürpertti ve parmaklarım masaya vurmayı bıraktığında gözlerimi onlardan ayırmadım.

Mavi gözlerindeki yoğunluk karşısında afalladım, ağzımı açtım ama kelimeler dilimde öldü. Ne sormuştu?

"Neyin yanlış olduğunu?"

Ah, evet...

Dünya tekrar netleşti. "Hiçbir şey yanlış değil."

Vücudundaki her kas sertleşti ve kalbim sanki vücudum onunkine ince bir şekilde uyum sağlamış gibi attı. Her nefesinin, çenesindeki her seğirmenin, kafasını çevirmeden masaya yumruğunu vurduğunda gölgelerin etrafmda nasıl döndüğünün farkındaydım. Gözleri içimi yaktı. Beyaz parmak eklemlerine bakıp, boğazımın o acımasız ölüm pençesiyle sıkıldığını hayal ettim.

"Bana yalan söyleme."

Sesindeki o sert tınıyla akciğerlerime oksijen doldu. İçimde sıkı bir düğüm atıldı. Gözlerimi tekrar ona doğru kaldırdığımda fırtınalı okyanusuna yakalandım. "Neden yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

Yumruğunu gevşeterek yavaşça açtı ve dövmeli parmaklarını esnetti. Elleri büyüktü. "Buradaki zamanımız tükeniyor Savannah. Ya bana gerçeği söylersin ya da onu senden söküp almak zorunda kalırım."

Kirpiklerim hızla kırpıştı, tek şaşkınlık belirtim bu oldu. Göz ucuyla güvenliğe baktım, ancak dikkati pencereye sabitlenmişti.

"Senden korkmuyorum Hammond. Burası yüksek güvenlikli bir hapishane. Bana dokunamazsın," derken, gözlerimle ona meydan okudum.

Dudaklarına hafif bir gülümseme kondu, göğsümü ezen gerilimi bilerek artırmak istercesine birkaç saniye bekledi. Sonra sandalyesinde hafifçe kaydı.

Masayı kavradığında, ona has kokusu etrafımı sardı. Nefes alamadım. Düşünemedim.

"Zihni açmanın fiziksel olmayan yolları da var. Seni görmediğimi mi sanıyorsun Savannah? Şu an nefesini tutarak dudaklarının üstünde dans eden o titrek soluğu fark etmediğimi düşünüyorsun." Zaman durdu sanki. Sesi, nasırlı parmaklar gibi kalbimin üzerinde gezindi, sonra onu sıkarak hem tehdit hem de rahatlama vaadi sundu.

Sesimin titremesine engel olamayarak, "Baş edemeyeceğim bir şey değil," dedim.

Bakışları hiç dağılmadan bende kaldı. Çenesindeki kas kasıldı. "O zaman neden boğuluyorsun?"

İstemeden yumuşak bir nefes aldığımda Robbie'nin gözleri dudaklarıma kaydı, kendi dişleri de alt dudağına sürterek tepki verdi.

"Boğulmuyorum," diye cılız bir sesle karşı çıktım.

"Buraya adım attığın andan itibaren boğuluyordun. İğneye gidecek olan benim ama zaten ölmüş olan sensin."

Yüzüm kızardı, gözlerimi kaçırdım.

Gri bulutlar, güneşin ışığını kararttı. Bir karga yana eğilerek buz gibi esintinin üzerinde süzüldü.

"Alınma Hammond. Ama beni tanımıyorsun." Onunla tekrar göz göze geldim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bu hareketin göğüslerimi bluzumun içinde birbirine bastırmasını umursamadım.

Düğmeler ipek kumaşı zorluyor, patlamakla tehdit ediyordu ama Robbie bakışlarını yüzümde tuttu. Ben ondan çok etkilenmişken, o çok sakin ve aklı başında görünüyordu.

"Bana güvenmiyorsun."

Başımı sallayarak homurdandım. "Sen bir seri katilsin Hammond. Tabii ki sana güvenmiyorum."

Sandalyesine yaslanarak beni taklit edercesine kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Boğulmadığına ve gözlerindeki bakışın umutsuzluk olmadığına beni ikna et."

Alnımda derin bir çizgi belirirken onu inceledim. Düşüncelerim milyonlarca hızda akarken onu çözmeye çalıştım. "Burada beni konuşmak için bulunmuyoruz," diyerek telefonuma göz attım. Neredeyse otuz dakikadır oturuyorduk ama Robbie hakkında tek bir soru bile sorulmamıştı. Kısmen benim suçumdu, çünkü Elliot'la yaşadığım olay yüzünden zihnim parçalanmış durumdaydı. Konsantre olamıyordum.

"Benim sorularımı cevaplarsan, istediğin her soruyu yanıtlarım."

Dişlerimi dudağımın iç kısmına geçirdim ve gözlerimi yüzünün her ayrıntısında gezdirirken acının keskin ısırığının beni hizaya getirmesine izin verdim. Sakalı bugün daha uzun ve mavi gözleri her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Sanki içimden geçeni anlamış gibi dudaklarının sol tarafı hafifçe yukarı kalktı. Robbie benimle oyun oynuyordu.

"Pekâlâ," diye yorgun bir iç çekişle kabul ettim ve telefonumu tekrar masaya koydum. "Bir iş arkadaşım var, ismi Elliot. Bu hikâyeyi ben aldığım için pek mutlu değil, diyelim."

Kaşını kaldırdı ama sessizce devam etmemi bekledi.

Dudaklarımı kemirdim, sonra onları serbest bırakıp omuzlarımı düşürdüm. "Bugün ofiste beni sıkıştırdı ve bu görüşmelerde beni öldürmeyi hayal ettiğini söyledi."

Beni gözleriyle hapsetme biçimi değişmedi. Yüzünde tek bir duygu kıpırtısı bile yoktu. "Sana dokundu mu?"

Kaşlarım çatıldı, göz ucuyla güvenlik görevlisine baktıktan sonra boğazımı temizledim. "Tam olarak değil. Saçımı çekti."

Robbie sessizce çenesindeki kası sıktı, sonra yüzünü çevirip dövmeli parmaklarını sakalının arasından geçirdi. O sert ses, içimdeki ateşi yeniden alevlendirdi.

Yerimde kıpırdandım. O ellerin kana bulandığını, çenesine bulaşmış halde olduğunu ve karanlık gözleriyle bana son defa baktığını hayal ettim.

5. Bölüm

Robbie, Yaş 10

Karavanın kapısı gıcırdayarak açıldı ve annem soğuk rüzgârı da beraberinde getirerek içeri adım attı. Kış hızla yaklaşıyordu. "Robbie, bebeğim, annenin senin için bir sürprizi var."

Önümdeki yıpranmış matematik kitabından başımı kaldırdım ve annemin ellerinde kıpırdanan tüylü küçük kediyi görünce gözlerim büyüdü. Onun sıkı kavrayışından kurtulmaya çalışıyordu.

"Ona merhaba demeyecek misin?"

Kalbimde garip bir his kabardı. Hemen sandalyemden fırlayıp annemin yanma koştum. Annem benim için asla güzel bir şey yapmazdı. Bu duruma nasıl karşılık vermem gerektiğini bilemedim.

Sanki ondan tiksiniyormuş gibi bana doğru uzatarak, "Al şunu," dedi.

Ellerim titreyerek kediyi ondan aldım ve göğsüme bastırdım. Karnımdaki açlığı çoktan unutmuştum. İki gündür tek bir şey bile yememiştim, çünkü öğretmenim Bay Jones be-

nimle ilgili endişelerini dile getirdiği için annem sinirlenmişti. Bunu bir ceza olarak beni okuldan uzak tutarak ödetmişti.

Annem, üstünden alkol ve ucuz parfüm kokusu yayarak yanımdan geçerken, "Ona bir isim vermeyecek misin?" diye sordu. Sonra bana döndü ve beklentiyle baktı. Hızlı düşünmeliydim, yoksa sinirlenirdi. İlk aklıma geleni söyledim: "Bıyık."

Küçümseyici bir tavırla gözlerini devirerek, "Ne kadar da yaratıcı," dedi. Ama bu yeni bir şey değildi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım annemi etkileyemez ya da gururlandıramazdım.

Annem çekmeceleri karıştırmaya devam ederken ben de masaya oturdum ve parmaklarımı kedinin kir ve çamurla kaplı tüyleri arasında gezdirdim.

"Nerede buldun onu?" diye sordum, gözlerim yaşlarla dolarken.

Mutluluk, hissizleştiğim korkudan daha korkutucu geliyordu. Ve o yavru kediyi okşarken damarlarımda dolaşan hisler, kontrol altına alınamayacak kadar büyüktü. Sanki bir anda beni boğabilirmiş gibiydi. Çabucak gözlerimi kırpıştırıp, zayıflığımın izlerini sildim. Annem ağlamamdan nefret ederdi.

Benden nefret ederdi.

"Başıboş bir sokak kedisi," dedi annem, çekmeceyi hızla kapatarak. "Haftalardır etrafta dolaşıyor, çöplerimizi karıştırıyor ve karavanın yanına işiyor."

Gözüm annemin elindeki büyük bıçağa kayınca, kedinin boynunu okşayan parmaklarım duraksadı. Korku, boğazımı sıkarak beni ele geçirdi. Tabii ki mutluluk bizim evimize giremezdi. Burası cehennemdi.

Annem, gözlerinde o delirmiş parıltıyla bize doğru ilerledi. Beni kırmaktan zevk alıyordu. Bu da farklı değildi. Daha on

yaşında olmama rağmen annemin başarısızlıklarının acısını benden çıkardığını biliyordum.

Dünyaya olan öfkesini.

"Anne, hayır..." diye boğuk bir sesle yalvardım ama bıçağı daha sıkı kavradı, dudakları mide bulandırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Sence bu kedinin nesi var?" diye sordu.

Başımla hayır işareti yaparak onu yatıştırmaya çalıştım ve kısık, titrek bir sesle, "Hayır," dedim.

"Zayıf. Tıpkı senin gibi."

Kedi, kollarımda huzursuzca kıpırdandı, tiz miyavlamaları kalbimi bıçak gibi yardı.

"Zayıflığını kesip atma zamanı geldi oğlum."

Gözlerim büyüdü ve kediyi göğsüme daha sıkı bastırdım. Bunu yapmasına izin veremezdim ama bunun bana bağlı olmadığını da biliyordum. İstediğini yapmazsam bir daha ne zaman yemek yememe izin verileceğini kim bilebilirdi? Bana zarar verebilirdi. Dün yaptığı gibi beni babamın kemeriyle dövecekti ama bu sefer tehdit ettiği gibi kemerin tokasını kullanacaktı. Bildiğim tek şey kendimi korumaktı.

"Şu lanet kediyi masaya koy. Onu bir bebek gibi kucaklamayı kes. Evimize işemesini istiyor muyum sanıyorsun?"

Başımı hızla salladım ve o ana kadar zor tuttuğum gözyaşları yanaklarımdan sel gibi akmaya başladı. "Anne, lütfen..."

Faydasızdı. Yalvarışlarım her zaman duymazdan gelinirdi.

"Lanet kediyi masaya koy ve şu bıçağı al."

Kalbim boğazımda atarken ve göğsüme yayılan hissizlik her şeyi uyuştururken, dediğini çaresizce yaptım. Titreyen ellerimle kediyi masaya koydum.

Annemin ölmesini istiyordum. Bu kâbusun sona ermesini istiyordum. Ama korkaktım. Hayatımdan ne kadar nefret etsem de her şeye son vermeyi kendime yakıştıramıyordum.

Okuldaki öğretmenim Bayan Ashton, elini saçlarımda sevgiyle gezdirip, annem izin vermediğinden çalışmaya vakit bulamadığım bir sınavda başarılı olduğum için benimle gurur duyduğunu söylerken ya da Bay Carson atletizmde ikinci olduğum için beni alkışladığında... Her zaman çok yorgundum, çürükler içindeydim. Yağlı saçlarım ve zayıf yüzümle acımasızca dalga geçilirdi. Ama o sahada, var olduğunu bilmediğim içsel bir güce kanalize olurdum.

İçimde bir yerlerde, bunun her şeyi yok edeceğini biliyordum. Dayanabileceğimden daha fazla kötülük vardı.

Beklemekten bıkan annem bileğimi kavradı ve bıçağı zorla elime tutuşturdu. Yakınıma eğilip yağlı saçlarımı terli alnımdan iterken ekşi nefesi yüzümün yan tarafını ısıttı. "Anneni gururlandır."

Tırtıklı bıçak, solumdaki bulutlu pencereden içeri süzülen loş ışıkta parlıyordu. Göğsümde bir zamanlar duygular varsa bile, şimdi yok olmuş ve yerini yankılanan bir sessizlik almıştı.

Kendimi içinde kaybedebileceğim bir boşluk.

"Yap şunu!" Annem boynuma sarılıp nefesimi içine çekmeden önce yanağıma doğru gülümsedi.

Ağzımda iğrenç bir tat vardı. Annem küçük kafasını kavrayıp masaya sabitlediğinde yavru kedi annemin tutuşu altında kıvrandı.

Çaresizce kaçmaya çalıştı ama savaşmak anlamsızdı. Biliyordum.

Annemin gözlerindeki acımasız yumuşaklık, tehlikeli bir

ifadeye büründü. Çenemden kavrayarak başımı sıkıca tuttu. "Yap. Şunu."

Karşılık veremeden önce yüzüme bağırdı: "YAP ŞUNU, SENİ KÜÇÜK PİSLİK!"

Bıçak aşağı indi, kürk ve eti kesti.

"Tekrar!" dedi annem, gözleri şeytani bir zevkle ışıldarken.

Bıçak tekrar indi. Ve tekrar. İçimdeki bir şey paramparça oldu.

Sebep olduğum hasarı görmeme izin veremezdim ve çılgınca gülmeye başlayan anneme bakamazdım. Onun için her şey hastalıklı bir oyundu.

"Zavallı küçük pislik." Bıçağı terli ve titreyen elimden aldıktan sonra yüzümün önünde tutarak beni taze kanı görmeye zorladı. Bakır kokusu burun deliklerime saldırdı, keskin ve hastalıklıydı.

"Sadece ben izin verdiğim için yaşıyorsun. Beni duyuyor musun? Ben izin verdiğim için nefes alıyorsun. Bir saniye bile değerli olduğuna inanma."

Uzaklaşırken, gözlerim kan gölü içinde yatan ölü kediye kaydı.

İçimdeki o hissizlik duygusu öylesine katı ama öylesine boş bir şeye dönüştü ki Bayan Ashton'ın gülümsemeleri bile bir daha bana ulaşamadı. Hiçbir şey ulaşamazdı.

"Al, şunu ye." Annem bir dilim tereyağlı bayat ekmeği önüme koydu.

Kanla çevrili tabağa ve ekmeğe bakarken midem tam zamanında guruldadı.

6. Bölüm

Savannah

Bir anlık sessizlikte, sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Duvardaki saatin ısrarcı tik takları ve gardiyanın aniden öksürmesi dikkatimi bir anlığına çaldı. Zihnim, Robbie'nin on yaşındaki haliyle ilgili imgelerle dolup taşıyordu.

Elliot'ın haklı olduğu düşünüyordum: *Ben* bu işin derinliklerinde kaybolmuş durumdaydım. Karşımda oturan soğukkanlı bir katil, annesinin onu yavru bir kediyi öldürmeye zorladığını tekdüze bir sesle anlatmıştı. Buna ne cevap vermem gerekiyordu?

Burada olmamalıydım. Bu iş bana göre değildi.

Gözlerim kayıt cihazına kaydı.

"Bugün için başka soruların var mı hanımefendi?"

Yutkunarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Sence... seni böyle yapan şey bu mu?" Elimle hafif bir hareket yaparak, "Bir seri katil olman," diye devam ettim.

"Annem beni bir yavru kediyi öldürmeye zorladığı için on dört kadını öldürmekten hüküm giydiğimi düşünüyor muyum diye mi soruyorsun?" Beni dikkatle izlemeye devam etti,

derimden sıyrılıp kapıdan kaçmak istedim. Sorduğum soru şimdi bana çocukça geldi.

"Bence, uygun şartlar sağlandığında herkes bir katile dönüşebilir," diye net bir cevap verdi.

"Sen sadece bir çocuktun –"

"Ama o kadınları kaçırdığımda yetişkin bir adamdım."

Yanağımı çiğneyerek iç çektim ve pencereden dışarı, kararan bulutlara baktım. "Annen sana böyle davranmasaydı o kadınları öldürmezdin."

Mırıldanması dikkatimi tekrar ona çekti. Bakışı yüzümü ısıttı ve yanaklarıma bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. "Eylemlerimi haklı çıkarmaya mı çalışıyorsun hanımefendi? Bunların arkasında bir neden mi bulmaya çalışıyorsun?" Sandalyeden gelen gıcırtıyla vücudunu bana doğru eğdi. "Ne yaptığımı biliyordum. Bu bir intikam değildi."

Ben de öne eğilerek bakışlarımın yoğunluğunu ona gösterdiğime emin oldum. "Aksini düşünüyorum. Farkında olmayabilirsin ama öldürdüğünde, geçmişte sahip olmadığın güç ve kontrolü geri alıyorsun. O on yaşındaki çocuğun yapmayı dilediği şeyleri sen şimdi yapıyorsun."

"Beni analiz etmekten hoşlanıyor musun Savannah?" diye mırıldandı, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim ateşli bir tonda. Nefesi nefesime karıştı; ağızlarımız arasında o kadar az bir mesafe vardı ama yine de gardiyan hiçbir şey söylemedi.

Bakışlarımı Robbie'nin gözleri arasında gezdirirken mavi irisin içindeki ela tonlarını fark ettim. "Aynı soruyu sana sorabilirim. Oturduğumuzdan beri benim hakkımda ne fark ettin?"

"Cevabı öğrenmeye yetecek kadar cesur musun *Savannah*?"

Siktir...

Geri çekilip aramıza mesafe koymam gerektiğini biliyordum ama onun çekiminden kaçmak imkânsızdı. O dövmeli ellerin üzerimde olmasını istiyordum. O nasırlı parmakların verebileceği hazzı hissetmek istiyordum. Hatta canavarını serbest bırakırsa vereceği acıyı bile istiyordum.

Ölümü onun parmak uçlarında tatmak istiyordum.

"Sen insanları memnun etmeye çalışan birisin Savannah. Hayatın boyunca başkalarının senden beklentilerini karşılamaya çalıştın. Benim bilmediğim nedenlerden dolayı kendini asla yeterince iyi hissetmiyorsun." Geniş omuzlarını silkerek, "Tahminimce bunun bitkisel hayattaki babanla bir ilgisi var," dedi.

Hızla oturuşumu dikleştirerek nefesimi tuttum. "Babamı nereden biliyorsun?"

Bu ölümcül adamın yanında kalbim hiçbir zaman normal ve sağlıklı bir ritimde atmıyordu ama şimdi göğüs kafesimin parmaklıklarını döven bir mahkûm gibi çarpıyordu.

Günahkâr dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bunda en ufak bir tatlılık yoktu. "Senin hakkında birçok şey biliyorum."

Resmen boyumu aşan bir işin içindeydim. Ayağa kalkıp kayıt cihazını ve çantamı aldım. Buradan çıkmalıydım. Hava almaya ihtiyacım vardı. Robbie'nin hakkımda neler bildiğini ve neden beni seçtiğini, neden özel röportaj vaadiyle beni buraya çektiğini çözmem gerekiyordu.

Çantayı omzuma takarken Robbie de ayağa kalktı, güneş altındaki tembel bir kedi gibi gerindi; bana ne kadar uzun ve heybetli olduğunu, kaslı ve dövmeli olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Gardiyan bileklerine kelepçeleri takarken beni izledi, zincirler her zamanki gibi uğursuzca şıngırdadı. "Haftaya görüşürüz Savannah."

Sözlerindeki vaat, kalbimin sağlıksız bir hızla çarpmasına neden oldu.

Cevap vermedim.

Panik tüm benliğimi ele geçirmeden önce, onun gözlerindeki o bilmiş bakıştan sarsılmış halde hızla dışarı çıktım.

* * *

Eve dönüş yolculuğu yine bulanıktı.

Charlotte benimle konuşuyordu ama odaklanmakta zorlandım. Yorgunluğa bağladı ve üstüme titreyen bir anne tavuk gibi bana baktı.

Sonunda gittiğinde, oturma odasındaki eski kanepeye çökmüş halde buldum kendimi. Babam uyuyordu. Kirli sakallı çenesi göğsüne düşmüştü. Çatlamış dudaklarının köşesinde biriken salya dikkatimi çekti. Silmedim.

Bunun yerine çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp açtım.

Parmaklarım hızla klavyenin üzerinde uçtu, art arda Robbie hakkında makaleler açtım. Beni bir cam panelmişim gibi görebilen bu adam hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye çalıştım.

Çocukluğu hakkında neredeyse hiç bilgi yoktu. Robbie'nin hiç arkadaşı olmamıştı ve okulda acımasızca zorbalığa uğramıştı. Çok az öğretmen onu hatırlıyordu ve bir çocuğun sistemin içinde kayıp gitmiş olması gerçekten üzücüydü. Belki de Bay Jones'un endişeleri ciddiye alınsaydı işler farklı gelişirdi.

O zamanlar Robbie hakkında uyarılarda bulunmuş ama kimse bunu takip etmemiş gibi görünüyordu.

Kimse umursamamış.

Bu duyguyu fazlasıyla yakından tanıyordum.

Babamın düzenli nefes alışlarını ve hafif horlamalarını dinlerken çenemi sıktım.

Kapı gıcırdayarak açıldı, laminant zeminde yavaşça kaydı ve her zaman olduğu gibi halının köşesine takıldı. Onunla birlikte içeri bir ışık hüzmesi süzüldü, zeminde ilerleyerek doğrudan yatağıma ulaştı.

İnleyerek pelüş oyuncağımı göğsüme sıkıca bastırdım.

Poker gecesiydi. Salonun ince duvarlarından süzülen kahkahalar azaldığında babam her zaman odamın kapısını açıp içeri girerdi. Diğerleri salondaki kanepelerde sızmış, yüksek sesle horluyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı hıçkırarak. "Babacığına yer aç."

Ağırlığıyla yatak çöktü ve vücudu arkadan bana kıvrıldığında dudağımı sertçe ısırdım.

Kalçama yapışıp beni kot pantolonunun içindeki sertliğe doğru çekti. "Babacığın seni çok özledi tatlı kızım."

Pelüş oyuncağımı çekip aldı. İşte bu kadar. Tüm duygularımı içime gömmeliydim.

Eğer hissetmeme izin verirsem, dev dalgaların altında boğulurdum.

Banyoda sayısız kez her şeye son vermeyi denedim, ciğerlerim yanana kadar yüzeyin altında kaldım, kalbimin sert gümbürtüsü dışında tam bir sessizliğe gömüldüm. Ama eninde sonunda her seferinde yüzeye çıkıp boğulurcasına nefes aldım.

Ve bunun için kendimden nefret ettim.

Ani bir solukla uyandım, boynum kanepede uyuyakaldığım için ağrıyordu.

Babam anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı, tişörtü salyadan sırılsıklamdı. Ne istediğini biliyordum. Yeni ilaçlar onu susatıyordu. Ama hayatımda ilk kez, dizüstü bilgisayarımı alıp odadan çıktım, onu arkada bırakarak inlemesine izin verdim. Ve onun su için boğuk yakarışlarından aldığım tatmin duygusu, dudaklarıma soğuk bir gülümseme yerleştirdi.

7. Bölüm

Savannah

Bilgisayar masasının üzerindeki karmaşanın içinde kahve fincanıma uzanıp dudaklarıma değdirdiğimde küfrettim.

Boştu. Sağlıklı kabul edilebilecek miktarın çok daha üzerinde kafein tüketmeme rağmen hâlâ zihnim uyanıktı. Son bir saat içinde bin kelime yazmıştım ama sonra hepsini sildim, çünkü ortaya çıkış şekillerinden memnun kalmamıştım. Robbie Hammond'ı nasıl anlayabilirdim ki? Dizüstü bilgisayarımın yanında, katlanmış bir gazetenin üzerine bırakılmış kayıt cihazına gözüm kaydı. Küçücük bir cihazdı ama her baktığımda kalbimde tuhaf bir etki yaratıyordu.

Ve bunu sık sık yapıyordum.

Etrafı hızlıca kontrol ederek kimsenin bölmeme bakmadığından emin olduktan sonra kulaklıklarımı takıp *oynat* tuşuna bastım.

Robbie'nin dumanlı sesi zihnimi okşadı. Sandalyeme yaslanarak gözlerimi boşluğa diktim. Zihnimde onun mavi gözlerini, küçük kare masanın ardından beni nasıl dikkatle izlediğini canlandırdım. Parmak boğumlarında seyrek tüyler ve

dövmelerle kaplı güçlü elleriyle, benim düzensiz nefes alışımla aynı ritimde masaya vuruşunu hatırladım; sanki her nefesimi çağırıyor gibiydi.

Annesi hakkında konuşmalarını dinlemek fazlasıyla zordu. Sesindeki ilgisiz ton, bana baktığında gözlerinde yanan yoğunlukla çelişiyordu.

Sanki ağzı bir dil konuşuyordu, gözleri başka bir dil... Ve ben birini çözmeye çalışırken diğerine odaklanamıyordum.

Derin kahkahası bacaklarımın arasına sıcak bir titreme yaydı ve kulaklıklarıma uzanarak sandalyemde dikleştim. Bacaklarımın arasındaki baskıyı hafifletmek için sandalyede hafifçe sallanmam yanlıştı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp gözlerimi kapamak da öyle.

Ama yaptım.

Klitorisimde hissettiğim baskı lanet olası şekilde güzeldi ve Robbie'nin derin sesiyle, 'Beni analiz etmeyi seviyor musun?' diye sorması vücuduma öyle günahkâr şeyler yapıyordu ki bir rahibenin haç çıkarmasına neden olabilirdi.

Kendimi durduramadan, bedenimi onun yatağına bağlı, çaresiz ve korkmuş bir halde hayal ettim. Giysilerim parçalanmış, o ise yüzüne sıçramış kan izleriyle üzerimde duruyordu.

"Ne kadar edepsiz bir kızsın," diye fısıldadı, elindeki keskin bıçağı göğsümden, hızla inip kalkan göğüslerimin arasına sürükleyerek. Bıçak yırtık kumaşın altına kaydı ve sütyenimi açığa çıkardı. "Edepsiz kızlar cezasını çekmeli."

Omzuma konan bir elle irkildim. Aniden çığlık atarak döndüm ve şok içindeki Elliot'la burun buruna geldim. Kulaklık-

larımı hızla çıkarırken gözleri masanın üzerindeki kayıt cihazına kaydı.

"Böyle sessizce yanıma yaklaşıp durma," dedim ama sesim kısık ve nefes nefeseydi. Kalbim deli gibi çarparken, bacaklarımın arasındaki arzuyu bastıramıyordum.

"James seninle ofisinde konuşmak istiyor."

"James mi?"

"Patronumuz," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ah, doğru..." Ayağa kalkıp yanından geçmeye çalıştım ama yine hareket etmedi.

Bu oyununa alışmış olmam gerekirdi ama hâlâ ilk günkü gibi sinirlerimi bozuyordu. Gözlerinin içine bakabilmek için boynumu yukarı kaldırmak zorunda olmak sinirime dokundu.

"Biraz fazla mı bağlanıyorsun yoksa?"

Titreyen elimle kayıt cihazına uzanırken gözlerimi kaçırmamaya kararlıydım. Sıkıştığımı izlemekten zevk aldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim sesimde titreyen bir inatla.

"Tabii ki bilmiyorsun..." diye gevşek bir şekilde karşılık verdi. Bana uzandı ama yüzümü hızla geri çektim. Çok yakındı. Ve parmak uçları çok geçmeden yanağımda dolaştı. Onu James'e şikâyet etmeliydim ama bunun bana hiçbir faydası olmazdı. James bana inanmazdı bile. Şu anda, kariyerimi yükseltecek bir projeye bu kadar odaklanmışken, sorun yaratan kişi olarak görülmeyi hiç istemiyordum.

Bu işi iyi yaparsam, seneye buradan çıkıp çok daha büyük bir gazeteye geçebilirdim.

"Demek senin tipin bu tatlım? Seni parçalara ayırıp bundan zevk alacak tehlikeli adamlar mı?"

Yüzüne öfkeyle bakarak, "Siktir git!" diye tısladım dişlerimin arasından.

"Dileklerin konusunda dikkatli olmalısın."

Dişlerimi sıkarken onun kısık kahkahasını duydum. Sonunda geriye çekilirken, ben de hızla bölmemden çıktım, arkamdan bakışlarını hissetsem de umursamadım.

Onu ve kendini Tanrı sanmasına sebep olan kompleksini siktir et.

James, kapıyı biraz sert kapattığımda önündeki evraklardan başını kaldırdı. Öfke kanımda kaynıyordu ama tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek bunu bastırdım. Keskin acının sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

"Neden oturmuyorsun?" diye sordu James, maun masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. Arkasındaki krem rengi duvarda çerçeveli haber makaleleri ve sertifikalar sıralanmıştı. Masasının üzerinde, karısıyla düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğraf duruyordu. James'in karısını sürekli aldattığı bir sır değildi. Şimdiye kadar bana karşı şansını denemediği için şükrediyordum.

"Röportajların nasıl gidiyor?" diye sordu.

Gözleri açgözlü bir merakla parlıyordu ve bu açgözlülüğün içimde yarattığı huzursuzluk hissinden kaçamadım. Dünyanın Robbie'nin hikâyesine ve nihayetinde idamına aç olacağını biliyordum ama onun çocukluğunu herkese anlatmak yanlış geliyordu.

Midemdeki o ağır taş hissine yapabileceğim bir şey yoktu. Ne kadar müdahaleci gelse de ölmek üzere olan bir adamın hikâyesini anlatmak zorundaydım.

Röportajları kendisi istedi. Kimse onu zorlamadı.

"Gayet iyi gidiyor," diye yanıtladım, yerimde kıpırdanmamaya çalışarak. "Şu ana kadar üç saatlik kaydım var ama haftalık röportajlar idamından bir ay öncesine kadar devam edecek. Aceleye getiremeyiz."

James ağzını yana eğerek, "Robbie Hammond hakkında haftalık köşende yazabilirsin. Okuyuculara küçük parçalar sunabiliriz," diye mırıldandı.

"Küçük parçalar mı?"

"İlgi çekici kesitler. Onları sürekli geri gelmeye zorlayalım. Nihai ürüne olan ilgiyi artıralım."

Tombul yüzüyle beni dikkatle izledi ve Elliot gibi onun da zayıf noktalarımı aradığını düşünmeden edemedim. James de Robbie'nin neden özellikle beni seçtiğini merak ediyor olmalıydı.

Neden buradaki başka bir kadın değil? Neden daha deneyimli bir muhabir değil? *Neden ben?*

"Eğer istediğin buysa yaparım tabii," dedim, onu memnun etmek için. "Ama önce Robbie'nin bunu onayladığından emin olmam gerekiyor."

Beni umursamayarak kalm elini tembel bir hareketle salladı ve evraklarına geri döndü. "Bu kadar. Çıkabilirsin."

Sinirim kısa sürede rahatlamaya dönüştü. Ana salona çıktığımda James'in boncuk gibi gözlerinden ve Elliot'ın mide bulandırıcı sözlerinden kurtulduğum için sevindim.

Bölmemin girişinde aniden durakladım: Elliot çekmecelerimi karıştırıyordu.

Boğazımı temizleyip elimle belime yaslandığımda doğruldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye çıkıştım.

Omuz silkip pişmanlık belirtisi göstermeden etrafına bakındı, sanki bu yaptığı onun için fazlasıyla sıradanmış gibi davranıyordu. "Sadece merak ettim."

"Neyi merak ettin? Yoksa araştırmamı mı çalmaya çalışıyorsun?"

Burun kıvırarak bana doğru yürüdü ve ellerini kapı çerçevesine koydu. Aptal değildim, bunu beni küçük hissettirmek için yaptığını biliyordum. "Eğer bu röportajı almak isteseydim, bir kalp atışı süresinde alırdım tatlım." Rahatsız edici gülümsemesi yeniden belirdi ve vücudumu gererek sertçe durdum. "Ama asıl merak ettiğim şey şu, sıradan bir kadın nasıl olur da hapisteki azılı bir seri katilin ilgisini çeker? Seni özel kılan ne?"

"Bunu söylemek istemezdim ama," dedim sıkılmış bir ses tonuyla, kollarımı kavuşturarak, "o adam, röportajları istediğinde beni tanımıyordu bile. Büyük ihtimalle gazetede hepimizin fotoğraflarını gördü ve rastgele birini seçti."

"Aksine..." Ellerini çerçeveden indirip bana doğru biraz daha yaklaştı, aramızdaki mesafeyi iyice kapatırken ürperdim. "Yıllık maaşımı bahse koyarım ki röportajları kabul etmeden çok öncesinde seni tanıyordu. Ve bu da bana asıl hikâyeyi kimin anlatması gerektiğini düşündürüyor."

Arkasını dönüp giderken ona bakakaldım. Sözlerinde bir doğruluk payı olduğunu inkâr edemezdim. En azından Robbie ile ilgili olan kısmında. Benim hakkımda söylediğinden daha çok şey biliyor olabilirdi.

Ama nasıl?

"Tahminimce, bunun bitkisel hayattaki babanla bir ilgisi var."

8. Bölüm

Robbie, Yaş 12

Annem yatağında derin bir uykudaydı. Yağlı saçları, bir hale gibi yastığa yayılmıştı.

İkimiz de annemin bir canavardan başka bir şey olmadığını biliyorduk.

Ama asıl büyük canavar bendim.

Annemin dönüştürdüğü o iğrenç oğuldum.

Böyle birine dönüştüğüm için mi gecenin bir yarısı beyzbol sopasını avuçlarımın içinde eklemlerimi acıtacak kadar sıkı şekilde kavrayarak annemin yatağının başucunda duruyordum? Bu sabah beni tavayla dövdüğünde kollarımda morluklar oluşmuştu, bu acı, onun işkencesinin asla bitmeyeceğinin sürekli bir hatırlatıcısıydı. Kafamı korumak için mutfaktaki kanepenin üzerine kendimi attığımda sırtıma da vurmuştu. Üç darbe daha geldi ama artık acıyı hissetmiyordum.

Onu ne zaman engellemeyi öğrendiğimi bilmiyordum.

Eğer karanlıkta yeterince uzun süre yaşarsan, sonunda orayı evin olarak kabul edersin. Ne kadar yanlış olursa olsun, annemin şiddeti benim için bir tür rahatlık alanına dönüşmüştü.

Çirkin sözlerinin ve darbelerinin ardından ne geleceğini biliyordum. Hislerimi nasıl bastıracağımı öğrenmiştim.

Yatağının başında dururken, solgun, zayıf yüzünü paramparça ettiğimi hayal ettim. Bu kâbusu sonsuza dek bitirme olasılığının heyecanı başımı döndürüyordu.

Ama ona zarar vermek için bir adım atmadım. Sopa hâlâ avuçlarımın içinde sıkıca duruyordu, parmaklarım ahşaba kenetlenmişti. Onu öldüremedim.

En azından o gece öldüremedim.

Bunun yerine sabah olduğunda beni cezalandıracağını bile bile sopayı yatağının yanma fırlatıp odadan çıktım.

İçimdeki bir parça cezamı memnuniyetle bekliyordu, belki de *son sefer* olacağını umarak. Belki de bu kez fazla ileri gidecek ve sonunda beni öldürecekti. Ölüm benim için tatlı bir kurtuluş olabilirdi. Ama elbette annem merhameti bilmezdi.

Ertesi sabah elimi masanın üzerine düz bir şekilde koymam için bana bağırırken de hiç merhamet etmedi, gözleri çılgına dönmüştü. Yapışkan yüzeyin daha önce hiç o zamanki kadar farkında olmamıştım, parmaklarım genişçe açılmıştı.

"Uykumda bana gözdağı verebileceğini mi sandın?" diye tısladı.

Kirli beyaz geceliği omzundan kayarak çilli ve kemikli tenini ortaya çıkarmıştı ama bunu örtmek için hiçbir şey yapmadı. Sararmış dişlerinin arasından tıslarken, o soğuk gözlerindeki fırtınayı hiçbir şey yatıştıramazdı.

"Sana her şeyi verdim!" Sopayı odanın içinde savurdu. "Sokakta yaşamamanın tek sebebi benim!"

Yorgundum.

Onunla savaşmaktan yorulmuştum.

Gözlerinde parlayan nefretten yorulmuştum.

Son bir hırıltıyla sopayı savurdu ve parmaklarıma indirdi. İçimdeki acı patladı ve duygularımın üzerindeki örtüyü kaldırmakla tehdit etti. Ağlamaklı gözlerim onunkilere kilitlenmiş, kokuşmuş öfkesiyle yarışıyordu.

Ama bu sefer ağlamadım.

Tek bir ses bile çıkarmadım.

Beni sopayla bayılttığında bile.

9. Bölüm

Savannah

"Seni bayıltana kadar dövdü mü?" Sesimdeki üzüntüyü gizleyemedim; çatladı, hatta titredi. Robbie ise karşımda, koyu kirpiklerinin altından soğuk bir kayıtsızlıkla bana bakıyordu. Küçük bir parçam bu duvarı yıkmak istedi.

Tehlikeli sulardaydım. Üç hafta daha geçmişti ve karşımda oturan adama kapılmış durumdaydım.

Daha da endişe verici olan, haftalık röportajlara giderken karnımda beliren o tatlı heyecandı. Onu daha fazla tanıma arzusu, kaşınan ama bir türlü gideremediğim bir kaşıntı gibiydi. İnternetin bana Robbie Hammond hakkında -annesinin şekillendirdiği bir heykel gibi duran bu canavar hakkında- anlatabileceği şeyler sınırlıydı.

Dudaklarımı endişeyle kemirirken, onun ürkütücü bakışlarını karşılıksız bırakmadım.

Cevap vermek yerine başını hafifçe yana eğdi, sesi tenimde yavaşça gezinen bir dokunuş gibi yumuşaktı. "Şu iş arkadaşın hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü, hatırlamasına şaşırdım ama

yüz ifademe hiçbir şey yansıtmamaya çalışarak ifadesiz bir maske takındım. "Önemli bir şey değil."

Kaşlarından biri kalktı ama başka bir hareket yoktu. Heykel gibiydi. Rahatsızca kımıldandım. Oda gerginlikle doldu. "Patronuna söyledin mi?"

İstemeden alaycı bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. Bu düşünce defalarca aklımdan geçmişti ama çözümsüzdü. James beni dinlemezdi ki.

Öne doğru eğildim, kokusu burnuma dolduğu anda kalbimin çarpmasıyla baş etmeye çalıştım –basit bir sabun ve ter karışımıydı ama hiç de rahatsız edici değildi.

Öyle olması gerekirdi.

Ama değildi.

"Tek bir şeyi cevapla," dedim.

"Söyle bakalım."

Sözleri, göğüslerimin hassas uçlarını sanki elektrikle okşamıştı. Boğazımı temizleyip yerimde kıpırdandım. "Bu röportajları benim yapmamı istediğinde hakkımda neler biliyordun?"

Yağmurun cama vuran sesi, aramızdaki sessizliği doldurdu. Kalbim onun ağır bakışları altında delice atıyordu.

Dudakları yavaşça, günahkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. O an, mantığımı bir kenara bırakıp onun karanlık bir yolda beni arabasına çekmesine izin vermek istedim. Belki onun ellerinde ölmek bile buna değerdi.

"Akıllı bir kadınsın Savannah. İçgüdülerini dinle."

"İşte sorun da bu..." Bir an gardiyana baktım ama boş gözlerle duvara bakıyordu. Elimi öne uzattım, masadaki büyük eline neredeyse değecek kadar yaklaştırdım.

Aramızda bir enerji kıvılcımı çaktı –ya da bu sadece benim hayalimdi. Karşımda oturan adamın farkındalığı içimi kemiriyor, aklımı altüst ediyordu.

O bir katildi.

İsteseydi beni öldürürdü.

Siktir! Bu düşünce neden benim ıslanmama sebep oluyordu? Kesinlikle psikolojik yardıma ihtiyacım vardı.

"İçgüdülerim tehlikeye doğru cesurca koşmamı söylüyor."

Diliyle yavaşça alt dudağını ıslattı. Sonra da daha ben tepki veremeden, aniden hamle yaptı ve bileğimi yakaladı.

Bileğimi neredeyse şefkatle kavrayan nasırlı sıcak parmaklarını hissettiğimde nefesim kesildi, ancak soğuk kalpli bir katilin huzurunda yapmamam gereken fantezileri ortaya çıkaracak kadar sertti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"İçgüdülerin seni öldürmeye çalışıyor Savannah."

Gardiyan kıpırdandı, Robbie ise ellerimizi çevirip parmaklarımı tek tek okşayarak avuç içimde gezdirip sonra elini kucağına indirdi. Geçen birkaç saniyede kirpiklerim titredi. Tenimde onun dokunduğu her yer sanki hâlâ yanıyordu.

Telefonumun tiz melodisi o anı kesip attı, sıçramama sebep oldu. Telaşla çantama uzandım ve telefonu bulup sessize aldım.

Robbie'ye döndüğümde, başparmağını dudaklarına sürdüğünü gördüm... Yavaşça, tekrar tekrar, kışkırtıcı bir hareketle. "Başka sorun var mı hanımefendi?" diye sordu garip bir sakinlikle.

Koyu saçları uzamış, kulaklarının ucuna kadar dökülüyordu. Aralara düşen gümüş teller ona daha da çekici bir hava katmıştı.

"Hakkımda ne biliyorsun?" Bu, muhtemelen cevaplamayacağı kadar cesur bir soruydu ama gözlerindeki o parıltılı eğlenceyi görmek bile yeterliydi.

Onun da bu görüşmeleri benim gibi dört gözle beklediğini fark etmeye başlamıştım. Ve içimde küçük bir ses, hücresine döndüğünde beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Tamam, o ses aslında oldukça büyüktü.

"Buraya benim hakkımda konuşmak için gelmiştik, sanırım."

Göğsümden yayılan sıcaklıkla birlikte dudaklarımdan çıkan yumuşak bir kahkahayı engelleyemedim.

Tekrar baktığımda, o da gülümsüyordu.

Şaşırtıcı derecede yumuşak bir gülümsemeydi bu.

"Peki," diye fısıldadım, derin bir nefesle göğsüm yükselirken. "İlk kurbanını öldürdüğünde kaç yaşındaydın?"

"On altı."

Kaşlarım hızla havaya kalktı.

Gençmiş.

"Kimdi?"

"Bu, başka bir günün sorusu."

Hayal kırıklığıyla başımı çevirdim, parmaklıklarla kaplı pencereye vuran yağmurun izini sürdüm.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Sen hüküm giymiş bir katilsin. Sana nasıl güvenebilirim? Daha da önemlisi," dedim, gözlerimin onun geniş omuzlarında gezinme arzusuna karşı koyarak, "güvenim senin için neden bu kadar önemli?"

Geniş omuzları kayıtsız bir omuz silkişle yükselip alçaldı. "Ölmeden önce bir kadının bana güvendiğini bilmek güzel olurdu."

Kaşlarım çatıldı ve dudaklarımdan inanmaz bir kahkaha kaçtı. "Affedersin?" Ardmdan kahkahalarım çoğaldı, omuzlarım titredi.

Gardiyan bana baktı.

"Bu çok saçmaydı!" dedim, gözlerimden yaşları silerken.

"Belki doğrudur."

"Evet, tabii." Hâlâ kıkırdıyordum.

"Hayatım boyunca kadınlara sadece acı verdim. Anneme bile kendimi sevdiremedim."

Kahkaham boğazımda düğümlendi. Öne eğildi, beni kendine yaklaştırmak için parmağını kıvırdı.

Sanki farklı bir seçeneğim varmış gibi, bedenim kancasına takılmış bir balık gibi ona yöneldi. Ve onun derin, alaycı sesi aramızdaki elektriği daha da keskinleştirdi. "Birinci kural: Acındırma dolu hikâyelere asla kapılma."

Gözlerimi gözlerinde gezdirirken zorla yutkundum. "İkinci kural?"

"Onu sen bulacaksın."

Onun baştan çıkarıcı dudaklarına utanmadan bakarak, "Kimsenin cazibesini kullanarak aklını bulandırmasına izin verme," diye fısıldadım.

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldığında neredeyse yüksek sesle inliyordum. "Akıllı kız."

Koltuğuna yaslandı ve beni paramparça, arzuyla kıvranır halde bıraktı. Bu adamın bana dokunmadan bile beni bu kadar etkilemesi utanç vericiydi.

"Zaman doldu," dedi gardiyan, duvardan uzaklaşarak.

Robbie gözlerini benden ayırmadı. Gardiyan yanına geldiğinde bile bakışlarını kaçırmadı.

Birkaç saniye daha öylece baktı ve ben nefesimi tutarak o bakışın bedenimde gezinişini hissettim.

Nihayet sandalyesini gıcırdatarak kalktığında, ellerimi kucağımda sımsıkı yumruk yapmış halde buldum. Parmaklarımı açıp avuç içlerimdeki yarım ay şeklinde izlere baktım.

"Haftaya görüşürüz Savannah."

Gözlerim ellerimden uzaklaşıp, onun uzun ve kaslı bacaklarından, geniş göğsü ve omuzlarından geçerek mavi gözleriyle buluştu. Zorlukla yutkundum, konuşamayacağımı bildiğim için sadece başımı salladım.

"Üçüncü kuralın cevabını hazırla."

Ve sonra, arkasında kokusunu bırakarak gitti. Her yere yayılan o kokuyu içime çektim, derin bir nefes almaya çalışırken kalbim delice çarpıyordu.

"Siktir," diye fısıldadım boş odaya. *"Siktir!"*

* * *

Charlotte, ilaçlarını not aldıktan sonra hasta dosyasını babamın yatağının ucundaki tutucuya geri yerleştirdi. "Son zamanlarda daha huzursuz görünüyor," dedi.

"Huzursuz mu?" diye sordum. Tam olarak dikkatimi veremesem de dinliyordum. Odanın köşesindeki küçük masada oturmuştum. Dizüstü bilgisayarımın ekranında Robbie'nin son cinayetiyle ilgili bir makale açıktı.

Hepsi arasında en vahşisiydi.

Her zaman sadist eğilimler sergilemiş ama her cinayetle birlikte daha da ileri gitmişti.

Belki de bu yüzden ona bu kadar çekiliyordum –çünkü her

hafta karşısına oturduğum adamı, ekranda önüme serilen bu canavarla bağdaştırmak zordu. Her kanlı detay gözlerimin önündeydi.

"Eskisi gibi değil."

Ekrandan başımı kaldırdım. Babamın dikkati tamamen yarışlardaydı. "Neden böyle düşündün?"

Charlotte masaya doğru yürüyüp yanımdaki sandalyeyi çekti, etrafımı çiçeksi bir parfüm kokusu sardı. "Eskisine göre daha çok su içmek istiyor. Ve çok çabuk sinirleniyor."

"Hıh." Gözlerimi babamdan ayırdım.

"Sen iyi misin?"

"Neden iyi olmayayım?" Bunun savunmacı bir tonda çıkmasını istemesem de öyle oldu.

"Özür dilerim... Haddimi aştım sanırım."

Normalde onu yatıştırmaya çalışırdım. Ama omzuma hafifçe dokunup odadan çıkarken artık numara yapacak halim kalmamış gibi hissediyordum.

Ön kapı kapanır kapanmaz omzumun üzerinden babama baktım.

"Savannah! Bebeğim! Buraya gel!"

Oturma odasının kapısında tereddüt ederken hissettiğim korku beni boğuyordu.

Babam ve üç arkadaşı masanın etrafında oturmuş puro içiyorlardı. Yırtıcı gözleri, yırtık pırtık ayıcığımı sıkı sıkı göğsüme bastırıp yavaşça odaya girerken her adımımı takip etti. Kollarımın açıkta kalan derisinde korku dalgalanıyordu. Buraya daha önce de gelmiştim, babamın arkadaşlarının merhametine kalmıştım.

"İşte uslu bir kız," dedi babam, beni koltuk altlarımdan kaldırıp kucağına oturtarak.

Masanın öbür ucunda oturan Mark, purosunu üfleyerek başka bir karta uzandı. Koyu renk gözleri yüzüme dikildiğinde, burnumu babamın boynuna gömdüm; karanlıkta bulunması neredeyse imkânsıza yakın olan bir ışık gibi, muhtaç olduğum güveni babamda arıyordum.

Karanlıkta kötü şeyler hep olurdu.

Geceyi sevmiyordum.

Babamın yanında oturan Andy, keyifle içtiği purosunu söndürdü. Bana doğru eliyle işaret ederken sesi sertti: "Buraya gel küçük kız. Kucağıma otur."

Başım umutsuzca sallandı ama babamın umurunda olmayan şey doğal olarak kimsenin umurunda değildi ve ardından gelen mücadelenin bir yerinde ayıcığım yere düştü. Güçlü, boğucu kolları beni sararken, Andy'nin kaşındırıcı bıyığı gözyaşlarımla ıslanmış yanağıma sürtündü. "İyi kızlar sessiz kalır, değil mi tatlım?"

Babam güldü, daha fazla kart topladı ve birini masaya fırlattı. "Ona fazla yüklenme; daha yeni uyandı."

"Ama o çok değerli." Saçlarımı omzumdan uzaklaştırırken parmakları tütün kokuyordu. "Öyle değil mi tatlım? Sen değerlisin, değil mi?"

Başımı salladım, çünkü sallamazsam başım belaya girecekti.

Eli kemerine gitti ve yavaşça çözdükten sonra bira şişesini almak için öne uzandı. Bir yudum alıp tekrar yerine koyduktan sonra elimi tuttu. "İşte uslu bir kız, benim için sessiz kal. Ağlamak yok, tamam mı?"

Oturduğum yerden fırlayarak babamın salyalarının aktığı yatağa doğru koştum. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattım.

Gözlerimden yaşlar süzülürken titreyerek, "Bunu hak etmiyorsun," diye fısıldadım. "Bunların hiçbirini hak etmiyorsun," diye tekrarladığımda gözlerim cehennem gibi yanıyordu.

Ellerim büküldü, sıkıca kenetlendi. Birden Robbie'nin elinde beyzbol sopasıyla annesinin yatağının başında bekleyişini hatırladım.

Babamı öldürmek çok kolay olurdu.

Önümdeki zavallı adamı gömmek çok kolay olurdu.

Tabutunun üzerine solmuş bir gül atmak ve kâbuslarımın canavarının, yerin yaklaşık iki metre altında yok oluşunu izlemek.

Bir zamanlar bunu dilemiştim ama Robbie haklıydı. Şu anda, yaşanan bunca şeyden sonra bile babamın beni sevdiğini ve bana saygı duyduğunu hissetmek istiyordum. Ve babam bana hayatı boyunca bunları hissettiremediği için, ondan göremediklerimi başka erkeklerde arıyordum.

James.

Elliot.

Gözyaşlarım akmaya başladı, yanaklarımdan aşağı süzüldü. Yatağın kenarına oturup babamın solmuş eline uzanmadan önce gözyaşlarımı sildim. Bana çektirdiği onca acıya rağmen, babam hâlâ bu dünyada sahip olduğum tek canlı varlıktı.

Annem doğumumdan haftalar sonra çantasını toplayıp gitmiş ve beni çocukluğumu çalacak bir adamla baş başa bırakmıştı.

Başparmağımı elindeki çıkıntılı damarların üzerinde ileri geri gezdirdim. Göğsümdeki sızı, acı veren pençelerini kalbimin etrafından ayırmayı reddediyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedim ona, sesim duygusallıktan titrerken. "Bana yaşattığın her şey için senden nefret ediyo-

rum." Boğazım daralırken, sert yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Babama bu merhameti sunmak canımı acıtıyordu. Bana yaptığı her şeye rağmen, ondan hâlâ gerçekten nefret edemiyordum.

"Ama seni seviyorum da," diye fısıldadım, buruşuk ve cılız yüzünün yan tarafına bakarak. Derin bir iç çekiş göğsümü sarstı. "Bu seni affedeceğim anlamına gelmiyor baba." Elindeki sondanın üzerine bastırdım ve sıkıntısı arttığında göğsümdeki ağrı hafifledi. "Affedebileceğimi de sanmıyorum."

Yakınına eğilerek kâbuslarımın canavarından geriye kalanlara baktım.

Masumiyetimin son parçasını çalan adama.

"Şu haline bak. Ne kadar zavallı ve çaresizsin." Elini çarşafın üzerine koydum ve parmaklarımın tersiyle yanağını okşayarak fısıldadım: "Tıpkı o zamanlar arkadaşlarının bana tüm pislikleri yapmasına izin verdiğinde çaresiz olduğum gibi."

Televizyona bakmaya devam etti, gözlerimin içine bakmak için başını hareket ettiremedi. Ben parmaklarımı çevirip tırnaklarımı buruşuk derisine geçirirken homurdanmaktan başka bir şey yapamadı.

Mutfak saati sessizliği bölerken, onu parçalama dürtüsü beni ezdi. Eğer bir iz bırakırsam, hemşiresi sorular sorardı.

Onun yerine ince saçlarını alnından uzaklaştırdım. Tıpkı Robbie'nin o gün teslimiyet içinde sopasını annesinin yatağının yanma fırlattığı gibi.

"Karma ne garip bir şey, değil mi baba? Umarım çürürsün. Son nefesini verdiğinde, son nefesime kadar yeniden gülümseyeceğim."

10. Bölüm

Savannah

Bazen merakıma karşı koyamayacak kadar zayıf olduğum için aptalca şeyler yapıyordum.

Ve bu da muhtemelen onlardan biriydi.

Mantıklı olan şey evime geri dönmek olurdu ama buraya gelebilmek için üç saat boyunca araba sürmüştüm. Evet, işi bahane edebilirdim ama bu oldukça kötü bir bahane olurdu.

Hayır, beni buraya getiren tek şey merakımdı.

Tehlikeli bir adama olan takıntımdı.

Bu düşüncelerin zihnimde büyüyüp benimle dalga geçen canavarlara dönüşmesine fırsat vermeden, elimi kaldırıp kapıyı sertçe çaldım.

Sol tarafımdaki rüzgâr çanı, sonbahar esintisinde hafifçe çınladı ve içimdeki kaygıyı yatıştırdı. Yerimde hafifçe kımıldandığımda ahşap veranda gıcırdadı. Dökülen boyayı ve ön kapının yanındaki saksı çiçeklerini fark ettim.

Arkamdaki yoldan bir araba geçerken kilidin açıldığını duydum. Kahverengiye çalan grilerle süslenmiş saçlarını düzgün bir topuzla toplamış yaşlı bir kadın merakla beni süzüyordu.

"Merhaba Bayan Ashton," diye başladım. "Ben Savannah. Telefonda konuşmuştuk."

"Gazeteci olan?"

"Evet. Robbie Hammond'la ilgili röportajlar yapıyorum."

Beni bir an süzdükten sonra kenara çekilip içeri girmeme izin verdi. "Açıkçası daha yaşlı birini bekliyordum."

Ufak ve rahat koridoruna göz gezdirirken içten bir gülümsemeyle, "Çoğu insan böyle söylüyor," diye karşılık verdim.

"Mutfak bu tarafta." Eliyle ileriyi işaret ettikten sonra yanımdan geçip yürüdü.

Bayan Ashton'ın ailesine ait fotoğraflar duvarları süslüyordu.

"Çocuklarım artık büyüdü," dedi kapı eşiğinde, yumuşak bir gülümsemeyle. "En büyüğü ikinci çocuğuna hamile."

"Harika bir aileniz var."

Onu mutfağa kadar takip ettim. Çiçek desenli perdeler kare pencereleri çerçeveliyor, mermer tezgâhlar yeni silinmiş gibi parlıyor ve köşede tıslayan kahve makinesinin yaydığı sıcak aroma, içeriye hoş bir hava katıyordu. Masanın tam ortasında bir vazo dolusu taze zambak duruyordu.

Bir sandalyeyi çekip oturdum ve Bayan Ashton bizim için kahve doldururken rahat mutfağa göz gezdirdim.

"Tanıdığım bir çocuğun bu kadar korkunç şeyler yaptığına inanmak çok zor," dedi, karşımdaki sandalyeye otururken.

Kahvesini üfleyişini izledim, genç olduğu zamanları hayal etmeye çalıştım. Bana yumuşak bir gülümseme sunduğunda gözlerinin etrafında ince kırışıklıklar belirdi.

"Nasıl biriydi?" diye sordum.

"Sessizdi." Kahvesini masaya bıraktı ve masa örtüsünü düzeltti. Yaşlılık lekeleri, sarkan derisinin altındaki belirgin damarların arasına yayılmıştı. Kısa tırnakları soluk mürdüm rengine boyanmıştı.

Gözlerindeki hüznü görmek içimi sıktı.

"Kötü bir aileden geliyordu. Hepimiz bunu biliyorduk." Dumanı tüten kahvesinden bir yudum alarak duygularını kontrol altına almak için kendine zaman tanıdı. Gözleri tekrar bana döndüğünde gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Bay Jones'un endişelerini dile getirdiğini duydum."

Başıyla onayladı ve bardağını iki eliyle sıkıca kavradı. "Evet ama bir sonuç çıkmadı. Robbie nadiren okula gelirdi." Yorgun bir iç çekerken, "Kulağa hoş gelmiyor biliyorum ama kötü bir mahallede yaşıyorduk. Çoğu, hatta belki de tüm çocuklar berbat evlerde büyüyordu," diye ekledi.

"Annesi ona sistematik işkence yapıyormuş." Gerçeği yumuşatmanın bir anlamı yoktu ve Bayan Ashton'ın yüzünün ekşimesi, duyduklarının ona ne kadar acı verdiğini gösteriyordu. "Onu dövüyor ve hem fiziksel hem de duygusal olarak işkence uyguluyormuş."

Kahve dökülmek üzereyken Bayan Ashton titreyen elleriyle fincanını masaya bıraktı. "İnan bana, geçmişe gidip her şeyi değiştirebilme şansım olsaydı, yapardım."

"Sizce evde yaşadığı şeyler mi onu bir katile dönüştürdü?"

"Bu konuşmamız kayda geçmeyecek, değil mi?"

"Telefonda da söylediğim gibi, burada konuştuğumuz hiçbir şeyi yazmayacağım."

"O zaman neden buraya geldin?" diye sorarken yüzümü inceledi. "Neden bu çabayı gösteriyorsun?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim, dışarıda bir karga gakladı. "Belki de her hafta karşısına oturduğum adamı anlamaya çalışıyorum."

Beni bir süre daha süzdükten sonra dolapları karıştırdı. Birkaç saniye sonra, önüme bir tabak dolusu kurabiye koydu. "Evet, bence annesi onun bu vahşi dürtülerinden sorumlu."

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsunuz?" Kibar olmak için bir kurabiye aldım.

"Robbie çok tatlı bir çocuktu. En tatlılarından biriydi."

"Onun sessiz olduğunu söylemiştiniz."

Kurabiyesinden bir ısırık alıp dudaklarındaki kırıntıları sildi, ardından kahvesine batırdı. "Evet ama biz Robbie'nin sessizliğini, diğer çocukların onunla alay etmesine bağladık. Şimdi düşününce inanması zor..." Cümlesini tamamlayamadı, yutkundu. "Ama o zamanlar kimseye zarar vermezdi."

Geçmişin anılarına dalmış gibi, farkında olmadan kurabiyesini yemeye devam etti. "Ona değer vermişsiniz," dedim.

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu. "Ona değer vermemek imkânsızdı. Okulda çok çabalıyordu ama sanki tüm dünya ona karşıydı."

"Elleriniz bağlıydı."

"Gençtim. Kendi ailem vardı. Söylediğim gibi, Robbie mücadele eden tek çocuk değildi. Sanırım hiçbiri –kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini tam olarak anlayamadık." Yine irkildi, geriye yaslandı. Kurabiyeleri işaret ederek, "Bir tane daha al," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Kendimi suçluyorum."

Kurabiyeyi ağzıma götürürken duraksadım.

"Keşke daha fazlasını yapsaydım. Sürekli devamsızlığını ciddiye alsaydım... Ya da morluklarını..."

"Geçmişi değiştiremezsiniz," diye hatırlattım ona ama biliyordum ki bu sözler anlamsızdı. Hepimiz kontrolümüz dışındaki şeyler için kendimizi suçlardık.

"Üstü başı hep kirliydi," diye devam etti, kendi anılarında kaybolmuş gibi. "Neden bir şey yapmadım?"

Masaya uzanıp titreyen elini avucuma aldım. "Bunların hiçbiri sizin suçunuz değil."

"Onun idam edilmesine sadece birkaç ay kaldı."

"Birinci kural: Acındırma dolu hikâyelere asla kapılma" diye fısıldadım titreyerek. "Bunu bana Robbie söyledi. Çocukken yaşadığı her şeye rağmen, o kadınlara zarar verdiğinde ne yaptığını biliyordu. Daha da önemlisi, bunun yanlış olduğunu biliyordu Bayan Ashton." Başparmağım elinin üstündeki yumuşak damarları nazikçe okşarken gözleri benimkilere öyle derin bakıyordu ki içimi gördüğüne yemin edebilirdim. "Yine de o kadınları öldürdü. Annesinin ona verdiği acı... O acıyı aldı ve serbest bıraktı. Bunu durduramazdınız." Elini sıkıp beni dinlemesi için yalvardım. "Bunların hiçbiri sizin suçunuz değildi."

Fısıltının biraz üzerinde bir sesle, "Ona değer veriyorsun..." dedi.

"Sanırım onu önemsiyorum," diye itiraf ettim kalbimi sancılar sararken. "Belki de bir yerlerde onun uyarısını dikkate almadım ve kendimi onun acıklı hikâyesine kaptırdım."

Elini benimkinden kaydırıp yanağımı okşarken başı iki yana sallandı ve gözlerini acıma bulutları kapladı. Dokunuşu, bir annenin dokunuşunun hissettireceğini hayal ettiğim gibi nazikti. "Tatlı kız. Kalbin kırılacak."

"Saygısızlık etmek istemem ama Robbie Hammond tanıdığım en büyük kurt değil. Kalbim çoktan kırıldı. Belki de ilk kez, ne kadar çılgınca olursa olsun, kendi yarattığım bir kâbusun içinde kaybolmak istiyorum."

Yumuşak eli çenemden kaydı. "Acı, bazen hazdan daha fazla yaşadığımızı hissettirir."

Kahvesinden bir yudum aldı ve bana küçük bir gülümseme sundu. "Söyle bakalım tatlım, Robbie şimdi nasıl biri?"

* * *

Motoru durdurup direksiyonu her iki elimle kavrarken, Robbie Hammond'ın bir zamanlar *ev* dediği harap durumdaki karavana baktım.

Neden hâlâ yıkılmamıştı ki? Sonuçta, Jeffrey Dahmer'ın yaşadığı apartman binasını yıktılar. Ama Robbie Hammond'ın karavanı hâlâ buradaydı, terk edilmiş halde de olsa.

Jant kapağının içinden yabani otlar fışkıran eski bir lastik, küçük evin çevresini saran uzun otların arasında kaybolmuştu.

Arabanın kapısını açıp dışarı adım atarken, kararmakta olan bulutları taradım. Gökyüzü çok geçmeden yarılacak gibiydi.

Karavanın kapısı yan tarafa sarkmış, rüzgârda ileri geri sallanıyordu. Grafitilere bakılırsa buraya gelen ilk kişi ben değildim.

Dürüst olmak gerekirse, karavanın çoktan ateşe verilmemiş olmasma şaşırmıştım.

İçerisi de dışarıdan daha iyi durumda değildi. Yerler kırılmış eşyalarla dolu, talan edilmiş bir haldeydi. Yıllanmış kokunun hâkim olduğu karavanın derinliklerine doğru ilerlerken, kauçuk tabanlı ayakkabılarımın altında ezilen cam kırıkları çıtırdadı. Pencereler çoktan yerinden sökülmüş ve bir zaman-

lar masanın etrafına düzgünce yerleştirilmiş sandalyeler şimdi devrilmiş şekilde yerde yatıyordu. Yatak odalarına açılan küçük koridora ulaşmak için bir tanesinin üzerinden atlamak zorunda kaldım. Odalar neredeyse tamamen boştu –yalnızca küçük odada yere atılmış, lekeli bir yatak vardı.

Burası Robbie'nin odası mıydı?

Mutfaktan geriye çekilip gözlerimi masaya diktim. Robbie'nin kediyi öldürdüğü ve annesinin onun parmaklarını kırdığı yer burasıydı. Bakışlarım küçük, devrilmiş kanepeye kaydı –annesinin onu tavayla dövdüğü yer. Dolaplara doğru göz gezdirerek çocukken içine saklandığı, büyüdüğünde ise sığamadığı yeri bulmaya çalıştım.

"Neden buradayım?" diye fısıldadım yoğun sessizliğe doğru, rüzgârın güve yemiş perdeleri şişirmesine kulak verirken.

Omurgamdan bir ürperti yükseldi. Burada bir kötülüğün saklı olduğu inkâr edilemezdi –boynumun arkasındaki tüyleri diken diken eden, havada asılı kalmış bir enerjiydi.

Genç bir Robbie'nin burada yaşadığını hayal bile edemiyordum. Acıklı hikâyesine kapılmamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı ama adımımı biraz daha ileri atarak kazara bir şeyi yerde kaydırıp yuvarladığımda, içimdeki acıma duygusunu durduramadım.

Paslı nesneye doğru ilerleyerek eğilip elime aldım, avuçlarımın arasında çevirdim. Bir asma kilit. Omzumun üzerinden dolaplara baktım.

Robbie'nin annesi bir canavardı.

Belki Robbie'den bile daha büyük bir canavar.

Ne derse desin, annesi ona iyi geceler öpücüğü verseydi, onu kollarına alıp ninniler söyleseydi ve kendini güvende hissettirseydi o kadınları bu kadar rahat bir şekilde öldürür müydü?

Bir sıçrayışla yerimden fırladım. Yerdeki cam kırıkları ve kurumuş yaprakların arasından bir fare geçti.

"Kahretsin..." Göğsümü tutarak burnumdan derin nefesler aldım, kalbimin sakinleşmesini bekledim.

Buraya neden geldim ki? Kalbimi, hakkında hiçbir şey bilmediğim idam mahkûmu bir adamın hikâyesine dolamıştım. Geceleri hakkında hayal kurmamam gereken bir adama.

Öyle çok profesyonel sınırı aşıyordum ki sayamaz olmuştum.

Ayağa kalkıp, evden çıkarken aceleyle yanıma aldığım eşyayı bulmak için bez çantamın içinde aranmaya başladım.

"Neden bunu yapıyorum?" diye mırıldandım, kendimi aptal gibi hissederek. "Derin bir bataktasın Savannah."

Çocukluğumdan kalma, eski ve yıpranmış oyuncak ayımı mutfak masasına bıraktım. Bu kasvetli karavanda tamamen yabancı bir nesne gibi duruyordu ama içimdeki küçük bir parça, zamanında ellerimden söküp alınan güven duygusunu buraya bırakmak istemişti.

Robbie'nin kendine ait bir ayıcığı hiç olmamıştı.

Başını gömüp, daha iyi günler için dua edebileceği hiçbir şeyi yoktu.

Masaya eğilip ayının yüzüne baktım. Tek gözünü kaybetmişti. "Robbie'nin sana benden daha çok ihtiyacı var."

Ama karavandan çıkıp arabaya doğru yürürken, bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Belki de karanlığımı Robbie'den daha iyi saklıyordum.

O ise gölgelerde parlayan gözler gibi maskemin ardında saklananı fark etmiş ve o günahkâr gülümsemesiyle beni giderek daha da yakınına çekmişti.

11. Bölüm

Robbie

Yirmi üç saat: Günümün bu kadarını otuz altı metrekarelik bu hücrede geçiriyordum. Dar pencere tavana fazla yakın olduğu için dışarıyı göremiyordum.

Haftada altı gün, hücremden çıkmama izin veriliyordu ama yalnızca bir saatliğine. Müebbet hapis cezası alan mahkûmlar gibi değildim, asla diğer mahkûmların yanma konulmazdım. Yalnız yemek yerdim, yalnız işerdim, tel örgülerle çevrili küçük alanda yalnız başıma volta atardım.

Yalnızlık, bildiğim tek şeydi; özgür bir adamken bile.

Çocukken kimse beni umursamamıştı, şimdi de umursadıkları yoktu.

Ama bana acımalarına da ihtiyacım yoktu.

Yıllar içinde bu kasvetli hücrede bazı işe yarar bağlantılar edinmiştim. Beton bir yatak, çelik bir tuvalet ve küçük bir yazı masasından ibaret olan bu yerde, o bağlantılar bazen işime yarıyordu.

Bir dizi anahtar, kilitte tıngırdadı. Ranzamdan doğruldum, ağır demir kapı gıcırdayarak açıldı.

Gardiyan Miller içeri girdi, ıssız hücreyi gözleriyle taradıktan sonra boğazını temizleyerek elindeki gazeteyi bana uzattı.

Elimi uzatıp aldım, yanımda bir kenara koydum ve sonra ince yatağın altına uzandım. "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bunun bir bedeli var," dedi Miller. "Zaten seninle ilgili gereğinden fazla risk alıyorum."

Derin kahkaham küçük hücrede yankılandı. "İkimiz de biliyoruz ki burada kimse umursamaz, yeter ki isyan çıkarmayalım."

Sabırsızca elini uzattı. "Bunu bana vermen için iki saniyen var, yoksa vazgeçeceğim."

"Sakin ol." Eşyayı avucuna bıraktım. Kaşlarını çatıp elindekine baktı.

Miller, yandan ayrılmış saçları, gri gözleri ve burnundaki ufak bir çıkıntıyla zayıf bir adamdı. Dövüşten kalma bir izdi. Gençti ve kuralları umursamıyordu. Bu yüzden onu seviyordum. Bu hapishanede çalışmaya başlayalı henüz iki yıl olmuştu.

"Sadece bu mu?" diyerek kaşlarını çattı.

Geniş omuzlarımı silkerek ayağa kalktım. "Başka ne bekliyordun?"

Gözleri kocaman açıldı. İri bir adamdım. İstesem boynunu rahatlıkla kırabilirdim. Silahına davranmaya fırsat bile bulamazdı. Ama bunu ona söylemedim.

Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu.

"Burada sana ne yediriyorlar lan?" diye homurdandı, kapıya doğru dönerken.

"Burada yapacak pek bir şeyim yok memur. Televizyon izlerim, mastürbasyon yaparım, uyurum, spor yaparım."

"Bu görüntüye ihtiyacım yoktu," diye söylenerek çıktı hücreden, kapıyı ardından kapattı.

Anahtarlar tekrar kilidi tıngırdattı. Yatağa çöktüm, gözüm gazetenin üzerine kaydı. Alıp sayfaları hızla çevirdim ve Savannah'nın ışıl ışıl gülümseyen yüzü karşıma çıkınca durdum.

Patronu ona benim hakkımda haftalık bir köşe yazısı vermişti. Ve bu, beni lanet olası bir şekilde eğlendiriyordu. Konu ciddi olmasına rağmen kalemi sivriydi. Ama aynı zamanda keskin gözlem yeteneği vardı. Bir kadının bu kadar gri tonu fark edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Kelime seçimlerinde dikkatliydi, sanki benim mahremiyetimi korumaya çalışıyordu. Bunun nedenini merak ettim. Aslında birçok şeyi merak ediyordum.

Belki de sadece zamanımın çoğunu düşünerek geçirdiğim içindir.

Savannah Campbell son zamanlarda aklımdan çıkmıyordu.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp gülümsememek için kendini tutuşunu her an hatırlıyordum. Gözlerimi kapattığımda, karşımda oturduğunu görüyordum, boynundaki nabzı hızla atıyordu. Onun cezbedici kokusunu –elma ve vanilya– düşündüğümde aletim sertleşmeye başladı.

Benim için çok gençti ama belki de onu bu kadar karşı konulmaz yapan masumiyetidir. Yine de bu bir yalan, değil mi?

Dünyaya gösterdiği şey bir seraptı. Gerçek Savannah, o kocaman çikolata rengi gözlerin arkasında saklanan kız, hiç de kırılgan falan değildi.

Belki de bazı hayvanların ölü taklidi yaparak saldırılardan kurtulduğu gibi, Savannah da zayıflık taklidi yapmayı küçük yaşta öğrenmişti. Ama aslmda keskin dişleri vardı.

Ve ben onu görüyordum.

Her zaman görmüştüm. Daha o sandalyeye oturmadan, karşımda rüzgârda titreyen bir yaprak gibi ürpermeden önce bile.

Siktir...

Gazetedeki gülümseyen yüzüne bakarken pantolonumun üzerinden sertleşen aletimi sıktım. Kaç kez onu düşünerek kendimi tatmin ettiğimi unutmuştum. O gün bileğinden yakaladığımda soluğu nasıl da kesilmişti. Başparmağımın altında deli gibi atan nabzı...

Koltukta kaykılarak oturdum, pantolonumu aşağı çekip kalınlaşan aletimi avucuma aldım. Bir, iki, üç... Uzun ve ağır hareketlerle kendimi okşadım. Zevk, göz kapaklarımın arkasında patladı ve bir nefes aldım.

Gülümsemesi ölümcüldü, *"Cesaretin varsa yaklaş,"* diye fısıldıyordu.

Beni gölgelerden dışarı çekmemeliydi o göz kırpışlarıyla. Eğer aklı varsa, bunu yapmamalıydı.

Ama belki de artık çok geçti. Boynunun omzuyla birleştiği noktaya dişlerimi geçirene kadar, vücudunun her santimini kendi sıvımla doldurana kadar rahat etmeyecektim. Suratını döllerimle kaplamak, şişmiş dudaklarına yaymak istiyordum. Onu kirletmek, sonuna kadar becermek istiyordum.

Aletimi uzun, durgun çekişlerle okşarken, onu önümde diz çökmüş, ağlamaklı gözlerle bana bakarken hayal ettim, ruju dudaklarının kenarlarına bulaşmıştı. Eminim tıkandığında sesi çok tatlı geliyordur.

Dişlerimi sıkarak kendimi daha hızlı sıktım, göğsümün derinliklerinde inledim.

Keşke onun küçük, sıkı bedeniyle zaman geçirebilseydim,

canını yakabilseydim ve adımı haykırana, daha fazlasını isteyene, daha azını isteyene kadar ona zevk verebilseydim.

Bu zamana kadar çok korkunç şeyler yapmıştım ama ona yapmak istediklerim, hepsinden beterdi.

İlk defa, bir kalp istiyordum.

Onun kalbini.

"Siktir!" diye homurdandım, aletimi sıvazlarken parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Sert pantolonumun ve ara sıra inlemelerimin yanı sıra, tokatlanan derinin sesi beton duvarlarda yankılandı. Beni huzursuz, volta atan bir hayvana dönüştürmüştü. Testislerim gerildi ve beyaz döllerim hızlı fışkırmalarla resmine saçılırken ürperdim.

Adını ele geçirilmiş bir iblis gibi haykırmamak için dişlerimi birbirine kenetledim, çünkü lanet olsun, beni delirtiyordu.

Mahvolmuş gazeteyi yere fırlatıp kendimi yatağa bıraktım, yumuşayan uzunluğumu kavradım.

Ellerim meniyle kaplandı ama orgazmın artçı şoklarıyla titremekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkindim.

Aklıma onun kan ve kesiklerle kaplı görüntüleri geliyordu, o iri gözleri gözyaşlarıyla doluydu ve ben onun üzerinde gezinirken düşmekle tehdit ediyordu. Nefes alışım nihayet yavaşlarken aletim yeniden canlandı. Şaşırmadım bile. Doyumsuzdum.

Belki de hapsedilmenin bir erkeğe yaptığı şey budur onu bir hayvana dönüştürmek?

Siktir et, ben zaten öyleydim.

Keskin köpek dişlerinden salyalar akan tehlikeli bir yırtıcı gibiydim.

12. Bölüm

Savannah

Elliot, darmadağınık toplanmış bir topuzun içinde tehlikeli şekilde duran taranmamış saçlarımla bölmeme dalarken beni bekliyordu. Hardal rengi şalımın boynumdan düşmesine iki saniye kalmıştı, yanaklarım dışarıdaki soğuktan yanıyordu ve çatlamış dudaklarımın acilen bir dudak nemlendiricisine ihtiyacı vardı. Masamın bir yerinde, gazete kupürlerinin, atılmış kâğıt bardakların ve başıboş kalemlerin altında gizlenmiş olmalıydı.

"Geç mi kaldın?"

Elliot'ın alaycı sırıtışını görmezden gelerek yanından sıyrılıp sandalyeye yığıldım ve nihayet kendime beş saniyelik bir nefes alma hakkı tanıdım. James geç kaldığımı bilse beni kesin öldürürdü. Zaten onun gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyordum.

Kendi sözleriyle, sözde köşem yeterince *ilgi çekici* değilmiş. Benden ne istediğini gerçekten bilmiyordum.

Aslında bu doğru değildi.

Benden Robbie'yi harcamamı istiyordu. Onu tüm dünyanın gözü önünde bir canavar gibi resmetmemi istiyordu. Ama bunu yapmayı reddediyordum.

Çok ince bir çizgide yürüyordum. James, beni projeden bir anda çekip hikâyeyi Elliot'a verebilirdi; şu an omzunu hücremin duvarına dayamış, salya akıtarak hikâyemi kapmak için fırsat kollayan adama.

Tek kozum, Robbie'nin beni istemiş olmasıydı.

Elliot'ı ya da başka birini değil.

Beni.

İhanet etmeye hazır küçük kalbim tam da bu noktada genişledi ve sıkışık göğsüme sığamaz hale geldi.

"Dün nereye gittin?"

Tabii ki hâlâ buradaydı.

Ona attığım bakış, etkilenmekten çok uzaktı. Başımı sandalye sırtlığına yaslayarak yuvarladım. "Saha araştırmasına."

"Saha araştırması mı?" Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi.

Sandalyenin kolçaklarında parmaklarımı ritmik bir şekilde tıklatıp, "Aynen!" dedim ama son harfini vurguladım.

"Sadece bu kadar mı anlatacaksın?"

"Burada ne işin var? Normalde bölmenden çıkmazsın, çünkü James'in kıçını öpmekle meşgulsün. Ama ben bu hikâyeye atandığımdan beri bir türlü yakamdan düşmedin."

Çenesindeki kas kasıldı, kollarını bağlayarak ayaklarını açtı. Gözlerindeki karanlık, içimi huzursuz etti. Tam ağzımı açıp bir şeyler söylemek üzereydim ki gözüm masamın üzerindeki kırmızı bir lekeye takıldı.

Sandalye gıcırdayarak geri çekilirken ayağa kalkıp yavaşça yaklaştım.

Neydi bu?

Katlanmış bir notun üzerinde, masadaki dağınıklığın orta-

sında kan kırmızısı bir gül yatıyordu. Dikenleri keskin ve hatta dokunulduğunda da ölümcüldü. Parmaklarımı yumuşak taç yaprakları üzerinde gezdirerek güzelliğine hayranlıkla baktım. Bunun burada ne işi vardı? Elliot'ın bana bir gül bırakmış olması mümkün müydü? Düşüncesi bile gülünç ve tamamen uygunsuzdu. Ona asla abartıdan uzak bir tahammülden başka bir şey göstermemiştim. Ona yanlış sinyal verdiğimi de sanmıyordum.

Nefesimi tuttum, gözlerim nota kilitlendi. Gülü nazikçe kaydırarak altındaki notu açtım. Gözlerim sert çizgilerle yazılmış, fazlasıyla erkeksi bir el yazısını taradı.

Üçüncü kural:

Asla bir katile arkanı dönme.

"Gizli bir hayran mı?"

Elliot'ın arkamdan gelen sesi beni öyle irkiltti ki korkuyla inleyerek hızla arkamı döndüm.

"Siktir! Beni korkuttun!"

Ellerini başının yanına kaldırarak, "Üzgünüm," dedi. "Bu kadar ürkek olduğunu bilmiyordum."

Kalbim deli gibi çarpıyordu, bir türlü sakinleşmemişti. Ayakta durabilmek için masaya tutundum.

Bu notun kimden geldiği konusunda hiçbir şüphem yoktu. Ama nasıl? O, günde yirmi üç saatini küçücük bir hücrede geçiren biriydi. Dış dünyayla bağlantısı olmaması gerekiyordu.

"İyi misin? Solgun görünüyorsun."

Solgun mu? Kızardığımı hissettim. Alev alev yanıyordum.

"İyiyim Elliot. Ne istiyorsun?" Sert çıkmak istememiştim ama onun bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu.

Siktir! Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki sert çıkmak istiyordum. Ne kadar çabuk defolup giderse o kadar iyiydi.

"Bak," diye başladı, rahatsız edici derecede yaklaşarak, "kötü başladığımızı kabul ediyorum ve bunu telafi etmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Affedersin?"

Omuz silkip aldatıcı bir gülümsemeyle devam etti –eminim bu hareketi geçmişte ona çok şey kazandırmıştır. "Sana karşı tam bir pislik gibi davrandım."

Amacını tam kavrayamayarak dudaklarımı büzüp, aklımı *siktir git* demekten alıkoyacak bir yanıt aradım. Babam soğuk bir canavar olabilirdi ama bana en azından nezaketi öğretmişti.

Nezaket onun için önemliydi.

"İş çıkışı bir şeyler içmeye ne dersin?"

"İçki mi?" Aptallaşmış bir şekilde sordum.

"Sadece senden özür dilemek istiyorum."

Elini pantolonunun cebinden çıkardı ve koluma dokunmak ister gibi bir hareket yaptı ama parmaklarımı ona diktiğimi görünce vazgeçti. Elini yana düşürüp masanın üzerinden gülü alırken göğsü hafifçe benimkine sürtündü.

Kalbim gülün narin yapraklarını korumak istercesine duraksadı.

Dikenli sapını parmaklarının arasında döndürerek gülü inceledi. Dudaklarının kenarında beliren karanlık gülümseme içimi ürpertti. "James, katille olan küçük kaçamağımı bilse ne düşünürdü acaba?"

"Kaçamak falan yok," diye tısladım. Gülü elinden almaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir mesafede tutuyordu.

"Sana akşam yemeği ısmarlamama izin ver."

"İçkiydi."

"Şimdi akşam yemeği oldu."

Dişlerimi sıktım, seçeneklerimi hızla gözden geçirdim: James, gül ve not hakkında bir şey öğrenirse mahvolurdum.

Robbie'yi gördüğümde ağzıma geleni söyleyecektim. Beni böyle bir duruma nasıl sokardı? Jestin *tatlı* olduğunu kabul etsem bile bu yaptığı saçmalıktı.

Lanet olsun! Neden bir canavara karşı bu kadar yumuşak kalpliydim?

Demek benim de bir erkek zevkim varmış.

"Yemek için cevabın nedir?"

Gözlerimi kıstım ama ağzımı açıp ona bir zehir fırlatamadan, gülü avucunda acımasızca ezdi.

"Elliot..." diye fısıldadım, bu görüntü karşısında boğazıma oturan düğüme şaşırmış bir halde.

"Saat sekizde seni alırım."

* * *

"Bugün sende garip bir düşmanlık seziyorum," dedi Robbie, gözlerinde eğlence parıldarken. Gardiyan kelepçelerini çözerken ona sertçe baktım.

Neden hapishane kıyafetleri içinde bile günahkâr derecede iyi görünüyordu? Bu yasaklanmalıydı.

Koltukta arkasına yaslandığı anda buruşturulmuş, ezilmiş yaprakları olan gülü masaya fırlattım.

Robbie'nin kaşları yukarı kalktı, elini ağzına sürüp bana baktı. "Sanırım gülleri sevmiyorsun."

"Senin küçük numaran yüzünden başım büyük belaya girdi."

Gerildi, dövmeli elini kucağına indirdi.

"Elliot, gülü ve notunu bulduğumda oradaydı." Onun rahat bir tavırla arkasına yaslanmasını görmezden gelerek kaşımı kaldırdım. "Şimdi ya o pislik adamla yemeğe çıkacağım ya da patronum ülkenin en azılı seri katilinin bana çiçek gönderdiğini öğrenecek."

Robbie'nin etrafındaki hava aniden değişerek karanlık ve ağır bir hâl aldı. Bu ani değişim karşısında tüylerim diken diken oldu. Eğer o bir gökyüzü olsaydı, duyguları cam gibi bir gölün üstünde toplanan fırtına bulutları gibi olurdu.

"Patronun ne yapacak?" dedi, gözlerini üzerime dikmiş halde dizini hafifçe sallayarak.

Yüzündeki çatlağı fark etmekten kendimi alamadım. İnanmamı istediği kadar sakin ya da etkilenmemiş değildi.

"Seni kovamaz."

"Elbette kovabilir." Öne doğru öyle hızlı hamle yaptı ki refleks olarak geri çekildim.

"Hayır, kovamaz Savannah," diye fısıldadı. Sıcak nefesi dudaklarımın hemen yanında bir öpücük gibi dolaştı. "Neden olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Cevap vermedim, sadece gözlerimi gözlerindeki ela yansımalarına kilitledim. "Çünkü benim hikâyemi istiyor. Benim itirafımı. Bu hikâyenin küçük gazetesi için ne kadar büyük bir şey olacağını biliyor. Eğer seni bırakırsa, hikâye elinden gider." Okyanus mavisi gözleri dudaklarıma kaydı ve farkında olmadan dudaklarımı araladım. "Benim hikâyem sana ait Savannah. Benim itirafım *sadece* sana ait."

Dudaklarımı ısırdım ve göğsünden çıkan o derin, erkeksi homurtuyu tekrar duymak için can attım.

"Beni iyi dinle Savannah. Elliot'ın teklifini reddedeceksin. Aksi takdirde köpek gibi burnunu her yere sokan o adam yavaş ve acılı bir ölümle tanışır."

Kalbim durdu. Düşünemedim. Nefes alamadım. Sıcak nefesi dudaklarıma değiyordu ama o kadar uzaktı ki.

Siktir! Dudaklarımı dudaklarına bastırmak istiyordum.

Gardiyan boğazını temizlediğinde irkildim ama Robbie keskin bir sesle, "Yüzüme bak!" dedi ve yine çekim alanına kapıldım.

"Hapiste olduğunuzu hatırlatırım Bay Hammond." Sesimi yalnızca onun duyabileceği bir seviyede alçalttım. "Buradan Elliot'a zarar veremezsin."

"Öyle miyim gerçekten?"

Diz kapağı benimkine çarptığında sıçradım. Sandalyenin arkasına yaslandı, bir kolunu arkasına atarken diğer elini masaya koydu.

Ellerinin ne kadar büyük ve güzel olduğunu fark etmeden edemedim. Bu güzel ellerin nelere sebep olduğunu düşündüm.

O kadınları incitmekten, onlara acı çektirmekten zevk aldı.

Güçlü bacağı benimkine yaslandığında içime bir sıcaklık yayıldı. Az önce nefes alamıyordum, şimdi tamamen bitmiştim.

Kalçalarımın arasında yayılan, yalnızca onun dindirebileceği o tanıdık sızı. Kaç erkekle yatarsam yatayım, hiçbiri beni onun gibi mahvedemezdi.

Hiçbiri onun o güzel dövmeli elleri ve keskin dişleriyle yapabileceği gibi canımı yakamazdı. Sadece mavi gözleri bile bana diz çöktürecek güce sahipti.

Birbirimize baktık, görünüşe göre etrafımızdaki çatırdayan

enerjide kaybolduk. Robbie'nin bir erkek olduğunu, işaret parmağıyla başparmağını birbirine sürttüğünde, son yemeğiymişim gibi gözleriyle beni becerdiğinde anladım. Üniversitede takıldıklarım gibi bir çocuk değildi.

Elliot gibi kibirli değildi, James gibi kendini beğenmiş de değil.

Babam gibi fırsatçı hiç değil.

Hayır. O daha iyisiydi.

Çok daha fazlası.

Hesapçı, soğuk, manipülatif ve acımasızdı. Bir dokunuşuyla beni ya zirveye çıkarabilir ya da hayatımı bir anda sonlandırabilirdi.

Ve ben içindeki her bir canavarı ayrı ayrı keşfetmek istiyordum.

"Üçüncü kuralın cevabını vermeme izin vermedin."

Kaşını kaldırdı. "Konuyu saptırma hanımefendi. Hapiste miyim?"

Gardiyana göz ucuyla baktım. "Hayır," kelimesi dudaklarımın ucunda dans etti. Ama bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum. Vücudumdaki her hücre Robbie gibi bir adamın asla gerçekten hapsedilemeyeceğini biliyordu. O istemeden hiçbir duvar onu tutamazdı.

Gözlerimi tekrar cezbedici adama çevirdim. "Cinayetler hakkında ne zaman konuşacağız?"

"Bana güvendiğinde." Gözleri başka tarafa bakmam için bana meydan okuyordu.

"Kadınlara zarar veren bir adama nasıl güvenebilirim?"

"Zekisin Savannah. Çözebilirsin."

"Bana çok güveniyorsun."

Tekrar gülümsedi. "Dördüncü kural: Konu ne olursa olsun, içgüdülerine güven."

Başımı sallayarak homurdandım. Dudaklarımdan kopan kahkaha, mizahtan yoksundu. "İçgüdülerime mi güveneyim? Çünkü geçmişte çok iyi iş çıkardılar, değil mi?" Öne eğilip masaya dirseklerimi koydum. Tatlı tatlı gülümsedim. "İçgüdülerime güvenseydim, şimdi senin yatak başına kazınmış bir çentik olurdum. Bir gazete sayfasındaki ölü kızlardan biri. Karakter analizi konusunda pek iyi olmadığımı görüyorsun."

Bacağı benimkine sürtündü ve yine irkildim.

Her şeyiyle beni kendine çağırıyordu.

"Yani sana güvenirsem her şeyi anlatacaksın, öyle mi?"

Kollarını kaslı göğsünün önünde kavuşturup başını yana eğdi. "Hızlı öğreniyorsun Savannah."

Dudaklarından dökülen ismim içimi yaktı. O kadar azmış durumdaydım ki bu halimi aklım almıyordu. Tarafsız kalmam gerekirken, tek düşünebildiğim onun kucağına oturmayı ne kadar çok istediğimdi.

"Bu röportajları sen talep ettin," diye hatırlattım. "Eğer bana her şeyi anlatmayacaksan neden istedin? Bu sadece hapisten çıkmak için bir numara mı?"

"Bana güven ve sana her korkunç, kanlı detayı anlatayım."

Ne diyeceğimi bilemeden ona göz ucuyla baktım.

Öldürdüğü kadınlardan bahsederken sesi nasıl bu kadar soğuk ve duygusuz olabilirdi? "Hiç mi pişmanlık duymuyorsun?" diye sordum.

"Pişmanlık, gece daha rahat uyumanı sağlar mıydı?" dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Sadece, bir insanın nasıl bu kadar vahşi şeyler yapıp da pişmanlık hissetmeyeceğini anlayamıyorum."

Dilini alt dudağında gezdirdikten sonra, "Söylesene Savannah," dedi, "sen hiç pişmanlık duydun mu?"

Gözlerim büyüdü.

Bu da neydi böyle?

Kısık sesi boğazıma ip gibi dolanırken öne eğildi. "Benim hikâyemi öğrenmek istiyorsan, önce kendi hikâyeni benimle paylaşacaksın."

13. Bölüm

Savannah

Dirseklerim dizlerime dayalı, parmaklarımı dudaklarımın önünde birleştirmiş halde ne kadar süredir bu sandalyede oturduğumu bilmiyordum.

Babam televizyona bakıyor, dünkü yarışın tekrarını izliyordu. Charlotte'un mutfakta tabakları birbirine çarptığını duydum ama yine de babamdan gözlerimi alamadım.

Beni hiç sevdi mi?

Kendi çarpık zihninde, bana gerçekten değer verdi mi? Kendi kızına, tek çocuğuna?

Hapishaneden ayrıldığım andan beri içim huzursuzdu.

Robbie damarlarımın içine bir parazit gibi sızmanın tuhaf bir yolunu bulmuştu. Dikkatlice seçtiği kelimelerle içimi bıçak gibi oyması, beni iliklerime kadar sarsması aklımdan çıkmıyordu.

Onları ustalıkla kullanıyordu. Beni yatağına bağlayıp seçtiği bir silahla günlerce işkence edemese de içimdeki gölgeleri acımasızca kazımakta hiçbir tereddüt yaşamıyordu. Onun için bir oyundum -katman katman soymaktan keyif aldığı bir bilmece.

İster isteyeyim ister istemeyeyim, parçalanıyordum.

Babamın nefes alışları bugün daha sessizdi ve sürekli nefesini dinlerken buldum kendimi.

Göğsü her şiştiğinde hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım. Bu nasıl bir çelişkiydi? Bu adam bir avcıydı. Ama bazen daha büyük canavarlar pusuda beklerdi.

Canavarlar, mesela–

"İyi misin Savannah?"

Başımı hızla kaldırıp Charlotte'a baktım. Oturma odasının girişinde duruyordu, elleri önünde kenetlenmişti. Alnındaki endişe kaynaklı çizgileri görmemek imkânsızdı.

"İyiyim," diye onu temin ettim. "Sadece yorgunum ve para konusunda biraz endişeleniyorum."

İçini hafifçe çekerek odaya girdi ve elini omzuma koydu.

"Birikimlerimiz tükeniyor. Yakında birebir bakım masraflarını karşılayamayacağım." Gözlerimi babama dikerek elimi Charlotte'un elinin üzerine koydum. "Her an onun yanında olamam."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Kimse senden bunu beklemiyor."

"Bekliyorlar. O benim babam. Sahip olduğu tek kişi benim."

Ne kadar ironik, değil mi?

Bir zamanlar o, sahip olduğum tek kişiydi. Şimdi roller değişti ve ben onun sığınak noktasıydım –hayatta kalmasının sebebiydim.

İçimde, ansızın, histerik bir kahkaha atma isteği yükseldi ama onu bastırdım. Şimdi dağılıp gitme zamanı değildi.

"Sen iyi bir evlatsın," dedi Charlotte, yanıma diz çökerek. Elimi ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla üstünü okşadı ve

bana sıcak bir gülümseme sundu. "Gelecek ne getirirse getirsin, hangi zorluklar olursa olsun, sen iyi bir evlat oldun."

Bir bilseydi.

Ben iyi değildim. Vücudumda iyi tek bir kemik bile yoktu. Bir zamanlar babamın olduğu kadar soğukkanlıydım artık.

Robbie içimdeki gerçeği görüyordu. Onun yanmdayken kim olduğumu saklayamıyordum.

"Bazen kötü hissetmek doğaldır tatlım. Ancak kendi kederinin içinde debelenmene izin vermemelisin. Bugün seni rahatsız eden her ne ise onu hissetmene izin ver ve yarın kendini toparlayıp yapılması gerekeni yap."

* * *

Elliot'ın beni bu kadar lüks bir restorana getirmesi aslında beni şaşırtmamalıydı. Başımızın üstündeki avizeler tüm görkemiyle parlıyor, menüdeki istiridyenin fiyatı beni kendi tükürüğümle boğulacak hale getiriyor ve önümdeki pahalı şarap, Elliot'ın bizim kısıtlı maaşımızla bu kadar lüksü nasıl karşılayabildiğimi merak etmeme sebep oluyordu.

Ya da belki de ben, tıbbi faturalar içinde boğulduğum için gerçek dünyada neyin normal olduğunu bilemeyecek kadar uzak kalmıştım.

Bunun dışında, benden daha genç ve daha deneyimli olmasının yanı sıra bacaklarının arasında sallanan bir aleti olduğu için benden çok daha fazla kazanıyor da olabilirdi. Öte yandan, ben böylesine acımasız bir iş dünyasında genç bir kadındım.

Bu düşünceyi bir kenara ittim –negatiflere odaklanmanın bir anlamı yoktu. Robbie'nin hikâyesi bana başarılı bir kariyerin kapılarını aralayacaktı.

Elliot'ın tuvalete gidip kaybolduğunu düşünmeye başlamışken masalar arasında süzülerek yanıma geldi.

"Yemek geldi," dedim, istiridyeleri denemeye nasıl ikna olduğumu sorgulayarak. Hiç iştah açıcı görünmüyorlardı.

"Sıradaydım," diye açıklama yaptığında kaşlarımı çattım.

"Gerçekten mi? Tuvalette sıra mı vardı?"

Elliot dizlerinin üzerine çömeldi ve ben tam o sırada uzattığı anahtarları fark ettim.

"Masanın üzerinden düşmüş olmalılar."

Minnettar bir gülümsemeyle anahtarları avucundan alıp çantama koydum.

Yerine oturduğunda bardağımı doldurdu. Şarap bardağın içinde dalgalandı, ardından şişeyi masaya bıraktı. "Sana bir özür borçluyum."

"Neden? İş yerinde uyguladığın cinsel taciz için mi yoksa beni buraya şantaj yaparak getirdiğin için mi?"

İrkilerek sarı saçlarını karıştırdı. Gülümsemesi suçlu ve bazı kızlar için çekici olabilirdi ama ben kolayca etkilenmezdim. Eğer James'e söylemekle tehdit etmeseydi, burada bile olmazdım.

Robbie'nin haklı olduğuna inansam da buna güvenecek cesareti kendimde bulamıyordum. Bu hikâye ve sunduğu fırsat benim için çok önemliydi. Elliot'ın bana ne kadar üzgün olduğunu anlatırken onunla bir yemeği paylaşmak, uğruna katlanacağım küçük bir fedakârlıktı. Beni buraya getirmek için bir pislik gibi davranmış olsa bile durum buydu.

"Bunu sadece başka türlü kabul etmeyeceğini bildiğim için söyledim. Bana güven, James'e gidip hiçbir şey söylemezdim."

Etkilenmemiş bir şekilde sahte sözlerini yüzünden okumaya çalışarak bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Yalanın kokusunu kilometrelerce öteden alabilirdim.

Elliot bir yudum şarap aldı, ben de aynısını yaptım.

"Peki..." Kadehi masaya bırakıp bana beklentiyle baktı. "Hammond sırlarını döküyor mu?"

Biraz zaman kazanmak için tekrar şarabımdan içtim. Elbette beni konuşturmaya çalışıyordu. Beni buraya getirme sebebi buydu, değil mi? Biraz güven kazanıp içimi dökmemi umuyordu.

Belki de bana rakip olup haberi kendi yazmayı planlıyordu.

Bardağı masaya bırakıp ince sapını parmaklarımın arasında döndürerek, "Hammond ketum bir adam," dedim.

"Ketum bir adam mı?" Hafif bir alaycılıkla güldü. "Bu ne anlama geliyor? Belirlenen tarihe kadar tam bir haberin olacak mı? Cinayetleri sana anlattı mı?"

"Beni düşünmene gerek yok Elliot," dedim, istiridyeyi midesine indirişini izlerken.

Ağzını peçeteyle sildi. "Endişelendiğim sen değilsin. Gazete bu fırsatı kaçırmayı göze alamaz. Robbie bize özel haklar verdi. Hikâyesini *tam anlamıyla* anlatırsa gazetenin ne kadar büyük bir etki yaratacağını biliyor musun?" *Tüm* hikâyeyi anlatmasından bahsediyordu.

"Bunun tamamen farkındayım." Bir istiridyeyi ağzıma doğru götürürken kokladım.

Tanrım, iğrenç kokuyordu.

"Beğeneceksin. Afrodizyak etkili."

Elliot çok beklerdi. Mahallemdeki marketin yaşlı sahibiyle birlikte olmayı tercih ederdim.

Yüzümde keskin bir gülümseme belirirken istiridyeyi mideme indirdiğimde zenginlerin arasında kusmamak için kendimi zor tuttum. Ama siktir... O kaygan doku.

Neredeyse kusuyordum.

Tekrar Elliot'a baktığımda midemin bulantısından gözlerim sulanmış haldeydi.

Bir saat sonra restorandan çıkarken, soğuk hava yüzüme çarptı. Titrememek için ceketimi sıkıca kapattım.

Elliot, emin adımlarla ilerleyerek otoparkı geçti ve tek bir düğme hareketiyle arabasının kilidini açtı. Üzerine tam oturan takım elbisesi omuzlarını vurguluyordu ve genç yaşına rağmen kusursuz bir tarzı vardı.

Ben de onun arabasının yanındaki kendi arabama yöneldim ama birden durup sönen lastiğe bakakaldım.

"Ah, kahretsin!" diye homurdandım. "Bu gece daha ne kadar kötüleşebilir?"

"Ne oldu?" Elliot kapısını kapatıp yanıma geldi, limon kokulu parfümü burnumu sızlattı.

"Lastik patlamış."

Çömelerek lastiğe dokundu. "Kesilmiş."

"Kesilmiş mi?" Sesim neredeyse çığlığa dönüştü. "Biri neden lastiğimi kessin ki?"

"Canı sıkılan çocuklardan biridir." Bagaja yöneldi. "Hadi stepneyi çıkaralım."

"İyi fikir." Arabamı açarak bagaja yöneldim. Elliot battaniyeyi kaldırıp baktı ama sonra doğruldu. "Sanırım stepnen yok."

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki var."

Ama biraz aradıktan sonra ben de bulamadım. Boş bir kola kutusunun altına saklanmış olamayacağını biliyordum ama yine de çılgınca aradım. "Hangi cehennemde bu?"

"Burada değil."

Kendimi bagajdan uzaklaştırdım ve Elliot'a ters ters bak-

madan önce kapıyı kapattım. "Ukalalık etme. Oradaydı. Onu çıkarmadım."

Omuz silkti. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Belki oradaydı ama artık yok."

Hiddetle nefes alarak bagaj kapağına yaslandım. Bitkin hissediyordum. Eve nasıl gidecektim? Otobüsler artık çalışmıyordu ve bu saatte taksi bulmak imkânsızdı.

Sanki aklımdan geçenleri okur gibi, "Seni evine bırakabilirim," dedi.

Elliot'tan bir iyilik istemesem de hava dondurucu derecede soğuktu. "Tamam, teşekkürler."

Onu arabasına kadar takip ettim, isteksizce ayaklarımı sürüyordum. Bugün her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

Arabanın koluna uzandım ve içimi bir ürperti kaplayınca durakladım –ürkütücü bir önsezi. Camlar karartılmıştı ve Elliot'ı görmemi engelliyordu.

Tedirginliği üzerimden atarak kapıyı açtım ve tavana tutundum. Arabanın içine baktığımda Elliot başını kaldırdı.

Anahtarlar kontaktaydı.

Arka koltuk tertemizdi.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu.

Elliot'la göz göze geldim ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Dördüncü kural: Konu ne olursa olsun, içgüdülerine güven."

"Aslında, sanırım binmeyeceğim."

Kapıyı kapatıp arabama yöneldiğimde, Elliot hızla arabadan indi.

"Ne yapacaksın? Arabanın içinde mi uyuyacaksın?"

"Bir yolunu bulurum."

"Hadi ama saçmalama. Seni evine bırakayım."

Gözlerim patlak lastiğe kaydı. Başımı hafifçe eğip Elliot'a tekrar baktım. "Gerçekten sıra var mıydı Elliot?"

"Ne?" Şaşırmış göründü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Restoranda... Uzun süre yoktun."

Bir adım attığında hızla geri çekildim.

Çenesi kasıldı. "Arabada uyuyamazsın Savannah."

"Bir yolunu bulurum." Çenemi aracına doğru uzattım. "Evine git Elliot."

Lastiğimi işaret ederek, "Ciddi misin sen? Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sadece git!"

Gözleri kısıldı ve sonra otoparkın karşısındaki restoranın kapısı açılırken homurdandı. "Sen bilirsin. Keyfin bilir. Eğer arabanın içinde donarak ölmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş."

Elliot'ın arabası otoparktan çıkıp lastikleri gıcırdayana kadar bir daha nefes almadım. Farlarının parıltısı kısa sürede hiçliğe karıştı.

Burnumun ucuna kar taneleri kondu. Rüzgâr son derece durgundu. Etrafıma sessizlik çöktü ve karanlık otoparkı tarayıp yakındaki loş elektrik direğine dikkat kesildim. Burası gerçekten de bir suçtan paçayı kurtarmak için mükemmel bir yerdi.

Robbie'nin sesi bir kez daha zihnimde fısıldadı: *"İçgüdülerine güven."*

14. Bölüm

Robbie

Karyolaya uzanmış, parlayan televizyona boş boş bakarken hazne açılınca gözlerimi kapıya doğru çevirdim.

"Mahkûm, tepsini getir."

Yataktan kayarak kalktım, tepsimi alıp kapıya birkaç adım attım.

Uzattığım tepsiyi aldıktan sonra Miller'ın parmakları belirdi. İki parmağının arasına sıkıştırdığı notu uzatırken, "Bu sana pahalıya patlayacak," dedi.

Göğsümden bir kahkaha yükselirken notu ondan aldım. "Bunu her seferinde söylüyorsun."

"O tam bir ateş parçası."

Donup kaldım, başımı hızla kapıya çevirerek, "Ne dedin?" diye sordum.

"Gazeteci. Notu oku. Biri onu sana teslim etmeyi kabul edene kadar ayrılmayı reddetti."

"Okudun mu?"

"Elbette okudum. Sonuçta sen bir idam mahkûmusun Hammond, unuttun mu?"

İnce yatağın üzerine oturup notu açtım.

"İlgini çekebilecek yeni bilgilerim var."

Kapıya gözlerimi dikip yavaşça ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim. "Ne bilgisi Miller?"

"Hammond, bana Memur Miller diyeceksin."

Gözlerimi devirdim. "Memur Miller."

"Böyle daha iyi."

"Hangi bilgiler?" diye sordum, duvara yaslanıp yüzümü kapıya yaklaştırarak.

"Bu da sana pahalıya patlayacak."

"Aletini emmeyeceğim," diye hırladım.

Kapının ardından gelen derin kahkahası yankılandı. "Biliyorsun ki ben cinsel tatminlerle iş yapmam."

Sakalıma dokunarak, bu lanet yerdeki sınırlı insan etkileşimlerimle duyduğum herhangi bir dedikoduyu hatırlamaya çalıştım.

Memur Miller, ileride işine yarayabilecek bilgileri severdi ve burası, ince duvarlarla ayrılmış yüz seksen idam mahkûmunun olduğu bir yerdi. Konuşulacak çok şey vardı.

"Elimde bir şey olabilir," diye ağırdan alarak konuştum, duvara yaslanarak.

"Olabilir mi, yoksa var mı?"

"Daha önce seni kandırdığım oldu mu?"

"Doğru," diye mırıldandı ve ardından hareket ettiğini duydum. "Seninki dün gece yemeğe çıktı. Lüks bir restorana gitti."

Benimki...

Adımları uzaklaşırken dişlerimi sıktım, yumruğumu duvara geçirmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu lanet hücrenin içinde kapana kısılmış olmak berbat bir şeydi ama en

azından o, şu an damarlarımda yanan öfkenin ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Bunu yapmamasını söylememe rağmen küstahça o şantajcı adamla yemeğe çıktı.

Yatağa geri dönüp notu açtım.

Beşinci kural: Arabanı daima bir sokak lambasının yakınına park et.

Gözlerim onun kıvrımlı el yazısında gezindi. İçimdeki öfkeyi yumuşatan sıcak bir his göğsüme yayıldı.

Bu notu yazarken kalemini nazikçe hareket ettirdiğini hayal ettim, ardından dikkatlice katladığını.

Onu buraya getiren şey bu nottu. Oysa bir sonraki röportajımız iki gün sonraydı.

Buradaydı.

Daha da önemlisi *beni düşünmüştü.*

Hayatımda kimse beni düşünmemişti.

Ve işte tam o anda, onu görmek istedim. Onu görmeye *ihtiyacım* vardı.

Ayağa kalktım, kafesteki bir hayvan gibi küçük alanda volta attım. Bu beton duvarlardan kaçma dürtüsü kısa saçlarımı çekiştirmeme neden oldu. Siktir! Ona bir daha bakamazsam ölebilirdim –o etkileyici kahverengi gözlere ve kişisel alanına girdiğimde nefesinin kesilmesine. Aç değildim. Açlıktan ölüyordum. Damarlarımdaki kan onun varlığını arzuluyordu. Ona dokunmalı, canını yakmalı ve onu kendime ait kılmalıydım.

O kahrolası adamın, onun karşısında oturduğunu düşünemezdim.

Onun tatlı gülümsemesini o kadar yakından gördüğünü.

Gergin ya da tahrik olduğunda gözlerinin parlamasını ya da

ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında olmadan dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmasını.

Kapıya doğru ilerledim ve yumruğumu geçirdim. Tek bir amaç için: Onu görmem gerekiyordu. Onun gözlerine bakıp sesindeki hafif titremeyi duymam gerekiyordu. Lanet iğneyi boş ver, asıl ölüm buydu.

Asıl işkence buydu.

Kapıya yeniden vurdum ama kimse gelmedi.

Kimsenin umurunda değildi.

* * *

İki gün sonra, koridorda yürürken patlamaya hazır hale gelmiştim.

Bileklerimi bağlayan zincirler her adımımda şıngırdadı, kelepçelenmiş ellerim önümde kilitliydi. O kadar yakındı ki kokusunu bile alabiliyordum: elma, vanilya ve yalnızca ona özgü tatlı bir koku.

Memur Garcia sıkılmış bir ifadeyle kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti.

Kapıdan adımımı atar atmaz gözlerim onu aradı. Masada oturuyordu, ceketi sandalyenin arkasına gelişigüzel asılmıştı. Leylak rengi bluzunun üst düğmeleri çözülmüş, tam olarak flörtöz ama asla kışkırtıcı görünmeyecek açıklıktaydı.

Gardiyan kelepçelerimi açıp omzuma sert bir baskı yaparak beni sandalyeye ittiğinde onun gözlerinden ayrılmadım. Gardiyanın gereksiz sertliği umurumda bile değildi. Onun burada olduğunu görmek varken neden başka bir şey düşünecektim ki?

Notu masanın üzerine koyup tek dövmeli parmağımla ileri doğru ittim ve onu bakışlarımla esir aldım.

Notu alıp yavaşça açtı, gözleri benimkilerden kaçıp kısa bir an için başka bir noktaya kaydı, sonra yeniden bana döndü. Sertçe yutkunup içinde meydan okuma ve kararlılık barındıran bir hareketle çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

Masada duran parmaklarım hafifçe seğirdi.

Bunu fark ettiğinde gözleri aşağı kaydı ve bir anlığına büyüdü. Sandalyede hafifçe kıpırdandı ve göz ucuyla gardiyanın dikkatini çekip çekmediğini kontrol etti.

Dikkat etmiyordu.

Memur Garcia işinden nefret ederdi ve ben gazeteciyi öldürmediğim sürece ne yaptığımla ilgilenmezdi.

"Bana patronluk taslayamazsın!" diye cesurca konuşmasma başladı ve sesinin sonundaki hafif titreme lanet olasıca sertleşmeme yetti.

Saatin saniyelerini saydım, onu en az onun beni incelediği kadar dikkatle inceledim. "Sana özellikle onu reddetmeni söyledim."

"Ve benim ne yapacağıma dair hiçbir söz hakkın yok," diye tısladıktan sonra kendini kaybederek derin bir nefes aldı.

Öne doğru eğildiğimde sandalyem gıcırdadı ama onun kesik kesik nefes alışını ve hareketlerimi nasıl takip ettiğini duymazdan gelemezdim. O da en az benim kadar farkındaydı.

Sesimi alçalttım, kelimelerim yalnızca ona aitti. "Bu konuda beni dinlemezsen ne olacağını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Gözleri önce kayıt cihazına, sonra tekrar bana kaydı. Masanın altında bacaklarımı onunkilere doladım.

"Ne demiştim?" Sözlerim zehir gibi aktı.

"Onu öldürmekle tehdit ettin."

İç çeker gibi bir ses çıkardım, dirseklerimi masaya yasladım ve yüzümü tehlikeli derecede ona yaklaştırdım.

Başka bir gardiyan olsaydı mesafemi korumamı emrederdi. Sonuçta ona ateşli bir öpücükle kaçak bir şey aktarmamalıydım, değil mi? Daha önce yaşanmıştı.

Ama lanet olsun ki o dolgun dudakların tadına bakmak için öldürebilirdim. Onu susturacak bir öpücükle. Bu edepsiz düşüncelere karşılık olarak kendi dudaklarımı yaladım.

"Burası beş yıldızlı otel değil Hammond." Odanın etrafını işaret etti ama ben onun gözlerindeki ateşten başka hiçbir şeye bakmadım. Başka hiçbir şeyi görmek istemedim. "Bir tarla faresinden farksızsın."

Bacaklarını kaydırıp dizini dizime sürttüğünde gülümsediğimi hissettim. Bunda masum bir şey yoktu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım döndü ya da belki de sebebi gözlerindeki o sıcak bakıştı -kendi gizli dilini konuştuğu bir bakış. Boğazından sıkıca tutup alt dudağına dişlerimi geçirmek istediğimi biliyordu.

"Benim seni uyarmadığımı söyleme hanımefendi."

Arzuyla dolu sesiyle, "Buraya röportaj yapmak için geldiğimi unutmuş olamazsın, değil mi?" diye fısıldadı.

"O halde bana sorular sor," dedikten sonra, masanın altından parmaklarımla hafifçe dizine dokundum. Dudakları, sanki içine iki parmağımı sokmuşum gibi aralandı.

"Sorular..." diye tekrar etti, gözleri dudaklarıma kilitlenmiş haldeydi.

"Sorular hanımefendi. Profesyonel sorular."

O kadar yakındık ki biraz daha eğilsem onu rahatlıkla öpebilirdim.

"Onu nasıl öldürürdün? Tabii ki teorik olarak." Gözleri tekrar gözlerime kilitlenirken elini masanın altına kaydırdı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Sertleşen penisim onun içine girme ihtiyacıyla ağrıyordu.

"Bir bakalım," diye fısıldadım, avuç içlerimizin ve parmaklarımızın birbirine tam oturması hissini sindirerek. "Seninle vakit geçirme zevkine erişmiş olma düşüncesi gözlerimi her kapattığımda beni deli ediyor."

"O zaman gözlerini kapatma." Viski gibi sıcak sesi boğazımı kuruttu ve kısık bir kahkaha attım.

"Sence denemedim mi? Geceleri uyanık yatıyor ve kendime işkence ediyorum. Yani sorunun cevabı, vaktimi beklerdim Savannah."

Çıkardığı küçük *cık* sesi bile seksiydi. "Bütün kurbanlarına vakit ayırdın. Acımasız Hammond, cinayetlerini aceleye getirmez."

Gülümsedim.

Alaycı bir sırıtış değil, gerçek bir gülümsemeydi.

Bu duyguyu o kadar az tatmıştım ki kaç kez bu kadar içten gülümsediğimi tek elimle sayabilirdim. Ama hoşuna gittiğini gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyordum. "Yöntemlerimi mi inceledin?"

"Seninle ilgili sayısız makale okuyarak çok zaman uykusuz kaldım." İtirafı isteksizce geldi ve elini geri çekti. Bırakmaya niyetim yoktu. Tekrar yakaladım. O da pes edip parmaklarını tekrar benimkilere geçirdi.

Ellerimizin birleştiği her noktada bir karıncalanma hissettim.

"Bana karşı meraklısın."

"Sen de bundan hoşlanıyorsun."

"Elbette hoşlanıyorum."

"Neden?" Büyük gözleri, aç ve yoğun bir ifadeyle tekrar dudaklarıma kaydı.

"Seni düşünüyorum Savannah. Geceleri düşüncelerimle yalnız kalmadığımı bilmek hoşuma gidiyor."

Ağır bakışlarını tekrar benimkilere çevirirken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. "Soruyu geçiştiriyorsun Hammond."

Aletim hareketlendi. En son ne zaman bir kadının beni bu şekilde gözleriyle becerdiğini hatırlamıyordum ama o zaman bile gerçekten istediğim bir şey değildi. Kıçımı sandalyeye sabitlemek için elimde kalan tüm kontrolü kullandım.

"Kan için çok heveslisin," diye takıldım, kokusunu içime çektiğimi gizlemedim.

O da inkâr etmedi. Bunun yerine, her hareketimi izleyerek beni bekledi.

Bileğimin üzerinde daireler çizen küçük başparmağının verdiği hisse odaklandım. "Eğer sen ona ait olsaydın, dudaklarını sana yapıştırmak ve elleriyle seni doruğa çıkarmak isterdi."

Nefes almayı bıraktı.

"Aletinin etrafında parçalandığını hissetmek isterdi."

Sarhoş gözleri Memur Garcia'ya kaydı ama onun umurunda bile değildi.

"Buna izin vermeyeceğim." Onu uyarmak için elini sıkıca kavradım. "Kimse sana dokunamaz Savannah. Kimse seni çıplak ve muhtaç hayal edemez."

"Beni hayal eden herkesi öldüremezsin."

"Beni izle."

"Şu an seni izliyorum ve ne görüyorum biliyor musun? Büyük büyük konuşan ama hiçbir şey yapamayan bir adam. Zincirlenip hücrene geri götürülmene dakikalar kaldı."

"Sözde teorik bir soruydu, değil mi?" Yanakları kızardığında memnuniyetle gülümsedim. "Ne yapacağımı söyleyeyim. Parmaklarını teker teker keserdim ve bayılmak üzereyken dilini kesip küçük bir hediye kutusunda sana gönderirdim."

"Gerçek bir canavarsın."

"En azından ona sonunda ölüm merhametini sunardım."

Gözleri dolarken, "Peki, ya sen Savannah? Sen de aynı merhameti gösterir miydin?" diye devam ettim.

Gözyaşları gözlerinde birikirken, "Soruyu düzelteyim," diye ekledim. "O merhameti *gösterdin mi*?"

15. Bölüm

Robbie, Yaş 15

"Robbie!" Annem odasından bağırırken kelimeleri peltekleşmişti. Son birkaç yıl içinde reçeteli ilaçlar ona yetmemeye başlamış, artık daha güçlü uyuşturuculara ve alkole bağımlı hale gelmişti. Babam her zamanki gibi ortalıkta yoktu. Annem yalnızdı.

"Robbie!"

Mideme ağır bir taş gibi oturan korkuyla, ince, güve yemiş battaniyemi üzerimden atıp yer yatağımdan doğruldum. Şimdi ne istiyordu? Daha fazla alkol mü? Uyuşturucu mu? Belki de yine bir kriz geçiriyordu ve son zamanlarda sıkça yaptığı gibi bana hakaretler yağdırmak istiyordu.

"Robbie!" Odasından bir şeyin yere çarpma sesi geldi.

Uykunun kalıntılarını gözlerimden silerek kapıyı açtım ve karanlık koridora adım attım. Saatin kaç olduğuna bakmamıştım ama sabaha daha çok vardı.

Kapıyı gıcırdatarak araladığımda önce keskin alkol kokusu çarptı yüzüme.

"Robbie..." Annemin sesi bu sefer daha yumuşaktı. "Gel buraya tatlım."

Elim kapı kolundayken tereddüt ettim. Annemin gülümsemesi, öfkesinden çok daha korkutucuydu. Bunun ardında hiçbir sıcaklık yoktu.

Kendimi kapana kısılmış gibi hissettim.

"Gel buraya."

Kapı biraz daha açıldı ve çekingen adımlarla içeri girdim. Annem, yatağın yanındaki boşluğa vurarak yanına oturmamı işaret etti.

Komodinin üzerinde duran boş bir votka şişesi, arkasındaki dijital saatin rakamlarını bulanık gösteriyordu. Yanında devrilmiş bir hap şişesi vardı, içindekiler etrafa saçılmıştı.

Soğuk zemin çıplak ayak tabanlarımı dondururken yatağa doğru ilerledim. Yanına oturdum ama aramızda mesafe bırakmaya dikkat ettim. İnce battaniye beni pek de sıcak tutmuyordu. Tişörtüm ve eski püskü boxer'ım da öyle. Pencereden gözüken kar taneleri havada nazikçe süzülüyordu. Dışarıda her şey kalbimin deli gibi çarpmasıyla tezat oluşturacak kadar huzurluydu. Annem alışık olmadığım bir sıcaklıkla bana sarıldığında tüm bedenim kasıldı.

"Seni özledim."

"Özledin mi?" derken, şaşkınlığımı gizleyemedim.

"Evet, özledim."

Çıplak bacağını benimki boyunca kaydırarak etrafımı sardığında, kalbimin etrafında kıvrılan buz gibi korkuyla nefes almaya çalıştım.

Annemin bana sarıldığına dair tek bir anım yoktu. *Bir tane bile.* Yine de buradaydı, beni kendine doğru çekmiş ve

tişörtümün ince kumaşından omzuma öpücükler konduruyordu.

"Anne?" Sesim kalınlaşmış, gece yarısında boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Artık küçük bir çocuk değilsin."

Bunu yeni mi fark ediyordu? Ergenlik beni çoktan pençesine almıştı, tıpkı onun beni aldığı gibi.

"Bir erkeğe dönüşüyorsun." Hareket etti ve nefesi boynumu ısıtırken tüm kaslarım kilitlendi. Bir öpücük kondurduktan sonra üzerime çıktı. Parmağı boxer'ımm lastiğine geldiğinde, onu itme dürtüsüyle savaşarak nefesimi tuttum.

Beni öldürürdü.

Hayır, bu çok hızlı olurdu.

Beni aç bırakırdı.

Ama daha da hastalıklı olan şey, içimdeki küçük ve umutsuz bir parçanın onun sevgisini ve kabulünü arzulamasıydı. Nasıl olduğu önemli değildi. Annem bana hiç *seni seviyorum* dememişti. Hiç yanağımı şefkatle okşamamıştı. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama hayatımda ilk kez benden nefret etmiyordu. Bana iğrenç biri olduğumu ya da ne kadar başarısız olduğumu söylemiyordu.

İlk kez, annemin hayatını mahvetmemiştim.

Şimdi fısıldadığı kelimeler farklıydı. Daha yumuşaktı.

"Seni özledim Robbie. Sen iyi bir oğulsun."

"Ben de seni özledim anne."

16. Bölüm

Savannah

Bir elimde kahvem, diğer elimde telefonumla işe geldiğimde beni heyecan verici bir hareketlilik karşıladı. Bu ancak tek bir anlama gelebilirdi: Medya dünyasında sansasyonel bir şeyler olmuştu.

"Campbell!" diye seslendi Jeanine solumdan, mermer zeminde yankılanan topuk sesleriyle yanıma yaklaşırken. Kömür rengi kalem eteği o kadar dar görünüyordu ki canı yanıyormuş gibiydi.

Boynumdaki şalı çözerken hızla bölmeme girdim, o da peşimden geldi.

"James seni ofisinde görmek istiyor."

Harika, şimdi ne istiyordu acaba?

"Dedikoduların sebebi ne?" diye sordum, çantamı masamın yanındaki sandalyeye bırakırken.

Jeanine, ön dişindeki ruj lekesinden habersiz bir an bana baktı, sonra göğsünden kahkahalar yükseldi. "Bir muhabir olarak haberleri pek takip etmiyorsun."

Gözlerimi devirdim ve soğumaya başlayan kahvemden bir

yudum aldım. "Bir gazetede çalışıyorken haberleri okumama gerek yok."

"Eğer okusaydın," diye devam etti peşimden gelirken, "Atley Hill'de yeni bir seri katilin ortaya çıktığını bilirdin."

Adımlarım anında durdu, Jeanine ise bana yetişti. Şeftali kokulu parfümü, tıkırdayan adımlarından önce burnuma keskin bir bulut gibi ulaştı. "Bir seri katil mi?"

Parlak bir ifadeyle başını salladı. "Heyecan verici, değil mi?"

Göz kırptım. "Buna heyecan verici diyebileceğimi sanmıyorum."

James'in ofisinin kapısı açıldı ve sert bir şekilde, "Campbell!" diye bağırdı.

"Bu sabah biraz huysuz galiba," diye fısıldadı Jeanine, komplocu bir havayla.

"Bakalım ne istiyormuş?"

"Herkes bu haberi kapmak için yanıp tutuşuyor."

"Ben Hammond dosyasıyla ilgileniyorum."

Omuz silkerek, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi.

"Harika," diye mırıldandım, Jeanine yanımdan uzaklaşırken içimi çekerek.

Çalışma arkadaşlarımla gereğinden fazla samimi değildim. Olmak istemediğimden değil, sadece kendime ait bir alanı korumak daha kolaydı.

James'in ofisinin kapısını açtığımda, not defterine bir şeyler yazarken sabırsızca içeri girmemi işaret etti. Tam kapıyı kapatacakken, Elliot kapıyı tuttu. Üzerine tam oturan takım elbisesi ve kusursuz bukleleriyle her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Öte yandan, iç çamaşırımı ters giymiş olabileceğime neredeyse emindim. Siyah pantolonumun üzerinde, sabah

arabada sandviçimden düşen bir salatalık diliminin bıraktığı kesin olan bir leke vardı. Alarmı erteleme alışkanlığımı bırakmalıydım.

"Günaydın Savannah," dedi etkileyici bir gülümsemeyle, limon kokulu kolonyasının kokusunu bırakarak içeri girerken.

Pislik.

Odada tek kalan boş sandalyeye yerleşirken ben de sandalyesinin yanında ayakta durdum. James, gözlerini bir sarkaç gibi ikimizin arasmda gezdirdi. "Bir mağarada yaşamıyorsan, haberi duymuşsundur."

Sözlerinin doğrudan bana yönelik olduğunu hissettim.

Her zaman parlamak isteyen Elliot, dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Polis, bu sabah bir basın toplantısı düzenledi. Bir kadın, elleri ve ayakları bağlanarak demir köprüden sarkıtılmış ve iç organları dışarı çıkmış halde bulundu."

Kahvem boğazıma kaçtı. Artık tadı berbattı.

"Cinayet yöntemi, yılın başlarında işlenen iki cinayeti taklit ediyor. Mart ayında 19 yaşındaki Samantha Adams boğularak öldürülmüştü." Elliot bana baktı. "23 yaşındaki Rebecca Boehler ise temmuz sonunda çok benzer bir şekilde bulundu."

Gözlerimi kısıp ona baktım, onun kurnaz gülümsemesiyse daha da büyüdü.

Lanet gösteriş meraklısı.

"Polis, başta bu vakaları bağlantısız olaylar olarak değerlendirdi. Ama artık değil."

James başını salladı, parmaklarını masasının üzerinde kenetledi. "Çok iyi Elliot. Bu yüzden bu dosyayı sana veriyorum."

Gözlerimi devirdim. Kahvemden bir yudum daha aldım ama gözümün önüne köprüden sarkan ölü bir kız gelince mi-

dem düğümlendi. Pencerenin yanındaki çöp kutusuna kahvemi atarken, "Bu küçük toplantıya benim katılmam şart mıydı?" diye sordum.

James kaşlarını kaşıdı, alnından bir ter damlası aşağı kaymak üzereydi. "Robbie Hammond dosyasıyla ilgili bir güncelleme istiyorum."

Bakışlarım Elliot'la karşılaşınca kaşını kaldırdı.

Dişlerimi sıktım. Lanet olsun. Robbie bana hikâyesini anlatacaktı. Biliyordum.

Ellerim kaşınmaya başladı, masanın altından beni tuttuğu anı hatırladım. Bir an nazik, sonra sert. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Her şey kontrolüm altında," diye temin ettim James'i.

İkna olmamış gibi baktığında gerginlikten kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Elliot kahkahasını öksürükle bastırmaya çalıştı.

"Beni dinle Campbell. Son teslim tarihine kadar bir haber getirmezsen kovulursun. Hikâyenin tamamını istiyorum. En kanlı, en vahşi detaylarıyla."

"Haberin zamanında hazır olacak."

"Güzel. Gün bitiminde bana bir rapor gönder."

İçimden derin bir nefes bıraktım.

Elliot beni bölmeme kadar takip etti, üstümden atamadığım bir gölge gibiydi. Bizi duyabilecek birilerinin olmadığını anladığı anda kollarını kavuşturarak, "Battığını kabul et Savannah. Robbie sana hikâyesinin tamamını anlatmayacak," dedi.

"Gitmen gereken daha iyi bir yerin yok mu?"

Elliot, masamın üzerindeki dağınıklığı karıştırdı. Ona siktirip gitmesini söylememek için kendimi zor tuttum. "Geri

çekilmek için çok da geç kalmış sayılmazsın. Hikâyelerimizi değiş tokuş edebiliriz."

"Haber değiş tokuşu mu yapacağız?"

Omuz silkerek masamdan aldığı bir şeker ambalajını geri bıraktı. "Şu an bu büyük bir haber ama Robbie Hammond bir efsane."

"Her efsane bir yerden başladı," diye hatırlattım.

"Anlamıyorsun tatlım," dedi, elleriyle beni masama sıkıştırarak. Geriye yaslanarak gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. "Her an aktif olan kaç seri katil var biliyor musun?" Nefesi dudaklarıma fısıldadı. "Çok fazla. Ama sadece birkaçı Hammond gibi efsaneleşiyor. Onun adı gelecek nesiller boyunca insanlara korku salacak."

"Geri çekilir misin?" diye hırladım ama her zamanki gibi yerinden kıpırdamadı.

"Muhtemelen bu katil, gölgeler arasında kaybolacak."

"Şansın var Elliot. Elli yıl sonra değil, bugün. Büyük bir haberi kaparsan, yakında daha büyük bir gazetede çalışıyor olursun."

"Belki de mesele kariyerim değildir? Sadece Hammond'la röportaj yapmak istiyor olamaz mıyım?" Sonunda geriye çekildiğinde, arkasından orta parmağımı kaldırdım. Bölmemin girişinde arkasını döndü ve bir eli çerçevede, "Bunu bir düşün," dedi.

Öfke içimi yaktı ve peşinden koşarak, "Bu işin peşini ne zaman bırakacaksın? Robbie onunla röportaj yapmanı istemiyor!" diye bağırdım.

Omzunun üzerinden bana attığı sert bakışla bir adım geri çekildim. Topuklarının üzerinde dönerek bana doğru geldi.

Artık bir seyirci kitlesi toplamıştık. Meraklı gözler, bölme duvarlarının üzerinden bize bakıyordu.

"Onun için özel olduğunu unutmuşum. Berbat olmalı, değil mi? Ona sadece masanın karşısından bakabiliyorsun." Sesini alçaltarak eğildi: "Onu asla beceremeyeceksin Savannah. Gelecek yıl bu zamanlar, soğuk toprağm altında çürüyor olacak."

Elimi uzatıp yanağına sert bir tokat attım. Başı yana savruldu ve bir süre öylece kaldık; elim hâlâ havadayken kışkırtılmış bir boğa gibi nefes alıyordum, Elliot ise darbenin etkisiyle dağılan kıvırcık saçlarıyla başını yana eğmiş şekilde öylece duruyordu.

Zalim ve soğuk kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. Doğrulup bir elini saçlarının arasında gezdirirken, "Sadakatin kime Savannah? Yürüyen ölü bir adama mı yoksa kariyerine mi? James'in söylediklerini duydun, değil mi? Hammond'ı korursan kovulursun. Tarafsız kalamadığını öğrendiklerinde hiçbir gazete seni işe almak istemeyecek."

"Bayan Campbell?" Arkamda bir yabancının sesini duyunca sıçradım. Elliot'ın gözleri omzumun üzerinden kaydı ve sonra uzaklaştı.

Döndüğümde bir kurye görevlisinin bana bir mektup uzattığını gördüm. Başındaki mavi şapka gözlerini gölgeliyordu ama gülümsemesi kibardı.

"Teşekkür ederim." Mektubu alıp odaya geri dönerken Elliot'm yanağına indirdiğim darbeden dolayı elim acıyordu. Gıcırdayan sandalyeme oturdum ve parmağımı boşluğun altına kaydırarak mektubu aceleyle yırtarak içine baktım.

Katlanmış bir kâğıt parçasıydı.

Kalbim bir kelebeğin kanatları gibi çırpınmaya başladı. Bir adam, üzerimde nasıl böyle bir etki yaratabilirdi?

Altıncı kural: Karşındaki kişiyi tanıdığın için güvende olduğunu sanma. Yakınlık, güvenlik anlamına gelmez.

* * *

Arabayı yolun kenarına çekerek motoru durdurdum ve ışıkları yanan pencerelere dalgın gözlerle baktım. İçeride sadece babam vardı. Charlotte çoktan gitmişti.

Burada durmayıp sürmeye devam etsem ve bir daha geri dönmesem ne olurdu? Nereye giderdim?

Direksiyonu sıkıca kavradım, parmaklarımın altındaki çatlamış derinin dokusuna odaklandım. Yine kar yağıyordu. Gökyüzünden süzülen yumuşak kar taneleri, ön camı kaplayarak evimin görüntüsünü yavaş yavaş gizliyordu. Vicdan azabı ve utançtan uzak, arabamda bile yaşayabilir miydim?

Elimi yüzüme sürüp yanaklarımı ıslatan gözyaşlarını sildim.

Yorgundum.

Çok yorgundum.

Klimanın yaydığı sıcaklık yavaş yavaş yerini dışarıdaki soğuğa bırakıp titrememe neden oldu. Nefesim havada görünür hale geldi. Ceketimi sıkıca üzerime çekip gözlerimi kapattım.

Mutfaktaki dolaba baktım. Babam atıştırmalıkları orada saklıyordu. Çok yüksekteydi. Bir sandalyeye çıkmadan ulaşabilmem mümkün değildi ama babam sandalyeleri oturma odasına taşımıştı.

"Ah, merhaba bebek," dedi babamın arkadaşı, kapı eşiğine yaslanarak. "Yatağında olman gerekmez mi?"

Hızla dönünce, geceliğim ayak bileklerimin etrafında savruldu. Oyuncak ayımı göğsüme bastırdım ve simsiyah saçlarımı gözlerimin önünden çektim. "Babam nerede?" diye fısıldadım.

Adam kapıdan ayrılıp mutfağa doğru ilerledi. Karnım acıkmıştı ve arkadaşlarıyla vakit geçiren babamı rahatsız etmek istememiştim. Sorunca neler olduğunu biliyordum.

Yeterince sessiz olduğumu sanmıştım. Yanılmışım.

"Beni bira almaya yolladı," dedi, mutfak masasının etrafından dolaşarak. "Sen ne yapıyorsun burada tatlım?"

"Karnım acıktı," diye fısıldadım. O ise tezgâhtaki sigara paketine uzanıp içinden bir tane aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Cebinden bir çakmak çıkarıp sigarasını yaktıktan sonra çakmağı tezgâha fırlattı ve derin bir nefes çekti. Duman etrafımızda dolandı. Adamın boyu beni korkutuyordu. Karnına bile yetişemiyordum.

Gülümseyerek dumanı yüzüme üfledi, sonra da sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırarak kemerini çözmeye başladı. "Karnını doyurabileceğin bir şeyim var. Baban geçen yaz seni bir çiftliğe götürdüğünü söyledi."

Oyuncak ayımı daha sıkı tuttum. Çarşamba günleri bu eve gelen adamların hepsi korkutucuydu.

Tam o anda babam mutfağa girdi. Üzerinde puro dumanı ve pizza kokusu taşıyordu. Kalbim ağzıma geldi.

Beni ve arkadaşını bir anlığına süzdükten sonra başını sallayıp eğlenceli bir kahkaha attı. "Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettiğim için geldim Archer."

Adamın kocaman bacaklarının arasındaki boşluktan babama baktım. Buzdolabını açıp birkaç bira aldı. Kapıyı ayağıyla

kapatırken omzunun üzerinden seslendi: "Archer işini bitirdiğinde hemen yatağına dön tatlım. Uyku saatin geçti."

Sigarasından uzun bir nefes daha çekmeden önce adamın göğsünden derin bir kahkaha yükseldi. Sigarasından bir nefes daha çekip külünü havaya savurdu. "Çiftlikte inekleri sağmıştın, değil mi?"

Gözlerim yere sabitlenmiş, oyuncak ayımın ne kadar yumuşak olduğunu düşünüyordum. Tabii, bana bırakmadı. Hiçbiri bırakmıyordu.

Ayıyı elimden çekip aldı, sonra ince bileğimi kavrayarak pantolonunu aşağı indirdi. "Bana inekleri nasıl sağdığını göster bakalım."

Gözlerim hızla açıldı. Elimi ağzıma kapatıp midemin bulantısını bastırmaya çalıştım ama çok geçti. Arabanın kapısını hızla açıp kendimi dışarı attım, karlara düşerek ellerim ve dizlerimin üzerine kapandım. Ellerimin altındaki kar hızla erirken midemdekileri boşalttım.

İçimde hiçbir şey kalmayana dek kustum. Geriye yalnızca saf mide asidi kaldığında sırtüstü düşüp öylece yerde kaldım. Soğuk, giysilerimi delip omurgama kadar işledi ama umursamıyordum. Kirpiklerim kırpışırken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Havadaki kar tanelerini izledim.

Dünyadaki çirkinliğe rağmen doğada hayranlık uyandıran bir güzellik vardı. Düşüncelerimizde kaybolduğumuz için göremediğimiz, kusursuz detaylar...

İstemsizce gülmeye başladım.

Gülerken tüm bedenim sarsılıyor, ayakkabılarım kaygan zeminde kayıyordu. Engel olamadığım kahkahalarım, çok

geçmeden hıçkırıklara dönüştü. Göğsümde bir bıçak dönüyor gibiydi, keskin ve derin.

Karnımı bacaklarıma çekerek yana doğru kıvrıldım. Alnımı karın içine bastırıp içimdeki her şeyi haykırarak dışarı dökerken artık soğuğu hissetmiyordum.

Seslerimi duyan komşularımın, deli olduğumu düşüneceğini sandım ama dışarı çıkıp iyi olup olmadığımı soracak kadar kimsenin umurunda değildim.

Gözyaşlarım dindiğinde, geriye yalnızca uyuşukluk kaldı.

Robbie, çocukluğu boyunca nasıl bir hissizlik içinde yaşadığını anlatmıştı. Ona tamamen hak verebiliyordum.

Hayatta kalmaya çalışırken duygular insanın en büyük düşmanıydı. Hissizlik ise hoş bir yol arkadaşı.

Ama ne yaparsak yapalım kendimizden kaçamıyorduk.

Geçmişim beni bir şekilde yakalıyordu.

Gözlerim hiçbir şeye odaklanmadan boşluğa daldı. Kar yağmaya devam ederken, çocukken kendi kendime yaptığım şeylerden birini hatırlayıp en sevdiğim ninniyi söylemeye başladım.

Yorganın altına saklanıp sayısız gece sessizce söylediğim o ninniyi... O zamanlar, kapının ardında yankılanan adamların kahkahaları her yükseldiğinde, içimdeki kaygıyı yatıştıran tek şeydi bu.

Son nota havada asılı kaldığında ayağa kalktım. Üzerimdeki karları silkeleyip verandaya doğru yürüdüm. Cebimden anahtarlarımı çıkarmaya çalışırken başımı kaldırdığımda öylece donup kaldım.

Orada, üst basamakta, bembeyaz karın içinde kan gibi parlayan tek bir gül duruyordu.

17. Bölüm

Savannah

Arkamdaki saatin tıklamasını zar zor duyabiliyordum. Dört hafta geçmişti. Günler birbirine karışıyordu. Hikâyem üzerinde durmaksızın çalışıyor, babama bakıyor ve Robbie'yi ziyaret ediyordum. Bahsi geçen adam hâlâ ketumdu, bana yalnızca beni sınırda tutacak, söylemediklerine karşı merakımı hep zirvede tutacak kadarını sunuyordu. Ama gerçek şu ki James'in istediği şeyi hâlâ elde edememiştim.

Robbie'nin itirafını.

Hiçbir detayı bilmiyordum. Hiçbir şeyi.

Hâlâ onun çocukluğuyla ilgili anılarını konuşuyorduk ama bu benim için sorun değildi. Öğrendiğim korkunç ayrıntıları sindirebilmem benim için çok zor olsa da kendisi hakkında konuşmasını sonsuza kadar dinleyebilirdim. Annesiyle ilgili son anlattığı anı bana fazlasıyla yakın geliyordu. Ama aynı zamanda karşımdaki adamın, her seferinde kalbimi kapana kıstıran, en büyük korkularımdan bazılarını benimle açıkça paylaştığını bilmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Onunla düşündüğümden çok daha fazla benzerdik.

"Annen seni ne sıklıkla odasına çağırırdı?"

Robbie kollarını çözdükten sonra kaslı boynunu ovuşturdu. Sesi derin ve boğuktu, sanki kelimelerini sadece haftalık bu bir saatimize saklıyormuş gibiydi. Sesinin tüm tonları her sinir ucumu baştan çıkartıyordu. Tek bir gülümsemesiyle bile kalbimi hızlandırabiliyordu.

Ashnda Robbie son zamanlarda gülümsemekte daha cömert hale gelmişti. Bu silahı bana her doğrulttuğunda, o mavi gözlerindeki ışıltıyla vaat ettiği tatlı ölüme gönüllü olarak teslim oluyordum. Bazen onun gecenin avcısı olduğunu unutmak zordu. Gerçek tekti: O, kadınları takip eden, sonra da onları aracına çekip ölüme sürükleyen bir adamdı.

Ondan kaçmak isteyeceğimi sanmıyordum.

Artık yapamazdım.

Parmaklarını dudaklarında gezdirdi, düşüncelere dalmış gibiydi. "Başta sadece ara sıra ama babam tamamen gittiğinde, onun hayatındaki boşluğu ben doldurdum."

Hasta hissettim.

Tırnaklarımı masanın altındaki avuçlarıma geçirerek, sesimi dengeli ve profesyonel tutmaya çalıştım. "Baban genelde yanınızda yoktu. Hiç evde olmamasına rağmen bu boşluğu nasıl *dolduruyordu*?"

Mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve bırakmadı. "Babam karavana geri döner, annemi memnun eder ve sonra tekrar kaybolurdu. Şöyle diyelim, yatak odasının dışında anneme katlanamazdı."

Gözleri buz gibi soğuduğunda ona bakamadım, bu yüzden masaya, kayıt cihazma gözlerimi indirdim.

"Nasıl hayatta kaldın?"

"Hayatta kaldım, çünkü zorundaydım."

Kirpiklerimin arasından ona tekrar bakmaya cesaret ettim. Sözleri midemin derinliklerine çökerek rahatsız edici bir şekilde içimi bulandırdı. Ben de hayatta kalmak zorundaydım.

Sandalyesi gıcırdadı ve temiz sabun kokusu ile ona özgü başka bir şeyin kokusu etrafımı sardı. Babamın poker gecelerinde puro dumanının havada daireler çizmesi gibiydi. Tehlikeli bir şekilde yakın. Mavi gözlerindeki kahverengi lekeler önümde yüzüyordu. "Gerçekleri mi duymak istiyorsun Savannah? Açık konuşmamı mı istiyorsun?"

"Sadece istersen. Paylaşmak zorunda değilsin." Titrek ve zayıf sesim zar zor duyuluyordu. Söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğimden artık emin değildim. O güzel dudaklarından ne dökülürse dökülsün, içimdeki acıyla yankılanacaktı. Bu şekilde kesilip açılacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum. Gözlerimi yakan yaşlarım dinmiyordu.

"Günlerim sayılı Savannah. Tam olarak doksan üç gün. Gerçek, elimde kalan tek şey."

Boğazım düğümlendi.

"Annemin bana dokunmasından nefret ederdim. İliklerime kadar iğrenirdim. Ama hayatı boyunca ihmal edilen ve dövülen bir köpeğe ne olur biliyor musun? Her seferinde sahibinin dizlerinin dibine geri döner ve onun tarafından sevilmeyi bekler. Tek bir nazik okşanmayı ister, ne pahasına olursa olsun." Gözlerimi kaldırana kadar bekledikten sonra, "Geceleri, hiç duymadığım kadar nazikçe adımı seslenmesini bekler olmuştum. Çünkü en azından sadece o zamanlarda bana sarılır ve beni överdi."

Ne kadar engel olmaya çalışsam da gözyaşlarım akmaya başladı. Durduramıyordum. Durdurmak da istemiyordum. Onunla birlikte kan kaybediyordum. Kendi duygularım yüzeye çıkıp boğazıma sarılıyordu.

"Ufacık bir an bile olsa, dokunuşu cezalandırıcı olmaktan çıkıp yumuşak hale gelirdi."

Daha fazla dayanamadım ve gözlerimi kapattım. Devamını dinleyemezdim.

"Neden ağlıyorsun Savannah?"

Burnumu çekerek geriye yaslandım, aramızda bir mesafe yaratmak istiyordum. Varlığı duyularımı bulandırıyordu, bu kadar yakınken onun her nefesini içime çekiyordum. "Ne yapmış olursan ol Robbie, sen hâlâ bir insansın. Hayatın boyunca yalnızca acımasızlık gördüğünü dinliyorum. Tabii ki ağlayacağım."

Gözleri beni delip geçerken kendimi çıplak hissettim, boynumdaki nabzın her atışını görebildiğinden emindim. Ben bile hissedebiliyordum çünkü.

"Benim için ağladığını düşünmüyorum Savannah."

Kaşlarımı çattım ama bana bakmaya devam ediyordu.

"Kendin için ağlıyorsun. Senin gerçeğin benim gerçeğimin etrafında dönüyor, gözlerindeki acıyla aynı dili konuşuyor. Boğuluyorsun."

Bakışlarımı kaçırıp kollarımı kendimi koruma içgüdüsüyle kavuşturdum. Dişlerimi sıkmaktan çenemin ağrıdığını fark ettim.

"Acı, acıyı tanır."

Yanaklarımı sildim, aptal gözyaşlarıma ve içimdeki öfkeye lanet ettim. Dişlerimi sıkmaya devam ederek, "İlk kurbanın kimdi Robbie?" diye sordum. "Nasıl oldu? Burada senin hakkında konuşmak için bulunuyoruz. Benim hakkımda değil."

"Ve ben de sana, bana güvendiğinde her şeyi anlatacağımı söyledim."

"Nasıl?" diye neredeyse haykırdım, ellerimi havaya kaldırarak. Sandalyem yere sürtünerek gıcırdadı.

Gardiyan gözlerini devirecek gibi oldu, sonra tekrar duvara baktı.

"Sana güveniyorum Hammond. Bak, mesele şu: Sana kendime bile itiraf etmek istemeyeceğim kadar güveniyorum. *Yakınlık, güvenlik anlamına gelmez.* Bunu bana sen söylemiştin, değil mi?" Sözler, öfke ve acının iç içe geçtiği bir sel gibi dudaklarımdan dökülürken durduramıyordum kendimi. "Biz o noktayı çoktan geçtik. Sana o kadar güveniyorum ki karanlık bir yolda bana yaklaşsan, yine de olduğum yerde kalırdım. Yardımsever, iyi kalpli o kızım ben. Engelli numarası yaparak bagajına bir şeyler taşıtmaya çalışan adama yardım edecek kadar iyi niyetli olan kızım. Bir zamanlar bir kızı kandırmıştın, değil mi? Baston kullanarak kör ve kaybolmuş gibi davranmıştın. Hatırlıyor musun? İşte, ben de sana inanıp yardım ederdim. Ben. Sana. Güveniyorum."

Göğsüm inip kalkıyordu, nefeslerim düzensiz ve sertti. Bir tutam saçım, nefesimin etkisiyle dudaklarımdan havalandı.

Bu öfke patlaması da nereden çıkmıştı? Kalbim, yakalayamayacağım kadar hızlı koşan bir at gibi çılgınca çarpıyordu. Gitmişti, tepeden aşağı iniyordu.

Düşüncelerimle boğuşurken, Robbie'nin sandalyesini geri çekme sesi beni gerçekliğe çekti. Lanet olası adam o kadar uzun, geniş omuzlu ve güzeldi ki. Başımı kaldırdığımda ancak göğsüne kadar ulaşabiliyordum.

Ellerini masaya dayadı, dövmeli parmakları tahta yüzeye baskı yaparken bana öyle bir bakış attı ki nefesim onun kontrolü altına girdi. Nefes alabiliyordum, çünkü o izin veriyordu. Kalbim kayıp bir vakaydı, kulaklarımda bir uğultu vardı.

"Bana henüz güvenmiyorsun Savannah. Bunu yakında kendin de fark edeceksin."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Sana nasıl kanıtlayabilirim?"

"Eve gidip karısını becerebilmek için vardiyasının bitmesine saatler kala geri sayım yapan Memur Garcia arkamda olmasaydı, hâlâ burada benimle olur muydun? Soruyu yeniden ve daha açık şekilde sorayım: Benden korkuyor musun Savannah? Nabzının ne kadar hızlandığını buradan bile görebiliyorum. Bu korkudan mı, yoksa arzudan mı? Dindar biri misin Savannah?"

Kaşlarımı çatarak baktım. "Sana dindar biri gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, öyle görünmüyorsun." Sözlerindeki kayıtsızlık kanımı kaynattı. "Ama olsaydın, İsa'nın sevgi ve güveni aynı şey gibi gördüğünü bilirdin. Mükemmel sevgide güven vardır ve güvenin olduğu yerde korku barınamaz."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Demek istediğim şu," dedi, saç tellerimden birini parmaklarının arasına alırken. "Bana gerçekten güvenebilmen için önce benden korkmayı bırakman gerekiyor."

Ciğerlerim oksijen yoksunluğundan yanıyordu.

Robbie doğrulup geri çekildiğinde derin bir nefes alabildim. "Ormanın en büyük avcısından korkmamamı istiyorsun. Bu imkânsız bir istek."

"Öyle mi?" Bakışlarını arkasındaki sıkılmış memura çevirerek sessizce hücresine götürülmeyi talep etti. Hâlâ yirmi dakikamız vardı. Bu reddediliş, olması gerekenden fazla canımı yaktı.

Tükenmiş bir halde sandalyeye yığıldım. Robbie, bileklerine kelepçe takılırken bana bir daha bakmadı, tek kelime bile etmedi. Garip bir şekilde bu daha da fazla acıttı.

18. Bölüm

Savannah

Arkamdan gelen tıkırtıyı duyunca dizüstü bilgisayarımda yazmayı bıraktım. Robbie hakkında yazdığım haftalık köşe yazısı her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Zaten hiçbir şekilde tarafsız değilken, tarafsız kalmayı nasıl başarabilirdim? Cümlelerin arasına sızan duygularımı nasıl kontrol edebilirdim?

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyemi çevirdim. Jeanine, şık pantolon takımı ve burnunun ucuna yerleştirdiği gözlükleriyle, sanki avladığı kuşu yeni yutmuş bir kedi havasında görünüyordu. Çerçeveli gözlükleri de tamamen aksesuardı, çünkü geçen yıl lazer göz ameliyatı olmuştu.

"Randevuya mı gidiyorsun?"

"Bir iş takımının içinde mi?" Kırmızı rujlu dudaklarının arasından inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. Topladığı saçlarına hafifçe dokunarak tek bir telin bile yerinden oynamadığından emin oldu. "Görünüşüm nasıl?"

"Görünüşün mü?" Kıyafetlerini işaret ettim. "Şu haline bakılırsa, başkanlık seçimlerine adaylığını koyuyor gibi duruyorsun. Olay ne?"

Soruma, sanki yılın en komik esprisini benden duymuş gibi bir kahkahayla karşılık verdi. "Ah Savannah! Sanki herkesten uzak bir mağarada yaşıyor gibisin."

"Bunu uzun zaman önce kabul etmiştik zaten," diye mırıldandım, kahve fincanıma uzanırken. Boş. Hayatımın özeti.

"Ciddiyim Savannah. Buradaki en büyük haberi sen yapıyorsun ama hâlâ hiçbir şeyden haberin yok."

"Öyle mi?" Bardağımı ters çevirdim. Tek damla bile yoktu. "Beni aydınlatacak mısın peki?" Fincanı masaya geri koyup ona sahte bir ilgiyle baktım. Aslında hiç merak etmiyordum.

"Derek Richard Jameson'ın idamı bugün gerçekleşecek. Ve tahmin et bakalım basın için kimin gitmesini istediler?"

"Bunu yapmalarından nefret ediyorum," diye homurdandım.

"Neyi?" diye sordu.

"Tam adlarını kullanmalarını. Hiç kimse böyle konuşmaz. Ben de James'le röportajıma girerken *Ben Savannah Claire Campbell* demedim."

"İkinci adın Claire mi?"

Gözlerimi devirdikten sonra tekrar dizüstü bilgisayarımı açtım. Haftalık yazıyı bir an önce tamamlamam gerekiyordu, yoksa James yine tepemde bitecekti. Zaten yeterince başıma bela olmuş durumdaydı.

"Robbie'nin sırası geldiğinde de aynı şey olacak."

Kaşlarımı çatarak hızla başımı kaldırdım.

"James, Robbie'nin idamını senin haber yapmanı isteyecektir," diye açıkladı. Gözlerimin kocaman açıldığını fark ettiğinde duraksadı. Şok olduğumu anlamış olmalıydı. "Yani, mantıklı değil mi? Robbie'nin hikâyesi senin elinde. James, onun son sözlerini belgelemek için orada olmanı isteyecektir."

Konuşamadım. Boğazım tamamen kilitlenmiş gibiydi. Robbie ne demişti geçen gün? *Doksan üç gün.* Şimdi ne kadar kalmıştı? Seksen dokuz mu? Nefes nefese kalmama iki saniye vardı ve Jeanine'in garip bir kahkaha attığını duydum. Muhtemelen gözlerimde akmayı bekleyen yaşlarla nasıl bir hale büründüğümü görebiliyordu.

"Neyse," dedi, başparmağını omzunun üzerinden göstererek. "Gitmem gerek. Derek'in ölümle randevusuna geç kalamam."

Elimle onu geçiştirerek gönderdim. Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı öne eğdim. Parmaklarım saç diplerime gömüldü. Midem altüst olmuş durumdaydı. Masanın altında gizlice ellerimi tutarken ve bana hiçbir erkeğin hissettirmediği duyguları hissettirirken Robbie'nin ölmesini izleyemezdim. O lanet olası gözleri saatlerce beni esir alabilirdi. Gülümsemesi... Yanak çukurundaki o çekici gamzesi...

Esrarengiz kişiliğini kurbanlarını kendine yaklaştırmak için silah olarak kullanan bir adamın büyüsüne kapılmayacağımı düşünecek kadar aptalmışım. O usta bir manipülatördü. Gecenin köründe kendini ürkütücü bir sapık gibi gösterirse hiçbir kadın arabasında bir şeyler aramasına yardım etmezdi.

O, bir kadını kendini güvende hissetmeye en fazla on dakika içerisinde ikna edebilirdi. Ya da en azından, içgüdüsel *kaç ya da savaş* refleksini göz ardı etmesini sağlayabilirdi.

Karşısına ilk oturduğum gün ona güvenmiş bir kadın olarak, bunu en iyi bilenlerden biri de bendim.

"Aptal," diye fısıldadım kendime. "Ne kadar da aptalmışsın."

"Evet, öylesin."

Çığlık atarak neredeyse yerimden fırladım.

Elliot kahkahalarla yanıma sokuldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye neredeyse bağırdım. "Beni böyle korkutma!"

"Özür dilerim," diye kıkırdadı, ellerini havaya kaldırarak teslim olmuş gibi yaptı. Ama gözlerinde tek bir pişmanlık belirtisi yoktu.

"Burada ne işin var?" diye sordum, kaşlarımı çatıp alnımı ovuştururken. Şimdi de başım ağrıyordu. Harika.

"Sana bir başka özür borçluyum."

Elimi indirip ona baktım. "Elliot, çok işim var. Boşuna uğraşma. Özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok. Pisliğin tekiydin, ben de tokadı yapıştırdım. Ödeşmiş sayılırız."

Yanımdan geçip masama yaslandı, elleri metal kenarları sıkıca sardı. Ayak bileklerini çapraz yapıp yere bakarken çenesini sıktı. Sabırla bekledim.

"Neden aptalmışsın?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Affedersin?" Göğsümden kahkahaya benzer bir ses çıktı. "Özür dilemiyor muydun?"

Omuz silkerek bana baktı. "Dilememi istemediğini biliyorum. Bunu sadece onurumu kurtarmak için bir fırsat olarak kabul ediyorum."

Kaşımı kaldırdım.

"Aptal olduğuna dair bir şeyler mırıldandın."

"Önemi yok," diye iç çektim, sol şakağımı ovarak. "Jeanine, James'in beni Robbie'nin idamına göndermek isteyeceğini söyledi. Bunu bekliyordum belki ama daha önce kimsenin ölümüne tanık olmadım. Orada oturup böyle bir şeye nasıl tanıklık ederim bilmiyorum. İdam cezası hakkında ne düşünürsem düşüneyim, birinin ölümünü izlemek ister miyim?" Gözlerimi ona dikerek sordum. "Hayır, istemem."

"Zorunda değilsin," dedi.

Duraksayıp bana bakmasını izledim.

"James böyle bir şey için seni zorlayamaz."

"Beni kovar."

Elliot ayaklarını düzeltince parlak Oxford ayakkabılarına gözüm kaydı. "Bu kez doğru bir cevap yok. Jeanine, bir başkasının idamını sanki dev sinema sahnesinde bir film izler gibi izleyebilir ama herkes onun kadar hissiz değil."

"O hissiz değil," diyerek karşı çıktım.

Ayağa kalkıp kollarımdan tuttu, beni kendiyle eşit seviyeye getirdi. "Belki bu karar sana bağlı değildir. Robbie, seni röportaj için bizzat seçti, unutma. Ona ne kadar bağlanmış olursan ol, gerçekler aynı. Robbie Hammond, hüküm giymiş bir seri katil. Ve idam tarihi belli. O gün geldiğinde, gazeteden biri orada olacak. Belki de özellikle *senin* orada olmanı isteyecek. Bu ihtimali hiç düşündün mü? Kendi hislerini bir kenara bırakıp onun yanında olabilir misin?"

Arkasını dönüp çıkarken gözyaşlarımı zor tuttum.

* * *

Babamın yatağının ucunda durup ilaç çizelgesini gözden geçirdim, sonra tekrar bırakıp onu incelemeye koyuldum. Son zamanlarda sanki bir boşlukta yaşıyor gibiydik. Ona baktığım anda zihnim acı dolu anılarla dolup taşıyordu. Çocukluğumdaki canavarla, şu an karşımda duran ve bir sineğe bile zarar veremeyecek kadar çaresiz bu adamı bağdaştırmak zordu. Rollerin nasıl da tersine döndüğünü görmek garipti.

Ellerimi yatağının çerçevesine dayamıştım, ona saatlerdir bakıyormuş gibi hissediyordum. Keith Campbell bir daha asla ko-

nuşamayacaktı. Bir daha tek bir kelime bile edemeyecekti. Benden aldıklarının, bana yaşattıklarının bir özrünü bekliyorsam, sonsuza kadar beklemem gerekecekti. Onsuz yaşamayı öğrenmeliydim. Ne kadar büyürsek büyüyelim, bize zarar veren anne babalarımızdan o sihirli kelimeleri duymak istiyorduk.

Üzgünüm.

Sana zarar vermemeliydim.

Yaptıklarımdan pişmanım.

Belki de tek istediğim onun acı çektiğini görmekti.

Acı çekiyor muydu? Umarım kafasının içinde çürüyordur.

Yatak çerçevesini bırakıp yanına giderek gri saçlarını nemli alnından geriye doğru okşarken, "Benden korkuyor musun baba?" diye sordum. "Bence korkmalısın. Özellikle de şu an, bu kadar çaresiz ve savunmasızken." Huzursuz bir mırıltıyla yastığını düzelttim. "Bazen kendimden bile korkuyorum ve bunun suçunu sana atıyorum. İçimdeki bu karanlık, sen bana zarar vermeseydin yine de var olur muydu acaba? Eğer beni sevip korusaydın, hayat başka türlü olur muydu?" Parmaklarım yastığın üzerinde durdu, yumuşak pamuk dokusunu hissettim. "Bir şeyler içmek ister misin baba?" Yavaşça yatağın diğer tarafına geçtim. "Gazoz nasıl olur? Senin en sevdiğin, hatırlıyor musun?"

Boğuk bir gürültüyle gırtlağında bir şeyler tıkandı, tek derdini anlatma şekli buydu. Sesi gittikçe yükseldi, boğuk ve panik doluydu.

Birkaç dakika sonra, elimde soğuk ve köpüklü bir bardak gazozla geri döndüm. Ona parlak bir gülümsemeyle baktım. Eğer çığlık atabilseydi, eminim atardı. Bunun yerine çenesi salyayla kaplıydı ve gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

"Rahatla baba, sadece gazoz. Sana bir iyilik yapmak istedim, bu yüzden özellikle senin için aldım."

Yanma oturup bardağı dudaklarına dayadım. Dökülenleri görünce hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Ne kadar dağınık bir çocuksun."

Eğer burada bir kalp monitörü olsaydı, her yer alarm sesleriyle inlerdi. Bu düşünce gülümsememi daha da genişletti.

"Oyun bittiğinde, hemen yatağına dön baba. Yatma vaktin geçti." O gece, Mark Archer'ın beni kendisiyle oyun oynamaya zorladığı ve bunun onun en sevdiği oyun haline geldiği an, babamın bana söylediği sözleri tekrar ettim. Çıplak ve ağlarken üzerime yapılan o aşağılayıcı *möö* seslerini hâlâ duyabiliyordum.

"Koşamaman çok üzücü. Eminim şu anda koşup kaçmak istiyorsundur." Daha fazla gazoz çenesine aktı ama yanaklarından süzülen yaşlar gülümsememi daha da genişletti. "Hadi, iç şunu baba. Geç oldu ve uyuman gerekiyor."

19. Bölüm

Robbie

"Bundan emin misin?" Memur Miller, kollarını göğsünde kavuşturmuş, elinde katlanmış bir gazete ile kapıya yaslanarak sordu.

"Daha önce hiç yanıldım mı?" diye karşılık verdim. Yatağımda oturuyordum, elimde yıpranmış bir *Dune* kopyası vardı.

"Buckley o kızları öldürdüğünü mü itiraf etti?"

"Mahkûmlar birbirleriyle duvarların arkasından konuşurlar. Kahrolası ince duvarlar."

"Kahretsin... Alden her zaman masum olduğunu iddia etti."

Ben sessiz kalırken o sinirle burnunun kemiğini sıktı.

"Kanıtları yeniden gözden geçirmek isteyecekler ama Buckley'i suçla ilişkilendiren bir DNA bulmadıkları sürece Alden'in mahkûmiyeti geçerli kalacak."

"Buckley hâlâ resmî bir itirafta bulunmadı."

Bana attığı bakış komik sayılabilirdi. "Mahkûmlar arasındaki bir fısıltıdan ibaret olsa bile bu bilgiyi dikkate almak zorundayım, biliyorsun. Alden zaten on yılın büyük bir kısmını hapiste geçirdi." Bir an sessizleşip, "Tam bir keşmekeş," diye

homurdandı kendi kendine. Sonra sanki anlaşmayı hatırlamış gibi kollarını çözüp gazeteyi bana uzattı.

Yıpranmış kitabı yanıma bırakıp gazeteyi aldım ve hızla sayfaları çevirerek onun fotoğrafını buldum.

"Bir kıza bağlanmak kötü bir fikir Hammond. Burada hiç kimse mutlu bir sona ulaşamaz, biliyorsun."

"Bana nutuk çekmeyi bırakır mısın? Zaten biliyorum –" Sözüm yarıda kesildi, gözlerim televizyona kaydı.

Memur Miller, küçük hücreye doğru birkaç adım attı. "Bu sabah erken saatlerde bir ceset daha bulmuşlar. Demir fabrikasının yakınındaki asma köprüde ayaklarından asılmış. Kafası kesilmiş."

Başımı hızla ona çevirdim. "Dördüncü kurban mı?"

"Evet..." diye nefes verirken yüzü hafif yeşilimsi bir hâl aldı. "İğrenç bir iş." Bir an ifadesi değişti ve sırıtarak, "Görünüşe bakılırsa bir rakibin var Hammond," diye ekledi.

Burnumdan hafifçe gülerek bir kahkahayı bastırdım. "Hiç dikkatli olmaya ya da suçlarını gizlemeye çalışmıyorlar. Bu yüzden yakalanmaları an meselesi. Hatta tam tersine, hava atmak ve yetkililerle kedi-fare oyunu oynamak istiyorlar. Benim tahminim, kendini fazla beğenmiş, yirmili yaşlarının başında bir erkek."

"Bazen senin bir uzman olduğunu unutuyorum," diye homurdandı Miller ve kapıya yöneldi.

Ona orta parmağımı gösterdim, bu da çıkarken kahkaha atmasına sebep oldu.

* * *

Memur Garcia kelepçeleri çıkardıktan sonra, beklemek için duvarın yanına gitti. Son birkaç ayda, hücremin dışında geçirdiğim süre, idam cezamın verildiği günden bu yana olduğundan daha fazla olmuştu.

Lanet olası uzun bir zaman geçmişti.

Avukatım Bay Needham, en başından beri yanımdaydı. Şimdi on altı yıl daha yaşlıydı ve cehennem kadar yorgundu. İkimiz de öyleydik.

Gözlüklerini çıkarıp masaya koyduktan sonra gözlerini ovuşturup tekrar taktı. Çantasına uzanıp bir dosya çıkardı. Uzun araba yolculuğundan dolayı kömür rengi gömleği buruşmuş, kravatı gevşemişti. Ama içimde kötü haberler aldığına dair bir his vardı ve sanırım ben içeri girmeden önce gevşetmişti kravatını.

Boğazını temizleyip, "Üzgünüm," dedi.

Sessizlik çöktü.

Dirseklerimi masaya koyup çenemi ellerimin içine alarak sol tarafımızdaki parmaklıklı pencereden dışarı baktım. Kabarık beyaz bulutlar mavi gökyüzüne yayılmıştı, uzaklardaki dağların zirveleri karlıydı.

Derin bir nefes alıp tekrar Needham'a döndüm. Benim için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Gerçekçi olalım, yıllar önce bu davayı bırakabilirdi. Ama işte burada, benim gibi bir canavar için kaybedilmiş bir savaşı hâlâ sürdürüyordu.

"Temyiz haklarımızı tükettik."

"Sorun değil."

"Validen af dileyeceğiz. Savaş henüz bitmedi. Son anda infazı durdurdukları çok vaka örneği var."

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Elimi uzatıp

onun elini tuttum. Geri çekilmedi, aksine sıkıca kavradı. "Teşekkür ederim Needham."

"Eline boktan bir kader kartı verildi Hammond."

Midemdeki o batma hissine ihanet eden bir kahkaha attım. "Kendi kaderimi kendim çizdim. İyi biri olmadığımı kabul edelim."

Elini daha da sıktı. Muhtemelen korkunç suçlarıma rağmen bana inanan tek kişi oydu. "Canavar olsan da olmasan da birinin seni savunmasını hak ediyorsun. Senin için burada olmak benim için lanet bir onurdu. Bunu göremediğini biliyorum. İşlediğin suçlara çok odaklanıyorsun ama seni ilk tanıdığım o günden bu yana çok yol kat ettin. İçindeki acıyı dünyaya salan o genç adamdan çok daha farklısın şimdi. Bir şeylerin kırılması gerekiyordu Hammond. Kimse bu kadar acı çekip de bir noktada çatlamadan devam edemezdi. Er ya da geç olacaktı bu."

"Bu bir bahane değil."

"O kadınlara yaptığın kötülüklerin hiçbir bahanesi olamaz. Amacım eylemlerini haklı çıkarmak değil ama sana kendini mahvetmekten bir an olsun kurtulman gerektiğini söylüyorum. Evet, yirmi yıl geç kaldık belki ama bir zamanlar olduğun o çocuk... O çocuk, ona biraz olsun merhamet gösterebilecek birinin varlığını hak ediyordu. Şimdi buradayım, onun için buradayım. Belki geç kaldım ama küçük Robbie'nin elini şimdi ben tutuyorum. O hiçbir zaman yalnız değildi. Sen de değilsin."

Çenem kasıldı.

"Tamamen farklı bir insana dönüştüğünü söylemiyorum ama inandığım Tanrı, bana sevginin yargısız olduğunu öğ-

retti. Biz zavallı insanlar, bu büyük kelimeleri tam anlamıyla kavrayamayız bile. Bunlar bizim anlayabileceklerimizin çok ötesinde."

"Vaizim mi oldun şimdi de?" dedim şakayla, şakağımı kaşıyarak.

"Çok komik." Gözleri yumuşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

Sandalyede arkama yaslanıp tırnaklarımı kurcaladım, maskeyi yüzümde tutamayacak kadar yorgundum. Lanet olası derecede yorgundum. "Bir kız var."

Gözleri irileşti, bir şey söylemek için ağzını açtı ama hemen kapattı. Ne diyebilirdi ki? Hiçbir şey. Bir kızla geleceğim olmadığını ikimiz de biliyorduk.

Düşünceli bir şekilde dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Sana bahsettiğim gazeteci."

"Hammond..." Sesinde uyarıcı bir ton vardı.

İç çekip yüzümü ovuşturdum, konuyu değiştirerek, "Bunca yolu gelip zamanını boşa harcadığın için üzgünüm," dedim.

"Bu benim için zaman kaybı değil." Needham beni dikkatle inceledi. "Bu duvarların arkasında yaşamın nasıl olduğunu biliyorum..." Sözleri yarıda kesildi. Yüzümü dikkatle inceledikten sonra, "...sıkıcıdır." diye tamamladı. "Ama bu kızın önünde koca bir hayat var. Eğer başarısız olursak, onun kalbini kırmak istediğine emin misin Hammond?"

Dişlerimi sıkarak ona baktım, sonra ona doğru eğildim. "Şunu artık anlamanı istiyorum Needham, ben bir canavarım. İstediğim bir şey varsa, onu alırım. O küçük çocuğun elini tutabilirsin ama o çocuk yine de istediğinin peşinden gidecek. Ve ben bu kadını istiyorum. Onu öyle fena istiyorum ki düşününce bile vücudumdaki her sinir ucu titriyor. O benim

damarlarımda Needham." Parmağımı şakağıma bastırdım. "Burada! Aklımı başımdan alıyor. Onu elde etmek için yapamayacağım hiçbir şey yok. Gidemeyeceğim hiçbir yer yok... O yalnızca bana ait olacak."

Gözleri hem kararsız hem de meraklı bir şekilde gözlerimde gezindi. "Alevini tekrar görmek güzel Hammond. O kız, seni hayata döndürüyor."

Bu, hayatın yaptığı en acımasız şakalardan biri değil miydi? Baharda bir haftalığına gelen sıcaklığın, ansızın çöken soğukla yok olması gibi... Kozalarından umutla çıkan kelebekler, donarak can verirdi.

Ninova

20. Bölüm

Savannah

Memuru koridorlar boyunca takip ettim. Kemerine asılı anahtarlar her adımda şıngırdıyordu. Beyaz duvarlar bulanık bir şekilde yanımdan geçip giderken, bu denli pervasızca bir şeyi yapmak için cesaretimi topladım. Artık kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve riske girmeye hazırdım. Robbie'de beni temkinli davranmaktan vazgeçmeye iten bir şey vardı. Ona güvendiğimi başka nasıl kanıtlayabilirdim ki? Hangi davranışım daha inandırıcı olabilirdi?

"Memur?" diye başladım.

"Miller," diye yanıtladı, sıkılmış bir ses tonuyla omzunun üzerinden bana bakarak.

Bugün özellikle bu görüşme için giyinmiştim, panik yaratacak kadar dar bir kalem etek ve iki yerine üç düğmesi açık bir ipek bluz. Üstelik kırmızı ruj da sürmüştüm. Maceraperest ya da aptal olarak adlandırılabilirdim. Jeanine flört etmeyi bu kadar kolay bir şeymiş gibi gösterebiliyorsa, ben de yapabilirdim, değil mi? Ama aslında hiç de kolay değildi ve gözleri vücudumun üzerinde gezindiğinde ona yumruk atmamak neredeyse

imkânsızdı. Yine de bir şekilde kirpiklerimi kırpıştırarak bakışlarımı yumuşatmayı başardım.

Arkasını dönüp koridorun köşesindeki kameraya baktığında kalbim daha sert çarptı.

"Bir süredir düşünüyorum da..." Sesimin yeni doğmuş bir kuzunun cılız bacakları gibi titrememesini sağladım. "Bugün Hammond ile görüşmemi yalnız yapmama ikna olman için ne yapmam gerekir?"

Şimdi dikkatini çekmiştim ve yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla gülmekten iki saniye kadar uzaktaydı.

"Şunu doğru anladığımdan emin olayım. Bir seri katille, soğukkanlılıkla kadınları öldürmekten zevk alan bir adamla yalnız kalmak mı istiyorsun? Vay canına..." Kıkırdayarak biraz daha yanıma yaklaştı. "Yoksa sen de ona çıplak fotoğraf gönderen o çılgın hayran kızlardan biri misin?"

Midem bulandı ve hissettiğim kıskançlık içimi kemirdi. Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ona hayran falan değilim. Eğer Hammond'ın suçlarını tüm dünyayla paylaşmasını istiyorsam, bana güvenmesini sağlamam gerekiyor."

"Seni saf mı yoksa aptal mı ilan etmeliyim, bilemiyorum," diye sırıtarak beni duvara yaslanmaya zorladı ve özellikle bugün açık bıraktığım saçlarımdan bir tutamı parmağına doladı.

Neden sürekli kendimi böyle köşeye sıkışmış halde buluyordum? Bu durum beni delirtse de bu sefer yumruk atmak bana istediğimi kazandırmayacaktı. Daha... tatlı bir yaklaşım gerekliydi.

Bu yüzden... içinde bulunduğum durumda mantıklı olan tek şeyi yaptım. Elimi uzatıp pantolonunun üzerinden cinsel

organını kavradım. Tüm yediklerimi kusma isteğine direndim. "Vaktini boşa harcamayacağım Memur Miller."

Babam bu anı görseydi, benimle gurur duyardı.

Memur Miller anında gerildi, fakat avucumun içindeki şey giderek sertleşiyordu. Hâlâ küçüktü ama en azından artık bir dal parçası gibi durmuyordu.

Onu denemek için sıktığımda vücudundaki her kas sertleşti.

İğrenç. Berbat bir şeydi ama geri adım atamazdım. Eğer bir adamın güvenini kazanmak için bir başkasının cinsel organıyla ilgilenmem gerekiyorsa... bunu da yapardım. Daha kötülerini yapmıştım.

"Ya geri döndüğümde boğularak öldürülmüş cesedini bulursam?"

"Basit, onu kelepçeli tut. Eğer bağlanmışsa, bana zarar veremez. Bir saat sonra gel, seni hayatının en iyi anına ulaştıracağım, Memur Miller."

İç çekerken kalçalarını elime doğru bastırdı. "İşimi kaybedebilirim."

"Alınma Memur Miller ama benim de kaybedecek çok şeyim var. Hayatının en iyi oral seksini istiyor musun, istemiyor musun? Zaman akıp gidiyor."

Yüzünde tereddüt belirdi, fakat sertleşmiş cinsel organını bir kez daha sıktığımda teslim oldu.

Erkekler o kadar öngörülebilirdi ki.

Geri çekilerek pantolonunu düzeltti. "Hammond kelepçeli kalacak."

"Kesinlikle."

Bana inanmasını istiyorsam, kelepçeli kalamazdı. Ama bu, sonra çözülecek bir sorundu.

Memur Miller görüşme odasına doğru ilerlerken zaferin tadı damağımda kaldı.

Sandalyeye oturup kayıt cihazı ve not defteri için çantamı karıştırırken boğazını temizleyerek, "Onu şimdi getireceğim," dedi.

Ona tatlı bir gülümsemeyle baktım. "Görüşürüz Memur Miller."

Kusacak gibiydim.

Pencereden dışarı bakarak saniyeleri saydım. Kalbim göğsümde dans ediyor, bir dakika çırpınıyor, sonraki dakika tekliyordu. Birazdan endişeden bayılabilirdim ama aynı zamanda Hammond'ın yalnızca bana ait olması fikri beni garip bir şekilde heyecanlandırdı ve tahrik etti.

Kapı açıldı. Ve işte buradaydı. Omuzları geniş, bakışları keskin ve saçları dağınıktı. Daha yeni duş aldığı belliydi, ıslak bukleleri alnına düşüyordu.

"Hammond bugün biraz huysuz, çünkü Jameson'ın idamı gerçekleşti ve günlük rutini bozuldu," dedi Memur Miller, eğlenceli bir ses tonuyla.

Hammond homurdandı ama gözlerini benden ayırmadan, "Önceden haber verilseydi fena mı olurdu?" dedi. Bakışları cildimi yakıyordu.

"Birini öldürdüğün gün, senin için önemli olan her şey önemini yitirdi," dedi Miller.

İrkildim.

Robbie bakışlarını gözlerimden ayırıp, "Peki ya kelepçeler?" diye sordu.

Memur Miller sırıtarak onu sandalyeye bastırdı ve bana göz kırptıktan sonra, "Bir saatiniz var hanımefendi," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Kapı kapandı. Kilit sesi, sessizliğin içinde bir silah sesi kadar keskin şekilde yankılandı.

"Ne? Ne yaptın?" diye hırladı Robbie. Sesi o kadar alçak ve tehditkârdı ki neredeyse geri çekilecektim.

Neredeyse.

"Sana güveniyorum Robbie." Ona ilk kez ismiyle hitap ediyordum.

Sandalyeden kalkarak masanın etrafını dolaştım. Kalbim sanki dışarıya çıkmak istercesine yumruklar atıyordu. Şu an o kadar canlı hissediyordum ki. Şimdi fark ediyordum aslmda bugüne kadar hep ölüymüşüm. Ve hayatın tadını daha önce hiç almamışım.

Tatlı. Yoğun. Aynı zamanda cehennem gibi acı verici. Göğsümün sıkıştığını hissettim. O an belki de daha önce hiç korkmadığım kadar korktum ama ondan değil.

Asla ondan değil.

Robbie Hammond beni ne kadar da aptallaştırıyordu.

"Sana güveniyorum," diye tekrarladığımda sesim zar zor duyuluyordu.

"Bana mı güveniyorsun Savannah?" diye sordu, dişlerini sıkarak.

Bu sorusundan sonra ona iyice yaklaştım. Ellerim saçlarına uzanmak için yanıp tutuşuyordu. "Bana inanıyor musun artık?" diye sordum.

"Bağlı bir kaplana güvenmek kolaydır." Çenesi kelepçelerine doğru kaydı ama Memur Miller'ın cebinden çaldığım küçük anahtarı gösterdiğimde parmaklarıma geri döndü.

Karanlık bir kahkaha attı. O kahkaha tamamen şehvet doluydu. Alt dudağımı ısırdım.

"Kelepçelerini açmamı ister misin Robbie?" diye fısıldadım ve sonunda kendime engel olamayarak saçlarını geriye ittim. Hayal ettiğimden bile yumuşaktı. Hem de çok daha yumuşak.

Sert bir ses tonuyla, "Duruma bağlı," diye yanıtladı. "Bunun karşılığında Miller'la ne anlaşma yaptın?"

Gülümsemem masumdu, o ise gözlerini kıstı. "Bu senin endişeleneceğin bir şey değil," diyebildim sadece.

Belki de bu dünyadaki en aptal kadındım ama içimde yükselen ve kıçımı tekrar sandalyeye yapıştırmam gerektiğini söyleyen korkuyu görmezden geldim. Anahtar kilitte çevrilirken duyulabilir bir tıklama sesi çıkardı. Robbie gözlerini benden hiç ayırmadı.

Nazik ama titreyen ellerimle kelepçelerini çözdüm ve hemen yere düştüler. Kalbimin yüksek sesle atmasından başka hiçbir şeye odaklanamadım.

Başımı kaldırdım ve gözlerim onunkilerle çarpıştı.

Ani bir hareketle, kolunu arkamdan geçirip beni belimden kavrayarak kaldırdı ve masanın üzerine bıraktı. Sırtım sert yüzeye çarptı ama bu ani darbe, onun büyük ve pürüzlü ellerinin uyluklarımda bıraktığı hisle kıyaslanamazdı.

Eteğimi belime kadar sıyırdı ve boğuk bir homurtu çıkardı.

Yani... Bu sabah iç çamaşırı giymemiştim.

"Siktir," diye fısıldadı, titreyen dizlerimi ayırırken ve çıplak tenimi incelerken. "Sen beni öldüreceksin..."

"Buradaki katil sensin Robbie. Öyleyse beni mahvet."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ama cevap vermek yerine dizlerinin üstüne çöktü ve beni ağzıyla aynı hizaya getirdi. Sonra bacaklarımın arasındaki ıslaklığa sert bir tokat attı, bu da çığlık atmamı sağladı. Derin bir nefes aldı ve burnunu ıs-

laklığım boyunca sürükledi, boğazından aç bir hayvan gibi bir homurtu yükseldi.

Onun dilini ve nefesini üzerimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Beni parçalamasına ihtiyacım vardı. "Sana güveniyorum Robbie. Dokun bana."

"Yedinci kural..." Gür sesi klitorisimin üzerinde yankılandı. "Asla bir mahkûma güvenme."

Klitorisimi dişleriyle ısırdı, masadan yay gibi kalkmama ve dışarıdan duyulacak kadar yüksek sesle inlememe neden oldu. Şaşırtıcı olan ise hâlâ bir memurun içeri dalmamış olmasıydı.

Robbie ıslak dudaklarımla buluştu, dilini kullanarak içimi ve etrafını yalayıp emmeye devam ediyor, kalın parmaklarıyla kalçalarımı sıkıyordu. O an tamamen ona aittim.

Ve bencil bir yanım, Robbie'nin neredeyse yirmi yıldır kimseye dokunmadığını bilmekten hoşlandı. Şimdi, açlıktan deliriyor ve ruhumu, özümü tüketmek istiyordu.

Diliyle daireler çizerek yalarken, "Lanet olsun, mükemmelsin," diye fısıldadı.

"Robbie..." diye inledim, saçlarını çekerek. "Daha fazla... Lütfen Robbie."

"Adımı böyle söylemeye devam et bebeğim." Parmaklarıyla dudaklarımı açtı, şişmiş klitorisim ortaya çıktı.

Aldığı zevkten sarhoş olmuşçasma bakan gözleri benimkilerle buluştu. Günahkâr gülümsemesi ve keskin dişlerinin görünüşü dudaklarımı ısırmama ve başımı geriye atmama neden oldu. Eğer içime girmezse, burada ölecektim. Onu her şekilde, her yerimde istiyordum.

"Robbie, lütfen..."

Klitorisimi emerek yumuşak dudakları arasına aldı, ardından iki parmağını içime sokarak mükemmel şekilde hareket

ettirdi. Sakalı, değdiği her yerimi kaşındırıyordu. Yanıp sönen yıldızlar gördüm ve boğuk bir inilti boğazımı tırmaladı. Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle inlememiştim ama bu adam beni aklımın hayalimin alamayacağı yerlere götürdü.

Hiç nazik değildi ve bu haline bayılıyordum. Altımdaki sert yüzey sırtıma sürtünürken, kalm parmaklarıyla beni neredeyse vahşice beceriyordu.

"Benimsin!" diye hırlarken, sesi çiğ bir sahiplenmeyle doluydu.

Dudaklarıyla klitorisimi okşamaya başladı, ta ki içimdeki parmakları gerilene kadar... O güzel ağzından çıkacak tek bir edepsiz kelime ya da keskin dişlerinin acı veren bir ısırığı beni sonsuzluğa savuracaktı. Soğuk bir kış gecesinde yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi milyonlarca parçaya ayrılıp patlayacaktım.

"Ah! Tanrım! Evet!" diye inledim, bacaklarımla kafasını sıkıştırarak.

Haz dayanılmaz bir noktaya ulaştı. O iç geçiren homurtusu nefesimi kesti.

"Bu duvarların içinde Tanrı yok Savannah. Sadece ben varım, senin ıslak, narin bedenini beceren." Üzerime doğru eğildiğinde bakışları ağırdı, çenesi ve dudakları sıvılarımla ıslanmıştı. "Ve sana şunu söyleyeyim, bu hayatımda aldığım en güzel tat."

İki parmak üç oldu. Her kasım gerildi. Haz yükseldi. Nefes alamadım. Çok gergindim.

Ellerimi masanın kenarına dayayıp sıkıca kavradım. Bu his acı verici bir şekilde çok iyiydi. Tüm vücudum kasılıyor, dalgalanıyor, nabzım daha da yükseliyordu.

"Benim için gel Savannah. Sana bu orgazmı yaşatmama izin ver."

Patladım.

Kahretsin. Dünya kayboldu ve haz, yıkılmış bir barajdan fışkırır gibi içimden aktı. Çığlığım kulaklarımdan uzaklaştı, her şey bulanıktı. Titreyen bacaklarımın arasındaki zonklama hissinden başka bir şeye odaklanamadım. Robbie'nin parmakları içimde parçalanırken olmazdı.

Nefesimi bile düzgünce toparlayamadan Robbie ayağa kalktı ve boğazımı kavradı. Beni olduğum yerden kaldırarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Artık benimsin. Bunu sakın unutma. Bir seçim yapman gerek Savannah." Parmakları nefes alışımı keserken, ıslak dudakları dudaklarımla buluştu. "Bu yerde yeterince uzun süre yaşadığında, iyiliklerin bedelsiz olmadığını öğreniyorsun. Şimdi..." O duygulu dudakları soğuk, pis bir gülümsemeye büründü ve şişmiş alt dudağımı ısırarak keskin dişleriyle derisini parçaladı. "Eğer ona dokunursan, sonuçlarından ben sorumlu değilim. Zaten ölümle cezalandırıldım, beni iki kere öldüremezler."

Parmakları gevşediğinde kesik kesik de olsa nefes alabildim. Az önceki patlamamın etkisiyle hâlâ kalçalarım titriyordu. Onun için doyumsuzdum ve gayet mutlu bir şekilde onun edepsiz fahişesi olabilirdim.

"Sana güvendiğimi göstermek zorundaydım. Bunun da bir bedeli vardı Hammond."

Göğsünden vahşi bir homurtu çıktı, dişlerini gösterdi ama artık ondan korkmuyordum.

"Ödemek zorundayım."

Boğazımdaki kavrayışı tekrar sertleştiğinde içimi bir panik kapladı. Onun bileğini tırnaklarımla kazıdım.

"Ona dokunursan, ölür. Seçim senin." Nefes kesici kahkaha-

sının ardından, dudaklarımın üzerinde, "Ya da... İstersen onu öldürebilirim. İnan bana bebeğim. Bu benim için büyük bir zevk olur," diye fısıldadı.

Bu acımasız sözlerden sonra beni itti, sandalyeye oturdu ve sanki beş dakika önce beni parçalara ayırmamış gibi kelepçelerini kendi bileklerine taktı.

Bacaklarımı iki yana açmış, nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Robbie gözlerini gözlerimden ayırmadı. Gözlerinin kaygan bacak arama düşmesine asla izin vermedi. Bacaklarımı kapatmam gerektiğini düşündüğüm sırada kapının kolu tıkırdadı.

Telaşla masadan inerken neredeyse yere kapaklanıyordum. Saçlarımı yüzümden ittim.

Robbie bana sabit bir şekilde bakmaya devam etti, dudaklarının köşesinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. O kadar telaşlıydım ki gardiyan kolundan tutup Robbie'yi ayağa kaldırdığında sandalyemde kıpırdamadan oturmaya çalışıyordum.

Robbie, Memur Miller gitmek için kolundan çekerken, "Söylediklerimi unutma," diye karanlık bir şekilde uyardı. "Bir seçim hakkın var hanımefendi. Senin için dünyayı seve seve yakarım. Ve bir saniye bile tereddüt etmeden yaparım. Şimdi soru şu: Yakıp kül etmemi istiyor musun?"

Memur Miller, "Pekâlâ Hammond. Hadi gidelim," dedi gözlerini devirerek.

Robbie sonunda onu hücresine götürmesine izin verdi.

"Tanrım." Nefes almaya çalışırken dirseklerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Onun sözünü tutacağımdan şüphem yoktu. Bu durumda Miller'la yaptığım anlaşmadan nasıl kurtulacaktım?

21. Bölüm

Robbie

Zincirler olsun ya da olmasın, hücreye geri dönerken Miller'ın lanet olası boynunu kırmamak için içimdeki her şeyi bastırmam gerekti. Savannah'nın tadı hâlâ dilimdeydi ve beni ayakta tutan tek şey de buydu.

Gardiyanlar da dâhil olmak üzere burada herkesin kendi başının çaresine baktığı bir sır olmasa da Savannah'nın ortaya koyduğu teklifi kabul edecek cesareti göstermesine yine de şaşırmıştım. Ve kendini nasıl süslediğini düşündüğümde, Miller'ın kendi ölüm fermanına gülümseyerek imza atmasını sağlamak için hangi yöntemleri kullandığından hiç şüphem yoktu. Artık top onun sahasındaydı. Nasıl bir hamle yapacağını zaman gösterecekti.

Bir kapıdan daha geçerken dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. Küçük Savannah'mı iyi tanıyorsam, içinde uyuyan bir canavar vardı ve onu uyandırmak için yalnızca küçük bir dürtükleme gerekiyordu –öyle bir ziyafete uyanacaktı ki tadına doyum olmayacaktı.

Şunu anlamak gerekir: Karanlık, karanlığı nerede olsa tanır-

dı. Zamanı ve mekânı aşarak, ruhunun diğer yarısını bulurdu; tıpkı yeşil bir vadinin üzerinde toplanan kasvetli, uğursuz bulutlar gibi. Er ya da geç yıldırım düşer ve vadiyi küle çevirirdi.

Benim içimdeki kötülük, onunkine sesleniyordu. Onu ortaya çıkarmak için her şeyimi feda ederdim. Ukala adımları, sallanan omuzları ve aptalca yana ayrılmış saçlarıyla önümde yürüyen adam, asıl tehlikenin arkasında yürüyen ben değil, görüşme odasında bekleyen kadın olduğunu bilmiyordu.

Çenemdeki kaslar gerilirken ellerimi yumruk yaptım. Kelepçeler bileklerime sürtündü, ayak bileklerimin arasındaki zincir her ölçülü adımımda şıngırdadı. Gözlerimi Miller'ın cılız boynuna diktim –Savannah yapmama izin verirse– onu kırmanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal ettim.

Artık her şey onun ellerindeydi.

Onun Miller'a dokunma fikri düşüncesinden nefret etsem de –bu bende lanet duvarları yumruklama isteği uyandırıyordu– hayatı boyunca uykuda kalmış karanlık tarafını serbest bırakma düşüncesine bayılmıştım.

Yoksa zaten serbest miydi?

Hücre bloğuma girdiğimizde Miller, omzunun üzerinden tedirgin gözlerle bakarak, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Cevap vermediğimde omuzları hafifçe kasıldı. Göz ucuyla tekrar bana baktığı sırada parmaklarının titrediğini fark ettim.

Onu öldürmeden önce tüm parmaklarını kıracaktım. Bundan emindim. Sonuçlarına katlanmadan kadınıma dokunabileceğini mi sanıyordu? Kameralar, kilitli hücreler ve zincirlerle çevrili bu dört duvar arasında güvende olduğunu mu sanıyordu? Belindeki copun onu bu ülkenin en büyük yırtıcılarına karşı koruyabileceğini mi sanıyordu? Bizi ölüme gönderme-

lerinin bir sebebi vardı: Burada, hayatları yalnızca ölümlerine kalan günleri saymaktan ibaret olan insanların artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve benim sefil hayatımda ilk kez kazanacak bir şeyim vardı. Bu beni idam hücresindeki en tehlikeli mahkûm yapardı ama Savannah izin vermedikçe harekete geçmeyecektim. İçindeki karanlığı harekete geçirip geçirmeyeceğini görmek için delicesine merak duyuyordum; ona olan saplantımın, onu soğukkanlılıkla katledebileceğim kadar derin olup olmadığını görme merakıydı bu.

Daha azı için öldürmüştüm. Bunu anlamalıydı.

Onun için Miller'ın kanında yıkanırdım.

Miller hücremde durup bana belirsiz bir bakış attıktan sonra kapının kilidini açtı ve kapıyı çekti.

Alay ederek yanından geçip gittim, o aceleyle kapıyı kapatırken sırtımı kapıya döndüm.

"Hey, Miller!" Başımı hafifçe çevirerek vahşi bir gülümsemeyle ona baktım. Gözlerindeki korkuyu, içimde yankılanan her karanlık gölgeyle ve kâbusla daha da derinleştirdim. "Görüşürüz."

22. Bölüm

Savannah

"Beni başından savabileceğini mi zannediyorsun?"

Bir çığlık atarak arkamı döndüm, kapalı kapı arkamdaydı. Miller bana genç kızlığımdan beri pek çok kez yaşadığım ve hatırladığım bir şekilde yaklaştı. Ağır adımlar, çelik burunlu ayakkabılarının biri diğerinin önüne geçerken çıkardığı yankılı ses, başparmaklarını kemer halkalarına geçirmiş hali ve gözlerinde parlayan avcı bakışı... Hepsi hafızamdaydı.

"Ben anlaşmanın benim payıma düşen kısmını yerine getirdim. Bir saatini aldın ve duyduğuma göre oldukça keyifli bir saatti. Açıkçası, senin zevkten inleyen tiplerden olacağını zaten düşünmüştüm ama elimde bir çığırtkan varmış."

Kalbim boğazıma tırmandı. Miller tam önümde durup elini başımın üzerindeki kapıya koyarak beni sıkıştırdığında nefesim kesildi. "Sana böyle bir teklifte bulunmam hataydı," dedim, dudaklarımı ıslatarak. Robbie tehlikeli bir adamdı ve onun güvenini kazanmaya o kadar odaklanmıştım ki sonuçlarını düşünme kısmında büyük bir hata yapmıştım. Artık önümde

duran adamın ölü bir adam olduğundan en ufak bir şüphem yoktu -eğer onu bu fikrin canice olduğuna ikna edemezsem.

"Hata," diye mırıldandı Miller. Beni dikkatle izliyordu. Fazla dikkatle.

"Eğer bana dokunursan seni öldürür."

"Eğer fark etmediysen güzelim, o şu an hücresinde kilitli. Burada dokunulmaz olanın ben olduğumu hatırlatmak isterim."

"Lütfen, yapma," diye yalvardım, kapı koluna bastırırken. Kapı açıldı ve geri sendeledim. Memur Miller adım adım beni takip etti, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi.

"Burada yaptığım iyiliklerin mutlaka bir bedeli vardır ve ben daima alacaklarımı toplarım."

"Beni dinlemiyorsun!" diye bağırdım neredeyse, masanın etrafından dolaşıp aramıza mesafe koymaya çalışarak. "Hammond seni öldürecek!"

Uyarımı göz ardı ederek üstüme yürümeye devam etti. "İtiraf etmesini ne kadar çok istedin? Aletimi yalamayı teklif edecek kadar çok, değil mi? Şöyle bir durum var: Şu an işini iyi yapan bir fahişe gibi dizlerinin üzerine çökmezsen başka röportaj olmayacak."

Kalbim mideme indi.

Aramızdaki mesafeyi üç adımda kapattı. "Güç benim elimde tatlım. Görüşmelerinizi hemen durdurabilirim."

"Bunu yapamazsın."

Kafasını yana eğerek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, ardından başparmağıyla alt dudağımın üzerinden geçti. Rujumun izine baktı ve parmaklarının arasında yaydı. "Daha kötüsünü yapabileceğime emin olabilirsin tatlım," dedi gözlerimi

yakalarken. "Sadece görüşmelerinizi durdurmakla kalmam, Hammond'ı hayatının geri kalanında hücresinde çürütürüm. Gerçekten bunu mu istiyorsun? Onun her gün bir saatliğine havalandırmaya çıkma hakkından mahrum kalmasını mı? İdam günü gelene kadar penceresiz, karanlık, yastıklarla kaplı bir odada beklemesini mi?"

Nefesim kesilirken gözlerinde bir parça insanlık aradım.

Hiçbir şey yoktu.

"Sen bir canavarsın."

Miller söylediğimi onaylayan bir ses çıkardı. "Hayatta her zaman en güçlü olan kazanır. Hammond daha zayıf bir avcı olduğunu kanıtladı."

Midem bulandı. "Hücrede olması gereken sensin."

"Artık konuşmayı bırakma zamanı. O güzel ağzını daha iyi bir şey için kullanalım güzelim."

"Ölmeyi hak ediyorsun."

Elini kaldırıp yanağıma sert bir tokat attı. Omuzlarımdan kavrayarak, "Ya diz çöküp bana daha önce kendi isteğinle sunduğun şeyi verirsin ya da Hammond'ı hücresinde çürütürüm. Bütün güç bende tatlım. Onun ne zaman yemek yiyeceğine, ne zaman uyuyacağına bile ben karar veriyorum. Bana karşı gelirsen, onun bu dünyadaki son günlerini cehenneme çeviririm," diye söylendi, yüzüme tükürükler saçarak.

Onu itip saçımı yüzümden çektim. "Tamam. Sakin ol." Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken eğilip, "Senin için en iyisini yapacağım..." diye fısıldadım kulağına.

Titredi, omuzlarımdaki baskı azaldı. Elimi pantolonunun üzerinden bacaklarının arasına kaydırdım, boynuna hafif bir öpücük kondurdum –ölüm meleği için bir işaret.

Dizlerimin üzerine çöktükten sonra yukarı bakarak, ellerini saçlarımın arasına kaydırmasını izledim.

Bunlar küçüklüğümden beri eğitildiğim konulardı. Ama artık büyüktüm ve içimde korkunç bir kinle yaşıyordum.

Ellerimi kaldırıp fermuarını açarken görüşüm öfkeyle kararıyordu. Onun için gerçekten en iyisini yapmalıydım, çünkü bu onun yaşayacağı son oral seks olacaktı. Bu düşünce bile derimi yakarak içime bir vaatte bulunuyordu. Robbie'nin hangi hamleyi yapacağımı görmek için beklediğini biliyordum.

Samimiyetsizlik ve zalim niyetler besleyen tatlı bir gülümsemeyle vezirimi yere bıraktım. Tik. Tak. Artık ölüsün.

Pantolonunu ve boxer'ım kıllı bacaklarının üzerinden aşağı çektim. İnce, çirkin organını elime alıp nefretimi yutkunarak bastırmaya çalıştım.

"Ağzına al," dedi, saçlarımı çekerek.

Boyun eğmiş gibi yaparak onu ağzıma aldım, bacaklarının arkasından destek alarak derinlemesine emdim. Başımı hareket ettirirken, aklımdan geçen her şeyi susturmaya çalıştım. O an sadece birine zevk vermeye çalışan sıcak bir ağızdan ibaret-tim. Başka hiçbir şey değildim. Burada değildim.

"Siktir!" diye homurdandı, kalçalarını iterek. "İşte bu! Bu kadar edepsiz olduğunu kim bilebilirdi?"

Ben bilirdim.

Ne kadar edepsiz olduğumu çok iyi biliyordum.

Aleti boğazımın derinliklerine tekrar tekrar vururken, zihnim beni çok uzak yerlere götürdü. Hücresindeki ince şiltesine uzanmış Robbie'nin, Miller'ın kafasını hücre duvarına vurarak un ufak edişini hayal ederken kahkahalarla gülüyordum.

"Öl, seni orospu çocuğu!"

Kan ve beyin parçaları her yere sıçrıyordu. Kafatası, ezilmiş bir kola kutusu gibi yamuluyor, tanınmaz hale geliyordu. Önemsiz. Lanet bir ölü.

"İstediğin şekilde öldü mü bebeğim?" Robbie'nin yüzü kana bulanmıştı, sanki en güzel kâbusum hayat bulmuş gibiydi.

Elimi bacaklarımın arasına kaydırdım, alt dudağımı ısırarak başımı salladım. "Henüz değil."

"Hayır mı?" Robbie'nin gözleri keyifle parladı. Cesedi yere bırakıp buruşturulmuş kafayı saçlarından tutarak kaldırmaya çalıştı. O saçma yan ayrım artık görünmüyordu. Kanlı boynuna ayaklarıyla bastı.

Kendimi parmaklamamı izlerken durmadan bastı, bastı ve bastı. "Sakın boşalma bebeğim. Bu kafayı kopardığımda zirven benim olacak."

Islak, tatmin edici bir sesle kıvranmaya başladığımda, klitorisimi elektrik kıvılcımlarıyla titreten karanlık bir gülümsemeyle onu havaya kaldırdı. "Sana dünyayı sunacağımı söylememiş miydim Savannah?"

Kafayı dikkatsizce yana fırlattı ve kafa güm diye duvara çarptı. Kararlı adımlarla bana doğru yürüdü ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yataktan kaldırırken bir sevinç çığlığı attım.

Sırtım sertçe duvara çarptı ve sonra ağzı ıslaklığımda, inlemelerimi ve sertçe becerilmek için yalvarışlarımı yuttu. Kaygan elini bacaklarımın arasına daldırıp iki ıslak parmağını içime sokarken kan bulaştırdı ve şaşkın bir çığlık atmama neden oldu.

"O kadar mükemmel ki," diye homurdandı öpücüklerinin arasında, dilime kendi diliyle masaj yaparken. Birbirimizin kıyafetlerini yırtan dişlerimiz ve ağır nefeslerimiz çarpıştı.

"Şimdi içinde olmaya ihtiyacım var."

"Becer beni Robbie. Seninim."

Kıyafetlerimiz yere atıldığında boğazımı kavradı ve aletinin tepesini klitorisime doğru sürttü. Öne doğru bastırdı ve tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. İçimi delip geçerken lezzetli yanma hissi nefesimi kesti. Gözlerinin içine baktım, kendi arzumun oraya yansıdığını gördüm –aramızda titreşen saf ihtiyacı.

Dudakları dudaklarıma çarptı, dili ağzımın içine girip dilimle buluştu. Onu emdi, sonra başım dönene kadar sert ama lezzetli vuruşlarla beni kucakladı. Kalçalarının keskin bir hamlesiyle son noktasına kadar içime girdi. Daha önce görmediğim kadar büyüktü. Lanet bir şekilde büyüktü ve beni sınırlarıma kadar gerdi.

Nefesimi tutmak ya da ciğerlerimi oksijenle doldurmak için zar zor zamanım oldu ve o ucuna kadar çekip tekrar içeri itti. Boğazımı sıkıca kavrayıp beni duvara yaslayarak sertçe gidip geldi, kalça kemikleri sayısız kez içime gömüldü.

Öpüşmeyi kesmeden ve sadece omuzlarım onun vahşetinin etkisini alana kadar duvara doğru geri itmeden önce destek almak amacıyla topuklarımı kalçasına yerleştirdim. Elini boğazımdan çekip göğüslerimin sertleşen uçlarını okşadı. Sonra beni hızla çekti, ağzımı ve burnumu eliyle kapatmadan önce beni en iyi şekilde incitti.

Dudakları kulağımı buldu ve ritmik bir şekilde hareket eden kalçalarıyla beni yerinde tutarken diğer elini duvara dayadı. "Sen çok iyi bir fahişesin, değil mi bebeğim? Sanki becerilmek için yaratılmışsın gibi aletimi sonuna kadar alıyorsun."

Nabzım vücudumun her yerinde güm güm atıyordu.

Arkasına yaslanıp sırtımı beton duvara yaslamama neden olan sert bir hamle daha yaparken gözlerinin içine baktım.

Bana verdiği her şeyi almaktan başka seçeneğim yoktu. Zonklayan aletinin her santimi içimi yırtarken, dudaklarımın ve burnumun üzerindeki eliyle yavaşça hayatımı çaldı.

"Nefes almak istiyor musun Savannah? Hayatta kalmak istiyor musun? O zaman gel. Ya aletimi içindeki sıcaklıkla sıkacaksın ya da öleceksin. Kendi mükemmel fahişem gibi aletimin her yerine boşalana kadar sana tek bir nefes daha vermeyeceğim."

Panik başladı, göğsümdeki yanma katlanarak arttı. Elini ağzımdan çekmeye çalıştım ama çok güçlüydü. Aleti duvarlarımın her santimini okşadı.

"Ne olacak bebeğim? Yaşamak mı, ölmek mi? Seçim senin!" Sesi gök gürültüsü gibi etrafımda gürledi.

Bir elimi bacaklarımın arasına sokup klitorisimi okşadım, ellerinin altında inledim. Görüşümün kenarları siyaha döndü.

"İşte benim iyi kadınım," diye karanlık bir şekilde nefes aldı ve boynumda, tenime bulaşmış kanın içinden sıcak bir yolu yaladı. "Ölümün tadı gayet tatlı, değil mi bebeğim? Sen ve ben. Birlikte harika olabiliriz Savannah."

Dişlerini kulak mememe geçirdiğinde avucunun altında çığlık atarak parçalandım. Son damlasına kadar boşaldı ve o da benimle birlikte düştü, beni öyle sert becerdi ki göğüslerim çılgınca sallandı.

"Siktir, siktir, siktir!" diye homurdandı, eli ağzımdan kayarken.

Hava tekrar ciğerlerime doldu ve o saçlarımı ıslak yanaklarımdan uzaklaştırırken nefesimi yuttum.

"Mükemmelsin bebeğim. Çok iyiydin."

Miller'ın tuzlu dölleri boğazımdan aşağı fışkırdığında hayali fantezilerimden kopup acımasızca gerçekliğe geri döndüm. Boğuldum, tırnaklarımı kalçalarına geçirdim. İğrenç, terli elleri saçlarımı sıkıca kavradı. Etrafına kusmadan önce aletini ağzımdan çıkarmak istiyordum ama beni orada tuttu, bacaklarını iki yana açmıştı.

"Orayı seviyorsun, değil mi? Dizlerinin üzerinde, gırtlağında bir aletle olmayı seviyorsun." Kıkırdaması zalimceydi. "Eğlenceliydi."

Sonunda geri adım attı ve ben de kıçımın üzerine düştüm, yanaklarımdaki rimel izlerini kolumla silmeden önce salyalarımı ve döllerini sildim.

Miller uzun bir sırıtıştan sonra kapıya doğru yürüdü. Gözleri benimkileri buldu ve vücudumdan aşağı doğru kaydı. "Gelecek hafta aynı saatte tatlım. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Sonra gitti... Robbie erken davranıp onu öldürmezse, cinayetini planlamam için beni kendimle baş başa bıraktı.

Her hafta aletini yalamam için bana şantaj yapmasına izin vereceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Artık o çaresiz, küçük kız değilim. O kız büyümüştü. Ve içindeki cehennemi serbest bırakmaya hazırdı.

23. Bölüm

Savannah

Duştan çıkar çıkmaz bir havlu almak için uzandım, ancak aynada yüzümü görünce durdum. Kahverengi saçlarımın ıslak tutamları omuzlarıma ve göğüslerime yapışmıştı. Köprücük kemiklerimin etrafında su damlaları parıldıyordu.

Aynaya biraz daha yaklaştım, bu garip bakışlı kadını tanıyamadım. Gözlerimde daha önce görmediğim bir soğukluk vardı. Derinliklerinde adını koyamadığım bir şey parlıyordu -acımasız ve vahşi bir şey.

Lavabonun kenarına tutunarak daha da yaklaştım, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasını görmezden geldim. Burnum aynaya bu kadar yakınken nefesim camı buğulandırıyordu. Başımı insanüstü bir hızla yana eğdim. Neredeyse kendimi bile ürkütmüştüm ama bu bana çok da yabancı değildi. İçimde uyanan her neyse, hep oradaydı.

Yüzeye çıkmak için hep bu anı beklemişti.

Bir zamanlar durgun ve cam gibi berrak olan göl, şimdi kıyıya yaklaşan küçük dalgalarla hareketlendi. İçimdeki karanlık gitgide yükseldi.

Robbie, beni ilk gördüğünde bunu fark etmişti. Belki de daha önceydi. İçindeki gölgeler, tanıdık bir şeyle karşılaşmış gibi bana karşı yoğunlaşmıştı.

Dudaklarım yavaşça, neredeyse belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı; şeytanı bile cehenneme geri gönderebilecek bir gülümsemeydi bu. Kendimi çok iyi hissediyordum.

Derin bir nefes vererek, buğulanmış camın üzerine parmağımı koydum ve yavaş, gıcırtılı dokunuşlarla izler bıraktım. Aynada bana bakan karanlığın derinliklerine gözlerimi diktim.

* * *

Saçlarımı kurutup ipek pijamalarımı giydikten sonra, salonda horlayan babamın yanından geçerek mutfağa girdim.

Midem gurulduyordu.

Alet emmek ve cinayet planlamak yorucu bir işti.

Lambayı açmak için düğmeye bastım ve olduğum yerde donakaldım.

Mutfak tezgâhında açılmamış bir kola kutusu duruyordu. Ama beni asıl dehşete düşüren şey, onun yanında duran not kâğıdıydı.

Hissettiğim panik, pençeleriyle boğazımı sıkarken gözlerimi kırpmadan ona baktım.

Durgunluğumdan sıyrılıp aceleyle yanına giderek elime aldım ve çöp kutusuna doğru yürüdüm. İçine atarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu ama bu yeterli değildi. Hâlâ orada duruyor, benimle alay ediyordu.

Ne yaptığını biliyorum.

Kâğıdı yırtıp attıktan sonra çöp kutusunu da yanıma alarak yalınayak evden fırladım. Verandanın merdivenlerinden hızla indiğimde, kar ayaklarımın altında eziliyordu ama soğuğun ısırığı damarlarımdaki kutup soğuğuna hiçbir şey yapamıyordu.

Birileri biliyordu.

Çöp kutusunun kapağını hışımla açtım, rahatsız edici yazının parçalarını daha da derine ittim ve kapağı tekrar kapattım. Hâlâ yeterli değildi. Kapağı kaldırıp, içimdeki duygu fırtınası dinmeye başlamadan önce üç kez daha çarptım.

Buz gibi esintiyi ve çıplak ayaklarımın altındaki acının ısırığını yavaşça fark ettim ve ayak parmaklarımın karın derinliklerine gömüldüğünü görmek için aşağı baktım. Birden ilikle-rime kadar dondum, gecenin içinde titredim.

Loş ışıklı yolu ve komşuların evlerini tararken sertçe yutkundum. Birinin beni izlediğini düşündükçe boynum karıncalanıyordu.

Soğuktan korunmak için kollarımı kendime dolayıp, "Dışarıda olduğunu biliyorum!" diye bağırdım.

Sessizlik beni karşıladı, açıkta kalan tenimde bir tehdit gibi süründü. Bir iniltiyi bastırdım. Hissettiğim dehşet, kalbimi bir mengeneye sıkıştırdı ve ani bir esinti, kaldırım boyunca dans eden plastik bir torbayı Bay O'Harte'ın yaprak dökmeyen çalısına takılana kadar savurdu. Yavaşça geriye doğru yürüyüp verandaya yaklaştım.

Evimde biri vardı.

Birileri biliyordu.

Sonunda korkum galip geldi ve içeri dalıp kapıyı sürgüyle kapattım. Aynı şeyi arka verandaya da yaptım. Sonra tüm pen-

cereleri kontrol ettim, tüm kapı ve pencerelerin sıkıca kilitlendiğinden emin olana kadar rahatlayamadım.

O gece rüyalarımdan çıkamadım ve çalar saatim ısrarlı sesiyle beni uyandırana kadar dönüp durdum. Alarmı kapatmak için elimle saatimi yoklarken boş bir su bardağını devirdim. Çok yorgundum. Çok.

24. Bölüm

Köprü Katili

Komşu kasabadaki bu geçit köprüsünü zayıf aydınlatması için seçmiştim. Kumlu patikayı kaplayan elektrik direklerinin çoğu çalışmıyordu; ampulleri pürüzlü cam parçalarına dönüşmüştü. Tahminimce, ne oynayacağını bilmeyen çocuklar avuçlarına doldurdukları taşlarla atış talimi yapmışlardı. Ayrıca hava dondurucu derecede soğuk ve buzluydu. Gecenin bu saatinde kimsenin gezintiye çıkması mümkün değildi.

Her iki durumda da son sanat eserimi hazırlamak için mükemmel bir yerdi. Arabama binmeyi reddetmişti. Bu, avın en zor kısmıydı; onları bir tehdit oluşturmadığıma ikna etmek. Gayet iyi görünümlüydüm, o yaşlı, kel ve bira içen adamlar gibi değildim; içgüdülerini aşmak için flört etmek yeterince kolaydı. Ama bu kız. Üzerime atlamak üzereydi.

Onu arabanın içine sokmak zorunda kaldım, ki halka açık bir yerdeyseniz bu hiç de kolay değildi.

Park ettiğim anda korkmuş bir tavşan gibi kaçmamasının tek nedeni elimdeki silahtı. Onu asla kurbanlarımı öldürmek

için kullanmazdım. Kimse silah kullanarak acımasız bir katil ve tanınmış bir isim olamazdı.

Silahlar tutku cinayetleri içindi. Bu öyle bir şey değildi. Cinayetlerimi önceden dikkatlice planlıyordum, cesetlerini sergilemek için en uygun yeri seçiyordum ve başyapıtımı görselleştirmek için sayısız saatler harcıyordum. İnsanların aklına en iyi nasıl kazınırdı?

Planlama da en az uygulama kadar zevkliydi. Öldürmenin kendisi pek umurumda değildi ve ben lanet bir tecavüzcü değildim. Ama bu kısım benim en sevdiğimdi; araba yolculuğu boyunca hıçkıra hıçkıra ağlayıp yalvardıktan sonra, sonunda onu boğarak öldürmeden önce, morarmış boğazındaki son hırıltılı nefesi sıktığımda yerleşen o güzel sessizlik. Boş, ölü gözlerle bana baktığı bu andan daha canlı hissettiren bir şey yoktu.

Korku hâlâ oradaydı, ölümde bile.

Ve şimdi sertleşmiştim.

Kahverengi saçları ve solgun teniyle ona çok benziyordu.

Kendime kızarak onu bıraktım ve ayağa fırladım. Kar dizlerimi kaplıyordu, hızla silkeledim. Alet çantam yerdeydi.

İhtiyacım olanı aldıktan sonra işe koyuldum, kafayı gövdeden ayırdım; tırtıklı bıçağın her kayışı eti ve kemiği kesiyordu. Saçlarını açık boynundan uzaklaştırırken akan kaygan kan, deri eldivenli ellerimi kapladı. İstediğim son şey o güzelim saç tellerini kesmekti.

Elma ve vanilya kokması gereken ama kokmayan saç tellerini.

Tepemizde, Orion'un Kuşağı parıldıyordu. Karı kırmızıya boyamak için gerçekten atmosferik bir geceydi.

Baş nihayet koptu ve çantamdan ipi çıkardım. Kanlı, keçeleşmiş saç tellerini yüksek bir at kuyruğu haline getirirken bunu kafayı kesmeden önce yapmam gerektiğini anladım, çünkü şimdi sallanıyor ve işimi iki kat daha zorlaştırıyordu.

Homurdandım, saçlarının ne kadar karışık olduğunu görünce dehşete kapıldım. Bu şekilde olmazdı. Saçlarının da tıpkı geri kalanı gibi mükemmel olması gerekiyordu.

Kafasını yere koyup dikkatlice gövdesiyle hizaladıktan sonra sırt çantama uzandım ve ince dişli bir tarak bulana kadar karıştırdım.

Polis, şaheserimin fotoğrafını çekecekti. Saçının mükemmelden daha az olmasına izin veremezdim. Ölüm güzeldir. Ve bu kadın daha önce çekici olsa da şimdi cennetten farksızdı.

Cesedin üzerine diz çöktüm, karışmış saçları tararken başın kanlı karda kaymasını engellemek için yüzüne bastırdım. Saç telleri takılıyordu ve giderek daha fazla sinirlenerek homurdandım. Bunun kolay olması gerekiyordu.

Taktik değiştirerek kafasını kaldırdım ve kaymasını önlemek için dizlerimin arasına aldım. Dilim konsantrasyonla dişlerimin arasına sıkışmış halde, başının tepesinde yüksek bir at kuyruğu yaptım. Saç çizgisinden başlayarak tarağı saç tellerinin arasında gezdirip her tümsek ve kusuru düzelttim. Mükemmel bir balerin saçı gibi tamamen pürüzsüz olana kadar bunu yapmaya devam ettim. Sonra lastiği bileğimden çıkardım ve saçı bağladım.

Aslında onu uzun kahverengi saçları için seçmiştim, böylece dünyanın görmesi için mükemmel bir sahne kurabilirdim. Bu beni daha yükseklere fırlatacaktı.

İpi saç lastiğinin etrafına, kafa derisine yakın bir şekilde bağlarken, saç tellerinin yerçekiminden kaymayacağından emin olmak için dikkatli oldum. Sonra ayağa kalkıp köprüye doğru yürüdüm ve ipi korkuluklara bağlamaya devam ettim.

Küpeşteyi tutup kar tozunu dağıttım ve kenardan aşağı baktım. Baş orada sallanıyordu, şimdi beyaz bir örtüyle kaplı donmuş nehre bakıyordu.

Yavaş bir gülümseme dudaklarımı büktü, botlarımın altındaki kar çıtırdadı.

Ne şaheser ama.

25. Bölüm

Savannah

Yönetim kurulu toplantıları ölümcül derecede sıkıcıydı. James, bunları haftada iki kez –pazartesi ve çarşamba– yapmamız konusunda ısrar ediyordu.

Robbie ile yaptığım haftalık görüşmeler sayesinde hafta ortası toplantısından sıyrılmayı başarmıştım ama hâlâ James'in masanın başında gevezelik ettiği bir saate katlanmak zorundaydım. En azından kahve ve bisküvi vardı. İhtiyacım oluyordu.

"Jeanine," dedi James, fincanını yerine koyup etli elini açık mavi gömleği ve lacivert kravatı boyunca gezdirerek. "Geçen haftaki raporundan çok etkilendim. Elliot şu an Köprü Katili üzerinde çalıştığı için soygun haberlerini senin devralman gerekiyor."

Tam karşımda oturan Jeanine, "Bu konuda pek hareketlilik yok," diye karşılık verdi, yeni yaptırdığı tırnaklarını vurgulayan el hareketleri yaparak. İyi göründüklerini kabul etmeliydim.

"Okuyucular hâlâ bu hikâyeye aç. Kurbanlar hakkında ilginç bilgiler bul, ya da daha iyisi, bankaların kurduğu güvenlik sistemlerini araştır. Hepsi aynı sağlayıcıyı kullanıyordu, değil mi?"

"Kullanıyorlardı," diye doğruladı Elliot, yanımda not defterine karalamalar yaparken.

Gözlerimi devirdim. Eminim yatmadan önce gazeteleri okuyordu.

James dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazdı, sonra gazetedeki en eski muhabir olan Mark'a dönerek, "Aldatma skandalı hakkında nasıl ilerliyorsun?" diye sordu.

"Ünlü evli futbolcu Jaxon Clifton, bir striptizcinin içinde yakalandı," diye fısıldadı Elliot. Ona orta parmağımı gösterdim.

"Ne kadar sıkıcı bir adamsın," diye tatlı bir şekilde laf sokarak bir bisküvi daha almak için öne uzandım.

James not almaya devam ederken ben de saniyeleri saydım, pantolonumdan kırıntıları silkeledim. Köşe yazımı yazmam gerekiyordu. Bu hafta henüz başlamamıştım bile, son olaylardan dolayı o kadar panik halindeydim ki ne yazacağımı düşünmek bile istememiştim.

"Elliot, hikâyenle ilgili yeni gelişmeler var. Dün gece yeni bir cinayet işlendi. Olay yerine gidip olabildiğince fazla bilgi toplamanı istiyorum. Kan lekesi olan karlı bir zemin, köprünün fotoğrafı... Ha," diye heyecanla parmağını Elliot'a doğrulttu, "ve fotoğrafları kasvetli ve ürkütücü görünecek şekilde düzenle. Okuyucular bayılacaktır."

"Tamamdır," diye cevap verdi Elliot, başını sallayarak.

"Savannah, bana bir güncelleme ver."

Eh, yeni bir şey yok ama bir hapishane memuruna oral seks yaptım. Hayatın zirvesindeyim.

Boğazımı temizleyerek dik oturdum, Elliot'ın kahvesine uzanırken etrafa yayılan limon kokusuna takılmamaya çalıştım. Fincanında hâlâ kahve vardı. Benimkisi toplantının be-

şinci dakikasında bitmişti. "Gayet iyi ilerliyorum. Hafta sonumu köşe yazım üzerinde çalışarak geçirdim."

Yalan. Apaçık bir yalan.

"Peki ya son rapor? Hammond sana cinayetler hakkında bir şey söyledi mi? Kayıp cesetleri gömdüğü yerleri tarif etti mi? Başka cinayetleri de itiraf etti mi? Cesetlerin fazla çürümüş olduğu vakalarda öldürme yöntemleri hakkında bilgi verdi mi?"

"Ne çok soru..." diye mırıldandım. Elliot kahvesini yudumlarken neredeyse boğuluyordu. "Dediğim gibi, iyi ilerliyorum."

İlerlemiyordum ama bu noktada blöf yaparak başarılı görünmeye çalışmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Şu ana kadar yazdıklarını bana gönder. Üzerinden geçmek istiyorum."

Harika...

"Elbette, hemen yapacağım." Gülümsememi mümkün olduğunca kibar tuttum.

Ama James henüz bitirmemişti. Hayatımı mahvetmeye ant içmiş gibiydi.

"Raporunda ve haftalık köşe yazında bu kadar ilerleme kaydettiğine ve Hammond ile bir sonraki toplantına kadar boş zamanın olduğuna göre, bugün Elliot'a eşlik etmeni istiyorum. Onun projesi beklediğimizden çok daha büyük bir vaka haline geldi. Hikâyeyi belgelemekte ona yardım etmelisin."

Ağzım açık kaldı. Elliot'ın omuzları yanımda titredi.

* * *

"Hikâyenle ilgili zorlandığını ona söylemelisin," dedi Elliot, kaldırımdan uzaklaşırken.

Gözlerimi onun kusursuz koltuğundan ayırıp sarı bir Noel ağacı şeklindeki hava tazeleyicisine çevirdim. "İkimiz de biliyoruz ki dürüst olursam beni kovar."

"Yanılıyorsun," dedi Elliot, dikiz aynasından bana bakarak. "Seni kovamaz. Hammond başka kimseyle röportaj yapmadığı sürece mümkün değil. Şimdi de o makaleyi yazmak yerine tüm gün bana gölge gibi takılmak zorundasın, henüz başlamadığını ikimiz de biliyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Başlamadığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bana bir bakış attı. "Başladın mı?"

"Şey, hayır..." Gülümsemesi büyüdüğünde, "Ama bunu bilemezsin," diye ekledim aceleyle.

"Her şeyi son dakikaya bırakıyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturup yüzümü buruşturdum. "Belki de düzenli bir insan değilimdir."

"Düzenli kelimesi senin sözlüğünde bile yok. Çalışma masanı gördün mü? Resmen biyolojik tehlike bölgesi. Sadece bu da değil, hâlâ kaset kaydedici kullanıyorsun, sanki yetmişlerde yaşıyoruz."

"Kaset kaydedicimde ne varmış?"

Elliot, bir eli vites kolunda, diğer eli direksiyonun üzerinde sallanırken kırmızı bir *Hyundai*'yi solladı.

"Ben seviyorum," diye devam ettim, dinozor teknolojimi savunarak. "Hepimiz senin gibi olamayız."

"Benim gibi mi?" Zümrüt yeşili gözleri eğlenceyle parıldadı. "Ben nasıl biriyim ki?"

"Öncelikle tam bir fazla başarı meraklısısın. Sürekli hikâyelerimi çalmaya çalışıyorsun."

Ağzını açtı ama sözünü kestim. "Öyle organize bir insansın ki senin alanında nefes almaya bile çekiniyorum. Araban temizlik ürünleri kokuyor ve ofisin de öyle, bilgin olsun. Saçların... Yani, lanet olsun... O bukleleri o hale getirmek ne kadar zamanını alıyor?"

"Fazla düşüncelisin. Bunu sana söyleyen olmuş muydu?" diye sordu.

"Ve kıyafetlerin," diye devam ettim. "Gazeteci misin, yoksa Wall Street'te mi çalışıyorsun?"

"Bitti mi?"

Derin bir nefes verdim. "Özür dilerim. Son zamanlarda üzerimde çok fazla baskı var."

"Hikâyeni devralmaktan büyük mutluluk duyarım."

"Defol!"

Kıkırdadı ve benim de dudaklarım istemsizce kıpırdadı.

Geri kalan yolu rahat bir sessizlik içinde sürdürdük. Elliot'a henüz tam olarak ısınmış değildim ama en azından bir pislik gibi davranmıyordu. Yine de beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Fazla mükemmeldi. Fazla kontrol sahibiydi.

Benim tam tersimdi. Artık kendimi kontrol edemiyordum. Aynada gördüğüm kadını zar zor tanıyordum. O yeni doğmuştu ama bir o kadar da eskiydi. Onu tanıyordum ama aynı zamanda tam bir yabancıydı.

Gözlerimi kapatıp duygular ve düşünceler arasında süzüldüm. Her şey karmakarışıktı. Şu anda arabada en büyük rakibimle birlikteydim ve aklımdan çıkaramadığım adam –uğruna ruhumu bile sattığım adam– ölüm iğnesiyle karşı karşıyaydı. Üstelik birisi sırrımı biliyordu. Mutfak masasma o *şeyi* koyan

başka kimse olamazdı. Kafamda defalarca evirip çevirmiştim. Eve girebileceği bir anahtarı olan tek kişi Charlotte'tu.

Hayır. O değil.

"Geldik." Elliot motoru kapatıp kapıyı açtı.

Başımı koltuk başlığından kaldırıp etrafa bakındım.

"Buradan on dakikalık yürüme mesafesinde," dedi Elliot, arabadan inerken.

Kör edici güneşin altında ona katıldım, kışlık botlarımın altındaki kar çıtırdıyordu.

Elliot bagajdan çantasını alıp omzuna attı ve benim de onu takip etmemi bekleyerek yola koyuldu.

Neden bu kadar uzağa park ettiğimiz kısa sürede anlaşıldı; olay yerine gazeteciler, polisler ve meraklı vatandaşlar adeta akın etmişti. Elliot, neredeyse tüm gün halkı uzak tutmakla uğraşan huysuz polis memurunu zarifçe ikna etmeyi başardı.

Kabul etmeliydim, Elliot ne kadar katlanılmaz olsa da işinde başarılıydı. En iyi fotoğrafları nereden çekeceğini çok iyi biliyordu. Ben de birkaç kare aldım ama fotoğrafçılıkta pek de yetenekli olduğum söylenemezdi. Parladığım tek yer, yazı yazmaktı.

"Suç mahalline daha da yaklaşmak isterdim," diye homurdandı Elliot. "Kimseyi fazla yaklaştırmıyorlar ama elimde bu var..." Kamerasında birkaç tuşa basarak bana karın üzerine kan lekeleri bulunan bir fotoğraf gösterdi.

Kaşlarımı çattım. "Polis bunların farkında mı?"

Elliot omuz silkerek yeni bir röportaj yapacak kişi aramaya koyuldu. Bir adli tıp uzmanı beyaz tulumu ve gözlükleriyle yanımdan geçerken omzuma çarparak itti.

"Şu karşıdaki polisten bilgi almaya çalış," diye talimat verdi Elliot, bıyıklı ve pilot gözlüklü bir adamı işaret ederek –sanki kötü bir polis filmi setindeydik.

Ona cevap vermek için döndüm ama Elliot çoktan kaybolmuştu. Görünüşe bakılırsa, şimdi o adamla röportaj yapma görevi bana düşmüştü.

Yanına gidip ona en iyi gülümsememi sunarken, bıyıklarının seğirmesini izledim. "Merhaba, ben Savannah, Atley Hill News'ten."

Çenesi hareket halinde, ödül kazanmaya çalışıyormuş gibi sakız çiğniyordu. "Muhabir olmak için biraz genç değil misin?"

Ona sunduğum gülümseme artık o kadar da dostane değildi. "İyi genler, diyelim. Cinayet hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Önünde bekleyen elli muhabire ne söylediysem aynısını." Gözlüğünü burun kemiğinin üzerinden kaydırarak bana gözlerini dikti. "Yirmili yaşlarının başında bir kadın. Bir vatandaş, başını köprüden sarkarken buldu."

Gözlerimi kırpıştırdım, cebimde not defterimi aramaya koyuldum.

Memurun yüzü etkilenmemiş görünüyordu.

Sonunda defterimi çıkarıp buruşturulmuş kâğıda kalemimi koyarak harıl harıl yazmaya başladım. "Ve vücudunun geri kalanı?"

"Hâlâ kayıp."

Duraksadım. "Kayıp mı?"

Kalın kabanı hışırdarken, köprünün altındaki kıyıya işaret etti. Beyaz bir çadır, görüşü engelliyordu. "Başını orada kesmiş. Pis bir iş. Çok fazla kan."

Kalbim gürültülü bir şekilde çarparken tekrar memura döndüm. Boğazımı temizleyerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Yerde kar var. Eğer cesedi buradan götürdüyse –ki eğer burada değilse, kesinlikle götürdü..." Kendi kendime konuşur gibi devam ettim. "O zaman cesedi götürürken kan izleri ya da damlaları olması gerekmez miydi?"

"Muhtemelen cesedi bir örtüyle sardı ki iz bırakmasın."

"Ya buraya gelip giden ayak izleri?"

"Baş bulunduğunda sabah kar yağmıştı." Bana bir sır verecekmiş gibi yaklaştı ve gözlerindeki heyecanı görünce nefesimi tuttum. "Soruşturmayı yanıltmak amacıyla bazı şeyleri kasıtlı olarak yanlış gösterdiğine inanmak için sebeplerimiz var."

"Yanıltmak derken?"

"Büyük numaralı ayakkabılar giyerek kimliğini tespit etmeyi zorlaştırıyor."

Gözlerim büyüdü.

Memur cebine elini sokup bir kürdan çıkardı. Onun ne kadar klişe olduğunu düşündüğüm için neredeyse gözlerimi devirecektim. Ama belki ben de klişeyimdir? Genç, saf bir muhabir olarak patronumu etkilemek için bilgi peşinde koşuyordum.

Kendimden yorulmaya başlamıştım.

"Katilin ayakkabılarını büyük giydiğini nasıl anladınız?"

"Şey..." Sırıtmadan önce kürdan dişlerinin arasında sağa sola kaydı. Kürdanı çıkarıp, "Taban izindeki ağırlık dağılımından anlaşılıyor. Bu sabah yağan kar adli tıbba yardımcı olmasa da önceki cinayet mahallindeki ayakkabı izleriyle karşılaştırmak için elimizde yeterince kanıt var."

Başımı sallayarak hararetle yazmaya devam ettim. "Ve gide-

rek hızlanıyor, değil mi?" Yukarı baktım. "Cinayetler daha sık gerçekleşiyor, daha enteresan bir hâl alıyor."

"Doğru."

"Sahneyi özellikle hazırlıyor." Arkamdaki köprüye doğru işaret ederek, etraftaki kargaşaya göz gezdirdim; dedektör köpekleri, kameralar, polisler... "İşte istediği şey bu. Öldürmek onun için bir araç. Amaç bu gösteriyi yaratmak. Haber olmak." Omurgamdan aşağı ürpertici bir titreme inerken gözlerim parladı. "Bahse girerim buradadır. Bunu kaçırmak istemezdi. Suçlarını sahneye koyarken bu... kargaşayı yaratmak istemişken."

Memurun kaşları, gözlüklerinin üzerine doğru hızla kalktı.

"Düşünsenize, cinayetleri cinsel motivasyonla işlemiyor. Robbie Hammond gibi birinin yapacağı şekilde, cinayetlerden sadistçe zevk almıyor. Onları boğuyor, değil mi? Sanırım okuduğum buydu..." Şu anda çoğunlukla kendi kendime konuşuyordum. "İnsanların onu fark etmesini istemiyorsa neden bu kadar yaratıcılık gerektiren bir suç mahalli hazırlamak için bu kadar uğraşsın ki? Bahse girerim sahneyi kurmaktan hoşlanıyordur. Olacakları beklemekten. Haberlerden. Suçların başkalarına aşıladığı korkudan. Sadece evde oturup televizyonda izlemek için bu kadar zahmete girmez. Sizi uyarıyorum," –not defterimi cebime koydum– "o burada ve her şeyi izliyor."

"Yanlış işte çalışmadığınıza emin misiniz hanımefendi?" diye sordu memur, Elliot yanımıza yaklaşırken.

Övgüsü içimi ısıttı. "Gazeteciler de bir nevi profil uzmanıdır."

"Ne öğrendin?" diye sordu Elliot, gözlerini memurun üzerinde gezdirerek.

"Katil, kimliğini saklamak için büyük ayakkabılar giyiyor."

Elliot'ın kaşı kalktı ve memur boğazını temizledi.

"Hanımefendi, size bunu söylememem gerekiyordu. Bu tür bilgiler kamuoyuna henüz açıklanmadı. Soruşturmayı tehlikeye atabilir."

"Kayıt dışı. Tamamdır."

"Muhabir arkadaşınız yanlış meslek seçmiş," dedi memur, Elliot'a dönerek. "O daha çok bir suç profili uzmanı gibi."

Elliot gözlerini ikimiz arasında gezdirirken gülmemek için kendini zor tuttu.

"Bazı mantıklı teorileri var," diye devam etti memur. "Ona göre katil burada, kalabalığın içinde."

Elliot'ın yüzünden kan çekildi ve memura komik bir ifadeyle bakıp hızla köprüye ve çevresine göz gezdirdi.

"Güvendesin," diye şaka yaptım. "Bu arada, bulduğun kan lekelerini polise haber verdin mi?"

Elliot başını hızla bana çevirdi. "Ah, doğru."

Memurla birlikte kan lekelerine doğru giderlerken ben de gözlerimi kalabalıkta gezdirdim. Hammond haberini bitirdiğimde gerçekten yapmak istediğim şey buydu. İpuçlarını çözmek ve tüm muhabirlik yeteneklerimi sahada kullanmak istiyordum.

Kalbim bu karlı kaldırımda, ampulü kırık bir elektrik direğinin altında değildi. Hayatımda gördüğüm en esrarengiz adamın karşısında otururken olduğu gibi değildi.

Zihnimin, artık onun karşısında oturup derin sesiyle dudaklarından dökülen her harfin yükselişini ve düşüşünü dinleyemeyeceğim bir günün düşüncelerine sürüklenmesine izin verdiğimde, göğsüme ağır, boğazımı tıkayan bir hüzün çöktü.

Ayakkabımın ucuyla taze kara bastırırken gözyaşlarımı geri ittim.

Ceplerimin içinde olmasına rağmen soğuktan yanan parmaklarım, bana eldiven almam gerektiğini hatırlatıyordu. Hammond'ın gülümsemesi gözlerimin önüne geldi. Onu tekrar görme şansı için ölmeye hazır, umutsuz bir vakaydım. Kalbimin sevinçle çarpmasına neden olan nadir gamzeyle onurlandırılmak için. Eminim Hammond'ı *gerçekten* gülümseten çok az insan vardı. Kalçalarımda hâlâ onun dövmeli parmaklarından kalan ve artık soluk bir sarıya dönüşmüş çürükler vardı.

Düşüyordum.

Hem de çok sert.

26. Bölüm

Robbie, Yaş 16

Öldür. Öldür. Öldür. Bitir onu. *Bu acıya bir son ver.*

Bu düşünceler gün geçtikçe daha da artıyor, hiç beklemediğim bir anda aklıma giriyor ve ona karşı savaşmam için zorluyordu. Onu sonsuza dek susturmak için... Artık üzerimde hiçbir gücü olmadığını ona göstermek için...

Ama bunlar kocaman birer yalandı. Tüm güç annemdeydi. Sahibinden ayrılmayı reddeden, bir gün beni seveceğini uman bakımsız bir köpek gibiydim. Sevmeyecekti. Annem asla değişmeyecekti.

Ve yine de istismarla geçen bir çocukluktan sonra bile, onun bu karavanın içinde solup gittiğini görmek acı veriyordu. Onu kurtarmak istedim.

Onu öldürmek istedim.

Siktir.

Başımı salladım, fısıldamayı kesmeyen seslerden kurtuldum ve bir şeyler atıştırmak için buzdolabını açtım. Bir paket bira ve bir kalıp peynir dışında boştu. Kapıyı çarparak kapattıktan

sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, kafa derim acıyla karıncalanana kadar çektim.

Gitmem gerekiyordu.

Gözlerim tezgâhın üzerindeki bıçak setine takıldı.

Boynumu büktüm ve kısa koridorun sonuna kadar baktım. Annemin kapısı aralıktı.

Tezgâha yaklaşıp başımı yana eğdim. Kafamdaki sesler, onları susturamayacağım kadar yükseldi. Şeytanlar gibi bağırıyorlardı.

Boğazını kes ve kan kaybından ölmesini izle.

Ellerimi tezgâha dayadım ve çenemi göğsüme indirerek çenemi sıktım. "Kes şunu!"

Katlet onu. Sana son vuruşu olsun.

"Kes sesini!"

Yap hadi!

"Kes! Sesini!" Boynumdaki kaslar gerildi, dişlerim acımasızca birbirine çarptı. "Sadece kes sesini!"

Yapmak istemediğin her şey için seni zorladı. ÖLDÜR ONU!

"SİKTİR GİT!" Tezgâhı itip ellerimi kulaklarıma bastırarak çığlık attım. "KES ŞU LANET SESİNİ!"

Yumuşak ayak sesleri yaklaştı ve annem köşeyi dönerek bana belirsiz bir şekilde baktı. Tişörtüm sıska vücudunu sarmıştı ve o anda onu benim kıyafetlerimle gördüğüm için kendimden nefret ettim.

Ondan nefret ettim.

Ben neden doğmuştum ki? Nasıl zalim bir Tanrı, şanslı bir azınlık Karayipler'deki yatlarında martinilerini yudumlarken, başka bir yerde insanların öz çocuklarına bu tür zorluklar yaşatmasına izin verirdi?

"Odaya gelmeyecek misin?"

Arkamdaki bıçaklar beni daha da yakına çağırdı. Çıplak ayaklarım pürüzlü halının üzerinde sürtünerek geriye doğru ilerledi.

Bıçakla onu.

"Bebeğim?"

Ne zamandan beri babamın yerine geçmiştim?

"Bana öyle demeyi kes." Parmaklarımı arkamdaki tezgâhın kenarına doladım ve gözlerimi kapattım.

Sesler daha yüksek, daha ısrarlı çıkmaya başladı.

O ölmeyi hak eden bir fahişe. Seni hiç sevmedi. Onun için sert bir aletten başka bir şey değilsin. O bir anne değil. Hiç olmadı.

Yanağıma inen sert bir tokat, beni şimdiki ana geri döndürdü. "Yatağa dön Robbie!" diye hırladı.

Yerimden kıpırdamayınca bana bir tokat daha attı, bu sefer daha sertti ve ben de göğsüne bir bıçak saplamak ve onu parçalara ayırmak için içimde kükreyen her içgüdüyle savaşarak tokadı yedim.

Bir sonraki darbesiyle yanağım acıdı. Sonra beni pençeledi, kan akıttı. Yine de hiçbir şey yapmadım.

Annem gülmeye başladı –kâbuslarıma musallat olan soğuk, acımasız bir sesti bu. "Şu haline bak."

Eli aletimin etrafında kıvrılınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Çok sert."

Yükselen öfkeyle, vücudumdaki her damarı yakan kokuşmuş nefretle nefes almaya çalışarak sessiz kaldım. Annem burun deliklerimin açıldığını fark etti ama elini boxer'ımın içine sokmasını beklemedim.

Onu ittim ve kıyafetlerimin yerde yığın halinde durduğu yatak odasına -onun yatak odasına- doğru bir hamle yaptım. Annem peşimden yuvarlanarak geldi, gözleri daha önce hiç görmediğim bir dehşet içindeydi.

Bunun o olduğunu biliyordu.

"Sakın gitme." Sesi titredi ve çatladı. "Beni bırakma."

Sesindeki acıyı görmezden gelerek kirli kotumu giydim ve fermuarını çektim. Artık yaşasam da ölsem de umurumda değildi. Bu lanet cehennem çukurunda bir an daha kalmaktansa bir köprünün altında yaşamaya çalışmayı tercih ederdim.

Onu asla kurtaramayacaktım.

Şimdi kendimi kurtarmalı ve çok geç olmaması için dua etmeliydim.

"Robbie," diye tekrar denedi, ben siyah kapüşonuma uzanırken yaklaştı. "Annen çok üzgün, tamam mı?"

Başım delikten dışarı fırladı ve ellerimi kollarından geçirip kapüşonumu kasılan karın kaslarımın üzerinden aşağı çektim. "On altı yıl kadar geç kaldın anne." Şimdi bile, ondan ne kadar nefret etsem de bu sözleri söylemek canımı yakıyordu.

"Lütfen!" Kolumu çekti, ben kapıda onu iterken kırık tırnakları kumaşı yakaladı. "Sana ihtiyacım var Robbie! Sensiz yaşayamam!"

Söylediklerini duymamaya çalışarak kısa koridorda ilerledim ve mutfağa girdim. Ayakkabılarım ön kapının yanındaydı, bu bok çukurunda düzgünce yerleştirilmiş tek şeydi. Ayakkabılarımı giydim, annem sanki kalbini göğsünden söküp almışım gibi hıçkıra hıçkıra ağlarken tek ayağımın üzerinde zıpladım.

Doğrulduğumda ona son bir kez baktım. Aramızda söylenmedik hiçbir söz bırakmayan bir bakıştı.

Onu korumayı ve içindeki kötülük için bahaneler üretmeyi bırakmıştım. O da benim kadar kırılmıştı ama ben böyle doğmamıştım. Hayır. Buna annem sebep olmuştu.

"Seni seviyorum..."

İşte oradaydı. Bunlar, hayatım boyunca sıradan bir günde duymayı hayal ettiğim kelimelerdi.

Göz temasını kesip yere bakarken çenemde bir kas sıkıştı ve sönmüş bir sigara izmaritine odaklandım. Beni iki basit kelimeyle kesip açmıştı. Ama orada duruyordu; bir sopayı andıran ince vücudu, yıllarca uyuşturucu kullanmaktan sararmış ve sarkmış cildiyle karşımda duruyordu. Açıkta kalan kalçalarının arasında benim yapışkan döllerim vardı.

Bana yaptığı her şey yanlıştı.

Hastalıklıydı.

Yüzüne bakamadan, "Hoşça kal anne," diye fısıldadım ve arkama dönmemeye direnerek dışarı çıktım.

Kafamın içi sessizleşti, şimdilik sustu. Rahat bir nefes alıp koyu renkli kapüşonumu başıma geçirdim ve aklımda hiçbir yön olmadan yolda yürümeye başladım. Bunun bir önemi yoktu. Sonunda özgürdüm.

27. Bölüm

Savannah

Korkutucuydu ama gülümsememe engel olamıyordum.

Kayıt cihazını masanın üzerine yerleştirdim. Beklerken oyalanacağım bir şey olsun diye, tam yerine koymaya özen gösterdim. Gergindim ama her zamanki sebeplerden değildi. Geçen hafta bu masanın üzerinde yaşadıklarımdan beri Robbie'yi ilk kez görecektim ve bunun için sabırsızlanıyordum. Bu anı düşünmek bile yanaklarımı ısıtıyordu, Robbie içeri girdiğinde aptal gibi sırıtmamak için dişlerimi alt dudağıma gömdüm.

İdam mahkûmu bir adama âşık olduğum için kesinlikle bir aptaldım.

İç çekip sol tarafımdaki pencereden dışarı baktım. Durgun bir kış günüydü ama bir başka güzellikteydi. Çıplak, zayıf ağaçlar esintiyle sallanıyordu ve güneş, dışarıdaki dinlenme alanlarını kaplayan karın üzerinde parıldıyordu. Her biri çitle çevrili bir kafes, sanki hayvanat bahçesinde volta atan tehlikeli bir kaplanı barındırmak içindi. Böyle yüksek güvenlikli bir yerde mahkûmların kendi aralarında bile parmaklıklar olmadan vakit geçirmelerine izin verilmediğini düşünmek delilikti.

Gözlerim, içinde bulunduğum küçük odayı taradı: Tek bir masa ve karşısındaki boş sandalye. Çıplak beyaz duvarlar ve kapının üzerindeki tek başına duran saat.

Bu odada geçirdiğim onca haftadan sonra, saatin tik takları bana Robbie'nin hâlâ hayatta olduğunu hatırlatan bir teselli kaynağına dönüşmüştü. Hâlâ zamanı vardı.

Hâlâ *zamanımız* vardı.

Kucağımda birleştirdiğim ellerime bakıp kendime lanet ettim. Kendimi tüm hayal kırıklıklarına karşı hazırladım. Akıllı bir kadın olsaydım -ki değildim- çantamı toplar ve çeker giderdim. Zaten çok derindeydim. Gemi çoktan kalkmıştı ve artık Robbie hakkında tarafsız bir makale yazamazdım. Ama o beni burada istiyordu ve ben de buradaydım. Buradaki boğucu karanlığı umutsuz gecedeki bir mum gibi aydınlatan nadir gülümsemesiyle beni dize getirmesine izin veriyordum. O ise özenle seçilmiş kelimeler ve anlamlı bakışlarıyla kendi gölgelerimle oyun oynuyordu.

Mahvolmuş durumdaydım.

Kapı açıldığında düşüncelerimden sıyrıldım ve buraya gelirken yaptığım moral konuşmasına rağmen yüzüm aydınlandı. Konu kendi duygularıma geldiğinde çaresizdim.

Ama içeri giren Robbie değildi.

Pusuda bekleyen kâbusumdu.

Gülümsemem düştü ve sandalyemde kaskatı kesildim. Bu gerçek değildi. O uğursuz günde kovduğum kâbuslarım yatağımın altından çıkmıyordu.

Artık o korkmuş küçük kız değildim. Olmayı reddediyordum.

Ama Memur Miller kapıları kapatıp kilidi çevirirken gözlerim hâlâ yaşlarla doluyordu. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyordum.

Anahtarları yanında şıngırdadı ve ağır adımlarla yanıma yaklaştı. "Hammond bugün seni göremeyecek. *Hücresinde* kendi kendine vakit geçirmek istiyor."

Hayır...

Başım sallandı.

Hayır... Robbie onu öldüreceğine söz verdi. Miller'ı Azrail için işaretlemiştim; boynunda kırmızı rujumun izini bırakmıştım.

Bu defa da Robbie'yi güvende tutmak için aynı şeyi yapacaktım. Kimsenin beni oyuncak ayısı elinden alınmış küçük bir kız gibi hissettirmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz versem de başka bir hasta ve sapkın adam için dizlerimin üzerine çöktüm. Yine buradaydım ve yaprak gibi titriyordum.

Miller çenemi avuçlamadan önce saçlarımı omzumdan uzaklaştırdı. "Ağladığında çok güzel görünüyorsun."

Ona ters ters bakabilecek kadar bile gücüm yoktu. Paramparça olmuştum.

"Her şey düşündüğün kadar kötü değil tatlım. Sana göz kulak olmak için buradayım."

"Hayır..." Dudaklarımda dans eden kelime, ancak kırık bir fısıltıdan ibaretti.

Parmakları çeneme gömüldü ve pencereden dışarı, zayıf ağaçlara bakmaya çalıştığımda gözlerimi kendine doğru çevirdi.

Rüzgârla birlikte hareket ederken çarpık dallar o kadar güzellerdi ki.

"Bana bak."

Baktım. Başka seçeneğim var mıydı ki? Kartlarını gayet açık oynamıştı.

"Geçen hafta sende biraz isteksizlik hissettim ve burada kontrolün bende olduğunu görmeni istedim tatlım. Hammond'ın hayatı benim elimde ve onu tekrar görmek istiyorsan ya da düzenli saatlerde yemeğe ve bir televizyona erişimi olduğundan emin bir şekilde geceleri mışıl mışıl uyumak istiyorsan, bacaklarını benim için açacaksın. Sadece o çok sevdiği o yırtık pırtık ciltsiz kitabı okuyamaya devam edebilmesi için bile olsa, bunu yapacaksın."

Çenemi kurtarmaya çalıştığımda, avucunun içiyle çenemi kavradı ve parmaklarını yanaklarıma batırdı.

Yüzüme doğru eğilerek, "Bana bak orospu! Döktüğün her zavallı gözyaşı için hücreye fazladan bir gün ekleyeceğim ve bir öğün yemeğini alacağım."

Çenemi bıraktı, beni kolumdan tutup kaldırdı ve masanın üzerine yatırdı. Pantolonumu ve iç çamaşırımı indirdiğinde ona karşı koymadım bile. Sözünü tutacağını biliyordum. Hammond'm bu dünyadaki son günleri onun için çok değerliydi ve bir daha dışarıdaki temiz havayı soluyamayacağı düşüncesi bile beni Miller'ın ensemi sıkıca kavramasından daha çok boğuyordu.

Miller fermuarını açar açmaz pantolonu ayak bileklerine kadar düştü.

Ellerimi masanın kenarına dayayarak duvara baktım, sonra Miller bedenimi ve zihnimi kendi kötülük damgasıyla istila ettiğinde duvara doğru geriledim.

Derin bir boşluktaydım. Burada değildim. Başka bir yerdeydim, karanlıkta zihni işkence gören yalnız, mahkûm bir adamın yanında oturuyordum. Loş ışıkta zorlukla görülebilen kederli mavi gözleriyle bana bakıyordu, ben de parmaklarımın tersiyle adamın inatçı yanaklarını okşayarak, "Seninim..." diye fısıldıyordum.

"İntikamını alacağım bebeğim. Sadece biraz daha sabret."

Onu susturdum, kirli sakalının izini sürdüm, parmak uçlarının altındaki hissi duyunca kalbimin nasıl daha hızlı attığına hayret ettim. Parmaklarım üst dudağını sıyırdı ve bakışlarımı gözlerine kilitledim.

Bileğimi yakaladı ve çeneme yumuşak öpücükler kondurmak için eğildi. Zar zor nefes alabiliyordum, kirpiklerim titriyordu. "Buradayım bebeğim. Hissettiğin benim. Daima ben..." diye fısıldadı kulağıma.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, başparmağını bileğimdeki nabız noktasında yatıştırıcı bir hareketle gezdirirken.

Dudakları çenemin kenarından aşağıya ve çenemin altına doğru indi. Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu, mükemmel bir uyum sağladık. "Korkma bebeğim. Korkacak bir şey yok. Ben sana göz kulak olacağım. Sadece benim için biraz daha dayan."

"Siktir, çok sıkı," diye homurdandı Miller, orgazmı boyunca sarsılarak.

Robbie'ye, "Ölüm böyle bir his mi?" diye sordum ve o da beni bir öpücükle daha susturdu.

"Seni ölümden döndüreceğim, söz veriyorum."

Çıplak kalçama sert bir şaplak atıldı. Kalçalarımdan aşağı sıcak sıvı süzüldü, her saniye daha da soğuyordu.

Miller aletini tekrar pantolonunun içine soktu. "Sen kendine çeki düzen verirken ben de odanın dışında bekleyeceğim."

Beni masanın üzerinde eğilmiş bir halde orada bıraktı. Kalbim, kızıl bir nehir gibi yere akıyordu.

O da kendi çapında bir katildi.

Nefes alabiliyordum ama içim ölüydü.

Pencerenin dışındaki ağaçlar huzur içinde danslarına devam ediyor, kökleri bu yeryüzü cehenneminin altında uzayıp gidiyordu.

* * *

İşyerini arayıp hasta olduğumu bildirerek üç gün izin aldım ve günlerimi tıpkı babam gibi bitkisel hayatta geçirdim. Hareket etmedim. Düşünmedim. Sadece perdenin arasındaki boşluğa baktım; bir parça güneş ışığının, karanlığa gömülmüş odamın içine sızma tehdidini izledim. Kırık kalbimi onarırken beni kuşatan gölgelerin korumasına ihtiyacım vardı.

Artık sarılacak bir ayıcığım yoktu. Robbie'nin eski karavanındaki masanın üzerinde duruyordu, tabii elinde sprey kutusu olan bir çocuk onu kirli zemine atmadıysa. Belki de Robbie'nin geçmişi gibi, çöplerin ve kırık camların arasında çürüyüp gitmeye mahkûmdu?

Dördüncü gün, kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve ağır adımlarla alt kata, babamın bir pembe dizinin tekrar bölümlerini izlediği salona doğru ilerledim. Hangi dizi olduğu umurumda bile değildi. Günlerdir aşağı inmemiştim. Şeftali rengi sabahlığımın önü açıktı, pamuklu şortumun ve gri tişörtümün üzerine gelişigüzel bir şekilde atılmıştı. Salona gi-

rerken, belimden sarkan kuşağı sürüklenerek peşimden geldi. Birkaç gün önce topuz yaptığım saçlarım, şimdi gevşemiş ve başımın yarısına kadar sarkmıştı.

Kapının eşiğinde durup babama baktım. Onun görüntüsünden artık midem bulanıyordu. Her nefes aldığı an, beni cehenneme mahkûm eden adamın hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Ve sonra, onun yerine bir başka canavarın geçtiğini...

Odaya doğru ilerlerken, çoraplı ayaklarımın altında tahtalar gıcırdadı. Babam boğazından garip bir hırıltı çıkardı; varlığımı fark ettiğine dair tek işaret buydu.

Yatağına iki adım kala durdum.

Babam hakkında hep bir şeyler hissetmişimdir. Öfke. Üzüntü. Pişmanlık...

Artık hiçbir şey hissetmiyordum.

"Baba..." Yatağa doğru ilerleyip buruşmuş ellerine uzun uzun baktım. Sonra yavaşça uzanıp damar haritasını takip eder gibi parmaklarımı ellerinin üzerinde gezdirdim. "Ne yaptığımı bildiğini biliyorum." Elini avucumun içine alıp yüzüne baktım. Bana bir daha asla bakamayacaktı. Gözleri hep aynı noktaya kilitli kalacaktı. "Üzgün değilim ve pişman da değilim. Pişman olduğum tek şey, işi bitirmemiş olmam."

İlk defa, o boğuk hırıltıları kesilmişti. Sessizce dinliyordu. Yıllar sürmüştü ama sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştım. Belki de ilk kez söylediklerimi duyacaktı.

"Beni incittin baba. Sen ve arkadaşların beni paramparça ettiniz ve ben iyileştiğimi sandım. Ama baba..." Gözlerim yanıyor, yaşlarla doluyordu. "İyileşememişim. İyileşmeye yaklaşamamışım bile. Canım yanıyor baba. O kadar lanet olası bir şekilde yanıyor ki." Göğsümü işaret ettim. Biliyorum, başını

çeviremeyeceği için göremeyecekti ama önemli değildi. Bu konuşma ondan çok benim içindi. İçimde, iliklerime kadar işlemiş bu acıyı görmezden gelmek yerine artık seslendirmem gerekiyordu. "Geçmişi geride bırakıp normal bir hayat yaşamak için o kadar çabaladım ki. Ama geçmişim peşimi bırakmıyor baba. Nereye dönsem, beni yeniden incitmek için pusuya yatmış bekleyen başka bir senle karşılaşıyorum."

Kolumla yanaklarımdaki yaşları sildim ama yerlerine yenileri aktı. "Artık dayanamıyorum. Sonsuz bir güce sahip değilim. Dayanabileceğim acının bir sınırı var. Duyuyor musun? Uçurumun eşiğindeyim ve bu beni çok korkutuyor." Derin bir nefes alıp burnumu çekerken başparmağımla elinin üzerini okşadım. "Artık bırakmanın zamanı geldi baba. *Benim* bırakmam gerekiyor."

Bu sözler havada asılı kalırken avucumu başının altına koyarak yastığını çektim. Tekrar hırıltılı sesler çıkarmaya başladı, yüksek sesle itiraz ediyordu.

Ne tuhaftı, değil mi? Şu an sadece eski benliğinin bir gölgesi olsa da hâlâ yaşamak istiyordu. Var olmak istiyordu.

Ama geçmişte *benim* hayatımı çalmaktan ya da *beni* içten içe öldürmekten hiç çekinmemişti.

"Şşş... Tamam. Geçecek. Çok yakında her şey bitecek." Yatağa çıkıp kucağına oturdum, yastığı yüzüne bastırdım. Uzun sürmedi. Babamın hayatı avuçlarımın arasından kayıp giderken zihnim geçmişe kaydı; geceleri gizlice odama süzüldüğü zamanlara, beni arkadaşlarının önüne koyup zarar vermelerine izin verdiği sayısız geceye.

Özgürlüğün tadı, intikam meleği gibi ruhumu sarıp sarmaladığında nihayet tatlı geldi.

Yastığı ellerimle kavrayarak arkama yaslandım ve yüzüne baktım. Boş gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

Hırıltılar tamamen sustu. Son kez, aramıza nihai bir sessizlik çöktü.

Her şey bitmişti.

Ve o sessizlikte, yastığını ağrıyan göğsüme bastırıp başımı babamın boynuna gömerek, doğduğumdan beri bana asla verilmemiş sevgi ve güven için hıçkıra hıçkıra ağlamama izin verdim.

Parçalanmış, kırık kalpli o kız çocuğu için...

Gözyaşlarım da tıpkı onun nefesi gibi nihayet kesildiğinde, yastığını dikkatlice tekrar başının altına koydum. Sonra odama geri dönüp perdeleri açtım ve güneşin karanlığı kovmasına izin verdim. Geçmişim için son kez ağladım.

Ve artık yepyeni biriydim.

28. Bölüm

Savannah

"Annen sana ilk ne zaman zarar vermeye başladı?"

"İlk anılarım, annemin beni bir şekilde aşağılamasıyla ilgili. Yiyecek aramamı engellemek için dolaplara asma kilitler takması ya da bezimi günlerce değiştirmeyi reddetmesi ve daha niceleri... Cezalandırma konusunda oldukça yaratıcıydı."

"Sana bu yapılanları kimse fark etmedi mi?"

"Kimse umursamadı."

Bir el omzuma dokunduğunda neredeyse yerimden fırladım. Kulaklıklarımı hızla çıkarıp Elliot'ın koluna yumruk atmaya çalıştım ama hızla yana çekilerek kaçtı.

"Kaç kere söyledim? Bana böyle sessizce yaklaşma!"

Pişman görünmüyordu ama her zamanki kendini beğenmiş ifadesi de yüzünde değildi. Sinir bozucu bir şekilde gelip dizüstü bilgisayarımın yanına oturdu ve izin bile almadan kapağını kapattı. Bunu kaldıracak enerjim yoktu.

Kolumu kolçağa yaslayarak kaşlarımı ovuşturdum ve ona baktım.

"Baban için üzgünüm."

Ah, o mesele... Gün boyunca iş arkadaşlarım, başsağlığı dilemek için durmaksızın beni bölmüştü.

"Uykusunda ölmüş, değil mi?"

Onaylayan bir ses çıkarıp hafifçe iç çektikten sonra, "Seri katil hakkında gelişme var mı?" diye sordum.

"Geçen haftadan beri başka bir cinayet işlenmedi."

"Her gün haber yapacak bir şey bulamıyorsundur."

James'in sürekli başında dikildiğini hayal edebiliyordum. Kafamda sesi yankılanıyordu: *Haberleri taze tut. İlginçleştir. Yeni bir bilgi bulamazsan, gerçeği biraz eğip bük.*

En azından bugün, babam öldüğü için beni rahat bırakacak kadar insaflıydı.

Elliot omzunu silkerek pantolonundaki bir toz zerresini üfledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber vermen yeterli."

Kaşlarımı çattım. "Senin bu nazik halini hiç sevmiyorum."

"Sonuçta baban öldü. Gelecek hafta sana karşı tekrar pislik olabilirim." Omzuma hafifçe dokunarak çıktığında derin bir nefes verdim.

Yarın hapishaneye gidecektim. Ya Robbie hâlâ hücre cezasındaysa? Ya Miller bana yine bir oyun kurarsa? Ama ne olursa olsun, çıkmadan önce beni yakalayacaktır. Tenimin tadını bir kez almıştı ve daha fazlası için geri dönecekti.

Bölmemin arka duvarından bir tıklama sesi geldi. Jeanine bana tedirgin bir gülümsemeyle baktı. "James seni ofisinde görmek istiyor. Bu... acil."

Kaşlarımı çatıp ayağa kalktım. Sandalyem arkamda yavaşça dönmeye devam ederken, Jeanine'le birlikte ana bölüme doğru ilerledim.

"Neden çağırdığını biliyor musun?" diye sorarak nabzını yokladım. Jeanine alışılmadık bir şekilde gergindi.

Gülümsemesi özür diler gibiydi ama sessiz kaldı.

Tuhaf...

Aslında tüm ofis garip bir sessizlik içindeydi. Kübik bölmelerin üzerinden bana bakan gözler vardı. Kahve makinesinin yanında duran Grace'le göz göze geldiğimde hızla bakışlarını kaçırdı.

Çok tuhaf...

James'in ofisine girdiğim an donup kaldım.

Masanın yanında, elleri önlerinde birleşmiş halde iki dedektif duruyordu.

"Otur lütfen," dedi James.

Gözlerimi dedektiflerden ayırmadan yavaşça ilerledim. Sandalyeye oturduğumda James, gri sakalını sıvazlayarak dedektiflere göz ucuyla baktı ve solumdaki adama dönerek, "Kendinizi tanıtmanız iyi olur," dedi.

"Bayan Campbell. Ben Dedektif Chapman, bu da meslektaşım Dedektif Briem."

Babamı öldürdüğümü biliyorlar ve beni tutuklamaya geldiler.

Kalbim deli gibi çarpsa da dışarıdan sakin, hatta bir göl kadar durgun göründüğüme emindim. Sessizce devam etmelerini bekledim.

Dedektifler bakıştı ve ardından Chapman önümde çömelerek gözlerimin içine baktı. "Robbie Hammond bu sabah erken saatlerde hapishaneden kaçtı ve sizin ciddi bir tehlike altında olduğunuzu düşünüyoruz."

Kalbim yere çakıldı ya da havalandı. Emin değildim. Aynı anda çok fazla duygu üzerime çöktü –heyecan, beklenti, endişe, korku.

"Kaçtı mı?"

Chapman onayladı.

Kirpiklerim kırpıştı ve gözlerimi James'e çevirdim. O ise neredeyse suçlu hissediyormuş gibi bakıyordu.

"Nasıl?" kelimesi dudaklarımdan döküldü ve gözlerimi Chapman'a diktim.

"Hapishane görevlilerinden ikisini öldürüp kıyafetlerini çalmış. Anahtarlar ve kimlik kartı sayesinde dışarı süzülmesi pek zor olmamış."

Ölüm hücresindeki bir mahkûmun bunu nasıl yapabildiğini kafamda oturtmaya çalışırken en az on kez şaşkınlıkla göz kırptım. "Bunu yapabildi mi gerçekten?"

Chapman ensesini kaşıdı ve bana bir kez daha başıyla onay verdi. "Ülkenin en tehlikeli seri katillerinden biri şu an serbest ve cezaevi yönetiminin bu durumu açıklaması gerekecek."

"Tanrım..." Gerçeklerin ağırlığı üzerime çökerken nefesim kesildi.

"Bayan Campbell, size söylemek zorundayız ki," diye devam etti Chapman, "Robbie Hammond, sizin köşe yazılarınızı topluyordu. Ve... biz..." Boğazını temizleyip meslektaşına hızlıca göz attıktan sonra, "Sizin fotoğraflarınızda meni bulduk," diye ekledi.

Dudaklarım seğirdi.

Sakın gülme.

Sakın gülmeye cüret etme Savannah. Şu an zamanı değil.

"Meni mi?" diye aptalca bir soru sordum ve hemen dilimi ısırdım.

Chapman rahatsız olmuş gibi duruyordu. "Onun size karşı bir takıntısı olduğunu düşünüyoruz. Ve muhtemelen sizi arayacaktır."

"Beni neden arasın ki?" Beni bulmaması için Tanrı'ya dua ediyordum. Onun için güvenli olmazdı. Polis beni izliyor olacaktı.

James, "Savannah, neden haftanın geri kalanında izin kullanmıyorsun? Babanın vefatı ve şimdi de bunun ne kadar ağır olduğunu hayal bile edemiyorum," diyerek araya girdi.

James'e öyle uzun bir süre baktım ki sonunda Chapman sanki beni şu ana geri getirmesi gerekiyormuş gibi omzuma dokundu. Belki de gerçekten şu anda değildim.

Robbie'yi görmeye ihtiyacım vardı.

İyi miydi?

"Sizi koruma altına alacağız."

"Koruma altına mı?"

"Bu sizin güvenliğiniz için."

"Ama evim..."

"Sadece kısa bir süreliğine." Chapman'ın gülümsemesi nazik ama kesindi. Hayır cevabını kabul etmeyeceği belliydi.

"Tamam." Sesim titrek bir fısıltı gibi çıktı. Nasıl ayağa kalktığımı bile bilmiyordum ama Chapman ve meslektaşı iki yanımda güçlü bir şekilde duruyordu. Aklımda tek bir şey vardı: Robbie kaçtı. Dışarıdaydı. Beni bekliyordu.

29. Bölüm

Robbie

Duş başlığından akan su fazla soğuktu ama ölüm hücresinde bu kadar uzun süre kaldığında buna alışıyordun. Sıcak su hakkımız, cezamız kesinleştiği gün elimizden alınmıştı ve bunu her fırsatta bize hatırlatmayı seviyorlardı.

Saçımdan sabunu ve hücre hapsinin izlerini akıttıktan sonra duşu kapatıp havluma uzandım. Memur Hayes, çenesini önce Garcia'ya, ardından Miller'a doğru kaldırdı ve kurulanmam için beni yalnız bırakarak dışarı çıktı. Yüzümü sert pamuklu havluyla ovarak kuruladım, sırtım onlara dönüktü. Artık çocukluğumdaki çelimsiz halimden eser yoktu ve Miller, bu dört duvar arasında kendini Tanrı sanarak yanlış mahkûma bulaşmıştı.

Bilmediği şeyse benim zamandan başka bir şeyimin olmadığıydı.

Gardiyanları ve çevremi gözlemlemek, hareketlerini öğrenmek için fazlasıyla zamanım vardı.

Sorun çıkaran biri değildim ama o esmer kız her şeyi değiştirdi.

Alçak sesle konuşuyorlardı, gözlerim kısa bir an Garcia'yla buluştu, sonra çıkıp gitti. Sırıttım. Garcia, ne kadar öngörülebilir olduğunu bilmiyor olabilirdi ama Hayes'le olan gizli kaçamağı bir rutine dönüşmüştü. Keşke karısı, iş yerinde nasıl yaramazlıklar yaptığını bilseydi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Miller, Garcia'nın arkasından bakarken.

Kapının kolunu tutan Garcia, "Sadece bir şeyi kontrol etmem lazım. Beş dakikaya dönerim. Onu giydir ve kelepçele," diye cevap verdi.

Miller'ın gözlerinde korku parladı, havluyu belime dolarken bana baktı. Saçlarımı geriye doğru taradım, sonra elimi yana bıraktım. Bundan keyif alıyordum.

"Memur Garcia'yı duydun. Giyin." Soğukkanlılığını korumak için çok çabalıyordu.

"Senin egonu tatmin etmekten başka bir sebep olmadan, neredeyse bir hafta hücre hapsinde kaldım."

Miller, ben ona doğru ilerlerken gerildi.

"Ama mesele bu değil."

"Sana son kez söylüyorum Hammond. Giyin!" diye uyardı. Köşedeki kameraya hızlı bir bakış attı ama göğsümden yükselen karanlık kahkahayı duyunca hemen tekrar bana döndü.

"İkimiz de aylardır devre dışı olduğunu biliyoruz." Omuzlarım dikkatsiz bir omuz silkmeyle kalkıp indi. "Duvarlar ince. Mahkûmlar konuşuyor."

Gözleri büyüdü.

"Sonuçlarına katlanmadan ona dokunabileceğini mi sandın? Bunun peşini bırakacağımı mı? Kelepçelerin ve zincirlerin seni öldürmemi engelleyeceğini düşünecek kadar saf mısın?"

"Geri çekil lan!" diye bağırıp cebindeki silaha doğru uzandı ama ondan hızlı davranıp kafasından yakaladım. Boştaki elimle silahı kılıfından çıkarıp şakağına dayadım. Çok korkmuştu, kollarımda titriyor ve hıçkırıyordu, umutsuzca karnıma dirsek atmaya çalışıyordu. Silahı şakağına daha derinden soktum. "Dizlerinin üstüne çökeceksin, anladın mı?"

"Bunun için seni öldüreceğim Hammond."

"Ben zaten yürüyen bir ölüyüm. Şimdi bu kadar korkuyorsun, çünkü benim aksime, ölümün gözü üzerindeyken yaşamaya alışık değilsin. Ölümden korktuğumu mu sanıyorsun Miller? Zerre kadar umurumda değil. Ama birinin damarlarıma zehir pompalamasına izin vermeden önce, o kadına elini sürmüş olan herkesi öldüreceğim. Er ya da geç hepimiz öleceğiz Miller. Senin hesaplaşma günün benimkinden daha erken olacakmış demek."

Onu bıraktığım an ellerini teslimiyetle başının yanında tuttu ama gözleri hissettiği nefretle kendisine ihanet ediyordu.

"Soyun. Kıyafetlerini çıkar ve şuraya koy." Elimdeki silahla, uzak duvara dayalı küçük bir masayı işaret ettim.

"Bundan asla kurtulamayacaksın," diyerek tükürdü, öfkesini ve amansız korkusunu ele veren sarsak hareketlerle kıyafetlerini yırtarken.

Silahı çektim ve cesur yüzü gözlerimin önünde parçalandı.

"Bunu konuşalım Hammond. Sana yardım edebilirim. İpleri elime alabilirim."

"Dizlerinin üstüne çök Miller. Arkanı dön. Ellerini başının arkasına koy. Ait olduğun yeri görmeme izin ver."

İsteksizce dizleri ıslak fayanslarla buluştu ve ben de silahı kafasının arkasına dayadım. Nefesini içine çekti.

"Üzgün olduğumu söylememi mi istiyorsun? Özür dilememi mi? Ne için üzülüp özür dileyeceğim? Seni hücreye attığım için mi, yoksa o kadını becerdiğim için mi?"

Dondum.

Ya intihara meyilliydi ya da aptaldı, çünkü konuşmaya devam ediyordu. "Ah, bunun için yalvardı. Onu benim için hazırladın Hammond. Onu hissetmeliydin. Çok ıslak ve sıcaktı."

Tabancayla kafasına vurduğumda yere düştü. Görünüşe göre hızlı bir ölüm olabilirdi ama şimdi yavaş ve uzun sürecekti. Keşke geçmişte yaptığım gibi ona zaman ayırabilseydim, ona acının gerçek anlamını gösterirken günlerce hayatta tutabilseydim, ama zamanım tükeniyordu. Garcia'nın alarmı çalması uzun sürmezdi. Hızlı hareket etmeliydim.

Bu adam merhametli bir ölümü hak etmiyordu.

Miller'ın kolunu tutup doğal olmayan bir açıyla büktüm ve dişlerinin arasından sertçe nefes alarak, "Sen de onu becerdin mi?" diye haykırdı.

Gülmeye başladığında, koluna daha fazla baskı uyguladım. Çılgın kahkahaları hıçkırıklara dönüştü. "Siktir, tamam. Dur artık."

Durmadım. Bileğini küçük bir hareketle büktüğümde kolu kopacaktı. "Ona ne yaptın?"

"Tamam, tamam, özür dilerim," diye acı dolu çığlıklar atarak boğuldu. "Benim için bacaklarını açması gerektiğini, yoksa bir daha gün yüzü göremeyeceğini söyledim. Seni tek kişilik hücrede kilitli tutacağımı söyledim."

Şak!

Onu dizlerini göğsüne çekmiş ve alnını ıslak fayanslara bastırmış bir halde yerde çığlık atarken bıraktım. Adımlarımı hızlandırdım, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

Senin için öldüreceğim bebeğim.

Ona acı çektireceğim.

Çıplak ayağımı kırık kolunun üzerine koydum ve domuz gibi ciyaklamasına neden olacak kadar baskı uyguladım. "Bu kişisel bir şey değil Miller." Üzerinde tepindim. "Siktir et, kişiselden de öte."

Yandan ayırdığı o aptal saçlarının büyük bir kısmını yakaladım. Dişlerini sıkarak sertçe nefes aldı ama kısa süre sonra yüzünü fayanslara çarpınca durdu. Kırılan dişleri etrafa fırladı. Burnundan ve ağzından kan akıyordu.

"Acı eşiğin üzerinde deneyler yaparak daha fazla zaman geçirmeyi çok isterdim ama beni bekleyen bir kız var, bu yüzden işkence seansını kısa kesmek zorundayız. Diğer tarafta görüşürüz Miller." Yüzünü tekrar fayanslara çarptım. Yüzünü duşun zeminine vurarak bir adamı öldürmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Kafatasının kendi üzerine çökmesi uzun sürmedi. En güzel ses buydu.

Kan kanalizasyona aktı, küflü fayansları boyadı.

İçimde biriken öfkeyi cesedine boşaltmayı bitirdiğimde Miller tanınmaz haldeydi. Bu halini çok sevmiştim; dümdüz olmuş, kanlar içindeki yüzü, dişleri ve beyin parçacıklarıyla çevriliydi.

Hoşuma gitmeyen şey tırnaklarımın altındaki kan ve saç parçalarıydı. Her yerde kan vardı.

Hızlı bir duş daha aldıktan sonra Miller'ın kıyafetlerini giydim. Biraz küçüklerdi ama idare edebilirdim.

Başlığımı alnıma doğru çektiğim sırada, Garcia kapı aralığından yüksek sesle soludu.

"Ne halt ediyorsun Hammond? Onu öldürdün..."

"Tabii ki yaptım. Ben mahkûm edilmiş bir seri katilim." Silahı ona doğrulttum. "Bu kişisel bir şey değil."

Bam!

Bir patates çuvalı gibi yere düştü, kaşlarının arasındaki hedeften koyu kırmızı kan damlıyordu.

Bu sefer gerçekten kişisel değildi.

"Bunun için üzgünüm," dedim üstünü ararken. Silahını ve anahtarlarını çaldım. Sonra sanki oranın sahibiymişim gibi rahatça içeriden çıktım ve kimse kafasını kaldırıp bakmadı. Bu çok kolay olmuştu; neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Ama sonra yirmi yıldır ilk kez yüzüme güneş ışığı vurdu ve tüm düşünce zincirimi kaybettim. Işığa karşı gözlerimi kırpıştırdım, gözlerimi korumak için elimi kaldırdığımda tabanlarımın altındaki karlar çıtırdadı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bulmam gereken bir kız vardı.

30. Bölüm

Savannah

Evimden uzakta, bir haftayı koruma gözetiminde geçirdim ve bu süre boyunca Robbie'nin nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak etmekten başka hiçbir şey yapmadım.

Yavaş yavaş delirmeye başladığımı düşünüyordum.

Çatının kenarlarında buz sarkıtları sıralanmıştı, öğle güneşinde eriyerek kartpostal gibi bir manzara oluşturuyordu. Kendi evimi yeniden görebildiğim için bu kadar büyük bir rahatlama hissedeceğimi hiç düşünmezdim. Verandaya bakarken dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi engelleyemedim. Arkada, memurlar araba kapılarını kapatıyordu. Ne yazık ki onlardan tamamen kurtulabilmiş değildim. Dedektif Chapman, evimin önünde her an bir polis arabası olması gerektiği konusunda ısrar ediyordu ama bu, koruma gözetiminde olmaktan iyiydi.

Ön kapı açıldı ve Chapman, arkasında Briem ile birlikte dışarı çıktı. "Ev arandı." Veranda basamaklarından inerken önümde durdular. Chapman, ihtiyacım olmayan rahatlatıcı bir gülümsemeyle kartını uzattı. "Artık güvendesiniz Bayan

Campbell. Memurlarım evi gözlemeye devam edecek. İşimize yarayabilecek herhangi bir bilgi aklınıza gelirse, işte numaram."

Sırf nezaketen kartını aldım ve Chapman ile Briem'm arabalarına yönelmesini izlerken evime baktım.

Onlar uzaklaşınca derin bir nefes alıp verandaya doğru ilerledim. Kapı koluna uzanmak üzereyken, parmaklarım birkaç santim ötede durdu. Bir an donup kaldım, bahçenin kenarındaki ağaç çizgisine bakmamaya direndim. Tüm vücudumun ürperdiğini hissediyordum, omuzlarımın arasından tanıdık, tatlı bir elektrik yayıldı.

Nefesimi tuttum.

Birkaç saniye geçti.

"Hanımefendi? İyi misiniz?" diye sordu arkamdaki memur. Veranda basamakları gıcırdadı, o da etrafımdaki enerji değişimini hissetmiş olmalıydı.

Kalbim deli gibi çarptı ve göğsümde büyüyen heyecanı bastırmak için kendimi zorlamam gerekti. İçimde en ufak bir şüphe yoktu; Robbie buradaydı.

"Her şey yolunda," diye güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sadece..." Boğazımı temizleyerek karla kaplı köknar ağaçlarına kaçamak bir bakış attım. Onu göremesem de orada olduğunu biliyordum. *Kalbim* biliyordu. "Ya içerideyse?" En masum bakışlarımla, gözlerimi memura diktim.

"Ev arandı ve güvenlik sağlandı. Artık güvendesiniz Bayan Campbell. Size içeriye kadar eşlik etmemi ister misiniz?"

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım. En iyisi rol yapmaya devam etmek ve Robbie'nin akıllı davranmasını dilemekti. Benden ve buradan uzak durmalıydı.

Evin içine adım attığımızda salonun ortasında durdum. Babamın yatağı gitmişti.

Sanki burada hiç olmamış gibiydi.

Yatağın olduğu yere doğru yürüyüp televizyona dönük duran deri koltuğun yüzeyini avucumla yokladım. Kolçakta katlanmış bir ekose battaniye vardı ve sehpanın üzerinde taze çiçeklerle dolu bir cam vazo duruyordu.

Charlotte.

Göğsüm sıkıştı.

Arkamdaki memur rahatsız edici bir şekilde boğazını temizledi.

"İyiyim," diye onu temin ettim. O da başını hafifçe eğip dışarı çıktı ve kapıyı arkamdan kapattı. Kapının kilidi oturduğu anda odanın diğer tarafına fırladım ve bordo perdeleri kenara çektim. Sağa sola göz gezdirerek onu görmeye çalıştım. Ama Robbie'den hiçbir iz yoktu. Kar örtüsü bozulmamıştı, yalnızca hayvan izleri vardı.

Kalbim ağırlaştı.

Hayal kırıklığını bastırıp mutfağa yöneldim. Buzdolabını açtığımda yüzüme bir gülümseme yayıldı. İçinin yiyeceklerle dolu olmasma hiç şaşırmadım. Charlotte'un burada olmamasını özleyecektim. Tam bir melekti.

Karnım guruldadığında bir paket üzüm aldım ve buzdolabını kapatırken gözüme ilişen notu fark ettim.

Sadece bir telefon uzağındayım.

Charlotte

* * *

En az üç kez saatin erteleme düğmesine basmaya çalışırken yanlışlıkla komodine vurduktan sonra, o korkunç alarm sesi nihayet sustu. Gece boyunca uykusuz bir şekilde yatağımda dönüp durdum, ancak sabaha karşı yorgunluk beni nihayet içine çekti.

Sırtüstü dönerek, miskin bir kedi gibi kollarımı ve bacaklarımı esnettim. Perdelerin arasındaki küçük boşluktan süzülen sabah güneşi yüzüme vuruyordu. Havadaki serinliği hissedince yorganı çeneme kadar çekip yana döndüm.

Sadece beş dakika daha.

Gözlerimi kapattım, ancak aynı hızla yeniden açtım.

Yanımdaki yastığın üzerinde, narin yaprakları ve sivri dikenleri olan tek bir kırmızı gül duruyordu. Ama sadece o da değil.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, doğrulup gülü elime aldım ve kokusunu içime çektim. Yumuşak yapraklar dudaklarıma dokunurken, kan bulaşmış kimlik kartını fark ettim.

Memur Miller.

Bir de not vardı. Penceremin önündeki masada duran not defterimden koparılmış, buruşmuş ve yırtılmış bir parça kâğıda yazılmıştı.

Bakışlarım kâğıdın altından çıkan nesneye takılınca zorlukla yutkundum.

Bir oyun kartı. Ve sıradan bir kart değildi.

Kupa kızı.

Kimlik kartını yere düşürdüm ve dikkatlice notu elime aldım. Kalbim yavaşladı ama göğsümde yankılanan ağır vuruşları hissetmeye devam ettim. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, keskin acının beni gerçekliğe bağlamasına izin verdim.

Mantığımı altüst eden heyecan bedenimi sardı, tüm sağduyumu yerle bir etti. Robbie Hammond acımasız bir katildi. Ben uyurken gizlice odama girmiş olmasından bu kadar memnun olmamalıydım. Korkmam gerekirdi. Ama korkmuyordum. Hiç korkmuyordum.

Kâğıt, odadaki sessizlikte hafifçe hışırtı çıkararak açıldı. Titreyen parmaklarımla satırları takip ettim:

O, bana ait olana dokundu.

* * *

Jeanine bölme duvarına vurdu ve özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakarak, "James seni ofisinde görmek istiyor," dedi.

"Bu yeni bir şey değil," diye cevap verdim, sandalyemi geri çekip ayağa kalkarken.

Son bir saatimi ekranıma bakarak geçirmiştim, tek bir kelime bile yazamamıştım. Beynim bölümlere ayıramayacağım kadar fazla düşünceyle dolup taşıyordu.

Patronum bana istediğim kadar kendime zaman ayırmamı ve işe dönmek için acele etmememi söylerken, evde oturup Robbie'nin yeniden tutuklanmasından ya da birilerinin babamı öldürdüğümü öğrenmesinden endişe edemezdim. Sessizlik beni yiyip bitiriyordu ve artık buna dayanamıyordum. Kendimi bir şekilde meşgul etmem gerekiyordu.

Ana alana girdiğimde odaya sessizlik çöktü ve tüm başlar bana doğru döndü.

İçimi çekerek James'in kapısını omzumla itip açtım ve ofisine girdim. Telefonla konuşuyordu, beklemem için tek parma-

ğını kaldırdı. Tavanın ışığı kel kafasından yansıyordu ve gür kaşları büyük bir konsantrasyonla çatılmıştı.

Karşıdaki sandalyeye oturdum ve bakışlarımın James'in arkasındaki duvarda asılı olan sertifikalara ve çerçeveli makalelere kaymasına izin verdim. Benimkilerin hiçbiri henüz asılmamıştı ama Elliot'ın iki ve Jeanine'in bir makalesi oradaydı.

James sonunda kravatını çekiştirerek telefonu kapattı ve koltuğuna geri oturdu. Değerlendiren bakışları, hiç de sıradan olmayan bir şekilde vücudumda ve sırtımda geziniyordu. Görünüşe göre bir seri katilin son takıntısı olduğum için onu rahatsız ettiğimi hissediyordum.

Belki de benimle aynı havayı soluduğu için kendisinin de parçalara ayrılacağını düşünüyordu.

Sessizlik uzayınca, "Beni görmek istemiştin," diye hatırlattım ve çok garip bir şey söylemişim gibi gözleri büyüdü.

"Nasıl gidiyor?"

"Eh, babam öldü ve polis koruması olmadan evden çıkamıyorum." Ona alaycı bir başparmak işareti yaptım, sonra da yüzündeki ifadeye kıkırdadım. "Özür dilerim. Stresli olduğumda mizahı bir saptırma aracı olarak kullanırım."

"Fazlasıyla şüpheli bir mizah," diye mırıldandı, sanki şakam baş ağrısına neden olmuş gibi kaşlarının arasını ovuşturarak.

"Ben iyiyim," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Geri döndüğüm için mutluyum."

Bana bir bakış fırlattı. "İşe dönmeye hazır olduğuna emin misin? İstediğin kadar izin alabilirsin dediğimde ciddiydim."

"Saygısızlık etmek istemem," diye cevap verdim. "Artık evde kalmak istemiyorum."

Düşüncelere dalmış bir halde onayladı ve sonra kafasını temizlemek istercesine başını salladı. "Hammond hakkında yazmandan rahatsız oluyorum artık..." dedikten sonra boğazını temizledi. "Bu bir çıkar çatışması."

Dik oturdum. "Ama bu benim hikâyem. Üzerinde çok çalıştım. Onu öylece başkasına veremezsin."

"Bu hikâyeye bağlandığını biliyorum ama polise göre Hammond'ın sana karşı sağlıksız bir takıntısı var. Kendini riske atmana izin veremem. Elliot'tan bu işi almasını istedim –"

Yerimden fırladım. "Kesinlikle olmaz. Elliot benim hikâyemin yakınından bile geçmez."

"Campbell –" diye başladı ama sözünü kestim.

"Robbie Hammond benden başka kimsenin kendisiyle röportaj yapmasına izin vermedi. Onunla görüşmek ve öğrendiğim bilgileri analiz etmek için aylarımı harcadım."

"Şu andan itibaren Elliot devralacak."

Öfkeli gözyaşlarım gözlerime hücum ederken başımı salladım. Bunu kabul etmeyecektim. O şerefsiz ilk günden beri projemin peşindeydi. Bu, beni bu küçük kasabadan çıkaracak bir şeyler yazabilmek için en büyük şansımdı.

"Savannah," diye başladı James, ayağa kalktı ve bir eliyle kravatını düzeltti. "Belki de işe geri dönmen gerekiyordur. Paula hasta olduğunu ve bu hafta boyunca işe gelemeyeceğini söyledi. Belki de şimdilik astroloji bölümünü devralmak istersin."

"Astroloji?" Boğazımdan ani bir kahkaha patladı ama sonra aynı hızla söndü. Güldüm. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Astroloji bölümü mü?"

James hiçbir şey söylemedi. O kararını çoktan vermişti ve benim bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir süre dikkatle ona baktım, öfke dolu gözyaşlarımı kırpıştırarak uzaklaştırdım.

Başımı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "İnanılmaz."

"Sanırım bu daha iyi –"

Öfke, görüşümü bulandırdı ve suçlayıcı bir hareketle başparmağımı James'e doğrultarak, "Siktir git James! Siktir! Sen terazi burcusun, değil mi? O zaman, işte bugünün burç yorumu: Astroloji bölümünü alıp kıçına sokabilirsin! Benden bu kadar!" diye bağırdım.

James daha tek kelime edemeden hışımla çıktım. Kapı arkamdan öyle bir şiddetle kapandı ki bazılarının sıçradığını fark ettim.

Sonunda Elliot'ın istediği olmuştu. Ama onun kendini beğenmiş yüzünü görmek için burada kalmayacaktım. Bu akıllıca değildi. Şu an yaşadığım öfkeyle onu yumruklayabilirdim.

Kabinime girdikten sonra eşyalarımı topladım. Elliot saatler süren kayıtlarıma erişmesine izin vereceğimi sanıyorsa, siktirip gidebilirdi. Bir kez olsun eski moda bir kayıt cihazı kullandığım için rahatlamıştım, çalabileceği elektronik dosyalar yoktu.

Gözyaşlarımı kolumla sildim, lanet olası dizüstü bilgisayarı çantama sığdırmaya çalışıyordum ki Elliot kapıda belirdi.

Masa lambamı ona fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Omzunu kapının pervazına yaslayarak, "Gitmek zorunda değilsin," dedi.

Dizüstü bilgisayarı son kez sertçe ittim, sonra saçlarımın telleri yanaklarımdaki gözyaşlarına yapışacak kadar hızlı bir

şekilde döndüm. "Böbürlenmeye mi geldin? Kazandın işte. Şimdi mutlu musun?"

Elinde tuttuğu paketi bana uzatmadan önce, bir süre sessizce beni incelerken çenem sıkıldı. "Bu sana gönderildi."

Kafam karıştı, yere baktım. Paketi daha önce fark edemeyecek kadar kızgındım.

"İstersen çöpe atabilirim," dedi.

Paketi elinden çekerek, "Artık gidebilirsin," dedim.

Önce yere bakıp ayakkabılarını zemine sürttü ve sonra tekrar dikkatle bana baktı. Çenesinde bir kas çalıştı. "Bu hikâyeyi istediğimi kabul ediyorum... Ama bu şekilde değil."

"Fark eder mi?" Masamın üzerindeki dağınıklığı karıştırıp makas aradım. "Senindir. Bu arada ben de astroloji bölümüne indirildim."

"Gerçekten mi?"

Sesindeki inançsızlık beni daha da sinirlendirdi ve ona dudak büktüm.

"Ne bekliyordun Elliot? Gazetede yeniyim. Bu sektörde tecrübem yok. Senin gibi değilim. Aslında, ne kadar zamandır gazetedeydim? Hammond onunla röportaj yapmamı istediğinde iki aydan daha az bir süredir mi? Zaten bu görev için yeterli değildim. Hammond özellikle beni istemeseydi, James bu iş için asla kendiliğinden beni asla düşünmezdi." İçimdeki öfke hızla tükeniyordu. "Sadece... git. Zaten yeterince utanıyorum."

Elliot ensesini ovuşturdu, sanki bir şey söylemek istiyormuş ama ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu.

Sonunda tüm dağınıklığın altında bir makas buldum ve paketi yırtarak açmak için kullandım. Şaşkınlıkla içindeki bir yığın dolusu tuhaf parçayı çıkardım.

"İstersen onunla konuşabilirim. Hâlâ Köprü Katili var. İki hikâyeyi birden ele alamam..." Ben sertleşince sustu.

Kola şişesini çıkarırken ellerim şiddetle titredi. Parmaklarımdan kaydı ve bir hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma bastırdım. Kalan parçaya bakamadım bile. Hasta olacakmışım gibi hissediyordum.

"İyi misin?" Elliot'ın sesi bozuk seslerden oluşan bir senfoniye benziyor, tiz ve pes notaların karışımından oluşuyordu.

Bana doğru yürüdüğünü ve çantamı sandalyeden aldığını belli belirsiz fark edebildim. Önümde çömelmeden önce oturmama yardım etti ve paketi ellerimden alıp yere bıraktı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama omzuma sert bir el atarak beni geri çekilmeye zorladı.

"Savannah? Neyin var?"

Cevap veremediğimde, gözlerini yerdeki rahatsız edici parçalara çevirip tekrar bana baktı. Beni sabitlemek ya da belki de rahatlatmak için elini kolumun üst kısmına koyarak yerdekilerin arasından bir kâğıt parçası alıp üzerinde yazan notu okudu. Kaşlarını şaşkınlıkla çatarak, gözlerini gözlerime dikti.

"Gitmem gerek," diyebildim ve Elliot'ın tek kelime etmesine fırsat vermeden hızla ayağa kalkarak odadan çıktım.

"Savannah!" diye seslendi arkamdan ama yetişmesini beklemedim.

Hayatım bu hızlı kaçışa bağlıymış gibi koştum.

31. Bölüm

Robbie, Yaş 16

Bayan Knox, sınavı denetlemesi gerekirken aşk romanının bir sonraki sayfasını çevirdi ve hepimizi görmezden geldi.

"Tam bir ucubesin Hammond," diye fısıldadı arkamdaki Keith Campbell. Kalemimi o kadar sıkı tuttum ki çıtırtıyla kırıldı. Duygularımı kontrol altında tutabilmek için gözlerimi sımsıkı kapatıp içimden ona kadar saydım. Artık sınavımı zamanında, daha doğrusu hiç bitiremeyecektim.

Hayatımın hikâyesi buydu. Bir türlü şeytanın bacağını kıramıyordum.

"Jackson, dün anneni kasaba meydanında gördü," dedi Keith alaycı bir sesle. "Para için yalvarıyordu. Sence biraz nakit ya da bira karşılığında sevişmeyi kabul eder mi? Babamın dolabından biraz yürütebilirim."

Sevgilisinin birkaç sıra önümüzde oturduğu gerçeğini bir kenara bıraktım. Keith tam bir pislikti ve beni rahat bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Anaokulundan beri başımın belasıydı.

"Beni dinliyor musun ucube?" Omzumu sertçe itti. Kaslarımı gererek tepki verdim ama yetinmedi, bir kez daha itti. "Sağır mısın yoksa? Annen seni döverken kulağını mı zedeledi? Evet, biliyoruz," diye tiksintiyle güldü. "Herkes biliyor ki annen seni morartana kadar dövüyor ve sen ona ağzını açabilecek kadar bile yürekli değilsin."

Yerimde hızla döndüm. "Kes sesini Campbell!"

"A-ha," diye gülerken, arkadaşlarına bakarak destek aradı. "Demek ucube duyabiliyormuş."

Yeniden öne döndüğümde gözlerim Keith'in sevgilisi Samantha'ya takıldı. Gözlerinde şefkat dolu bir bakışla beni izliyordu. Kız, onun gibi biri için fazla iyiydi ve Samantha gibi bir kızın Keith Campbell gibilere neden katlandığı bir muammaydı.

Yanaklarım utançtan kızardı. Kırılmış kalemime bakıp dişlerimi sıktım. Neden hâlâ uğraşıyordum ki? Annemi terk edeli iki hafta olmuştu. Geceleri köprünün altında yatan bazı evsizlerle birlikte uyuyordum. Kimse fark etmeden soyunma odasında duş almak için erkenden okula geliyordum. Birkaç kez kıyafet ve yiyecek almak için gizlice karavana girmiştim, en azından bu vardı. Ama kullanabileceğim bir çamaşır makinesi yoktu ve nehirde yıkanan kıyafetlerden leke çıkmıyordu.

Ve şimdi de bu.

Kırık kalemi yere fırlatıp sırt çantamı kaptım ve dışarı yürüdüm. Bayan Knox bir sayfa daha çevirirken beni görmezden geldi.

Tam sınıftan çıkarken zil çaldı. Sandalyeler gıcırdayarak geri çekildi, omuzlarımı gerip ellerimi yumruk yaparak koridorda hızla ilerledim.

Ama hiçbir zaman kaçmak için yeterince şansım olmuyordu.

"Hammond!"

Adımlarımı yavaşlattım, gözlerimi kısa bir an kapatıp derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Keith ve çetesi üzerime doğru yürüyordu. Vücutlarından adeta kötü niyet akıyordu. Diğer öğrenciler yol açmak için kenara çekildi. Gözüm, grubun arkasında duran Samantha'ya takıldı. Kitaplarını göğsüne bastırmış şekilde bekliyor, tedirgin ve mahcup görünüyordu. Ama en çok canımı yakan şey gözlerindeki o merhamet dolu bakıştı.

Başkalarının bana acımasını istemiyordum. Hayatta kalmak zaten yeterince zordu.

Keith, Mark, David, Michael ve Andy, avlarını köşeye sıkıştıran yırtıcılar gibi etrafımı sardılar.

Dişlerimi sıkıp bakışlarımı Samantha'ya diktim. Campbell bakışlarımı takip edip bunu fark edince keyifle güldü. "Benim kız arkadaşım mı Hammond? Cidden mi? Sence böyle biri senin gibi birine bakar mı?"

Diğerleri de güldü.

Onu fark ediyordum. Fark etmeden edemiyordum. Gülümsediğinde dünyalar aydınlanıyor gibiydi, güneş ışığı altın sarısı saçlarında parıldıyordu. Utangaçtı ama bunu saklamaya çalışıyordu. Uyum sağlamaya çabalıyordu ama içten içe gerçekten görülmek istiyordu.

Ben onu görüyordum.

Ama Campbell haklıydı. Onun gibi kızlar, benim gibi çocukları fark etmezdi.

Campbell suratıma tükürdü. Diğerleri de aynısını yaptı. Sonra grubun lideri olan Keith beni omuzlarımdan yakalayıp

sertçe dolaplara yasladı. Gözleri gözlerime kilitlendi. Benden birkaç santim kısaydı ama daha iyi beslendiği için kasları benden fazlaydı.

Ben sadece bir ucube değildim. Ben *zayıf* bir ucubeydim ve bunu bana asla unutturmuyorlardı.

İlk yumruk her zaman en kötüsüydü. Ondan sonra her şey daha kolay hale gelirdi. Sonuçta, fiziksel şiddete alışıktım. Acıyı bastırabilirdim ama yapamadığım tek şey, izleyenlerin önünde dövülmenin getirdiği utancı yok etmekti.

Keith'i ittim ama o daha fazlası için geri döndü ve çeneme sert bir yumruk indirdi. Dişlerim o kadar şiddetle birbirine çarptı ki bir an için başım döndü. Dudaklarım kesilmişti ve ağzıma metalik bir bakır tadı doldu. Ona kanlı bir gülümsemeyle karşılık verdim, içimde kopan savaşı görmesine izin vermemeye kararlıydım.

Karşılık vermeme iki saniye kalmıştı ve bir kez bunu yaparsam içimdeki karanlığın durdurulamayacağından korkuyordum.

Sonunda bırakıp gittiler, neşeli kahkahaları koridorda yankılanıyordu. Keith, Samantha'yı da yanlarına katılmaya ikna etmeye çalıştı ama o başını iki yana sallayıp duyamadığım bir bahane uydurdu.

Diğerleri köşeyi döndüğünde, gözleri benimkilerle buluştu. Ama o acıyan bakışlardan bıkmıştım.

Boş koridorda ilerledim ve merdiven boşluğuna açılan kapıyı iterek açtım. Merdivenlerden inmeye hazırlanıyordum ki Samantha'nın yumuşak sesi gururumu delip geçti.

"Robbie..."

Elim metal korkuluğa dayanmış halde omzumun üzerinden ona baktım. Benden korkuyor gibiydi ama kaçmadı.

Olduğu yerde hafifçe kıpırdandı, kitaplarını göğsüne daha sıkı bastırdı ve alt dudağını ısırdı. "İyi misin?"

İkinci basamakta olmama rağmen sol ayağımı en üste koyup ona doğru döndüm. İkimiz de tedirgindik.

Ne istiyordu?

"Üzgünüm," diye fısıldadı özür dilercesine. "Tabii ki iyi değilsin. Her yerin kan içinde." Bana doğru bir adım attı ama duraksadı, kendinden emin değildi.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Kıpırdandı ama olduğu yerden ayrılmadı.

"Pek konuşkan değilsin, değil mi?" Kirpiklerinin arasından bana baktı.

Son basamağa çıktığımda gözleri hafifçe büyüdü. Daha önce kimse bana kendimi bir sirk hayvanı gibi hissettirmemişti ama o hissettirdi. Keith bana alenen 'ucube' diyordu ama Samantha da öyle *hissettiriyordu.*

Ama yine de yanından kaçmadım.

Boyu ancak benim köprücük kemiklerime kadar geliyordu.

"Keith'in yaptıklarından dolayı üzgünüm. O bazen tam bir –"

"Ne?" Çenem kasıldı. "Tam bir pislik mi?"

"Evet." Sesi neredeyse duyulmazdı, gözlerime bakmakta zorlanıyordu. Belki de ben bakışlarımı ondan alamadığım içindi.

Boynundaki nabız hafifçe atıyordu, bakışlarım o ince ve solgun kıvrımı takip etti. "Aslında o tam anlamıyla bir pislik değil," diye fısıldadı, onu savunmaya çalışıyordu ama sesi inançsızdı.

Ona doğru bir adım attığımda tedirginlikle geriledi. Adım adım, sırtı beton duvara yaslanana kadar devam ettim. Çarpmanın etkisiyle dudaklarından hafif bir nefes kaçtı.

"Robbie?" Ses tonu değişmişti, hafif bir korku hissettiğini belli ediyordu. Gözlerimde toplanan gölgelerden ürkmüştü. O artık Samantha değildi. Annemdi.

"Neden buradasın?" diye sordum kuşkuyla, parmaklarımın tersiyle boynundaki nabız noktasına dokunurken.

Ani nefesi kalbimi hızlandırdı. "Sen de diğerleri gibi benim bir ucube olduğumu düşünüyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Öyleyse neden buradasın?"

"Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

Elimi duvara koyup onu kapana kısılmış hissetmesini sağladım, sonra parmaklarımı boynuna doladım. O güzel, korkmuş gözlerindeki her duyguyu izledim. Korkusu hoşuma gitmişti. İçimdeki, bastırılmış bir şeyi tetikliyordu. Yaşamasına izin verilmemesi gereken bir şeyi. Karanlık ve tehlikeli bir şeyi.

Ama artık savaşamayacak kadar ileri gitmiştim.

İlk kez, korkan ben değildim. Tüm güç bende gibiydi.

"Robbie?" Sesi yükselirken boğazını sıkmaya başladım. Sesi kesildi, gözleri büyüdü. Tırnakları kollarımı çizdi.

"Sen tam bir zavallısın Robbie. O yüzden baban gitti. Seni görmek bile istemedi."

"Ne kadar acınası bir velet. Ağlamayı kes ve ayağa kalk, o kadar da sert vurmadım."

Daha da sıktım, kan damarlarımda hızla akıyordu.

"Bebeğim, evet, işte böyle. Devam et."

Hastaydım.

Hasta, hasta, hasta.

Çarpık! Lanetli!

Samantha'nın mücadele gücü tükenmişti, gözlerindeki kılcal damarlar patlamıştı. Zihnimde yankılanan şeytanların fısıltıları eşliğinde tüm olanları izledim.

"O gerçekten seninle ilgilenmiyor. Kimse ilgilenmiyor. Erkek arkadaşına gidip ne kadar zavallı olduğunu anlatacak. O bir kaltak. Ölmeyi hak ediyor. Güç sende, bunu hissetmiyor musun? Bahse girerim şimdi altı sıcacıktır."

Burnumu hindistancevizi kokan saçlarına gömdüm. Sertleşmiştim. Parmaklarım boynunda titredi. Artık mücadele etmiyordu.

"Siktir," diye inledim, tekrar kokusunu içime çekerek. Geri çekildim ve yüzünü inceledim. Kan çanağına dönmüş gözleri bomboştu. Dudakları mavi ve o kadar mükemmeldi ki neredeyse eğilip onu öpecektim. Ölümünde onu tatmak istemiştim. Artık bana 'ucube' gibi hissettiremezdi. Gözlerindeki tiksinti ve hayal kırıklığını göremezdim. Artık benimdi.

Alnımı alnına dayadım, dudaklarımız arasında yalnızca bir nefeslik mesafe vardı. Burnum onun burnuna dokundu, nefesim buz gibi dudaklarına değiyordu.

Öpmek üzereydim ki koridordan gelen ayak seslerini duydum. Ardından kahkahalar yankılandı.

Panikleyerek onu bıraktım ve ellerimin arasından kayarak yere düşmesini şok içinde izledim.

O ölmüştü.

Ölmüştü...

Ben ne yapmıştım?

Saçlarımı yolarken paniğe kapıldım.

Birini öldürmüştüm.

Ben bir canavardım.

Seslerin yaklaştığını fark edince, arkama bile bakmadan kaçtım.

32. Bölüm

Savannah

Bulaşıkların son tabağını süzgece yerleştirdikten sonra ıslak ellerimi bir havluyla kuruladım.

Pencereden dışarı baktım. Issız bir sokak lambası, gölgelerde duran plakasız bir polis arabasını aydınlatıyordu. Burada benim güvenliğim için olmadıklarından şüphelenmeye başlıyordum. Hayır, Robbie'nin beni aramaya gelip gelmeyeceğini görmek istiyorlardı. Kalbimde hissettiğim o hafif sızı, benim de aynı şeyi istediğimi söylüyordu. Aslında, her şeyi boş verip gerçekten tehlikeli bir şey yapmaya hazırdım.

Bahse girerim, Robbie dışarıda bir yerlerde bekliyor ve beni izliyordu. Evi terk edersem peşimden geleceğine emindim.

Bu çok kötü bir fikir.

Çok kötü.

Bunu nasıl ve neden düşünüyordum?

Mantıklı olan evden çıkmayarak güvende kalmak ve bir seri katili gölgelerden çıkmaya teşvik etmemekti.

Havluyu bir kenara atarak perdeleri kapatmak için uzandım, sonra dönüp tezgâha yaslandım. Buzdolabına, yere, duvara dayalı süpürgeye göz gezdirdim.

Benim sorunum neydi? Neden bir psikopatı özlüyordum? Neden aramızda bir bağ olduğuna dair bu saçma fikre tutunuyordum?

Soğukkanlı bir katille nasıl bir bağ kurabilirdiniz ki? Bana karşı farklı duygulara sahip miydi? Yine de yatağımdaki gül beni umutlandırmıştı. Duyguları olmayan biri neden bu kadar riski göze alarak böyle bir şey yapardı ki?

Tezgâhtan güç alarak kendimi ileri ittim ve koridora doğru hızla ilerledim.

Birinin gizlice dışarı çıktığımı öğrenmesi başımı büyük derde sokardı. Chapman beni sorguya çekmekten çekinmezdi.

Ama yine de risk almaya değerdi. Sonsuza kadar kuleye kapatılmış bir prenses gibi yaşayacak değildim. Er ya da geç, masalımın kötü adamıyla yüzleşmeliydim.

"Aptal, hem de çok aptalsın," diye mırıldandım montumu giyerken. Sarı atkımı alıp boynuma doladım. "Kendini öldürteceksin Savannah." Ayakkabılarımı giyip oturma odasına geri döndüğümde, tavana kadar uzanan camlardan yansıyan silüetimle göz göze geldim. Dışarısı o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum.

Fikrimi değiştirmeden hızla odanın karşısına geçtim, verandaya açılan kapıları kilidinden çıkardım ve karanlık geceye süzüldüm.

Adımlarım karın üzerinde hışırdarken evin yan tarafına doğru yürüdüm. Polis arabasının olduğu yönün tam tersi tarafa gidiyordum.

Arkama bakmadım. Evimin güvenliğinden uzaklaştığım her adımda sıcak nefeslerim sabırsızca ciğerlerimden çıkıyordu. Çok geçmeden burnumun ucu uyuştu ve yün atkımın içine daha da gömüldüm.

Başka bir yola saptım, burası daha da karanlıktı. Adımlarım hızlanırken tüylerim diken diken oldu ve ensemdeki saçlar havalandı. Meraklı gözlerden ve polislerden uzakta, bilerek ana yoldan ayrılmayı seçtim.

Nehir kenarına vardığımda kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Kum serpilmiş patikada rastgele bir yönde yürümeye başladım. Sokak lambaları seyrekti. Gölgelere uzanan ışıklar, devasa yaratıkları andıran uzun ve grotesk şekiller oluşturuyordu.

Etrafımdaki sessizlik yoğunlaştı.

Kasvetli ve boğucuydu.

Karın üzerindeki ayak seslerim ve telaşlı nefeslerim, kulaklarımda yankılanan tek sesti. Arkama bakmak için içimde güçlü bir dürtü hissediyordum ama yapmadım.

Çok sessizdi.

Boğazımdaki düğümü yutkundum, içgüdülerim koşmam için bana bağırıyordu. Yüzümü tekrar ileriye döndüğümde, çıtırdayan ayak sesleri gecenin sessizliğini bozduğunda adımlarımı hızlandırdım. Adrenalin, bir endişe sarsıntısına yol açtı. Nehir kenarındaki bu ıssız patikada artık yalnız değildim.

Daha hızlı yürüdüm ve tekrar arkama bakma dürtüsüyle savaşırken kalbim çılgınca çarptı.

İçimdeki umut ışığına rağmen, hissettiğim korku daha yüksek sesle bağıran ve ciğerlerimdeki havayı çalmakla tehdit eden bir hâl almıştı.

Son aylarda Robbie'nin keskin bakışları aklımı bulandırmış, sağduyumu küle çevirmişti. Ama şimdi sağduyum geri dönmüştü. Ve kulaklarıma çığlık çığlığa bağırıyordu. Peşimdeki canavar serbest bırakılmıştı.

Koşmaya başladım, kumlu patikadan aşağıya doğru körlemesine kaçıyordum. Bir sonraki sokak lambası çok uzaktı.

Kovalamacayı kasıtlı bir şekilde uzatarak benimle oynuyordu ve uzun, ağır adımlarıyla ciğerlerimdeki her korkmuş, fırtınalı nefesi sömürüyordu.

Arkama bir göz attığımda dengemi kaybettim. Buzlu zemine yuvarlanırken kaya parçaları avuç içlerimi çizdi. Ayağa kalkıp koşmaya devam etmeden önce keskin bir sızı nefesimi bir saniyeliğine çaldı.

Gölgelerden kaçmak için karanlık patikadan aşağı doğru hızla koştum. Bir sokak lambasının loş, sarı ışığına ulaştım ama o da aynı hızla yok oldu. Düşünemiyordum çünkü kalbim kulaklarımda öfkeli bir okyanus gibi kükrüyordu. Buz gibi nefesler çırpınan ciğerlerime girmeye çalışırken bile şişen göğsüm yanıyordu.

Gözyaşlarım aktı ve tekrar tökezledim, arkamdan gelen ayak sesleriyle zar zor ayağa kalkabildim.

Çok yakındı ama çok da uzaktı.

Umutsuz, korkmuş bir hıçkırık koptu.

Daha çok zorladım. Daha hızlı koştum. Yine de bana yetişti. Gölgesi uzuyor, başka bir loş ışık havuzuna yaklaşırken benimkini kovalıyordu. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve bacaklarım pes etmekle tehdit etti. Oksijeni yeterince hızlı soluyamadım.

Sırtıma çarptığında, sessiz geceyi bir çığlık böldü. Yere çakıldık ve ellerim buzlu bir kayanın üzerinde kayarak darbenin şiddetini aldı. Altından sürünerek çıkmaya çalıştığım sırada hissettiğim acı, korku denizinde kayboldu.

Eldivenli eliyle saçlarımı kavrayarak başımı yerden kaldırdı.

Acı, kafa derimde dalgalandığında inledim, ama soğuk metal boğazıma bastırıldığında ses aynı hızla kesildi.

Kalçaları beni yere yapıştırdı ve soğuk kot pantolonumun içinden sızarak kalın kumaşı nemlendirdi. Kalbimin atışı durdu. Nefesimi tuttum.

Sıcak nefesi yanağıma çarptı, soğuk dudaklarını kulağıma bastırdı. Dişlerinin arasından fısıldadı: *"Sekizinci kural: Asla bir avcıdan kaçma. Kaçıyorsan da korkak bakışlarla arkana bakma."*

Azgın mıydı yoksa kızgın mıydı karar veremiyordum. Belki her ikisi birdendi.

"Bu kaçış içgüdüsel," diye fısıldadım titreyen avuçlarımdaki yanma hissini görmezden gelerek.

"Seni zayıf ve baştan çıkarıcı gösteriyor." Karanlık, dumanlı sesi içimi ısıttı.

Bunu özlemiştim.

Boğazımdaki keskin bıçak yüzünden içimdeki ısı dalgası daha da arttı.

"Eğer peşinde bir avcı olduğundan şüpheleniyorsan, sırtını dikleştir ve kendine güvenerek yürü. Nereye gittiğini tam olarak bildiğini düşünmelerini sağla."

"Normal işleyişinden sapıyorsun." Heyecanımı belli eden nefesli sesim bana ihanet etti.

Kalçaları yuvarlandı ve göğsünden acı dolu bir inilti yükseldi. Çatlamış dudaklarımda dans eden çiğ dehşete rağmen acı verici bir şekilde tahrik olmuş bir iniltiyi bastırdım.

"Sen kadınları kovalamazsın. Onları kendine çekersin."

Robbie kokumu özlemiş gibi nefesini içine çekti ve boğazımdaki bıçak tenimi sızlattı. Dişlerini kulak mememe geçirip

acı dolu bir çığlık attıracak kadar sert ısırmadan önce yüzümün yan tarafından onaylayıcı bir ifade süzüldü.

"Seninle oyun değişti Savannah. Havadaki korkunu tatmamı sağlayarak, seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalamak istememe neden oluyorsun. Gecenin geç saatlerinde günahlarının bağışlanması için edilen umutsuz bir dua gibi beni çağırıyorsun."

Beni sırtüstü çevirerek buz gibi bıçağı önce dudaklarıma sonra da çenemin ve boğazımın kıvrımından aşağıya doğru sürükledi. Ardından nefis keskin bir acı geldi ve benim yumuşak, erotik iniltim onun ürkütücü bir şekilde hareketsizleşmesine neden oldu. Güçlü vücudundaki her kasın gerildiği belli oluyordu. Kendini tuttu, beni dikkatle izledi.

Ceketinin yakalarından tutup onu kendime çekmek için uğraştım; günahkâr dudaklarının tadına bakmayı diliyordum.

"Korkuyor musun?" diye sordu, sesinin gürültüsü bana Noel'de zevkle içilen zengin ve baharatlı sıcak şarapları hatırlattı.

"Evet," diyerek nefes aldığımda, bıçağa uyguladığı baskıyla irkildim.

Sertliği bedenime saplanmış gibiydi. Gölgeler onu gizliyordu, yüzü kapüşonunun altında saklıydı. Keşke gözlerini görebilseydim.

"Seni öldüreceğimden mi korkuyorsun?" Bakırımsı, kaygan kanla kaplı –*benim* kanım– bıçağı dudaklarıma yaklaştırdı ve sonra eğilip sıcak dilini alt dudağımda gezdirdi; buzun üzerinde yanmaya çalışan ateş gibiydi. Sıcaktan inledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

Ona uzanmaya çalıştığımda, boşta kalan eliyle bileklerimi tuttu ve başımın üzerine sabitledi.

Kıvranarak uzaklaşmaya ya da yaklaşmaya çalıştım. Hangisini yapmaya çalıştığımı bilmiyordum. Robbie damarlarımda dolaşan tehlikeli bir uyuşturucuydu ve azılı bir seri katilin dikkatinin sadece benim üzerimde olmasının verdiği korku ve delilik hissini arzuluyordum. Daha önce hiçbir erkek bu kadar canlı ve pervasız hissetmeme sebep olmamıştı.

Öpüşmeyi kesti ve dudağımı dişlerinin arasına aldıktan sonra sertçe ısırdı. Acı patladı ve ağzıma kan doldu. Ellerimi tutmasına karşı koydum, utanmazca inledim.

Çok soğuktum.

Çok sıcaktı.

Çözülüyordum.

"Soruma cevap ver Savannah. Seni öldüreceğimden mi korkuyorsun?"

"Evet..." Kalçalarımı yerden kaldırırken nefes nefese itirafım dudaklarının arasına fısıldadı. Kahretsin, onu daha fazla hissetmem gerekiyordu.

"Güzel." Bariton sesinin derin tınısı, puslu zihnimi gölgeler gibi sardı.

Hızlı bir hareketle beni yüzüstü çevirdi ve kot pantolonumu bacaklarımın yarısma kadar indirerek kalçamı soğuk esintiye maruz bıraktı.

Şaşkınlıkla sıçradım ama ben sürünerek uzaklaşamadan saçlarımı kavradı, sonra da yanağımı sıkıştırıp kara yapıştırdı. Arzuyla yanan ıslaklığımı avuçladı ve başparmağıyla arka deliğime baskı uyguladı.

Onun tam kontrolüyle demir atmış bir halde, parmağı içime girerken nefesimi tuttum.

"Benden korkmalısın," diye uyardı, alçak sesle ve sertçe. Ben arzuyla inlerken, nefesi kulağımın kenarında fısıldıyordu.

Başparmağına doğru kendimi bastırdım ve yakıcı acıya rağmen utanmazca tahrik oldum.

"Sana güveniyorum." Zorlukla verdiğim nefesler önümde savruluyor, yanaklarım yanıyor ve acıyor, karda eziliyordu.

Alçak sesle kıkırdaması boynumun kıvrımını ölümcül bir vaat gibi okşadı –soğuk, acımasız, duygusuz. "Yapma."

"Memur Miller'ı öldürdün..." diye başladım ama hoşnutsuz bir tonla hırlayınca gözlerimi kapattım.

Başparmağını içimden çekip çıkardı ve kalçama sert bir tokat attı. Darbe o kadar ani ve keskindi ki çıplak tenimde karıncalanmalar oluşurken neredeyse boşalacaktım.

"Ben senin içindeyken asla başka bir adamın adını ağzına alma. Tabii gerçekten karanlık bir şeyi serbest bırakmamı istemiyorsan." Beni tekrar tokatladı ama bu seferki hıçkırıklarımın sesimi boğmasına neden olacak kadar sertti.

"Lütfen..." diye fısıldadım titreyerek. Robbie bana tokat atarken kendini tutmuyordu ve kalçam o kadar yoğun bir şekilde yanıyordu ki... Ama yine de daha fazlasını istiyordum –daha fazlasına *ihtiyacım* vardı.

"Lütfen, ne?" Göğsü sırtıma çarptı ve beni vücuduyla sararak dişlerini kulağıma geçirdi.

Kıvranarak ellerimi sıkıca kavrayışından kurtarmaya çalıştım ama boş yere uğraştığımın farkındaydım. O çok daha güçlü ve iriydi.

"Söyle."

"Lütfen becer beni Robbie."

Zalim kıkırdaması doğrudan içime bir sıcaklık gönderdi.

"Gecenin bir yarısı karlı ve halka açık bir patikada seni bir fahişe gibi becermemi mi istiyorsun? İstediğin gerçekten bu mu?" Kalçalarını oynattı, kulağımın kenarını yaladı, sonra da bıçağın ucunu boğazıma bastırabilmek için bileklerimi bıraktı.

İnleyerek hareketsiz durdum, sonunda beni öldürebileceğinden korktuğum kadar, durmasından da korkuyordum. Kalçaları yuvarlanarak farklı bir sesin boğazımdan yukarı çıkmasını sağladı –saf bir şehvet sesiydi bu.

"Sana ihtiyacım var."

"Bebeğim," diye nefes alıp kalçamı avuçladı. "Ben tehlikeliyim. Sana zarar verebilirim."

"Lütfen..."

"Muhtaç ve yalvaran halini seviyorum." Parmaklarını tekrar bacaklarımın arasına uzatarak, "Bu ıslaklık benim için mi?" diye sordu.

"Robbie –"

Beni susturdu, parmağını içeri kaydırmadan önce daireler çizdi. Kalçalarımın arasında zevk birikti ve sessiz geceyi yarmak isteyen iniltiyi durdurmak için dudağımı sertçe ısırdım ama bastıramadan yükseldi. Daha fazlası için vahşi ve boğuk bir yalvarış...

Karlı, kumlu yola bastırdığım yanağım uyuştu.

"Polisler seni bulacak," diye mırıldandım, baştan çıkarıcı, akıllara durgunluk veren bir ritimle içimde gidip gelen parmağından aldığım zevkin arasında. Karnımda bir ısı patlaması oldu ve göbeğimdeki sarmal sıkılaştıkça yıldızları gördüm.

"Kimse beni senden uzak tutamaz Savannah. Artık tadına baktığıma göre, bunu yapabilmeleri mümkün değil."

"Lütfen..." diye yalvardım.

O kadar gergindim ki dokunuşu acı vericiydi. Serbest kalmaya ihtiyacım vardı. Hem de lanet derecede.

Parmağını dışarı kaydırarak şişmiş klitorisimin etrafında döndürdü. "Canavarı aramaya gelmemeliydin."

"Ah, kahretsin!" diye inledim, vücudumdaki her kas zevkle gerilirken.

Bu defa iki parmağını içime sokarken, "Açgözlü bir fahişe gibi parmaklarımı ve aletimi ıslattıktan sonra seni karda kan kaybından ölmeye bırakabilirim," diye fısıldadı.

Edepsiz ve korkutucu sözleri beni uçurumun kenarına getirdi.

Gecenin köründe, karla kaplı bir patikada, içimdeki parmaklarının etrafında patlayarak boşaldım. Son orgazmım da geçip gidene kadar sarsılan ıslaklığımı okşamaya devam etti. Orgazmın etkisi geçene kadar ne kadar üşüdüğümün farkına bile varamadım. Aldığım zevk, yerini mutlu bir uyuşukluğa bıraktığında neredeyse donacak kadar üşüdüğümü fark ettim.

Evimde kalmasını istemek için ağzımı açtım –böylelikle polislerin hiçbir şeyden şüphelenmesine gerek olmazdı– ama o çoktan gölgelere karışmıştı.

33. Bölüm

Köprü Katili

Boğazını sıkan demir pençemin altında debelenirken ayakları buzlu yolu tekmeledi. Çok hızlı. Yoğun. Birkaç saniye içinde bitti. Bir an kalın kollarımı tırmalıyordu. Bir an sonrasında çırpınması kesildi ve gevşedi.

Sessizlik çöktü.

Boynunu kırıp ince boğazını sıktım. Çılgınca çırpman nabzı durdu. Ve şimdi, parmak uçlarımın altında hiçbir şey yoktu.

Güç damarlarımda dolaştı. Sertleştim ve bu beni çok rahatsız etti. Ben bir tecavüzcü değildim. O kadar alçalamazdım. Ama kendimi onun içine gömme dürtüsü dişlerimi birbirine geçirdi. Onu sinirli bir hırıltıyla bıraktım, pantolonum karda diz çökmekten ıslanmıştı.

Her öldürüşümde, kurbanlarımı kirletme arzum daha da güçleniyordu. Azgınlığımı gidermek istiyordum. Bu mide bulandırıcı şehveti hafifletmek için onlara sürtünmek... Özellikle de *ona* bu kadar benzerken. Ben bundan daha iyiydim, Tanrı aşkına. Kendi yolumu kendim yaratırdım. Aklımda çok daha büyük bir hedef varken böyle küçük arzuların kurbanı olmazdım.

Kıyafetlerini hızla çıkardım ve soluk göğüsleri ortaya çıktığında aletim kotumun içinde ağrıdı. Mükemmellerdi.

Fazla mükemmel.

Birini sıktım, etin avucumun altında şekillenmesini izledim. Eğer hayatta olsaydı, acı içinde haykırırdı ama değildi. Ölmüştü.

Arkama yaslanıp, karların üzerine serilmiş halinin zihnimde bir fotoğrafını çektim. Koyu renk saçları bana bir haleyi hatırlatıyordu ve dolgun dudakları bir aleti yutmak için yapılmış gibi görünüyordu.

Boynundaki morluğu fark edince hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Normalde mümkün olduğunca az zarar vermeye dikkat ederdim. Mükemmel görüntüm artık o kadar da mükemmel değildi.

Üzerinden inip sırt çantamı yerden almaya gittim. Fermuarını açtım ve testereyi çıkardım. Sonra üzerine diz çöküp kocaman memelerinden birini tuttum. İlk kesik her zaman en tatmin edici olandı. Kan yüzeye taştı ve solgun kaburgalarının yanlarından dökülüp dizlerimi ıslattı. Tırtıklı bıçak avucumda tuttuğum et yığınını kestiğinde pantolonumun içine boşalma dürtüsüyle savaşmak için alt dudağımı sertçe ısırdım. Bir göğsü kesmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Kafa gibi değildi.

Her iki göğüs de gittiğinde, kolları ve bacakları üzerinde çalışmaya başladım; kemiği keserken sabit tutmak için uyluğa sertçe bastırdım. Benim açımdan oldukça fazla çaba gerektiriyordu. İşim bittiğinde üst dudağımda ter damlaları birikti. Kanlı, eldivenli elimin tersiyle silerken, bakır kokusu burnumu tırmaladı.

Hâlâ o kadar serttim ki hissettiğim acı giderek artıyordu. Bu gece birini becermem gerekiyordu.

Ayağa kalktım, gün doğumunun çok uzakta olmadığının farkında olarak, gövdeyi almak için eğilmeden önce sırt çantamda bir ip aradım. Cesedi köprü korkuluklarına bağlamak için omuzlarda yeterince parça bıraktım ve kaptanı kısa sürede unutamayacakları bir manzarayla karşıladım. Ağzı açık ve kan çanağına dönmüş gözleriyle neredeyse şaşırmış görünüyordu.

Çantamı ve geride kalan ceset parçalarını almak için ayrılmadan önce, güzel yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyecek şekilde saçlarını düzelttim. Her bir teli yerli yerindeydi.

Buradaki işim tamamlanmıştı.

34. Bölüm

Savannah

Elliot, gri bir trençkot ve şarap kırmızısı bir atkıyla kapının önünde neredeyse mahcup bir halde duruyordu. Bukle bukle sarı saçları kaşlarının üzerine düşerken çenesini hafifçe indirdi. "James seninle konuştuğunu söyledi."

Kapıyı fazla sert kapattıktan sonra, bu sabah yüzüncü kez içimde alevlenen sinirden rahatsızlık duydum. "İtirazımı kabul etmedi."

Belki de bir cinayet vakası daha fazla ilgimi çektiği için onu geri çevirmemiştim ama bunu Elliot'a asla itiraf etmezdim. En azından, diğer günkü öfkeli çıkışıma rağmen hâlâ bir işim vardı. Elliot'la başka bir suç mahalline gitmek, burç yorumları yazmaktan iyiydi.

Arabaya doğru sessizlik içinde ilerledik. Elliot kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu, bense arkamızdaki sallanan köknar ağaçlarına takılıp kalmıştım; gölgelerin arasından Robbie'nin beni izlediğini hayal ediyordum.

Bu sabah kahve makinesinin yanında bir kraliçe kartı buldum. Üzerinde bir not vardı: Dokuzuncu kural: Pencerele-

rini ve kapılarını her zaman kilitli tut. Beni, seni cezalandırmak zorunda bırakma.

Elliot, arabanın üzerinden bana bakarken kapı koluna uzandığımda gözlerini kısmış halde, "Sanırım polis korumaları da bizimle olacak, ha?" dedi.

Bakışlarım onun gösterdiği istikameti takip etti ve yolun aşağısında duran sivil polis arabasını gördüm. "Şanslıysak, uyuyorlardır."

Elliot gülerek arabasının kapısını açıp içeri girdi. Ben de kemerime uzanarak yerimi aldım.

Elliot'ın narenciye kokusu her yere sinmişti. Ama bunun dışında, başka bir şey daha vardı.

Keskin bir koku.

Ona yandan bakarken haftalık köşe yazımla ilgili sorular dilimin ucunda gezindi. Bu konuyla ilgili bir şeyler sormak istesem de soramadım. Ona karşı hissettiğim kızgınlık hâlâ çok tazeydi.

Yola çıktığımızda, Elliot koltuğunda hafifçe kıpırdandı. Önce bana, sonra da dikiz aynasına kısa bir bakış attı. "Bizi takip ediyorlar."

Omuz silktim.

"Ben çalışırken bu makaleyi yazabilir misin?"

Sessizlik, bu kez hiç de rahatlatıcı türden değildi. Omuzlarım kasıldı.

"Yani, eğer istemiyorsan –"

"Sadece bırak Elliot. Yazarım."

Yüzüme doğru yönelttiği bakışların yakıcılığını hissedebiliyordum. "Seninle hiç irtibata geçti mi?" diye sordu.

Gerildim. "Neden benimle irtibata geçsin ki?" diye sordum, sorusuna bir anlam veremediğimi düşünmesini umarak.

Onun direksiyonu daha sıkı kavrayan büyük ellerine baktım.

Tek parmağıyla dikiz aynasını işaret etti. "Bu nedenle. Davayla ilgilenen dedektifler, bir ihtimal olduğunu düşünmeselerdi seni gece gündüz takip ettirmezlerdi."

"Beni korumaya çalışıyorlar," diye karşı çıktım.

"Gerçekten buna inanıyor musun?" diye sorarken, sesinde bir alay vardı.

Koltuğumda ona doğru dönerek, "Ne söylememi istediğini bilmiyorum Elliot. Haftalık köşe yazın için ağız sulandırıcı bir haber mi arıyorsun?" diye sordum.

Elliot ne reddetti ne de onayladı, yalnızca omuz silkmekle yetindi. "Eğer onu koruyorsan, aptallık ediyorsun Savannah. O, hüküm giymiş bir katil."

Öfkemi belli eden bir ses tonuyla, "Kapat bu konuyu!" dedim ve önüme dönüp kollarımı kavuşturdum.

Elliot aldırış etmedi. "Neredeyse iki haftadır kayıp. Bu, herkesin beklediğinden daha uzun bir süre. Eğer fark etmediysen, dışarısı buz gibi Savannah. Birisi ona yardım ediyor olmalı."

"Belki de gerçekten saklanacak iyi bir yer bulmuştur," dedim.

Burnundan soluyarak, "Neresi mesela?" diye sordu. "Birinin kulübesi mi? Garajı mı?"

"Mümkün."

Dizi hafifçe titredi. Sinirlenmişti. "Saf olma Savannah."

"Saf olan ben değilim, sensin. Biz şu küçük gezimizden döndüğümüzde polisler evimi didik didik arayacak. Eğer Robbie benim evimde saklanıyor olsaydı, şimdiye kadar çoktan bulmuş olurlardı, değil mi?"

"Robbie?" Kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Artık ondan bahsederken ismiyle mi hitap ediyorsun?"

"Arabayı kenara çek!" diye talep ettim ve yapmaymca tekrar söyledim. "Arabayı! Kenara! Çek!"

Elliot, arabayı yol kenarında durdurduğunda bir an bile tereddüt etmeden kapıyı açıp dışarı çıktım.

Elliot kapısını arkamdan çarparak kapattı ve üç adımda bana yetişti. Ondan kaçmak için yeterince hızlı değildim. Kolumu tutup beni öyle hızlı döndürdü ki başım döndü. "Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?"

Kolumu çekip özgürlüğüme kavuşunca ona ateş püsküren bir bakış atıp yürümeye devam ettim. Öfkem her hücremi titretti.

Beni tekrar yakaladı ve bu kez göğsüne bir yumruk indirdim.

"Yeter!" diye söylendi.

"James'in neden ısrarla birlikte çalışmamızı istediğini anlayamıyorum Elliot. Özellikle de hikâyemi çalmandan sonra."

"Lanet olası hikâyeni çalmadım! James'in bana bir seçenek sunduğunu mu sanıyorsun?"

"Bence sen bu hikâyeyi o kadar çok istedin ki geri çevirmeye gerek bile duymadın."

"Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Hammond'la röportajlar bitti. Onu bir daha görmeyeceksin."

Yanımızdan hızla geçen bir araba dikkatimi dağıttı. Elliot'a tekrar baktım ve bileğimi onun kavrayışından kurtardım.

Bu kez diretmeden bıraktı.

"Senin için neden önemli?" diye sordum. "Hammond'ın hikâyesini neden bu kadar çok istedin?"

"İstemiyorum. *Artık* istemiyorum."

"Neden?" Öfkem, kafa karışıklığım ve hayal kırıklığım tavan yapmış durumdaydı.

"Sadece senden küçük de olsa bir tepki almaya çalışıyordum."

Dondum.

"Lanet olsun, bana kendi isteğinle bir kez bile bakmıyorsun. Sen ofise adım attığından beri başka kimseyi göremiyorum."

"Hayır..." Başımı hızla iki yana salladım. "Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum. En azından sana pislik gibi davrandığım zamanlarda yüzüme dikkatle bakıyordun."

Ağzım açık kaldı ve alaycı bir kahkaha attım. "Beni kazanmak için devasa bir pislik gibi davranmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Bunun bir önemi yok," diye hırladı, zümrüt yeşili gözleri öfkeyle parlıyordu. "Çünkü senin gözlerin yalnızca bir katili görüyor."

Elim hızla havalandı ve yanağına sertçe çarptı. Bir araba daha yanımızdan hızla geçerken üstümüze çamur sıçrattı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye tısladım, yanaklarım buz gibi havaya rağmen yanıyordu.

"Haklısın, bilmiyor olabilirim ama aptal değilim Savannah." Biraz daha yaklaştı ve beni bir keder bulutuyla çevreledi. "Her koşulda onu koruduğunun farkındayım ve bu durumda arkama yaslanıp olanlara seyirci kalmamı bekleyemezsin."

Arabasına doğru yürürken elleri iki yanında kenetlenmişti.

İçimdeki öfke bana ters yönde yürümemi söylese de peşinden aceleyle gittim. Beni olay yerine götürmesine ihtiyacım vardı. Polislerden bunu yapmalarını istemeyecektim.

Gururumu bir kenara bırakıp kapıyı açtım ve ön camdan bizi izleyen polisleri görmezden gelerek içeri süzüldüm.

Yanaklarım utançla yandı. "Benim işime burnunu sokmayı bırak Elliot. Bu konuda çok ciddiyim."

Elliot'ın çenesi kasıldı, anahtarı takıp kontağı çevirdi. "Üzgünüm ama bu küçük masalın mutlu sonla bitmeyecek. Er ya da geç onu bulacak ve hatta öldürecekler."

Motor kükreyerek çalıştı.

* * *

"Ne düşünüyorsun?"

Elliot'ın sesini kulağımın dibinde duyduğumda neredeyse yerimden sıçradım. Kalbim deli gibi çarparken, elimdeki not defteriyle göğsüne vurdum. Az önceki öfkem, yerini sorgulayan bir zihne bırakmıştı. Kafamda farklı senaryolar dolaşıp duruyordu. "Kontrolünü kaybediyor."

"Kontrolünü mü kaybediyor?" Elliot'm gözleri merakla parıldadı. Bir polis memuruna yol verirken kamerasını kaldırıp bir fotoğraf çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Açıkçası diğer cinayetler oldukça planlıydı ve cesedin sunumu çok daha farklıydı." Konuştuğum polisi –benden çok da büyük olmayan, sıkılmış bir ifade taşıyan adamı– işaret ettim. "Bu sefer, kurbanın boynundaki morluklar belirgin. Bu da saldırının kontrolsüz olduğuna işaret ediyor. Ve sonra göğüsler."

"Ne olmuş onlara?" Elliot bana biraz daha yaklaştı. Erkeksi kokusu zihnimi bulandırıyordu.

Boğazımı temizledim. "Önceki cinayetler cinsel güdülerle işlenmemişti."

"Bunun öyle olduğunu düşündüren nedir?"

"Umarım değildir ama öyle olduğuna dair yıllık maaşıma

bahse girerim." Kaşlarımı çattım. "Sence neden göğüsleri kesip almıştır Elliot?"

Omuz silkerek etrafındaki kalabalığa baktı. "Belki onları yanında tutmak istemiştir?"

İstem dışı bir kahkaha attım. Elliot kaşlarını çatıp bana baktı. Sonra tamamen bana dönerek elimdeki not defterine uzandı.

Elliot notları okurken konuşmaya devam ettim: "Cinayeti işlediğinde cinsel olarak uyarıldığını fark etti. Ama bundan hoşlanmadı, bu yüzden göğüsleri kesti. Dikkatini dağıtan unsurlardan kurtulmak istedi ki asıl sevdiği kısma –cesedi hazırlama kısmına– tamamen odaklanabilsin. O, kendini basit suçlar işleyenlerden üstün gören biri."

Elliot yüzünü buruşturdu. "Sen cinayete 'basit suç' mu diyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki hayır, ama katil böyle düşünüyor. Cinayet işlemek için öldürmüyor. Cinayet onun için sadece bir adım. Asıl önemsediği şey, sonrasında yaptığı düzenleme." Polis çadırlarını, kalabalığı ve çalışma halindeki dedektifleri işaret ederek, "O, herkesin buraya bakmasını istiyor," dedim.

Elliot'm söylediklerimi dikkate alarak düşündüğü belli oluyordu. "Bu adamın Hammond'dan farkı ne?" diye sordu.

İstem dışı güldüm. "Ciddi misin?"

"Neden olmayayım?" Kafası karışmış gibiydi ve istediğinde onun nasıl bir pislik olabileceğini hatırlayana kadar neredeyse çok sevimliydi.

"Hammond, kurbanlarının acı çekmesinden ve korkusundan zevk alan bir sadist."

"Vay canına, tam evlenilecek adam," diye mırıldandı Elliot alayla.

Bu söylediğini duymazdan geldim. "Hammond, kurbanlarını günlerce diri tutarak işkence ediyor. Bastırdığı öfkeyi, özellikle annesine karşı duyduğu kini, onlara yöneltiyor. Ve bu, zamanla cinsel bir sapkınlığa dönüşmüş. Ama bu katil farklı. Kurbanını ilk bir saat içinde öldürüyor. Hızlı hareket ediyor. Asıl ilgi duyduğu şey, öldürdükten sonra başlayan süreç."

Elliot göz kırptı, yüzü solgun görünüyordu. "Geçen haftaki polis haklıydı; yanlış iştesin."

Omuz silkerek not defterimi geri aldım. "Tahmin yürütmek ve parçaları birleştirmek de işimin bir parçası."

Uzaklardan bir polis köpeğinin havlaması duyuldu.

"Sen ne öğrendin?" diye sordum. Elliot aniden dikkat kesildi.

"Pek bir şey yok. Yaşlı bir kadın, köpeğini gezdirirken cesedi bulmuş. Henüz hiçbir ipucu yok. Ama katil bu sefer farklı ayakkabılar giymiş –bir numara büyük."

Gözlerim büyüdü. "Biliyordum!"

"Neyi biliyordun?" Köprüyü daha iyi görebilmek için kalabalığın arasından geçerken Elliot da arkamdan geldi.

"Kimliğini saklamaya çalışıyor. Soruşturmaya çok yakın. Fazla yakın." Sesim alçak ama kararlı çıktı. Gözlerim çevredeki dedektifleri ve adli tıp görevlilerini taradı. Sırtımda soğuk bir ürperti hissettim.

"Katilini burada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, *biliyorum.*" Çevremizdeki her şeye göz gezdirdim. "Kendi eserini izlemekten geri kalamaz."

Elliot tedirgin bir şekilde gülümserken, hızla not defterime bir şeyler yazdım. "Bunları James'e anlatmalısın," dedi Elliot. "Bayılırdı."

"Bunlar sadece teoriler Elliot." Not defterimin sayfasını çevirirken, yanıma daha büyük bir defter almadığım için kendi kendime küfrettim. "Yanılıyor olabilirim."

"Haklı da olabilirsin."

Bakışlarımı kaldırıp Elliot'm zümrüt yeşili gözleriyle karşılaştığımda, sanki bir şey alevlendi. Yanaklarımı ısıtan bir ateş. Bakışlarımı kaçırdım ve defterimi cebime attım.

"İyi bir gazetecisin," dedi Elliot, bana bir adım daha yaklaşarak.

Bakışlarını karşılık vermedim. Bunun yerine trençkotunun içindeki göğsüne odaklandım.

"James'e teorilerini anlatmalısın Savannah." Ceketimin cebine elini sokup not defterimi çıkardı. "Yoksa ben gösteririm. Bu hikâyeyle ilgili önemli teorilerini James'ten saklayamazsın." Not defterimi sallayarak vurguladı. "Bu, seni önemli yerlere taşıyabilir."

Yanımdan ayrılıp yürümeye başladığında, "Onu geri ver!" diye arkasından bağırdım.

"James'e anlatana kadar olmaz!" diye karşılık verdi, arkasına bile bakmadan.

* * *

"Yarın iş yerinde görüşürüz!" diye seslendi Elliot arabadan, ben kapıyı kapatırken.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Arabanın tavanının üzerinden bakınca, polislerin yolun aşağısına park ettiğini fark ettim.

Elliot kaldırımdan uzaklaştı, farları solan gün ışığında kayboldu.

Eve doğru yürümek için döndüğümde, vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu ve durup köknar ağaçlarını taradım. Dalların arasından sızan turuncu, pembe ve sarı tonlarının nefes kesici karışımı, güneşin ufkun ardında tamamen kaybolmasının çok da uzun sürmeyeceğini hatırlattı.

Gözlerim, ön kapının önünde duran kahverengi kare bir kutuya takıldı.

Uzaktan bakıldığında, postacı tarafından bırakılmış sıradan bir paket gibi görünüyordu. Soğuk bir rüzgâr iliklerime işlerken tereddüt ettim.

Hiçbir şey sipariş etmemiştim.

Son bir kez arkamı kontrol ettikten sonra verandanın basamaklarını çıkarak kutuya baktım. Üzerinde bir gül ve altında kan lekesi vardı.

"Kahretsin..." Nefesim ciğerlerimden küçük, gözle görülür hava kabarcıkları halinde kayıp giderken titreyerek fısıldadım.

Korku, keskin pençeleriyle içime işledi.

Karşıdaki polisler şüphelenmeden önce kutuyu göğsüme bastırarak, anahtarımı çıkarmak için cebimi yokladım. Mümkün olduğunca sakin görünmeye çalışıyordum ama ellerim öyle çok titriyordu ki anahtarı kilide sokarken neredeyse düşürüyordum.

Sokağın karşısındaki polisin bakışları altında, verandada çıldırmadan kapıyı açmayı bir şekilde başardım.

Kapı aldatıcı derecede yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapandığı anda mutfağa koştum ve paketi masanın üzerine koydum.

Tırnağımı yiyerek yürüdüm.

Ne yapmalıydım?

Bu kutunun içinde iyi bir şey olmadığını biliyordum. Üzerinde kan vardı, lanet olsun!

Robbie dengesiz biriydi –günahkâr gülümsemesinin ardına saklanmış gerçek bir canavardı.

Ve ben bunu her seferinde görmezden geliyordum.

Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırıp kafa derim keskin iğneler gibi batana kadar saç tellerimi çektim, sonra da ne yapacağımı düşünerek volta atmaya devam ettim.

Chapman'a söylemeli miydim? Hayır, asla! Ne olursa olsun, kimseye tek kelime etmeyecektim.

Durdum ve kutuya baktım. Neden Robbie'yi koruyordum? Neden? Karın üzerinde beni parmakladığı için mi?

Dudaklarımı ısırdım, sonra hızla ileri atılıp kutuyu yırtarak açtım. Karton parçalandı ve içindekiler gözlerimin önüne serildi.

Şok olmuş bir halde geriye doğru sendeledim ve çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Gerçek ortaya çıktıkça gözlerimden yaşlar süzüldü.

Daha önce hiç parçalanmış bir ceset görmemiştim ve bu, Robbie'nin gerçek yüzünün görülmesi için geçmişinin perdesini aralayarak her şeyi gerçekçi hale getiriyordu.

Panik, keskin pençelerini kırılgan kalbime sapladı ve nefes nefese kalarak iki büklüm oldum.

Bu yüzden onu yirmi yıla yakın bir süre boyunca kilit altında tutmuşlardı. Bu, aylarca her çarşamba karşımda oturan dehşetti.

Sadistin ta kendisi.

Canavar.

Benim şeytanım.

Kendimi zorla dikleştirerek, masaya biraz daha yaklaştım. Kalbim o kadar şiddetle çarpıyordu ki evimin önünden geçen arabaların sesini bile zar zor duyabiliyordum.

Kapağı kaldırıp içindeki sigara yanıklarıyla dolu kesik kafaya baktım; burnu gitmişti, kulakları da öyle. Dili de gitmişti. Kafanın yanında duran dile baktım.

Sigarasından uzun bir nefes daha çekmeden önce adamın göğsünden derin bir kahkaha yükseldi. Kül havada süzüldü. "Çiftlikte inekleri sağmıştın, değil mi?"

Gözlerim yere sabitlenmiş, oyuncak ayımın ne kadar yumuşak olduğunu düşünüyordum. Tabii, bana bırakmadı. Hiçbiri bırakmıyordu.

Ayıyı elimden çekip aldı, sonra ince bileğimi kavrayarak pantolonunu aşağı indirdi. "Bana inekleri nasıl sağdığını göster bakalım."

Küçük elim titredi. Kaçmak için çektim ama babamın arkadaşı bileğimi daha sıkı kavrayarak büyük, terli elini elimin üzerine yerleştirdi.

"İşte böyle prenses. Uzun hareketler, tıpkı ineklerde yaptığın gibi."

Kesinlikle aynı adamdı. Kulakları, burnu ve o iğrenç kelimeleri kusan dili olmasa bile bu yüzü her yerde hatırlardım.

"Çok iyi sağıyorsun küçük kız."

Arkamı dönüp masanın kenarına tutunarak kustum.

35. Bölüm

Robbie

Metal sandalyenin arkasına yaslanıp sabırla o pislik herifin uyanmasını bekledim. Aradan geçen onlarca yıla rağmen, en sevdiğim terk edilmiş depolardan biri, sanki bunca zamandır benim dönüşümü bekliyormuş gibi, hâlâ el değmeden duruyordu. Ve işte buradaydık, bu adamın yaşayacağı son huzurlu anı izliyorduk. Bundan sonra yaşayabileceği tek şey acı ve ıstırap olacaktı.

Mark Archer –Keith Campbell'ın en iyi arkadaşı– o zamanlar bir pislikti ve şimdi daha da büyük bir canavardı.

Boynumu esnetirken çenemi sıktım. Gergin vücudumdaki her sinir ucu uğulduyordu. Kendimi bu pisliğin sonunu getirmek için çok hazır hissediyordum.

Nihayet kıpırdanmaya başladığında, binanın çatısının arka tarafındaki bir delikten kar taneleri havada süzülüyordu. Hava soğuktu ama nefesimin buharı havada görünse de bunu hissedemeyecek kadar gergindim.

"Ne..." diyerek konuşmaya başladı. Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştıktan sonra odayı taradı. "Ne oluyor lan?" Sonra

bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini anladı. Çıplak vücuduna ve onu metal sandalyeye sabitleyen iplere baktı. "Bu da ne böyle?" Kıpırdanarak kurtulmaya çalışırken, yavaşça yerimden kalktığımda bakışları gözlerime kaydı ve beni tanıyarak genişledi. "Hammond? Robbie Hammond?"

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu dostum."

"Ama sen hapistesin. Seni yakaladılar." Kurtulma çabaları daha da çaresiz hale gelirken gözlerine dehşet çöktü.

Yaklaştığımda irkildi ve ani bir şekilde geri çekildi. Elimdeki kavisli av bıçağını inceliyormuş gibi yaparak önüne çömeldim. "Beni yakaladılar ama kaçtım." Bıçağı ona doğru eğerek gülümsedim. "Bana ait olan o kızı incittin."

"Ne?" diye patladı, bıçaktan uzaklaşmak için olabildiğince geriye yaslandı. "Ne kızı?"

"Campbell'ın kızı." Başımı eğip ellerindeki ve ayaklarındaki bağlara karşı verdiği mücadeleyi izledim. Nafileydi. Onunla işim bitene kadar kaçamayacaktı.

Gözleri büyüdü ve şüphesiz yalanlar kusmak için ağzını açmasa da, "Senin bir pislik olduğunu hep biliyordum Archer. Ama senin bir çocuk tacizcisi olabileceğini hiç düşünmemiştim," diyerek sözünü kestim.

"Şimdi de *beni* mi yargılıyorsun?" diye tükürdü, gözlerindeki korku sisinin ardında öfke parıltısı vardı. "Bütün o kadınları *sen* öldürdün."

"Hiçbir zaman soğukkanlı bir canavardan başka bir şey olduğumu iddia etmedim," diyerek ayağa kalktım.

Pantolonumun kemerini açıp fermuarımı indirdiğimde terleyen Archer, "Bak dostum, özür dilerim. Bu uzun zaman önceydi, tıpkı seninle ve o kızlarla olduğu gibi. İkimiz de değiştik–"

diye kekelemeye başladı. Onu parçalara ayırmadan önce ısıtmak için yüzüne işeyip ona güzel bir altın duş ısmarladığımda, sözleri anlaşılmaz hecelere dönüştü.

İşim bittiğinde fermuarımı çekip bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Öldürmeyi ne kadar özlediğimi biliyor musun? O lanet olası hissi?"

İdrarımla sırılsıklam olmuş bir halde bana küfürler savurdu. Saçlarını ellerime doladıktan sonra bıçağı yanağına bastırıp, "Seni yavaşça katletmekten zevk alacağım," diyerek yüzüne doğru hırladım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu, elini tutup parmaklarını zorla açtığımda. "Ne halt ediyorsun? Bırak beni Hammond!"

Parmağını sabit tutarak dilimin alt dudağımın üzerinde yavaş bir yol izlemesine izin verdim.

"Kahretsin dostum, bunu konuşalım. Onu fiziksel olarak incitmiş değilim. Kendin bakabilirsin. Vücudunda tek bir yara izi bile yok. Sadece masum bir eğlenceydi. Onu hiç becermedim. Keith ve Dave gibi davranmadım."

Nefes alarak havadaki korkunun tadını çıkardım ve sonra ona en ürpertici gülümsememi sundum. "Bu sadece biraz acıtacak."

Bıçağı tırnağının altına soktuğumda attığı çığlık binayı inletti, kuşlar çatıda saklandıkları yerlerden fırladı. Kahkahamı bastırmaya çalışırken tırnağını söktüm. "Bundan sonra iyi ve sert bir sekse ihtiyacım olacak."

Bir sonraki parmağı kavrayıp, bıçağı tırnağın altına sokmadan ve tırnak yatağından kaldırmadan önce hıçkırmayı bırakmasını beklemiyordum. On kanlı tırnak da çimento zeminde

kurumuş yapraklar ve döküntüler arasında dağılana kadar işlemi her parmak için tekrarladım.

Yüzüne sert bir tokat attım. "Daha yeni başlıyoruz. Sakın şimdiden bayılma." Sandalyemi çektikten sonra koltuğa çöktüm ve kemerimi bir kez daha çözdüm, sonra ağrıyan aletimi serbest bırakıp kanlı yumruğumu etrafına sardım.

"Sen hastasın," diye tükürdü Archer, ben onun önünde aletime dokunurken.

"Farklı sapkınlıklar," diye homurdanarak itiraf ettim. "Sen masum zihinleri kirletmeyi seviyorsun. Ben acı çektirmeyi seviyorum." Zihnim dönüyordu, kendi Savannah'mın en canlı, en lezzetli görüntüsünü çiziyor, önümde çırılçıplak uzanmış, tüm bedenini bana sergiliyordu. Solgun kalçalarının kan ve dölle kaplandığını hayal ederken inleyerek elimi daha sert becerdim.

"Şimdi ne halt ediyorsun?" Sertleşmiş aletimi bırakıp ona doğru yürüdüğümde Archer çığlık attı.

"Söyle bana," diye fısıldadım karanlık bir şekilde, tekrar eline uzanarak. "O zamanlar onun en çok neyinden hoşlanıyordun?"

"Sen hastasın Hammond. Kesinlikle hastasın. Ne yapıyorsun lan sen?"

Boynumu tekrar esnettikten sonra bıçakla parmağını kestim. Paslı, kör bıçak eskisi kadar keskin değildi ve elindeki on parmağı da kesmek çaba gerektiriyordu.

İşim bittiğinde aletimden döller akıyordu.

Koltuğa geri gömüldüm ve başparmağını ona geri fırlatıp tekrar ağrıyan aletimi okşamaya başladım. O kadar kendinden geçmişti ki başını zorlukla dik tutabiliyordu.

Dudağım dişlerimin arasında sıkışmışken, boştaki elimle testislerimi sıkmak için uzandım, beni bitirecek bir acıya ihtiyacım vardı.

Archer'ın acı dolu iniltileri, tokatlanan tenin sesiyle ve benim derin homurtularımla karışarak çarpık bir kötülük senfonisi yaratıyordu. Başımın omuzlarımın arasına düşmesine izin verip daha da hızlandım, aletimi o kadar sert kaldırıyordum ki ön kolumdaki damarlar kabarıyordu.

Keşke Savannah da burada dizlerinin üzerinde, döllerimi almaya hazır olsaydı.

Ayağa kalkarak Archer'a yaklaştım ve onu uyandırmak için yüzüne vurdum. "Onu dölünü yutmaya zorladın mı?"

"Evet." İnkâr onu terk etmişti. Hayal kırıklığına uğradım. Ruhunu öldürmenin daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama işte burada, ne kadar çirkin olduğunu kendi isteğiyle itiraf ediyordu.

"Biz buna 'İneği Sağ' derdik."

İçimde çirkin bir şey çalkalanırken elim aletimin üzerinde durakladı. "Ne yaptınız?"

"Bunu bir oyun haline getirdik." Zayıf sesi zar zor duyuluyordu. "Ben değiştim Hammond. Artık böyle şeyler yapmıyorum ama sen zerre kadar değişmemişsin. Bu kızı da diğerlerini incittiğin gibi inciteceksin. Bir kadını incitmeden sevemezsin."

"Eh..." Göğsümdeki sancıya ve yorumlarının uyandırdığı şüphelere aldırmadan aletimi okşamaya devam ettim. "Hadi bunu bir oyun haline getirelim. İneği ne kadar iyi sağdığını görelim bakalım." Sakatlanmış eline uzandım ve acı dolu çığlıkları eşliğinde aletimi okşamasına yardım ettim. "Kavrama konusunda pek iyi değilsin, değil mi? Bazı oyunlarda

berbatsın." Elini bırakıp, kanını kayganlaştırıcı olarak kullanıp aletimi sağdım.

Testislerim sertleşti ve zevk kırılma noktasına ulaştı. Saçlarını kavradım ve yüzüne patlarken boğuk bir homurtu çıkardım, onu lanet bir Kazanova parçası gibi boyadım. Savannah'yı incittiği için bunu hak etmişti.

Kulağının dibine eğilip, "Göze göz..." diye fısıldadım.

Kot pantolonu kana bulanmıştı, yüzünü tutmadan önce aletimi uzaklaştırdım. Bıçağı kulağının arkasına getirdim ve uğursuz, soğuk bir gülümseme yaydım. "Bayılmadan önce ne kadar acı çekebileceğini merak ediyorum."

Sonra da kesip attım.

36. Bölüm

Savannah

Ellerimdeki hafif titremeyi gizlemek için kahve makinesini açıp dolaptan temiz bir fincan alarak oyalandım. "Kahve istemediğinize emin misiniz?"

Dedektif Chapman kibarca gülümsedi. "Teşekkür ederim, almayayım."

Yanındaki Dedektif Briem da reddetti ve tekrar arkamı döndüm.

Kahve demlenip fincanıma dolduktan sonra dedektiflerin karşısına oturdum. Çok sıcaktı, bu yüzden üfleyerek kendime oyalanacak bir şey buldum, nereye bakacağımı bilemez haldeydim. Mark Archer'ın kesik başı, ne yapacağıma karar veremediğim için dondurucumda duruyordu. Artık evimin önünde sürekli bir polis arabası durduğuna göre, bahçeme ya da verandamın altına bir şeyler gömmeye çalışmam fazlasıyla şüpheli olurdu. Çöpe atmam da mümkün değildi.

Şimdi ise burada oturup içimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalışarak, Chapman'ın omzunun üzerinden dondurucuya bakmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"Hı?" Göz kırptım, neredeyse kahvemi döküyordum.

Chapman elimi tutarak bardağı sabitledi. "Biraz dalgın görünüyorsunuz."

"Pek iyi uyuyamıyorum," diye yalan söyledim.

Chapman sıcak eliyle bileğimi hafifçe sıktıktan sonra elini masaya geri bıraktı.

"Onu bulabildiniz mi?" diye sordum, cevabını zaten bildiğim halde.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil ama her yerde arıyoruz."

Kahvemden bir yudum alarak, kalbim deli gibi çarparken zayıf bir gülümseme sergiledim.

Chapman bana bir fotoğraf uzatarak, "Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Babamın arkadaşıydı."

"Bu sabah kayıp olduğu bildirildi."

Hadi oradan!

"Köprü Katili mi?"

Chapman dikkatle, *fazlasıyla* dikkatle beni süzdü. Sonra sandalyesinde hafifçe hareket etti ve Briem ile kısa bir bakışmaları oldu. "Mark Archer'ın kayboluşunun sizinle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Köprü Katili'nin kurbanlarının hepsi kadındı ve ertesi sabah bağlanmış halde köprülerde bulunuyorlardı. Aslında," -dirseklerini masaya koydu- "bu konuda bize biraz ışık tutabileceğinizi umuyorduk."

Kaşlarımı çatıp kahvemi masaya bıraktım. "Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamadım."

"Mark Archer'ı ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"O, ben küçükken babamın yakın arkadaşıydı. Her çarşamba poker gecesi için bize gelirdi. Sonra babam hastalandı..."

"Ve iletişimleri koptu," diye cümlemi tamamladı.

Başımı hafifçe sallayarak kahveme baktım.

"Size herhangi bir şekilde zarar verdi mi Bayan Campbell?"

Göğsümde bir ağrı hissettim ve boğazıma oturan yumruyu yutkunarak geçiştirmeye çalıştım. Başımı iki yana salladım. "Hayır, asla."

"Emin misiniz?"

Ağzımı açtım ama cevap veremeden kapı sertçe çalındı. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

Kim olabilirdi?

Dedektiflere, "Affedersiniz, bir saniyeliğine müsaadenizi isteyeceğim," dedim ve hole doğru ilerledim. Veranda çatısının gölgesinde, geniş omuzlu bir adamın varlığı gözümün önüne adeta bir duvar gibi dikildi.

Kapıyı açınca iki kez baktım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Dudakları günaha davet eden bir şekilde kıvrıldı, şapkası saçlarını gizliyordu. Boynunda asılı olan kimliği hafifçe tıklattı. "Merhaba hanımefendi. Küvetinizde bir tıkanıklık olduğunu bildirmişsiniz."

Göz kırpıp kimlik kartına baktım, kesinlikle ona ait değildi ve köşesinde kan lekeleri vardı. Üzerindeki üniforma ise sanki bu kıyafeti giymek için özel olarak seçilmiş biri gibi mükemmel oturuyordu.

Kalın bir yutkunmayla kenara çekilip nefesimi tuttum. Geçerken omuzları fazlasıyla büyük geldi, sakallı çenesi ve erkeksi kokusu etrafımı sardı. "Banyonuz nerede?"

Mutfaktan geçip dedektiflerin beklediği yere doğru ilerledim. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, neredeyse göğsümü yarıp çıkacak gibi atıyordu. Merdivenleri işaret ederek, "Yukarıda. Sağdan üçüncü kapı," dedim.

Başını hafifçe eğip, "Teşekkür ederim hanımefendi," dedi.

Robbie yukarı çıkarken, heyecandan ve korkudan kirpiklerim bile titredi. Göz göre göre saklanıyordu, hem de en görünür yerlerde.

Dondurucumda bir kesik baş varken ve yukarıda bir seri katil dolaşıyorken paniğe kapılmadan önce mutfağa dönüp sandalyeye çöktüm. Kupama uzandım.

"Tesisat sorunu mu?"

Kahvemi yanlışlıkla boğazıma kaçırıp öksürdüm, sonra başımı salladım. "Muhtemelen bir saç yumağı."

"Daha fazla vaktinizi almayacağız. Eğer Mark Archer hakkında işimize yarayabilecek herhangi bir şey hatırlarsanız, lütfen bize bildirin."

"Tabii ki."

Chapman başını eğerek kapıya yöneldi. Briem dışarı çıktı. "Sizinle tekrar iletişime geçeceğim Bayan Campbell."

Onu hole kadar takip ettim, kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Kapıyı kapatır kapatmaz kilidi çevirdim ve koridorun sonundaki merdivenlere baktım. Robbie şu anda evimin içindeydi, beni bekliyordu.

Bu çok kötü bir fikirdi.

Chapman'a söylemeliydim.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp gıcırdayan basamakları çıktım, köşeden bakarken zaman yavaşlıyor gibiydi. Ondan hiçbir iz yoktu ve evime ürkütücü bir durgunluk çökmüştü.

Ellerimi iki yanımda kenetledikten sonra ölçülü ve yavaş adımlarla banyo kapısına yaklaştım. Dışarıdan bir araba geçti ve kırılgan akıl sağlığımı pençesine alan yoğun sessizliği kesti.

"Robbie?"

Yanıt gelmedi.

Kalbimin düzensiz ritmi başımı döndürdü, hissettiğim paniğin neredeyse tadını bile alabiliyordum. Sanırım Robbie söz konusu olduğunda, sağlıklı bir korku dozu her zaman işin içinde olacaktı. Onun odağında olmak için ödediğim bedel buydu, sadece varlığının yoğunluğuyla körleşiyordum. Banyonun kapısını iterek açıp içeri bakarken onu hissedebiliyordum. *Her tarafımda.* Bekliyor ve izliyordu.

"Robbie?"

Banyo boştu. Arkamı dönüp aralık olan yatak odası kapısına baktım. Kalbim boğazımda, tamamen döndüm. "Robbie?" Titrek sesim şimdi daha da zayıftı.

Yavaşça yaklaşarak dışarıda durdum, herhangi bir ses var mı diye dinledim. Hiç ses yoktu.

Meşe ağacından yapılmış kapıya baskı yaptım. Menteşeler gıcırdarken içeri baktım. Robbie elleri ceplerinde, sırtı bana dönük halde pencerenin yanında duruyordu. Burada olduğumu biliyordu ama ben odaya girerken ne dönüp baktı ne de varlığımı kabul etti.

"Bu kıyafetin sahibini öldürdün mü?" diye dikkatlice sordum.

Çenesi omzuna değerken, "Yapsaydım senin için sorun olur muydu?" diye sordu.

Dudaklarımı sinirle yalayıp mesafemi koruyarak odaya biraz daha girdim. Robbie tehlikeliydi. İnsandan çok hayvan gibiydi. Ve içimde bir his onun bana zarar vermeyeceğini söylese de hem en iyi hem de en kötü şekilde beni tetikte tutuyordu.

Parmaklarımı çiçek desenli yatak örtüsünün üzerinde gezdirirken gözlerimi onun sırtından ayırmadım. Ona karşı merak duyuyordum ve hissettiğim bu ilgi beni olduğum yere çiviliyordu. Gözlerimi omuzlarından aşağıya, beli daralan kalçalarına kadar gezdirirken, "Belki..." diye fısıldadım.

Dudakları kıvrıldı ve tamamen bana dönerek gözlerini gözlerime kilitledi. "Hediyemi beğendin mi?"

Baş.

Merakla, her sert hat boyunca, göğsünün inip kalkışını takip ederken onu çıplak hayal ettim. "Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun Robbie?"

Kısık sesle, "Seni tedirgin mi ediyorum?" diye sordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Buraya gelmen çok pervasızca Robbie."

Sinsice gülümseyerek çenesini göğsüne indirdikten sonra, dudaklarını yavaş ve baştan çıkarıcı bir hareketle yaladı; bu hareketi ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Dudakları tenimin üzerindeydi.

"*Sen* beni pervasız yapıyorsun Savannah. Tüm kuralları çiğneyip seni tekrar tatmak istiyorum. Eğer bu beni bir canavar yapıyorsa, öyle olsun."

Bir adım daha yaklaştım ama tam ona dokunacak mesafeye gelince durdum. Karanlık gözleri yüzümde gezinirken içimi ısıttı, son adımı atıp mesafeyi kapattı. Sıcak, nasırlı parmaklarıyla saçımı kulağımın arkasına attı. Nefesimi tuttum, onun karanlık okyanusunun akıntılarına kapılıp gidiyordum. Bir daha yüzeye çıkamayacağımı bilerek dibe çekiliyordum.

"Ne kadar da mükemmelsin Savannah."

"Onu neden öldürdün Robbie?"

Daha da yaklaşıp büyük, dövmeli elleriyle yüzümü kavradı. Gözlerinin dudağımda durmadan önce her bir noktamı taraması kalbimi daha da hızlandırdı. Onun ellerinde hamur gibiydim, gözlerindeki uğursuz vaatle şekillendirilmeye hazırdım.

Beni mahvet Robbie.

Beni kendine ait yap.

"Senin için yaptım."

Kirpiklerim kırpışırken gözyaşlarım dökülmeye hazırlandı. "Senden bunu istemedim."

"Evet, istedin." Dudaklarımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve fısıldadı: "Kalbini benim gibi bir canavara açtığında, tüm bunları istedin."

"Sen bir canavar değilsin."

"Öyleyim bebeğim. Hem de en kötüsüyüm." Sıcak nefesi titreyen dudaklarımın üzerinde dans etti. "Mark Archer artık geçmişindeki bir canavar değil, endişelenmene gerek yok. Sana söz veriyorum, hepsini avlayana kadar durmayacağım. Ancak o zaman bu tatlı dudakları tekrar tadabilirim."

Hayır! Ne?

Benden kaçıp kapıya doğru yöneldiğinde, "Gidiyor musun?" diye sordum.

Kapıda durup yüzündeki pişmanlığı görünce göğsüm sıkıştı.

"Neden?"

Çenesindeki kaslar hareket ediyordu. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Bana zarar vermek mi?" diye sordum çaresizce.

Gözlerini kaçırıp pencereden dışarı baktı, sonra tekrar yüzüme geri döndü. Karanlık, işkence görmüş bakışları yüzümü

taradı. "Sana ihtiyacın olanı nasıl vereceğimi bilmiyorum Savannah." Omuzları düşerken tüm o karanlığın ardındaki adamı bir anlığına görmeme izin verdi. "Daha önce hiçbir kadına zarar vermeden dokunmadım." Küçük bir omuz silkişle gözlerimin içine baktı, çenesindeki kas delice atıyordu. "Eğer sana zarar verirsem, kendimi affedemem."

"Kendini kandırıyorsun." Küçük alanı geçip vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınına geldim. Başımı kaldırarak dipdiri, her çatlağını ve kusurunu içinde barındıran okyanusuna baktım. "Hapishanede kelepçelerini çıkardığımda bana zarar vermedin." Ona dokunmak için elimi uzattım ama kasıldığını fark ettiğimde durdum. "Hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim Robbie."

Elimi yanıma bırakarak, bana sırtını döndüğünde hissettiğim acıyı yutkunarak geçiştirdim. "Geçen gece nehir kıyısında beni kovalarken de canımı yakmadın."

Boynumun altına ince parmaklarını kaydırdı ve çenemi yukarı kaldırdı. "İlk öldürdüğüm kız bir kazaydı. Sadece iyi olup olmadığımı görmek istemişti ama ben parmaklarımı boğazma bastırdım ve ölene kadar sıkmayı bırakmadım. Beni duyuyor musun Savannah? Onu öldürmek istememiştim ama öldürdüm." Eğilerek beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Sana da aynısını yapmayacağımın garantisini veremem. Ama geçmişindeki tüm ejderhaları öldürüp kafalarını gümüş tepsiyle önüne getireceğimin garantisini verebilirim. Ben bir canavarım Savannah. Bırak da yapmak için doğduğum şeyi yapayım. Bırak seni bildiğim tek şekilde seveyim."

Cevap vermeme fırsat tanımadan çıkıp gitti, beni kapının boşluğuna gözlerimi dikmiş bekler şekilde bıraktı. Kalbim bo-

ğazımda, dudaklarımda bir öpücüğün yankısıyla ona doğru koştum, merdivenlere varmadan hemen önce yolunu kestim.

Karşısına geçip gözlerimin içindeki hüznü görmesine izin verdim. "O zaman bana zarar ver Robbie. Bunu istiyorum." Çarpan kalbinin üzerine elimi koyup nasıl böyle bir adamın üzerinde etkili olabildiğime hayret ettim. "Beni hayatına al. Senden korkmuyorum."

Tek bir hızlı hareketle ellerini boğazıma yapıştırdı ve beni duvara yasladı. Güçlü kavrayışıyla dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. "Ne istediğinin farkında değilsin."

Korkumu bastırmak için yutkunurken, boğazımı kavrayan avucunun sıcaklığını hissettim. "Beni tanımıyorsun Robbie. Ya ben de bir canavarsam?"

Parmakları boynumda titredi. "Onu da aynı bu pozisyonda böyle öldürdüm."

Kalbim delicesine çarparken, gözlerindeki acıyı görmek için derinlerine baktım. Onun acısını istiyordum. Hepsini istiyordum. *Onu* istiyordum. "Bana zarar vermeyeceksin."

"Öyle mi?" dedi, dişlerini sıkarak.

Başımı salladım. "Hayır, vermeyeceksin Robbie."

Soğuk ve acı dolu kahkahası, yumuşak bir güven duygusu içermiyordu, beni duygularının fırtınasında bırakmıştı.

"İçinde böyle bir istek var mı? Bana zarar vermeyi hayal ediyor musun?" Kıpırdanıp bakışlarını yakaladım. "O zaman yap. Bana zarar ver." Göğsünden kükreyen bir ses yükseldi ama aldırış etmeden, "Görüyor musun Robbie? Bunu yapamazsın. İşte bu yüzden sana güveniyorum. Şimdi bile, şeytanlarınla savaşırken çektiğin eziyete rağmen, karanlığının seni ele geçirmesine izin vermiyorsun," diye devam ettim.

Çenesindeki kaslar gerildi ve son bir öfkeli homurtuyla beni serbest bırakıp merdivenlerden hızla indi. Kapı çarptı ve gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Kalbim sızladı, bedenim titredi ve aklım yavaşça avuçlarımın arasından kaydı. Ona ulaşmalıydım. Çok geç olmadan...

37. Bölüm

Robbie, 16

Geçmişimden kaçabilmek için ne kadar savaşsam da, sevgiye aç bir şekilde hep buraya dönmüş buldum kendimi. Sevginin zehirli olanına bile açtım. Bunu yapmak istememiştim ama soğuk geceler yaklaştıkça ve yalnızlık kalbime çengel attıkça kendimi karavanın dışında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda titrerken buldum.

Annem gıcırdayan kapıyı açtı, bana şöyle bir baktı ve pembe bornozunu sıkarak kenara çekildi.

Ondan başka kimsem yoktu.

Beni dövemeyeceği kadar büyük ve güçlüydüm. Öfkesini ve kızgınlığını çıkaramayacağı kadar uzun boyluydum. Artık farklı bir amaca hizmet ediyordum. Hayatındaki farklı bir boşluğu dolduruyordum.

Ama sesler daha da yükseldi, daha ısrarcı oldular ve şöyle şeyler fısıldadılar: *"Senden nefret ediyor. Değersizsin. Öldür onu. Boğazını kes. Seni önemsediğini mi sanıyorsun? Her şey yalan. Kimse seni umursamıyor. Acısına son ver. Hayatının bedeninden kayıp gittiğini hissetmek iyi hissettirmez miydi? Göz-*

lerindeki ışığın söndüğünü görmek istemez misin? Unutma, ancak o yok olduğu zaman özgür olacaksın."

"Robbie, bebeğim," diye fısıldadı annem, yatakta kıpırdanarak. Karyolaya bağlıydı, kemikli bileklerinin etrafındaki fermuarlar, bağlarını çekiştirirken solgun tenini ısırıyordu.

Yatağın başucundaki ışığı açtım ve odayı loş bir ışıkla aydınlattım. Elimdeki baltayı sıkıca kavradığımda annemin gözleri büyüdü. "Robbie? Ne yapıyorsun?"

Bağlardan kurtulmak için çabalıyordu. Mavi gözlerinde panik titreşiyordu. Kıpırdanıp çekiştirerek yorganın vücudundan daha da aşağı kaymasına neden oldu. Bakışlarım koyu renk tüylerine kaydığında midem çalkalandı. Elimdeki sapı sıkıca kavradım ve ağırlığıyla beni yerime sabitlemesine izin verdim.

"Çöz beni Robbie." Annemin kirpikleri gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Onu parçalara ayır."

Boynumu kütürdettim, fısıltılara kendimi kaptırdım.

Kaya gibi sertleşmiş aletim çıplak bedenimde sallanıyordu. Annemin çaresizlik içinde inleyişini izleyerek daha da yaklaştım. Yatağın yanında durup baltayı annemin karnında gezdirirken güç ve adrenalinle dolup taştığımı hissettim, onun yanında kendimi güçsüz hissettiğim onca zamana tezat bir durumdu bu.

Hıçkırarak ağlıyor, korkuyla titriyordu ve ben başımı eğerek dikkatle sesini dinliyordum.

"Robbie, l-lütfen çöz beni. Ö-özür dilerim. Büyürken sana z-zarar vermemeliydim. Annen seni s-seviyor."

"Sevgi..." diye fısıldadım, bıçağın annemin kasığına batışını izlerken.

Annem daha çok hıçkırdı.

"Öldür onu. Yap şunu!"

"Sen sevginin anlamını bilmiyorsun."

"Baltayı indir Robbie." Annem titreyen sesini sabit tutmak için çok uğraştı. "Bu konuyu konuşalım."

"Ona bir bak. Ne kadar acınası ve zayıf. İyi hissettiriyor, değil mi? Bir kez olsun kontrolü ele almak nasıl bir duygu?"

"Sesler susmuyor," diye mırıldandım, baltaya kör bir şekilde bakarak. "Geceleri beni uyutmuyorlar."

Annem inleyerek gözlerini kısa süreliğine kapattı, sanki panik dalgalarını kontrol altına almak için içsel bir güç için dua eder gibiydi.

Onun sayesinde bildiğim tek şey korkuydu.

Ama şimdi değil. Bir kez olsun gücü elime aldım ve annemin merhamet için yalvardığını gördüm. Kendi çocuğuna böylesine acı ve ıstırap çektirmekten hoşlanan bir kadın, hıçkırarak ağlıyor ve sanki bende merhamet hissedebilecek bir kalp bırakmış gibi yalvararak beni hayal kırıklığına uğratıyordu.

Ben onun *sevgisinin* ürünüydüm. Soğuk. Zalim. Merhametsiz.

Kendi yarattığı bir sadist.

Baltayı yatağa dayadığımda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu annem, boynunu bükerek.

Komodinin üzerindeki koli bandına uzandım ve gözlerimi onun dehşete kapılmış gözlerine kilitleyerek bir şerit kopardım. Votka şişesi ve yarısı boş sigara paketinin yanına geri koyduktan sonra, susturmak için yapışkan şeridi ağzına yapıştırdım.

Onun bu halini sevmiştim; cam gibi gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor, kurtulabilmek için bağları çekiştiriyordu.

Yatağın kenarında yanına oturup sigara paketine uzandım ve çakmağı komodinin üzerine atmadan önce bir tane yaktım.

Annem ağlıyor, kanayan bileklerini kurtarmak için umutsuzca mücadele ederken sessizce sigara içip onun mücadelesini izliyordum. Huzur vericiydi.

Arka plandaki sesler ilk kez sustu, kalbim yavaşladı ve nefeslerim sabitlendi.

Gözlerimi kısarak son bir nefes daha çektim ve sigarayı yüzüme tuttum. Neredeyse filtresine kadar inmişti, közler turuncu renkte parlıyordu. Ciğerlerimdeki dumanı dışarı üfledim ve kan çanağına dönmüş gözlerini benimle sigara arasında gezdiren anneme baktım.

Onun korkusunu içime çekerek sigarayı yavaşça indirdim ve parlayan közler göğüslerinin uçlarına bir santimden daha az bir mesafede dururken yüzünü yakından izledim.

Gözyaşlarını, boğuk yakarışlarını ve kesik kesik nefes alışlarını seviyordum. Bayat havadaki tatlarını sevdim. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, karavanın yanındaki silüet halindeki çıplak ağaç perdenin arkasında dans ediyor, sanki bu korku evine girmek istiyormuş gibi cama vuruyordu.

"Yap şunu..."

Annemle göz göze geldim ve sigarayı indirdim. Teni cızırdarken çığlık attı, havayı eriyen et ve acı kokusuyla doldurdu.

Nefes alarak, kalçalarımın arasındaki lezzetli ağrıyı hafifletmek için sertleşen aletimi tuttum. Bundan hoşlandığım için hastaydım.

Lanet olası hasta.

Annemin çığlıkları kısa süre sonra daha tatlı ve daha lanetli bir nitelik kazandı ve göğsü diyaframını sallayan hıçkırıklarla sarsıldı.

Her zaman donuk olan gözlerinde büyüyen dehşetin ışıl ışıl yanışını izlerken omurgamda lezzetli bir ürperti oluştu.

"Onu tekrar incit."

Ağlamaya, inlemeye ve titremeye devam ederken yavaşça ayağa kalktım ve baltaya uzandım.

Acele etmem gerekiyordu, yoksa birileri duyabilirdi. Kocaların karılarını düzenli olarak dövdüğü bu karavan parkında kimsenin umurunda değildi. Çığlıklar burada olağandışı değildi.

Aletim hızla atan kalbimle düzensiz bir ritim tuttururken, tahta sapı sıkıca kavradım. Annem çığlık attı ve fermuarlar etine battı. Sanki bu onu kesin ölümden koruyacakmış gibi bacaklarını çılgınca tekmeleyerek çekiştirdi ve çırpındı.

Hiçbir şey onu koruyamazdı. İçimdeki karanlık onun mücadelesinden ve havadaki korkusunun tatlı kokusundan zevk alırken olmazdı. Aletimin kendi kalp atışları vardı. Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir heyecan damarlarımda dolaşıyordu.

Baltayı havaya kaldırdım ve tüm kuvvetimle indirdim. Baltayı kalçasından çekip çıkarırken alnımda boncuk boncuk ter vardı. Fışkıran kan, sararmış çarşafları ıslattı. Tekrar vurdum ve bacağını kestim. Kemiğinin keskin beyazlığı dikkatimi çekti. Annem hızla kan kaybediyordu, acı dolu çığlıkları iniltiye dönüşüyordu.

"Yine," diye fısıldadı sesler.

Baltayı kaldırarak karnına vurdum, kan yüzüme ve çıplak göğsüme sıçradı. Baltayı defalarca indirip orta kısmını parçalara ayırırken göğsüm kabardı.

Annem üç parça halindeydi, etrafı kan, irin ve iç organlarla çevriliydi.

Sonunda karavana sessizlik çökmüştü. Ve sadece herhangi bir sessizlik değil, huzura en yakın hissettiğim sessizlikti.

Yatağın kenarına oturup kanlı parmaklarımla solgun yanağındaki keçeleşmiş saçlarını okşarken, "Seni seviyorum anne..." diye fısıldadım.

Ölü gözleri hiçbir şeye bakmıyordu ve sanki vahşi sonunu onaylıyormuş gibi hareketsiz ve huzurluydu. Annem sonunda şeytanlarından kurtulmuştu. Daha da önemlisi, sonunda beni sevmişti.

Ayağa kalkıp tahta sapı sıkıca kavramadan önce eğilip nemli alnına bir öpücük kondurdum. Hâlâ yapılacak çok iş vardı ve aletim serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

38. Bölüm

Robbie

Savannah uykusunda huzurlu görünüyordu.

Gergin kasları ve endişesiyle savaşırken nefesinde hissettiği o hafif kesiklik yoktu. Yumuşak nefes alışları göğsümü çekiştiriyor, bu da istesem de uzak kalamayacağımı hatırlatıyordu.

Odasının köşesindeki koltuğa oturmuş, dirseklerimi dizlerime dayamış, gölgelerle örtülmüş bir halde onu izlerken iki parmağımı yatıştırıcı bir hareketle dudaklarıma sürdüm. Gerçek şu ki Savannah beni dizlerimin üzerine çöktürüyordu. İçimde nasıl bir korku uyandırdığını hiç bilmiyordum. Onu incitmekten ya da daha da kötüsü, güzel gözlerini hayal kırıklığının gölgelediğini görmekten korkuyordum. Ben hep hayal kırıklığı olmuştum.

Yeterince iyi değildim.

Savannah uykusunda kıpırdandı ve inledi, vücudumdaki her kas gerildi. Onunki bir kez daha yavaşlayana kadar nefesimi tuttum ve içimdeki çekim beni oltaya takılmış bir balık gibi içine çekti.

Ayağa kalktım, gıcırdayan döşeme tahtalarından dikkatle kaçınarak yatağına yaklaştım.

Yağmur damlaları usulca cama vuruyordu ama ben keskin tırnaklarını bir şekilde kalbime saplamış olan kadına kendimi kaptırmış durumdaydım.

Yorgan belinin etrafında toplandı, atletinin pamuklu şortuyla birleştiği yerde bir miktar et göründü ve parmaklarım pürüzsüz tenini hissetmek için karıncalandı. Parmak izlerim kalıcı izler bırakana kadar sıktım.

Ağzım kurudu, bu yüzden yutkundum ama susuzluğum devam ediyordu. Onu tekrar tadana kadar olmazdı.

Parmak uçlarımı atletinin etekleri boyunca belinin kıvrımında gezdirdim. Sıcak, yumuşak ve mükemmeldi. Aynı zamanda porselen gibi kırılgandı.

Onu kırmanın ve dokunuşumun altında pürüzlü parçalara ayrılmasını izlemenin ne kadar tatmin edici olacağını hayal ettiğimde etrafımdaki gölgeler yoğunlaştı.

Dişlerimi alt dudağıma gömüp bir iniltiyi bastırdım. Aletim pantolonumun içinde sertleşti ve parmaklarım onun belinde seğirdi, mükemmelliğini mahvetme dürtüsüne direndim.

Savannah kıpırdandı, tekrar inledi ve diyaframının her inip kalkışında parmaklarım tenini daha çok öptü.

Onu yakından izlerken durakladım.

Yumuşak bir iç çekişle sırtüstü yuvarlanıp aletimi kıpırdattı.

Dışarıdaki sokak lambasından yansıyan zayıf ışıkta sertleşmiş göğüs uçları görünüyor, kabarıklığı atletinin ince kumaşını zorluyordu. Dayanamayıp bir parmağımı atletinin altından kaydırdım ve güzel göğüslerinin yumuşak tümseklerini ortaya çıkarmak için yukarı kaldırdım.

"Benim ol." Sol göğüs ucuna dokunmak için uzandığımda hışırtılı sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Mükemmelsin bebeğim."

Dokunuşumu karşılamak istercesine sırtı kavislendi.

O kadar sertleşmiştim ki.

Kotumun düğmelerini tek elle açarak göğüs ucunu çektim, aralanmış dudakları ve içimdeki canavarı çağıran yumuşak iniltileri beni büyüledi.

Yatağa tırmanırken onu uyandırmamaya dikkat ettim, kot pantolonumu kalçalarımın yarısına kadar indirdim. Üzerinde diz çöktüm ve elimi ağrıyan aletimin etrafına sardım, kalın uzunluğumu okşarken göğüslerini avuçladım.

Zevkten tüm bedenim karıncalandı ve başımı geriye doğru eğdiğimde boynumdaki damarların şiştiğini hissettim.

Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyordu.

Savannah bir inilti çıkardı ve bakışlarım lastik bir bant gibi ona geri döndü. Çıkardığı erotik sesler ve daha da sertleşen göğüs uçları beni çılgına çevirmişti. Açlıktan ölüyordum.

Yatakta aşağı doğru kayarak şortunu dikkatlice çıkardım ve çıplak halini çok ama çok cezbedici buldum. Bir parmağımı içine sokmaya çalışırken sert uzunluğumu okşadım, bacaklarını açtığında memnun oldum –ıslak ve benim için hazırdı. Uykusunda bile beni istiyordu.

Sıkı girişine ulaştığımda sertleşmiş aletimden sıvı sızıyordu. Kaygan sıcaklığı parmağımı sardı ve dolgun dudaklarının üzerinde sürüklemeden önce başparmağımı yukarı doğru kaydırdım. Parmağımı ağzına aldığında içimde bir şaşkınlık oldu. Ama uyanmadı ve sıcak ağzı kısa sürede başparmağımın etrafında gevşedi. Kaydırarak çıkardım, aletim yerine geçmek için zonkluyordu. Boğazına sertçe ve derinlemesine soktuğumu hayal ettiğimde tüylerim diken diken oldu.

İki parmağımla içini pompalarken, kolum ağrıyana kadar aletimi kaldırdım. Nefesim kesildi ve o etrafımda dalgalanırken

alnımda ter boncukları oluştu. Dar duvarlarının parmaklarımın etrafında bir mengene gibi kenetlenmesi hissine bayıldım.

Başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde kaydırdığımda, dudakları havadar bir inlemeyle ayrıldı ve yavaşladım, onu henüz uçurumun kenarına getirmek istemiyordum; benimle kaplanana ve mahvolana kadar bunu yapamazdım.

Bir elime dayanarak, bakışlarımın bir ziyafet gibi önüme serilmiş mükemmel vücudunun her santimini dolaşmasına izin verdim –soluk ten, yuvarlak göğüsler ve sertleşmiş pembe göğüs uçları.

Bakışlarımı aşağıya doğru kaydırarak dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Islak ıslak, çok lezzetli görünüyordu. Açlıktan ölüyor, tadına bakmak için can atıyordum. Aletimi hızlı ve sert bir şekilde okşayarak, daha da yaklaştım.

"Siktir! Tatlım benim." Bir nefes aldım, aletimi benim için hazır olan ıslaklığına doğrulttum. Açıkta kalan teninin üzerine menilerim yağıyor ve dişlerim birbirine çarpıyordu. Elimle daha sıkı kavradım ve başka bir iniltiyi bastırdım, güçlü dalgayı devam ettirdim –elimi dizginlenemeyen bir vahşilikle beceriyordum, bana yaptığı lanet büyüye kapılmıştım.

Karanlık bir gölge gibi üzerinde gezindim, nefesimi tuttum, aletim artçı şoklarla zonkladı.

"Robbie..." diye inledi uykusunda, sesi o kadar karşı konulmaz bir şekilde cazip geldi ki o an onu tatmak için dünyayı yakabileceğimi biliyordum.

Bizi tat.

Solgun kalçalarının arasına başımı yerleştirirken onları iyice ayırdım ve sonra onun uyarılmışlığını ve benim menilerimle parladığını görünce keskin bir nefes çektim. Yüzüme boşa-

lana kadar ona ziyafet çektirmek üzere olduğumun farkında bile olmadan uyumasını izledim.

Ona şeytanlarını öldürene kadar onu tatmayacağımı söylediğimde ciddiydim ama bu farklıydı. Burada olduğumu, gölgeler ve sırlarla gizlendiğimi bilmiyordu. Bencil dürtülerimle hareket etmeyi bitirdiğimde, burada olduğumu bilmeden gecenin içinde kaybolacaktım. Onu kendim için çalmaya karşı koyamayacak kadar zayıf olacaktım.

En azından şimdi uyuduğu için, gözlerinde beni keskin bir bıçak gibi kesen o umut parıltısıyla bana bakamazdı. O tatlı gülümsemesiyle kanımı akıtamazdı.

Bu şekilde ona zarar veremezdim.

Açılmış kalçalarının arasından, uyuyan yüzüne baktım ve dilimi üzerinde gezdirerek tuzlu menimle karışmış keskin uyarılmışlığını tattım. Dudakları, tüylerimi diken diken eden yüksek sesli bir iniltiyle ayrıldı ve ben de bu erotik sesi içime çektim. Tekrar tadına baktım. Tadı şeker ve balla kaplanmış bir lanet gibiydi. Benim kendi iksirimdi.

Dilimi klitorisinin üzerinde sert daireler çizerek gezdirdim, parmaklarım kalçalarında belli belirsiz morluklar bıraktı. Sahiplenme duygusu beni ele geçirdi ve onu daha sıkı kavrayıp dilimle sıkı deliğini becerdim. Darbelerimin altında kıvranışıyla sarhoş olmuştum. Duvarları etrafımda dalgalandı, ritmik olarak sıkılaştı.

"Lanet olsun..." diye homurdandım, sertçe emmeden ve inlemeden önce zonklayan klitorisini ısırdım. Yüzüme boşaldığında yaşadığı tatmin beni ısıttı. Parmaklarımı tekrar içine soktum ve zonklayan duvarları beni daha da sıkarken, parmaklarımı doğru şekilde kıvırdım.

"İşte bu, bebeğim." Dudaklarım orgazmı karşısında gülümsemeye dönüştü. "Parmaklarımı ve yüzümü mahvet. Ne kadar aç olduğunu göster."

Nefesleri derinleşene ve yüksek sesli iniltileri kesilene kadar parmaklarımla pompaladım. Ağzından yumuşak bir horultu çıktığında parmaklarımı içinden kaydırıp yataktan kalktım. Parmaklarımda kalan ıslaklığını emip temizledikten sonra pantolonumu yukarıya çektim.

Şimdilik tatmin olan içimdeki canavar, gölgelerin arasına çekilmişti.

Bir elimi dağınık saçlarımda ve yüzümde gezdirerek onun uyumasını izledim.

Huzurlu görünüyordu. Belki de onu giydirmeliydim ama içimdeki sahiplenici taraf onun kurumuş döllerim tenindeyken uyanmasını istiyordu.

Dürtülerime karşı koyamayıp saçlarını okşayarak alnından uzaklaştırdım. "Yakında görüşürüz Savannah."

* * *

Sessiz geceye geri dönmeden önce bir şeyler atıştırmak için mutfağa girdiğimde yavaşlayarak durdum.

Farklı bir şeyler vardı.

Kaşlarımı çatarak tepe lambasını açtığımda tezgâhın üzerinde, daha önce eve girdiğimde orada olmayan, sıkıca sarılı bir paket buldum.

Dışarıdaki polisleri hatırlayarak çekilmiş perdelere baktım. Kutuya yaklaşırken ellerimi yumruk yaparak ritmik bir şekilde iki yanımda sıktım.

Vücudumdaki her kas sertleşmişti. Başımı eğip sesleri dinledim ama antika saatten başka bir şey yoktu. Ürkütücü bir sessizlikti. Yine de yırtıcı hayvanlar doğaları gereği bölgelerini korurlardı ve bu kutu sidikle kaplı lanet bir elektrik direği gibi kokuyordu. Başka bir hayvan benim bölgemi kokluyordu.

Savannah *benimdi.*

Kutuyu yırtarak açtım, bir kola şişesini alıp kenara koyduktan sonra diğer parçaya uzandım. Ona bakarken kaşlarım çatıldı. Kafamda çarklar döndü, eksik bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalıştım. Bu her neyse –her ne kadar masum görünse de–hiç de öyle değildi. Onu elimde tuttum, sonra omzumun üzerinden, deri koltuğun bulunduğu yere baktım; kolçağın üzerine katlanmış ekose bir battaniye vardı.

Öfke kemiklerime kadar yayıldı ve mutfaktan çıkarken ağır adımlarımın altında döşeme tahtaları gıcırdadı.

Oturma odasına girdiğimde televizyon karşıma çıktı. Kapının girişinde durup son yarışın tekrarlarına baktım.

Savannah'nın uyumasını izlemek için üst kata çıktığımda kapalı olduğundan emindim. Birisi kadınımı takip ediyor, avlamaya çalışıyordu ve bu beni fazlasıyla kızdırmıştı. Benden başka kimse onu takip edemezdi. Benden başka kimse ona *sahip olamazdı.* Bu yeterince kötü değilmiş gibi, yürüyen ölü adam onu korkutmaya çalışıyordu.

Tüm kaslarımda öfke dalgalandı ve boş odayı tararken dişlerimi gıcırdattım. Görünüşe göre büyüyen listeme ekleyeceğim bir cinayet daha vardı. Kimse benim olanla uğraşamaz ve yeni bir günü görecek kadar yaşayamazdı.

39. Bölüm

Savannah

Dirseklerimi masaya dayayıp şakaklarıma masaj yaparken bir yandan da ekrana bakıyor, önümdeki kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Ne zaman bulanıklaşmaya başladıklarını bilmiyorum ama her yer değiştirdiğimde bacaklarımın arasında hissettiğim lezzetli sızıdan başka hiçbir şeye odaklanamadığım açık hale gelmişti. Kalçalarımda hafif çürükler vardı. Uyandığımda şortum yerdeydi ve atletim göğüslerimin üzerine doğru itilmişti.

Dün gece *biri* beni ziyaret etmişti ve şimdi tek düşünebildiğim buydu.

Robbie geçen gün bana zarar vermekten korktuğunu söyleyerek izin vermemişti ama sonra uykumda bana dokunan yine kendisiydi.

Bunun beni bu kadar heyecanlandırması sağlıksızdı ve onun gibi tehlikeli bir adamı arzulamak normal değildi. Normal kadınlar, bir seri katilin uykularında kendilerine dokunduğunu düşündüklerinde masanın altında morarmış kalçalarını birbirine bastırmazlardı. Ama ben öyle yapıyordum.

Sadece o da değil; dudağımı da ısırıyordum ve zaten lezzetli olan uyarıcıya bir de acı ekleniyordu. Tam bir karmaşaydım.

Köprü Katili hakkındaki makaleye odaklanmalıydım. Burada oturup Robbie'nin ben uyurken bana tam olarak ne yaptığını merak etmemeliydim. Karnımdaki kurumuş döllere bakarak bir tahminde bulunabilirdim. Ve sadece onun mastürbasyon yapıp beni dölle kapladığını düşünmek bile içimde gerçekten ilkel bir şeyi uyandırıyordu.

Çıplak tenimdeki kurumuş döllerine bakınca, bunu yaparken aklından neler geçtiğini merak ettim.

Uzak duramayacak kadar meraklı ama yaklaşamayacak kadar da korkak, anlaşılması zor ve esrarengiz bir adamdı. Gölgeler ve gizemle örtülü beni aramasına şaşmamalıydı. Kendini güvende hissediyordu. Robbie kontrolü severdi ve *hissetmesine* izin verirse elinden kaçırırdı. Bu yüzden onu yakından koruyordu.

Onu nasıl ikna edebilirdim? Beni incitmeyeceğine dair kendine güvenmesi gerektiğine nasıl ikna ederdim? Onun her şeyini istediğimi anlamasını nasıl sağlayabilirdim? İyisini de kötüsünü de. Özellikle de kötüsünü. Kalçalarım yine sıkılaştı. Bacaklarımın arasındaki ağrı, kalp atışlarımla aynı anda atıyordu ve biraz sürtünme sağlamak için koltuğumda ileri geri sallandım. Tekrar yaptım, şişmiş klitorisimi deriye sürttüm. Mutluluk kıvılcımları içime yerleşti. Parmaklarımı saçlarımın arasma soktum, sonra kafa derimde acı hissedene kadar çekerken bir iniltiyi bastırdım. Daha fazlasma ihtiyacım vardı.

Sallanmaya devam ettim ama bu sefer daha serttim; parmaklarımı boğazımın etrafında kıvırdım ve yemek boruma baskı uyguladım. Bütün bedenime bir zevk dalgası yayıldı.

Aşağıya, klitorisime doğru damladı. Parmaklarımı içime soktuğumda gözlerim yuvalarından fırladı. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu ve dudağımı kan çekilecek kadar sert ısırıyordum. Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Kalçalarımı yuvarlayarak serbest kalmanın peşine düştüm. Bu his başım dönene kadar derinleşti, yoğunlaştı. Bu yoğunluk, içimde dönüp duran lezzetli sıcaklığı daha da artırıyordu.

Robbie odamdaydı, eliyle beni beceriyor ve bana dokunuyordu.

Daha hızlı ve daha sert sallandım, dudağım dişlerimin arasında sıkışmışken, elimi pantolonumun içine soktum ve hassas klitorisime bastırdım.

Çok yaklaşmıştım.

Herkes içeri girebilir ya da odamın duvarından bakabilirdi ama ben umursamayacak kadar bastırılmış durumdaydım. Robbie'nin dizlerinin üzerinde durarak uyuyan bedenime dokunuşunu hayal edecek kadar kendimi kaybetmiştim. Beni tekrar aramıştı, uzak duramıyordu. Birbirimiz için bağımlılık yapıcı maddeler gibiydik.

İki parmağımı sırılsıklam olmuş içime bastırdım ve klitorisimi avucuma sürttüm. Ciğerlerim hava almak için çığlık attı, kalçalarım bir sonraki yuvarlanışıyla içime çarpan coşku dalgasını yükseltti.

Vücudumdaki her kas kilitlendi ve bir iniltiyi bastırarak boşaldım. Gözlerimi sıkıca kapattım, sert duvarlarım parmaklarımın etrafında titredi. Elim boğazımdan kaydığında, oksijensiz kalan ciğerlerime hava doldu. Başım dönüyor, her yerim zonkluyordu.

"Siktir," diye fısıldadım nefesimin altında, işte kendimi boşalttığımı yavaşça fark ettiğimde. Çiğ bir kıkırdama boğazımı

tırmaladı ve kendimi aptal gibi hissederek ellerimi yüzümden aşağıya doğru sürükledim. Parmaklarım şimdi yanağıma da bulaşmış olan ıslaklığımla kayganlaşmıştı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Çığlık atarak yerimden sıçradım ve sandalyemde dönüp Elliot'a ters ters baktım. Sanki yanan yanaklarım mükemmel bir eğlence kaynağıymış gibi alçak sesle ve derin derin kıkırdarken, ellerini yatıştırıcı bir şekilde havaya kaldırdı.

"Şunu yapmayı kes!" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken bağırdım. "Neler oluyor Elliot?"

"Özür dilerim," dedi geniş bir gülümsemeyle başını sallayarak.

"Öyle görünmüyorsun," diye mırıldanırken, parmaklarımın da kendim gibi koktuğunu hatırlamadan önce yüzümü tekrar ovuşturdum. Parmaklarımı hızla kucağıma indirdim, kaşlarımı beklentiyle kaldırdım ve arkamdaki dizüstü bilgisayarı işaret ederek, "Biraz meşgulüm. Ne istiyorsun?" diye sordum.

Odamın derinliklerine doğru adım atarak çenesini ekrana doğru eğdi. "Şimdiye kadar ne buldun?" Daha da yaklaştı ve ben koltuğumda kayarken, bir elini arkalığa, diğerini masaya koyarak üzerime eğildi. Yüzünün yan tarafı bana bu kadar yakınken ve düğmeli gömleğinden gelen kumaş spreyi kokusu bu kadar yoğunken odaklanmak zordu.

Kıpırdanarak boğazımı temizledim.

Makaleyi okurken kaşları aşağı doğru indi, yüzü konsantrasyonun resmini çiziyordu.

Yüzümü ovuştururken yanağıma meni sürdüğümün oldukça farkındaydım ve şimdi kokusunu alabileceğinden endişeleniyordum. Boynumda boncuk boncuk terler oluştu ve boğa-

zımdaki ani yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Parmaklarım kucağımda seğirdi ama sessiz kaldım.

Elliot ekranda aşağı doğru kaydırdı ve sonra nefes verdi, naneli nefesi boynumun derisinde dans etti.

Ürperdim.

"Bu çok iyi."

Şaşkınlıkla oturuşumu dikleştirdim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sanırım detayları saklıyorsun ama evet, bu iyi bir makale. James sana övgüler yağdıracak."

Başımı çevirdim, bir günlük kirli sakalını ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde çenesini hafifçe sıkışını taradım. "Neden buradasın Elliot? Robbie'nin hikâyesi artık sende. Artık senin."

"Neden burada olduğumu zaten biliyorsun." Kararan gözleri ağzıma doğru kaydı. Saçlarımı alnımdan uzaklaştırmak için masayı bıraktığında arkalık hafifçe geriye kaydı. Bakışlarının yoğunluğu karşısında kalbim rahatsız edici bir şekilde güm güm attı ama kafamın içinde çalan alarmlara rağmen olduğum yerde donup kalarak onu durdurmadım. "Teorilerini neden hikâyenin dışında bıraktın Savannah?"

"Ne teorisi?" diye sorarken boğazımı temizledim.

"Geçen gün katilin kontrolünün kaydığını söylemiştin. Kendini bu eylemden tahrik olmuş buluyor." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bunu neden makalenin dışında bıraktın?"

"Gerçeklere bağlı kalmak ve spekülasyon yaratmamak istiyorum." Parmakları kulağımı okşayınca, "Soruşturmayı engelleyebilir," diye zayıfça ekledim.

"Ya da dedektifleri doğru yöne yönlendirebilir. Bu iyi bir gözlem. Teorilerin hakkında yazmalısın."

Elime uzanıp parmaklarımı burnuna götürdüğünde donup kaldım, derin bir nefes aldı ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Chapman, Hammond'ı düşünerek kendini becerdiğini biliyor mu?" diye fısıldadı.

Elimi geri çekerek ayağa kalkmaya çalıştım ama beni sandalyeye hapsetti, dudakları yana eğildi. Gözlerindeki bilmiş parıltı içimi burktu ve parmaklarıyla boğazıma dokunduğunda başka tarafa baktım. "Onu evinde saklıyorsun, değil mi? Bu yüzden mi bütün perdeler kapalı? Sokağın karşısındaki polislerin küçük kirli sırrını görmesini istemiyorsun."

"Bunu konuşmuştuk," diyerek tısladım, bakışlarına karşılık vererek. "Ben içeri girmeden önce evimi arıyorlar. Hammond'ın orada olup olmadığını bileceklerini düşünmüyor musun?"

Kalp atışlarımı hızlandıracak kadar baskı uyguladı. "Bence geceleri seni becermesine izin veriyorsun."

Burun deliklerim alevlendi ama sessiz kaldım, bu şekilde on saniye içinde sıcaktan soğuğa geçtiğinde beni ne kadar sarstığını görmesine izin vermeyi reddettim.

"Neden onun nerede olduğunu bildiğini kabul etmiyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye dişlerimi sıkarak alay ettim. "Çek şu lanet ellerini üzerimden."

Parmakları boğazımdan uzaklaştı ama öfkeli bir tanrı gibi üzerime eğilirken kollarını iki yanıma koyarak beni yerimde tuttu. "Hammond seni öldürmekte tereddüt etmeyecek kalpsiz bir katil Savannah. Gerçekten bu kadar saf mısın?"

"Hammond'ı sakladığımdan o kadar eminsen, Chapman'ı arayalım."

Gözlerimi tararken yanağındaki bir kas titredi. Sandalyeyi itip ayağa kalktığında onu takip ettim. "Beni umursuyormuş gibi davranma Elliot. Bunun benimle ya da Hammond'la bir ilgisi yok. Sorun sensin." Parmağımı göğsüne sapladım. "Buradaki sorun sensin. Sorun senin her şeyi kontrol etme ihtiyacın."

Bileğimden tutup beni daha yakına çekti ama henüz ağzını bile açamadan, çok iyi tanıdığım erkeksi bir sesin derin gürültüsü Elliot'm gözlerindeki karanlık fırtına bulutlarını dağıttı.

Başım kapıya doğru savruldu ve gözlerim Robbie'ninkilerle çakışınca kalbim deli gibi atmaya başladı. Sarı peruğu ve buz mavisi gözlerinin üzerine çektiği şapkası, kimliğini gizlemek yeterli değildi ama Robbie'nin göz önünde saklandığında başarılı olduğunu hemen anladım.

Elliot hâlâ yüzüme bakmıyordu ve birden onun için korkmaya başladım. Robbie'nin gözlerindeki öfke dalgaları beni korkutuyordu. Çenesi gerildi ve sıcaklık kıvılcımları doğrudan içime doğru fırladı. Birden Elliot'ın nane kokulu nefesinin yüzümün yan tarafına değdiğini ve bileğimi acı verici bir şekilde kavradığını fark ettim. Sanki karşımızdaki yabancıyı kendisinden aşağı görüyormuş gibi dikkatini sadece benim üzerimde tutarken yaydığı sahiplenici havadan bahsetmiyordum bile.

"Sizin için bir paketim var Bayan Campbell."

Çakıllı sesindeki karanlık tonlar beni harekete geçirdi. Elliot'm bileğimi sıkıca kavrayışından kurtuldum ve Robbie'ye doğru bakarsa onu tanıyabileceğini düşünerek sertçe yutkundum.

"Burada biraz meşgulüz," diye homurdandı Elliot yabancıya, ona kısa bir bakış attı -Robbie'nin nasıl sertleştiğini fark edemeyecek kadar kısa.

İçimdeki panik gitgide alevleniyordu. Robbie'yle tekrar konuşmak için döndüğünde Elliot'ın bakışlarını yakaladım. "Sanırım burada işimiz bitti Elliot. Sence de öyle değil mi?"

Başını alaycı bir şekilde salladı ama sözlerimin arkasındaki sert ton onu vurmuş olmalıydı. Ellerini ceplerine soktu ve Robbie'ye bir daha bakma zahmetine girmeden dışarı çıktı.

Elliot köşeyi döner dönmez, Robbie ensemden tutup beni öne doğru itti. Masaya çarpmamla kâğıtlar ve bu sabahki boş paket servis kupası yere düştü. Paketi yanıma fırlattı ve parmakları hassas boynumu morartarak klitorisimi avuçladı. Sıcak nefesi yüzümün kenarında gezindi ve hışırtılı sesi kulağımda hırladı: "*Benim* olana başka erkeklerin dokunmasından hoşlanmadığımı şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

İçimde meydan okuma isteği alevlendi. "O zaman belki de korkak bir çocuk gibi gölgelerde saklanmak yerine bana dokunmalı ve ihtiyacım olanı vermelisin."

Parmakları boynumda seğirdi ve kalbim, göğsünün sırtıma çarpıp inmesine neden olan fırtınalı dalgalar gibi kaburgalarıma çarparken nefesimi tuttum. Eli yukarı kaydı ve parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken nefes verdi. Parmaklarını içime sokmasını engelleyen kumaşa lanet ettim.

"O kadar azmışsın ki ıslaklığını pantolonundan hissedebiliyorum," diye nefes aldı. Elini tekrar ileri doğru sürükledi, kavrayışını sıkılaştırdı. Her yerim zonkluyordu. Dudaklarımı yaladım, sonra elini daha sert hissedebilmek için kendimi masaya doğru geri ittim.

Boynumu bıraktı ve bir eliyle bileklerimi arkamda sabitledi. "Sana henüz dokunmayacağıma dair söz verdim." Parmakları kaydı ve sert boyu bana baskı yaptı. Kutuya uzandı ve bir eliyle

koli bandını yırttı. Kalçalarını bana doğru itti, başım dönene kadar damarlarımda dolaşan mutluluk verici zevk dalgaları gönderiyordu.

"İçine bak bebeğim." Kolumdan tutup beni yukarı çekti, geniş göğsü sırtımı ısıttı.

"Dün gece odama girip bana dokundun," dedim bileklerimi kavrayışına karşı kıvranarak. "Seni korkutuyorum Robbie. Bu yüzden şimdi bana dokunmayacaksın."

Beni görmezden gelerek kutuyu yırtıp açtı. Sonra çenemi sertçe kavradı, sakalı yüzümün yan tarafını çizdi. "Onu görmeliydin Savannah, hayatı için ağlayıp yalvarıyordu. Hâlâ hayattayken lanet bağırsaklarını vücudundan çıkardım." Zalim kıkırdaması omurgamdan aşağı soğuk ürpertiler gönderiyor, içimde dönen sıcak zevkle tam bir tezat oluşturuyordu. Sızlandım, kurtulmaya çalışırken göğüslerim bluzuma yapıştı. Parmaklarını çeneme geçirmeden önce dudakları yanağıma doğru kıvrıldı ve beni kutunun içindekilere bakmaya zorladı.

On parmak.

Kesik bir penis.

Bir bağırsak havuzu.

Midem şiddetle bulandı ama korku beni felç edemeden geriye savruldum ve sırtım masayla buluştu. Robbie dişlerini alt dudağıma geçirdi ve acı dolu bir çığlık attıracak kadar sert şekilde ısırdı. Ellerim göğsüne doğru havalandı. Onu itmeye çalıştım ama onun yerine üniformasını yumrukladım.

Kalçalarımı ona doğru ittiğimde dudaklarıma yaklaşarak kıkırdadı.

"Öp beni Robbie," diye yalvardım, ağzının içine doğru nefes aldım. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Boğazımı sıkarak, nefes almamı neredeyse engelledi. "Yaramaz bir kız oldun, benden sır saklıyorsun."

Gözlerim doldu ve göğüs uçlarım sütyenimin içinde karıncalandı. Onun dokunuşu için ölüyordum.

"Bana bir sapığın olduğunu hiç söylemedin bebeğim," dedi ve beni sertleştirdi. Sonra boğazımı serbest bıraktı ve yanaklarımı kavrayarak dudaklarımı öne doğru çekti. Gözleri içimi yaktı, gölgelerinin içinde saklanan canavarı gördüğümde ortaya çıkardığı korku kıvılcımıyla beni alevlendirdi.

"Seni incitmeme neden olma Savannah," diye boğazından hırladı, parmakları hassas yanaklarımı morarttı. "Senin yanında kontrol bende değil. Ve eğer beni baştan çıkarırsan, seni bağlar ve içimdeki seni korumaya çalıştığım arzuları serbest bırakırım."

"Bunu yapmanı istemiyorum," dediğimde kelimelerim boğuk çıktı.

Başparmağıyla dudaklarıma masaj yaparak, "Seni öldürmemi mi istiyorsun bebeğim? İstediğin bu mu? Çünkü dikkatli olmazsan yapacağımı biliyorsun," diye alay etti.

Onu kışkırtmamalıydım ama benimle böyle alay etmesine engel olamıyordum, aniden ortaya çıkıp beni çılgına çeviriyor ve sonra tekrar terk ediyordu. "Benim hakkımda bir iki şey biliyor gibisin *bebeğim*." Dirseklerimin üzerinde yükseldim ve ellerini yüzümden çekmesini sağladım. "Kaç Robbie. Buradaki tek canavarın sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadım dudaklarına.

Keskin dişleriyle alt dudağımı ısırdı. "Hediyenin tadını çıkar güzelim."

Sonra gitti, kapıdan çıkıp kayboldu.

Başım omuzlarımın arasına düştü ve yanımdaki kutuya bakmadan önce sinirli bir inilti çıkardım. O kadar derin sulardaydım ki en büyük köpekbalığıyla yüzerken bacağımdaki kesik kanıyordu.

40. Bölüm

David

"Ah, lanet olsun!" Yenik düşmüş bir halde homurdanarak kartlarımı masaya fırlattım ve sigaramı ağzına kadar dolu olan küllüğe söndürdüm. Banka hesabım en ufak bir kaybı daha kaldırabilecek durumda değildi.

Karşımda oturan Michael, kısık sesle gülerek masanın ortasındaki parayı topladı. "Ödeyin bakalım ibneler."

Ağır bir iç çektikten sonra, "Bok gibi hissediyorum dostum," diyerek yüzümü ovuşturdum.

Yanımda oturan Nicholas omzuma sertçe vurdu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Daha fazla öz disipline ihtiyacın var. Senin kaybın, Michael'ın kazancı oldu."

"Aynen öyle," diye onayladı Michael, bir tomar parayı öpüp bana göz kırparken.

Nicholas birasını kafasına dikti ve boş şişeyi masaya koyarken, "Mark'ın burada olmamasına şaşırdım," dedi.

Michael bir an duraksayarak başını kaldırdığında göz göze geldik. Ellerimi masaya koyup eklemlerimle tahtaya hafifçe vurdum. "Geçen gün kayıp olduğu bildirildi."

Nicholas'ın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" diye sordu, duyduğuna inanamayarak.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım.

Kimse konuşmadı.

"Neler oluyor?" diye patladı Nicholas.

Sigara paketimi uzatarak ona da bir tane teklif ettim. Paketten bir sigara çekip dudaklarının arasına yerleştirdi ve çakmağa uzandı. Elleri titriyordu. Ateşi çakıp derin bir nefes çekti. "Şu Hammond herifinin hapisten kaçtığını duydum. Belki de geçmişte ona yaşattığımız onca şey için hâlâ kin tutuyordur."

Michael bira şişesinin kenarından sırıtarak güldü. "Sence Hammond gibi bir manyak, dışarı çıkıp sadistçe kadınları öldürmek varken Mark'la mı uğraşır?"

Tırnağımı dişlerken dizimi hızla sallamaya başladım. Bu konu beni rahatsız ediyordu. Mark'ı günlerdir gören olmamıştı. Arabası hâlâ apartmanının önünde duruyordu. Michael bira şişesini kaldırıp bana doğru salladı. "Keith'in kızı onun hakkında bir yazı yazmıştı."

Dizim neredeyse sarsılacak kadar hızlı titriyordu. Gözlerimi kaldırıp ellerimi ağzımın önünde birleştirerek, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Sadece bir tesadüf gibi geldi."

"Neden bahsediyorsunuz?" Nicholas gözlerini ikimizin arasında gezdirdi.

Başımı hafifçe sallayarak cevap vermedim. Nicholas, geçmişimizi ve Campbell'in kızına yaşattığımız şeyleri bilmiyordu. Açıkçası, hiç dava açmamış olmasına hâlâ şaşırıyordum.

Michael kaşını kaldırdı, ben de gözlerimi kısarak ona baktım. "Olasılık dahilinde," dedi, ellerini başının yanında kaldı-

rarak. Sanki birazdan sinirden patlayacakmış gibiydim. "Belki yaşlı adam küçük kıza karşı bir şeyler hissetmiştir."

"Artık küçük kız sayılmaz, değil mi?" Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına sıkıştırdım ve çakmağı kaptım. Ateşi üç denemede yakabildim.

Derin bir nefes alarak dumanın içimdeki huzursuzluğu bastırmasına izin verdim. Kehanetlere pek inanmazdım ama içimde çok güçlü bir his vardı; çok kötü bir şey olmak üzereydi. Ve bunu ne kadar bira içsem de ne kadar kadınla birlikte olsam da atamıyordum.

Nicholas tuvalete gitmek için masadan kalktı.

O gittikten sonra, Michael sanki bir sır verecekmiş gibi masanın üzerinden bana doğru eğildi. Ben de ona doğru eğilip dumanı yana üfledim. "Birini tanıyorum, o da birini tanıyor," dedi kısık sesle.

"Ne demek istiyorsun yani?"

"Genç. Eski güzel günlerimizdeki gibi."

Dumanı boğazıma kaçırıp öksürdüm, göğsüme yumruğumla vurdum. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Onları eğitmek ne kadar keyifliydi, biliyorsun değil mi? Düşünmek bile beni sertleştiriyor."

"Kötü bir fikir," diye belirttim ama içimde kıvılcım gibi parlayan heyecanı da görmezden gelemiyordum.

Michael burun kıvırarak kartları dağıttı. "Var mısın, yok musun?"

Oyundan bahsetmiyordu ama yine de kartları topladım. Yüzüme hafif bir gülümseme yayıldı. "Siktir et, neden olmasın?"

* * *

"Gelecek hafta görüşürüz," dedi Michael, montumu üzerime geçirmeye çalıştığım sırada. Bir tur daha kaybetmiştim ama o kadar sarhoştum ki umurumda bile değildi. Olduğum yerde sendeleyerek telefonumu cebime sıkıştırmaya çalışıyordum.

Nicholas da ayağa kalktı ama benim kadar sarhoş değildi. Mutfağa doğru ilerlerken omzumu sıkarak yanımdan geçti.

Omzumun üzerinden son bir el salladıktan sonra oturma odasından çıktım. Koridor yan yatmış gibi görünüyordu, bu yüzden boyası kalkmış duvara elimi bastırdım. Bu gece sırf geri kazanmak için çok fazla para kaybetmiştim. Aptaldım. Hiçbir zaman ders almıyordum.

Dışarı adımımı attığım anda soğuk hava yüzüme çarptı; bir nebze de olsa ayıldım. Yeterince toparlanıp kaldırımla hizalı bir şekilde yürümeye başladım. Sokak lambaları seyrek aralıklarla yanıyordu. Grafitilerle kaplı apartman bloklarının ve tahtalarla kapatılmış pencerelerin önünden geçtim. Hayatımız ne zaman bu kadar boka sarmıştı? Çarşamba poker gecesi ne zaman sıradan bir eğlenceden fazlası haline gelmişti? Oyun ne zaman hayatımı ele geçirmişti?

"Bekle."

Arkadan gelen erkek sesine döndüm. Kar taneleri arasından gözlerimi kısarak adamı seçmeye çalıştım. "Kimsin se –"

Yüzüme doğrulttuğu silahı kurarken karanlık bir gülümsemeyle sivri köpek dişlerini gösterdi. "Uzun zaman oldu David."

Korku boğazımı sıktı. Silaha bakarken ellerimi yavaşça iki yana kaldırdım. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim Hammond."

"Komik. Archer da aynı şeyi söyledi. Şimdi yürü." Silahla işaret ederek konuştu, derin sesine sabırsızlık karıştı. "Yürü!"

Arkamı dönüp boş sokağı taradım. "Nereye Hammond?"

Başıma inen sert darbe bacaklarımın altımdan çekilmesine neden oldu ve karanlık üzerime çöktü. Gözlerim kapanmadan önce son gördüğüm şey, Hammond'ın üzerime eğilen bulanık silüeti oldu. "İyi uykular. Çok yakında görüşeceğiz."

* * *

Vücudumdaki her kas sızlıyordu, yavaşça bilincimi kazanmaya başlamıştım. Gözlerim aralandı, yatağımın karşısında sandalyeye oturmuş bir adam gördüm ve gözlerimi kırpıştırdım. Düşüncelerim bulanıktı, başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım ama sis zihnimin kenarlarına yapışmış gibi gitmiyordu.

Lanet olsun, eve nasıl geldim? Evdeydim, değil mi?

Boynumu gererek tanıdık odaya göz gezdirdim. Bir terslik vardı. Omuzlarım ağrıyordu.

Lanet olsun! Bileklerimin yatağın çerçevesine plastik kelepçelerle bağlandığını fark ettim. Serbest kalmaya çalıştım ama parmaklarım sadece uyuşuk bir tepki verdi.

Adam konuştu, ancak kelimeleri anlaşılmaz bir şekilde garip geldi. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama ayak bileklerim de yatağın çerçevesine sabitlenmişti.

İçimi panik kapladı, alnım soğuk ter damlalarıyla doluydu. Adamı tanımaya çalışarak ona baktım.

Sesi yavaşça sisin içinden berraklaşmaya başladı. Kapüşonunu çıkardığında gözlerim tanımayla irileşti.

Robbie Hammond öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Parmaklarının ucunda bir bıçak sallanıyordu.

Sapını sıkıca kavrayıp bıçağı bana doğrulttuğunda kalp atışlarım hızlandı. "Tekrar hoş geldin uykucu. Kendine gelmen için fazlasıyla bekledim."

Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımın üzerindeki koli bandı, çıkmak isteyen sesimi boğdu. Neden buradaydı? Benden ne istiyordu?

"Şirin bir kedin var." Bıçağı havada kaydırarak köşedeki kedi yatağını işaret etti. Zencefil renkli kedim orada mışıl mışıl uyuyordu. "Ben de küçükken bir tane istemiştim ama annem bu fikri pek sevmedi."

Havadan sudan konuşuyormuş gibi umursamazca omuz silktiğinde kaşlarımı çattım.

"Kedinin karavanın yanına işediğini söyledi."

Göz kırptım, burun deliklerim açıldı.

Ayağa kalkıp üzerime doğru eğildiğinde göz bebeklerim büyüdü. Bakışları çıplak bedenimde gezindi.

Kıyafetlerim hangi cehennemdeydi?

Tüm kaslarım gerildi, hızlı nefes alışverişim kontrolümden çıkmıştı. Bıçağın keskin ucunu göğsümden aşağı, gergin karnıma kadar sürükledi. Hafif bir sızı yayıldı, bıçağın geçtiği yerde kan damlacıkları belirdi. Yara yüzeysel olsa da kalbim göğüs kafesimde çılgınca çarpıyordu, buz gibi bir korku soluk borumu sıkıştırdı. Burnumdan titrek nefesler aldım, ellerimi çaresizce plastik kelepçelerden kurtarmaya çalıştım.

"Her zaman kana bayılmışımdır. Nedenini bilmek ister misin?" diye sordu Robbie. Bıçağın düz tarafıyla yumuşak ama çaresizce sarkan aletimi dürttü. Sonra soğuk bir gülümseme sergileyerek sandalyenin yanındaki alet çantasına yöneldi.

Net görebilmek için boynumu uzattım.

Bu *benim* alet çantamdı, mutfak dolaplarından birinde saklıyordum. Robbie ben baygınken evimi aramıştı.

"Kanı seviyorum, çünkü hepimizi eşit kılan tek şey o. Kim olduğumuzun bir önemi yok. Zengin, fakir, zar zor geçinen ya da yat sahibi. Hepimizin kanı akıyor." Sırtını bana dönerek çömeldi ve kutuyu açtı. "Tüm saçmalıkları bir kenara bıraktığınızda, hepimizin kanı kırmızı."

İçindekileri karıştırırken omuzları kaydı. Yanımdaki başucu lambası bazen yaptığı gibi titriyordu. Kelepçeleri tekrar çektim ama kısa süre sonra bileklerime ağrı yayılınca vazgeçtim.

Robbie omzunun üzerinden bana baktı. "Hepsi de aynı çığlığı atıyor."

Ayağa kalktığında gözlerim dehşetle açıldı. Elinde bir matkap vardı. *Ne oluyor lan?* Koli bandının altında çırpınarak çığlık atmaya çalıştım.

Robbie komodinin üzerindeki silahı kaptığı gibi kafama doğrulttu. "Kapat çeneni!" Yaklaşıp şakağıma dayadı. "Sen ve ben biraz konuşacağız. Beynin bu duvarları süslü bir sanat sergisi gibi dekore ederse bunu yapamayız."

Mide bulantım kramplara neden oldu. Nefesimi sabit tutmaya çalıştım ama nafile bir çabaydı bu. Korku içimde zonkluyor, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Robbie matkabı yanıma koyduktan sonra koli bandını hızla söküp attı, aniden gelen acıyla irkilmeme neden oldu. Eli hâlâ silahın üzerinde sabit duruyordu. Gözlerindeki o karanlık bakışı daha önce hiç görmemiştim. Eskiden dalga geçtiğimiz o zayıf çocuk gitmiş, yerine ruhsuz, boş bir kabuk olan Hammond gelmişti.

Aceleyle, "Geçmişte yaptıklarımız için üzgünüm. Yanlıştı," diye açıklamaya çalıştım.

Robbie, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana baktı ve saniyeler geçtikçe göğsünden ürkütücü bir kahkaha yükseldi. Ondan böyle bir ses duymak beni irkiltti.

Şaka yaparcasına silahı şakağımdan uzaklaştırıp gözyaşlarını silerken, omuzları gülmekten sarsılıyordu. "Sence bütün bu zahmete, lise yıllarında bana pislik yaptın diye mi girdim?"

Silahı tekrar yüzüme doğrulttu ve kalbim boğazıma kadar yükseldi. "Tekrar dene," dedi, kelimeleri neredeyse baştan çıkarıcı bir tonda, tembel bir kedi gibi mırıldanarak.

"Bana bunu neden yaptığını bilmiyorum, tamam mı?" Boğazıma bir hıçkırık takıldı. "Bunu nasıl bilebilirim? Ne kadar oldu, ha? Yirmi yıldan fazla mı?"

Saniyeler geçti, dakikalara dönüştü. Robbie silahı indirip arkasındaki sandalyeye fırlattı, sonra matkabın sapını kavradı. Motorun vınlamasıyla kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

"Hayır..." Başımı iki yana salladım, dehşet her zerreme nüfuz etti. Kelepçeleri çekiştirdim. Buradan gitmek istiyordum. Gitmek zorundaydım. Böyle ölemezdim. Matkabın sesi tekrar yükseldi, baş döndürücü bir hızla dönüyordu, odaklanamayacağım kadar hızlıydı. Robbie başını yana eğdi, dudaklarında sinsice kıvrılan bir gülümseme belirdi. Bu anın tadını çıkarıyor, neredeyse siyah görünen mavi gözleriyle her saniyeyi içine çekiyordu. "Hafızanı biraz tazeleyelim bakalım."

Yanıma yaklaşarak dizimin hemen üstünden bacağımı sıkıca kavradığında damarlarıma adrenalin hücum etti. Matkabı diz kapağıma bastırdı, parmakları bacağımı yaylı yatağa sabitledi. "Emin misin? Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?"

"L-lütfen b-bunu yapma. Ne düşündüğünü b-bilmiyorum ama h-hadi konuşalım." Kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyordum,

mesanem boşaldı, idrarım yatağa yayıldı. "Lütfen yapma." Yalvarışlarım gözlerindeki karanlığı kımıldattı ama elini uzatıp bandı tekrar dudaklarıma yapıştırdı ve yanağımı iki kez hafifçe okşadı.

Sonra baldırımı yakalayıp tenimde morluklar bırakacak kadar sıktı. Başını hafifçe sallayıp sanki kendimi ıslattığım için beni zavallı buluyormuş gibi alaycı bir kahkaha attıktan sonra matkabın tetiğine baskı uyguladı.

Dizimde alev alev yanan bir acı patladı ve boğuk, boğulmuş bir çığlık atarak kelepçelere karşı debelendim. Matkabın diz kapağımı delip geçtiği mide bulandırıcı sesin arasında Robbie'nin boğuk kahkahası yankılandı. Ucuna et ve kan parçaları yapışmış matkabı geri çektiğinde, elindeki bir silahmış gibi üzerine üfledi.

Bacaklarımdan yayılan kör edici acının içinde düşünemiyordum. Midem kasılıyor, şiddetli bir bulantıyla sarsılıyordum. Kusmama iki saniye kalmıştı. Kendi kusmuğumda boğulmama yalnızca iki saniye. Ve Robbie'nin gözlerindeki o saf sadizm, bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyordu.

Aşağı, bacağıma baktım. Hızlı ve kesik kesik nefes aldım, boğazımdan bir hıçkırık daha yükseldi. Dizimdeki kanlı delikten baloncuklar halinde kan fışkırıyor, idrarla ıslanmış yatağa damlıyordu.

Yüzüm acıyla çöktü ve gözyaşlarım özgürce aktı. Lanet derecede korkmuştum.

Ve lanet derecede güçsüzdüm.

"Hâlâ neden burada olduğunu anlamadın mı?" Robbie diğer bacağımı da tutup yere sabitledi. "Bir tahminde bulunmak ister misin?"

Dudaklarımı kaplayan koli bandı yüzünden tahmin yapmak istesem bile yapamadım. Robbie'nin gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, o zaten tahminimi biliyordu.

Tekrar matkapla deldi. Avazım çıktığı kadar bağırırken parmakları sarsılan bacağıma saplandı. Yakıcı acı kemiklerime yayıldı. Buz ve ateş. Matkabı çıkarıp görmem için havaya kaldırmadan önce bir içeri bir dışarı hareket ettirdi. Sonra ağzım kusmuk tadıyla dolarken matkabı yatağın üzerine attı ve parmağını kanayan deliğin içine soktu.

Gözlerim geriye kaydı, vücudum şiddetle sarsıldı, kendi kusmuğumda boğuluyordum.

"Savannah Campbell." Bu isim, bilincimin kıyılarında yankılanırken oda dönmeye başladı.

Robbie koli bandını hızla söküp başımı yana çevirdi, el ve ayak bileklerimi sıkan plastik kelepçeler yüzünden fazla hareket edemiyordum. Saçlarımdan tutup yüzümü sabitlediğinde, midemde sindirilmemiş havuç ve sosis parçalarından oluşan karışımı kustum. Midem sancılar içinde kasıldı.

Alet çantasına doğru ilerleyen Robbie diz çöküp içinde bir şeyler ararken, ben de acının yıkıcı etkisi altında kesik kesik nefesler aldım.

"Beni öldür..." diye yalvardım, terle sırılsıklam olmuş yastığın üzerinde başımı çevirirken. "Lütfen..."

"Güzel şeyler bekleyene gelir." Robbie doğruldu. Elindeki nesneye odaklanmaya çalıştım ama başım çok dönüyordu, acı beni kör edecek kadar yoğundu.

Zihnim bulanıktı ama Robbie'nin pantolonunun üzerinden sertleşmiş kasığını sıktığını ve boynunu çatırdattığını fark ettim. Sonra elimi yakaladı.

"Mutfak çekmecesinde bu puro kesicisini buldum."

Kuru boğazımdan bir şeyler yutmaya çalıştım ama sadece zayıf bir öksürük çıkarabiliyordum. Soğuk metal parmağımı sardı.

"Sen puroları ve kızları seviyorsun, değil mi David? Savannah kaç yaşındaydı ona bu saçmalıkları yaşattığında? Altı? Yedi?"

Bilinç ile bilinçsizlik arasında gidip geliyordum. Robbie, tamamen bayılmamdan memnun kalmamış olacak ki yanağıma sert bir tokat attı.

"Kaç yaşındaydı?" diye bağırdı.

"Be-beş," diye kekeleyerek cevapladım, dilim ağzımın içinde kurşun gibi ağırdı.

Dizlerimdeki yakıcı acı yavaş yavaş derin, zonklayan bir sızıya dönüşüyordu. Alevler içinde yanıyordum, hayalet gibi solgun tenimden ter süzülüyordu.

"Beş!" diye tekrar etti Robbie, sesi tiksinti ve dizginlenmemiş öfkeyle doluydu. "Biliyor musun... Savannah'ya zarar verdiğin düşüncesi kadar beni cinayete meyilli hissettiren hiçbir şey olmadı. Benim Savannah'm. Başka kim vardı? Keith, Mark, sen ve başka kim? İsimleri istiyorum!"

"Siktir git," diye hırıltıyla karşılık verdim, dizlerimden daha fazla kan fışkırırken.

"Yanlış cevap."

Kesti!

Duzenleme
Ny.ozlem

41. Bölüm

Savannah

Eve döndüğümde gökyüzü koyu turuncu ve pembe tonlarına bürünmüştü. Güneş, yavaşça evin arkasına doğru kayıyordu. Posta kutusunun üzerine tünemiş bir karga, aniden havalanıp uçtu. Vücudun parçalarını içeren kutuyu alıp çıktıktan sonra arabamın etrafından dolaştım.

Sokağı geçiyordum ki Chapman ve Briem, ileride park edilmiş, plakası olmayan bir polis arabasından çıkarak, "Bayan Campbell!" diye seslendiler.

Adımlarım yavaşladı ve damarlarımdaki kan, korkunun etkisiyle buz gibi oldu. Kollarımda tuttuğum kutunun içeriğinin fazlasıyla farkında olarak onu düzelttim. "Dedektif Chapman." Başımı hafifçe eğerek meslektaşına da selam verdim. "Dedektif Briem."

Dedektif Chapman'ın bakışları elimdeki pakete kaydı ve kalbim hızla boğazıma tırmandı. Bana kibar bir gülümseme sundu. "Müsaitseniz sizinle biraz konuşmak istiyoruz."

Yutkunma isteğime karşı koyarak verandaya doğru yöneldim. "Sizi buraya getiren şey ne? Bir şey mi oldu?" diye sordum.

İnsan kalıntılarıyla dolu kutuyu göğsüme bastırarak diğer elimle kapıyı açmaya çalıştım. Parmaklarım titriyordu. Anahtarı yuvasına yerleştirmek için iki kez denemem gerekti. Bir tutam saç dudaklarıma yapıştı, titrek bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Kapıyı omzumla iterek açarken dikkatlice kutuyu dengede tuttum. Karla kaplı botlarımı çıkardıktan sonra dedektifleri mutfağa yönlendirdim. Sandalyeler yerlerinde sürüklenirken oturdular. Kutuyu dikkatlice tezgâha koyup derin bir nefes aldım. Kalbim göğsümde deli gibi atarken, Dedektif Chapman'a döndüm ve gülümsemeye çalıştım. "Bir şeyler içer misiniz?"

"Oturun Bayan Campbell. Sizinle paylaşmak istediğimiz bazı bilgiler var."

Alt dudağımı ısırarak karşılarına oturdum. Briem, beni sabit bir bakışla süzüyordu. Gözlerindeki değerlendiren bakış, tenimde karıncalar dolaşıyormuş hissi uyandırdı. Chapman'ı dinlemeye çalıştım ama tezgâhta duran kutunun varlığı ve dondurucumun içinde Mark'ın kesik başının olduğunu bilmek dikkatimi dağıtıyordu.

"Babanızın arkadaşı David kayboldu."

Sessizliğimi koruyunca, ellerini masada birleştirdi ve başparmaklarını birbirine bastırarak ince bir nokta oluşturdu. "Bayan Campbell, sanırım durumun ciddiyetini kavrayamıyorsunuz. Geçen hafta içinde babanızın iki eski arkadaşı kayboldu." Bakışları gözlerimi yakaladı. "İki kişi!"

"Bu olayların benimle ne ilgisi var?"

Briem hafifçe kımıldandı ve bu küçük hareket bile içimdeki korkuyu dondurdu. Gözlerimi ona çevirdiğimde, bakışlarının çoktan üzerimde olduğunu fark ettim. Chapman ve Briem'ın

bir şeylerin farkında oldukları ya da en azından bir şeylerden şüphelendikleri hissine kapıldım.

"Başka bir arkadaşları daha var," dedi Chapman ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Andy Frazer ismi size tanıdık geliyor mu?"

Çatlamış dudaklarımı ıslatarak başımı iki yana salladım. "Hayır, tanımıyorum."

Chapman bakışlarını bana sabitlediğinde alnım soğuk terle kaplandı. "Andy, küçük kızları istismar ettiği için hapiste."

Dışarıdan geçen bir arabanın sesi, gerilen havayı kesti. Farları kısa süreliğine mutfağı aydınlattı. Güneş neredeyse tamamen battığı için ışıkları açmam gerekiyordu ama ayağa kalkmaya cesaret edemiyordum.

"Bir teorim var," diye devam etti Chapman. Dirseklerini masaya koydu, küllü elleri yumruk halinde birleşmişti. "Babanız ve arkadaşlarının sizi istismar ettiğini düşünüyorum ve şu an elimde çok dengesiz, çok intikamcı bir seri katil var." Gözleri benimkileri yakaladı ve artık saklanmama izin vermiyordu.

Çenem kasıldı ve gözlerimi kaçırarak dişlerimin arasından, "Gitmenizi istiyorum," diye çıkıştım.

Saniyeler geçti ama onlara bakamıyordum. Gözlerim yaşlarla yanıyordu. Evime kadar gelip geçmişimi önüme sermeye nasıl cüret edebilirlerdi? Bana bunu nasıl sorabilirlerdi? O geçmişi ardımda bırakmıştım. Bu konu tartışmaya açık değildi.

"Söyle bana Savannah," dedi, kibarlığını bir anlığına kenara bırakıp. "Bizimle konuşmaya ikna olman için geçmişinden daha kaç adam ortadan kaybolmalı? Eğer bize yardım edersen, Robbie'nin daha fazla adam öldürmesini engelleyebiliriz."

Ona öfkeyle baktım. "Daha fazla adam mı? Babamın arkadaşlarının öldüğünü kim söyledi? Cesetlerini mi buldunuz?" Sinirden her hücrem titriyordu. Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. "Sadece tahmin yürütüyorsunuz. Buraya gelip çocukluğum hakkında en ufak bir şey biliyormuş gibi davranamazsınız!"

"Baban ve arkadaşları sana asla zarar vermedi mi?"

"Defolun!"

İkisi de ayağa kalktı, göz göze gelip sessizce bir şeyler paylaştılar. Sonra Briem bir şey demeden kapıya yönelip gitti. Şimdi mutfakta Chapman'la yalnızdım. Ellerini mutfak masasına dayayarak bana doğru eğildi. "Gördüğüm kadarıyla, bu kaybolmaların tek ortak noktası sensin."

"Gidip bir seri katili yakalamalısınız. Ah, pardon" –acı bir kahkaha attım– "iki."

Chapman kaşını kaldırdı ve mutfak masasından uzaklaştı. "Sana yardım edebilirim Savannah, eğer sen de bana yardım edersen. Bir yargıcın Robbie'yi senin emirlerin doğrultusunda hareket eden biri olarak görmesi hiç de iyi olmaz. Bu, senin için çok kötü sonuçlar doğurabilir."

"Affedersiniz, benim emirlerim mi? Ne demek istiyorsunuz? Onu kendime âşık mı ettim, sırf bir cinayet çılgınlığına başlaması için? Hapisten kaçmasını mı teşvik ettim?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve rahatsızca kıpırdandım. Chapman'ın sözleri, rahatsız edici bir biçimde gerçeğe yakındı. Robbie, o adamları benim için öldürüyordu ama neden? Bunu asla istemedim. Çocukluğumda babamın arkadaşlarının bana yaptıklarını nasıl bildiğini bile bilmiyordum. Cevapları hakkında hiçbir fikrimin olmadığı çok fazla soru vardı.

Robbie'nin bu kadar ileri gideceğini hiç tahmin etmemiştim ama tüm bu olanlar için üzgün olduğumu da söyleyemezdim. İçimdeki hasta ve intikamcı bir taraf, o adamların Robbie gibi bir sadistin ellerinde can vermesinden memnundu. Bunun için uykularım kaçmayacaktı.

"Ben öyle bir şey söylemiyorum." Chapman sandalyeyi masanın altına itti. "Ama bir jüri bunu düşünebilir."

"Tehditlerinizi umursamıyorum Dedektif. Varsayımlarınız ve spekülasyonlarınız son derece yanlış."

Chapman başını yavaşça salladı, bakışları perdeye kaydı, sonra tekrar bana odaklandı. Beni baştan aşağı süzüp gözlerini tekrar gözlerime dikti. "Belki öyledir ama içimden bir ses yanlış olmadıklarını söylüyor. Şu ana kadar tüm kanıtlar seni işaret ediyor. Robbie, onunla röportaj yapmakla görevlendirilen gazeteciye karşı sağlıksız bir takıntı geliştirdi. Öyle bir takıntı ki hapisten kaçmak için iki gardiyanı öldürdü. Neden? Seni bulmak için. Ve şimdi de *geçmişinden* insanlar kayboluyor." Cep telefonu çaldı, cebinden çıkarıp ekranına baktı. Arayan kişinin kim olduğunu not aldıktan sonra ekranı kapattı. "Yakında tekrar görüşeceğiz." Çenesini perdelere doğru kaldırdı. "Bunları arada bir açmalısın. Güneş ışığı iyidir."

Son bir kibar gülümsemeyle arkasını dönüp mutfaktan çıkarken, ayak sesleri koridorda yankılandı.

Sandalyeye çöktüm ve yüzümü ellerime gömdüm. Omuzlarıma ağır bir yorgunluk çöktü. Ne büyük bir karmaşa. Kendimi nasıl bir belanın içine soktum böyle?

Avuç içlerimle gözlerimi ovdum ve omuzlarımı düşürdüm. Ne yapacaktım şimdi? Polis peşimdeydi ve Robbie –yaklaşmaya bile cesaret edemezken– bana vücut parçaları göndermenin

iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Çiçekler ve çikolatalar nereye kaybolmuştu?

Kutuyu mutfak tezgâhında bırakıp üst kata çıktım. Robbie'nin bu *aşk* hediyesiyle bu gece ilgilenecek halim yoktu.

Odamın ışığını açmak için düğmeye bastım ama bir anda durdum.

Yatağımın üzerinde kıvrılmış, zencefil renginde bir kedi yatıyordu.

Yaklaştığımı fark edince başını kaldırdı, bana kısa bir bakış attı ve tehdit oluşturmadığımı anlayınca gözlerini tekrar kapattı. Yüksek sesle mırladı, sessiz akşamın içinde sesi yankılanıyordu.

Yutkunup bir adım daha attıktan sonra arkama baktım. Sanki karanlıktan bir canavar çıkıp üstüme atlayacakmış gibiydi.

Ama canavar çıkmadı. Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi tekrar yatağa çevirdim ve bir kart fark ettim – kediye yakın duran bir iskambil kartı. Köşeleri yıpranmış bir kupa kızı. Heyecanla gözlerim odanın içinde dolaştı, Robbie'nin başka bir iz bırakıp bırakmadığını anlamaya çalıştım. Ve sonra gördüm –masamın üzerinde tek bir gül. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememe engel olmaya çalıştım.

Robbie buradaydı.

Ama neden bir kedi?

Kaşlarımı çatarak tekrar mırıldanan tekire baktım. Kuyruğunu hafifçe salladı, başını yavaşça indirdi ve tekrar gözlerini kapattı.

Yatağın kenarına oturdum, kupa kızını elime alıp çevirdim. Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve içime sıcak bir his yayıldı. Uykulu tekirin başının arkasını okşadım. Robbie, keşfedilmemiş

tünellerle dolu bir labirent gibiydi. Onu anlamak neredeyse imkânsızdı ama bu gizemli çekicilikten kaçamıyordum. Korkutucu tehlikenin baştan çıkarıcı bir melodisi gibi, beni içine çekiyordu.

"Senin adın ne?" diye fısıldadım, parmaklarımı kedinin başına hafifçe sürterek.

Dışarıda sokak lambaları yanıyordu. Sessizlik içinde kediyi okşarken, kalbimin ritmi nihayet yavaşladı.

"Sana bir isim bulmalıyım," dedim. "Mesela Bıyık nasıl?" Burnumu kırıştırdım. "Çok mu sıradan?"

Aklıma Robbie'yle yaptığımız bir konuşma geldi. Gözlerim büyüdü ve hızla yataktan kalktım. Masamın üzerindeki kaydediciyi kapıp kulaklıkları taktım. Kalbim göğüs kafesime çarpa çarpa Robbie'nin sesi kulaklarıma doldu.

Masama yaslanarak gözlerimi yatağımda uyuyan kediye kaydırdım. Robbie'nin sesi, içimi okşayan bir fısıltı gibi tenimde dolandı.

Annem, üstünden alkol ve ucuz parfüm kokusu yayarak yanımdan geçerken, "Ona bir isim vermeyecek misin?" diye sordu. Sonra bana döndü ve beklentiyle baktı. Hızlı düşünmeliydim, yoksa sinirlenirdi. İlk aklıma geleni söyledim: "Bıyık."

Küçümseyici bir tavırla gözlerini devirerek, "Ne kadar da yaratıcı," dedi. Ama bu yeni bir şey değildi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım annemi etkileyemez ya da gururlandıramazdım.

Annem çekmeceleri karıştırmaya devam ederken ben de masaya oturdum ve parmaklarımı kedinin kir ve çamurla kaplı tüyleri arasında gezdirdim.

"Nerede buldun onu?" diye sordum, gözlerim yaşlarla dolarken.

Robbie'nin derin iç çekişi, yumuşak bir dokunuş gibi tenimin üzerinde kayarak dudaklarımı titrek bir nefesle ayırmadan önce kısa bir sessizlik oldu.

Mutluluk, hissizleştiğim korkudan daha korkutucu geliyordu. Ve o yavru kediyi okşarken damarlarımda dolaşan hisler, kontrol altına alınamayacak kadar büyüktü. Sanki bir anda beni boğabilirmiş gibiydi. Çabucak gözlerimi kırpıştırıp, zayıflığımın izlerini sildim. Annem ağlamamdan nefret ederdi.

Benden nefret ederdi.

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Yatağa baktım, Robbie'nin bana bıraktığı kediye. İnsanlar ne derse desin, Robbie'nin içinde sadece kötülük olduğuna inanmak istemiyordum. Bu inanç, kırık dökük parçalarıma bir şarkı gibi dokunuyordu. Kaybolursam ne olurdu? Belki de gün ışığında sürüklenmektense gecede kaybolmayı tercih ediyordum.

42. Bölüm

Robbie

Derin uykudaydı; yan tarafına dönmüş, göğsüne sokulmuş kediyle birlikte masum bir rüya gibi görünüyordu. Ama ben onu onarılamayacak şekilde bozmak ve bir kâbusa çevirmek istiyordum. Sesler şimdilik suskundu, onun varlığıyla yatışmış durumdaydı.

Yatağının yanında durarak saçlarını alnından geriye doğru okşadım. Kendi kaşlarım ise çatılmış haldeydi. Onun yanında neden göğsüm her zaman sıkışıyordu? Onunla birlikte olma, *ona yakın olma*, ona dokunma, onu öpme ve *sahiplenme* arzusu kalbimi sıkıştırıp duruyordu. Bana kendimi bu kadar güçsüz hissettirmesinden hoşlanmıyordum ama ondan uzak da duramıyordum. Uzak durmak *istemiyordum*. Çünkü o, bulutları delen güneş ışığı ve kafamdaki sesleri susturan sessizlikti.

Kediyi tüylü karnının altından kavrayıp kaldırırken tısladı. Onu dışarı, koridora bırakıp kapıyı kapattım. Savannah inledi ve başım hızla ona doğru döndü. Uykusunda derin nefesler alırken onu izledim.

Sonunda odayı geçip yatağına doğru ilerlediğimde, büyük gövdem ay ışığının bedenine düşen ince şeridini kesti. Ona dokunma isteği başımı döndürdü. Ellerim yanlarımda sıkılı halde durdum. Her gece bunu yapıyordum –saatlerce onu izliyordum.

Huzurlu görünüyordu.

Onu tatlı rüyalarından çekip çıkararak kâbusuma sürüklemek yazık olurdu ama şeytanla oynamayı seçmişti. Ve ben tadına bakmalıydım.

Yorganı yavaşça çekip açtım ve çenesinden göğsüne kadar bir iz sürerek parmaklarımı gezdirdim, gözlerim her bir santimine açgözlülükle takıldı. Karnının hemen üstündeki kumaşın kenarına ulaştığımda durdum. Gölgemin üzerine düştüğü bu haliyle gerçek bir başyapıt gibi görünüyordu. Onun her şeyini görmek istiyordum.

İnce askısına bir parmağımı geçirip omzundan yavaşça aşağı kaydırdım. Kalbim deli gibi çarptı. Daha önce hiçbir kadın bana böyle bir tepki verdirmemişti.

Beyaz kumaş, dolgun göğüslerinin üzerinden kayıp inerken arkamdaki ay ışığı gibi, hayalet gibi soluktu. Serbest kalan uçları belirginleşmişti.

"Lanet olası derecede mükemmel," diye fısıldadım karanlığa.

Aletim sızlıyordu ve parmağımı sol göğüs ucunun üzerinde gezdirerek sertçe yutkundum. Sırtını benim dokunuşuma yasladığında, onun büyüleyici büyüsünün merhametine sığınarak nefesimi tuttum. Göğüs ucunu hafifçe sıktım, sonra aynısını diğerine yaptım. Nazik davrandım, onu uyandırmak istemiyordum.

Hayır, eğer rüyalarının güvenliğinden uyanırsa, ona zarar verme dürtüsüne karşı koyamayabilirdim. Kendimle savaş ha-

lindeydim, kendi doğama, her keskin, sivri açıma karşı savaşıyordum. Eğer dikkatli olmazsam, gerçekten pişman olacağım bir şey yapacaktım. Ve bir kez olsun, seslerin yanlış olduğunu kanıtlamak istiyordum. Onu zevke boğmak istiyordum, kendimi onun acısında kaybetmek değil.

Şortunu çıkardıktan sonra bacaklarının arasına yerleştim ve burnumu beni bekleyen sıcaklığına gömdüm. Onun tatlı kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çektim. Siktir, bunu ve diz çökmüş çaresiz bir adam gibi kendini arzulatmasını özlemiştim. Sonunda evimdeydim, küçük kalçaları ellerimde ve tüm kayganlığı yüzümdeydi. *Devam et ve damarlarımı zehirle doldur.* Onun sarhoş edici kokusu çeneme ve dudaklarıma bulaşmışken burada seve seve ölürdüm.

"Bebeğim," diye nefes aldım, onu sıkıca kavradım ve daha yakına çektim. Aletim zonkluyordu, dilimi beni bekleyen sıkılığının içine gömdüm. Kahretsin, çok tatlıydı. Onun içinde olabildiğince derine inmek, dalgalanan duvarlarının her santimini dilimle becermek için can atıyordum. Ağrıyan aletimi yatağa ittim, sürtünme için çaresizdim.

Devam ettikçe ciğerlerim yanmaya başladı ama durmadım, dilimi onun içinde döndürmeye devam ettim, sıkı duvarlarının kasıldığını hissettim. Ağzımda patlamasını yaşamadan ölmeyi tercih ederdim.

Evrendeki en tatlı şeyin –kendi cennetimin– ziyafetini çekerken yatağın üzerinde hareket ettim. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Sadece bu sıcaklığa, bu kadına, bu lanet kalbe ihtiyaç duyuyordum.

Onun içinde olmayı o kadar çok istiyordum ki beni sardığını ve her damla menimi sahiplendiğini hissetmek istiyordum. Onu yürüyemeyecek hale gelene kadar becermek istiyordum.

İnleyerek sırılsıklam olmuş dilimle, şişmiş klitorisini emdim. Kamburlaştı, uykusunda ağlıyordu ve bu şekilde nasıl uyuyabildiği beni kıkırdattı. Artık nazik değildim. İstesem de nazik olamazdım. İksiri yüzüme fışkırıp beni işaretlerken olmazdı. Onu her gece tatmak için seve seve ölürdüm.

Onu bıraktım, aletim acı içinde zonkluyordu. Hızla fermuarımı açarak pantolonumu aşağı ittim. Damarlı uzunluğum serbestçe sallandı, kaya gibi sertti ve meni sızdırıyordu. Elime dayanarak kendimi sıktım ve içine girmeden önce tepesini klitorisinin üzerine sürdüm.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Aletimden meni sızmaya devam ederken o tatlı klitorisi tekrar tekrar okşadım. "Bu beni seviyor Savannah. Aletimi yutmaya çalışan şu güzel dudaklara bak. Çok ıslaksın!"

Başımı kaldırdığımda gözleri benimkileri yakaladı. Bir anda içimdeki gölgeler geri döndü ve onlarla birlikte paniğin buz gibi dalları da...

"Robbie..." diye inlerken, gözleri başının arkasına kaydı. Onu susturmak için büyük elimi ağzına kapattım. Konuşursa, sesinde hayal kırıklığı ya da daha kötüsü korku duyarsam, akıl sağlığımın kaygan tutuşunu kaybedebilirdim.

"Siktir," diye inledim aletim içine girdiğinde. İçine girme dürtüsü beni canlı canlı yiyordu ve bilincimin sınırlarındaki fısıltıları susturmak için diğer elimle boğazını tuttum. Bir elimle ağzını kapatırken diğer elimle ciğerlerindeki havayı sıkıştırarak onu becerdim.

Kendimi onun içinde kaybetmeyi reddediyordum. Kendimi kontrol etmek her şeydi. Eğer içine dalar ve sonunda açgözlü canavarı kontrol altında tutan dizginleri bırakırsam, onu öldürebilirdim.

Savannah'nın boğuk iniltileri avuçlarımda titreşti, gözleri doldu. Vücudumdaki her kas, içimdeki kötülüğü dizginlemenin baskısı altında titriyordu –beni ölüme mahkûm eden ama şimdi onun içine salmak istediğim kötülüğü. Ölümün tatlı merhameti için yalvarana kadar onu becermek ve belki içimdeki canavar tatmin olmazsa, ona bu merhameti bahşetmek...

Hayır.

Testislerim gerilirken dişlerimi sıktım. İki itiş daha ve sonra altımda parçalandı. Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere kilitlenirken, şaşkınlıkla onu izledim.

Burun delikleri genişledi ve gözlerindeki o bakış, o yakıcı şehvet, o *umut* içimi parçaladı.

Elimi dudaklarından çektim ve dudaklarımı yapıştırdım. Ufuktaki gökkuşağını kovalarcasına çılgınca iterken onu sertçe öptüm. Boğuk inlemeleriyle ziyafet çektim, tadıyla uçtum. Parmaklarım onun morarmış boğazında seğirdi. Şu anda bile, onu boğarak öldürmek istiyordum.

Alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda, küçük eli bedenlerimizin arasına girdi ve parmaklarını aletimin etrafına sarıp pompaladı. Boğazıma bir nefes takıldı ve dudağı dişlerimin arasından kaydı. Tüm bedenim zevkten karıncalandı. Ben elini becerirken gözleriyle beni esir aldı. Başparmağımla çenesini yukarı kaldırdım, sonra dişlerimle dudaklarını ısırdım ve fısıldayarak, "Durmamı söyle. Lütfen durmamı söyle. Ben tehlikeliyim Savannah," dedim.

Damarlı aletimi çaresiz, titreyen itişlerimle aynı anda pompaladı ve kavrayışımı sıkılaştırmak için bir davet olarak boynunu eğdi. "Durma."

"Kahretsin..." Kalçalarım titredi. Solgun boğazını sıkarak onu tekrar boğdum. Dövmeli elimdeki girdaplar, ay ışığında teninin beyazlığına karşı grotesk görünüyordu.

Dudaklarının köşeleri yavaşça maviye döndü ve kasıklarımda bir sıcaklık oluştu. Kıvrılıp büküldü, serbest kalmaya hazırdı. Çok gergindim, onun dokunuşunun altında yanıyordum. Küçük eli aletimi sanki akıl sağlığımı bozmak istiyormuş gibi sarsıyordu.

İçimdeki gerçek canavarı görmesine izin veremezdim. Hayır, o güzel gözlerinde bir anlık iğrenme görürsem hayatta kalamazdım. Kendimi kaybederdim. Her zaman yaptığım gibi...

Boğazını serbest bırakıp elini tokatlayarak uzaklaştırdıktan sonra onu yüzüstü çevirip boynundan tutarak yüzünü yatağa sıkıca bastırdım ki şeytanın solgun tenine cehennemi saldığını görmesin.

Dizlerimin üzerine çökerek ağrıyan aletimi okşadım. "Kahretsin... Savannah..." Belindeki çukur ve kalçaları döllerimle doldu. Nefesim boğazımda düğümlendi ve aletimdeki son zevk damlasını da çekerek masumiyetinin son damlasını da alıp götürmesini izledim. O artık benimdi, döllerim ve yarattığım çürüklerle kaplıydı. Şeytanın kendisi tarafından işaretlenmişti.

Parmaklarımı vücudunda gezdirirken zor nefes alıyor, kendimi tekrar kontrol etmeye çalışıyordum. Ama onun görüntüsü, omurgasının dibinde biriken döllerim, üzerimde ezici bir sahiplenme duygusu yarattı. Bu kadının tadına her baktığımda, daha çok düşüyordum.

Aslında, düşmeyi hiç bırakmamıştım.

"Robbie..." Boğuk sesi bir güvensizlik notası taşıyordu.

Güzel. Benden korkmalıydı. Benim yanımda kendini güvende hissetmemeliydi.

Parmaklarımı serbest bırakırken onu çarşaflara hapsettim.

Dokunuşumun altında sessizce titredi ve bu kadar savunmasız hissetmesi hoşuma gitti. Bir parçam omurgasını kırmak ve onu ikiye bölmek için can atıyordu.

Elimi bacaklarının arasına daldırıp, bu defa içine boşaldım. Altımda kıvranıyordu, çok hassas ama sert dokunuşuma da çok açıktı. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun bebeğim?"

Öyle olduğunu biliyordum -banyodaki dolapları karıştırmıştım- ama öyle olmadığını düşünmesini istiyordum. Nefesindeki hafif kesiklik ve havaya yayılan tedirginlik hissi hoşuma gitmişti, aletimi bir kez daha harekete geçirdi. "İçini menimle doldurma fikri hoşuma gidiyor."

"Neden beni becermiyorsun Robbie?" diye sordu sesindeki titremeye rağmen cesurca.

Durdum, parmaklarım onun derinliklerindeydi. Parmaklarımı dışarı kaydırarak oldukça hassas klitorisinin üzerinde gezdirdim.

Savannah irkildi ama donup kalmasını sağlayarak vücuduna zorla uyguladığım acıya varan zevki almaktan başka seçenek bırakmadım.

"Ben bir katilim. Hiç hata yapmam. Kontrolümü kaybetmeme izin veremem. Ve sen tehlikelisin Savannah. Şu anda bile kontrolümün elimden kaydığını hissedebiliyorum. Seni bağlamamı ve incitmemi isteyen seslere teslim olmamak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun?" Üzerine eğilerek klitorisine sertçe bastırdım ve kulağını ısırarak, "Seni becerirken yok etmemek için?" diye fısıldadım.

İnleyerek kıvrandı, sessizce daha fazlası için yalvardı.

"Becerilmek için bu kadar çaresiz misin bebeğim?" Kıkırdamam kulağının kenarına doğru süzüldü.

"Evet..." Islaklığı elimi kirletiyordu.

Parmaklarımı tekrar içine soktum ve dudaklarım zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu en çok yüzü yastığa gömülü, kalçaları havadayken seviyordum; çünkü o büyüleyici gözleri bana bakmıyordu. O gözler, kalbime doğrultulmuş dolu bir silahtan bile daha fazla korkutuyordu beni.

"Hissettin mi Savannah? Beni ne kadar sıkı kavradığını hissediyor musun?"

"Lütfen Robbie. Yap artık şunu."

Dördüncü parmağımı da soktum. Tam oturdu, hâlâ çok sıkıydı ve lezzetli bir şekilde inliyor, kalçaları titriyordu.

"Aferin sana," diye övdüm, elimden gelen ıslak sesler aletime bir siren çağrısı yapıyordu. "Bu küçük dar deliğin gerilmesini seviyorsun, değil mi?"

"Robbie..." diye inledi, bana bakmak için başını çevirmeye çalıştı ama onu daha sıkı kavradım ve başparmağımı sıkı kas halkasına bastırdım.

"Peki ya bu kıç? Burası hiç becerildi mi?" Başparmağımı içine daldırdım ve nefesi kesildi.

"Cevap ver!" diye bağırdım, daha derine batarak.

"Hayır, hiç."

Göğsümde, cam gibi bir gölde her yöne yayılan dalgalar gibi memnuniyet yayıldı. "Biraz canın yanacak."

"Bana zarar vermeni istiyorum."

"Bu bir yalan." Parmaklarımı içinden çıkarıp ıslak elimle kalçasına sertçe vurdum. "Sana zarar vermemi değil, seni boşaltmamı istiyorsun."

Boynunu kavrayışımdan kurtulmaya çalıştı ama kızarmış kalçasına sert bir darbe daha indirdim. Boğuk bir çığlıkla öne doğru sallandı ve içinden kremsi beyaz bir damlacık halinde sıvı sızdı. "Canımı yakmanı *ve* beni boşaltmanı istiyorum," diye itiraf etti parmağımla silerken.

Eğlenerek, keskin tadının tadını çıkararak emip temizledim. Mükemmeldi. "Canavarımı üzerine salmamı mı istiyorsun bebeğim? Bununla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Sana bunu kanıtlamama izin ver."

Canını acıttığını bilecek kadar sert bir şekilde, beni delicesine arzulayan kalçalarının arasına vurdum ve bu iyi bir acı değildi.

Aşırıya kaçan bir acıydı.

Göğsünden keskin bir hıçkırığın kopmasına ve testislerimi lezzetli bir vaat gibi gıdıklamasına neden olan bir acıydı.

Benden ne istediğini ve içerdiği riskleri anlamasını istiyordum.

"Lütfen Robbie. Sana güveniyorum."

"Aptal kız."

Üzerinden indim, aletimi uzaklaştırıp fermuarımı çekerken gözlerimi kaçırdım. Sonra da arkama bile bakmadan, onu gözleri yaşlı bir halde yatakta bir başına bırakıp çıktım.

43. Bölüm

Köprü Katili

Zamanlama her şeydir. Zamanlama, izleyicilerinizin sanatınıza karşı duyarsızlaşması ile ilgilerini kaybetmeleri veya sizi unutmaları arasındaki noktadır. Çok uzun süre ara verirseniz, insanların aklından çıkarsınız.

"Bekle, dönüşü kaçırdın. Benim sokağım şu tarafta."

Direksiyonu sıkıca kavradım ve yola odaklandım. Onun güvenini kazanmak kolaydı –diğer kadınlardan çok daha kolaydı. Birkaç gülümsemenin ardından onu evine bırakmamı kabul etti. Boynundaki hardallı eşarbı fark ettikten sonra kütüphanede ona yaklaşarak risk aldım.

Arkadan bakıldığında, eşarbı ve kahverengi saçlarıyla aralarındaki benzerlik yadsınamazdı; *onun* saçları kıvırcıkken, onunkiler düzdü. Ama gözümü kaçıramayacağım kadar benziyordu. Aletim tepki olarak sertleşti ve o anda ona yaklaşmam gerektiğini anladım. Aradığım kişi o olmalıydı. Manyetizma ve benim dışımdaki bir güç tarafından ileri doğru çekildim, beni daha yakına yönlendirdi.

Ama yanılıyordu. Her şey yanlıştı. Farklı kokuyordu, vanilya ve elmanın tatlı notaları gitmiş, yerine daha keskin çiçekli bir aroma gelmişti.

Şimdi, arabada koklayabildiğim tek şey buydu ve o her saniye daha da tedirgin olurken dişlerimi toz haline getirecek kadar beni rahatsız ediyordu. Keşke çenesini kapatıp bizi gideceğimiz yere huzur içinde götürmeme izin verseydi.

"Arabayı hemen durdur! Bu insan kaçırmaktır!" Sesi de yanlıştı, ondaki yumuşaklıktan yoksundu. "Arabayı durdur!" diye bağırdı, direksiyonun kontrolünü ele geçirmeye çalıştı.

Öfkem alevlendi. Başını tuttum ve zorla kapıya vurdum. Sersemlemiş bir halde yere yığıldı, nefesinin altında inliyordu.

"Sessiz ol!" diye emrettim, koltuğumda kaymadan ve sert aletimi ayarlamadan önce. Zonklayan aletim sıkışmış durumdaydı, çok rahatsız ediciydi.

Yere yığılmış başını kucaklarken ağlamaya başladı. Ona kısa bir süre baktım ve kaşlarımı çattım. Çok doğruydu ama çok yanlıştı. Nasıl olur da bir insan gerçeğine bu kadar benzeyebilir ama tüm önemli küçük şeylerden yoksun olabilirdi?

Kaskatı kesilmesine aldırmadan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sorun yok Savannah. Ağlamana gerek yok."

Siyah saçlarının altından korku dolu gözlerle bana baktı. Gördüğüm yargılama pek umurumda değildi. Benim deli olduğumu düşünüyordu. Tıpkı diğer kızlar gibi. "Benim adım Emma," diye düzeltti.

Sesinin yanlış tonda olmasından bıkmış bir halde avucumu torpido gözüne vurup silahı çıkardım. Horozunu kaldırıp gözlerimi yoldan ayırmadan kafasına nişan aldım. "O ağzını daha iyi şeyler için kullan."

Bir kalp atımlık süre geçti. Karanlık yol önümüzde uzanıyordu ve ışık hüzmesinin ötesinde siyahlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Genelde kurbanlarıma dokunmazdım ama dürtüler daha huzursuzdu, sesler daha yüksek çıkıyordu. Ve her öldürdüğümde, her gösterdiğimde, onun gözlerindeki o bakışı her gördüğümde, içimdeki sinirli uğultu da yükseliyordu. Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Silahı ittim. "Ne bekliyorsun lan?"

Hemen harekete geçti ve o taş gibi olmuş aletimi serbest bırakırken ben de silahı havaya kaldırdım. Hız göstergesine hızlı bir bakış, sınırları aştığımı doğruladı. Sıcak ağzı aletimi sararken gaz pedalına hafifçe bastım.

Silahı elimde sıkıca tutarken, hardallı eşarbını avuçladım ve kahverengi saçlarına baktım.

Bu açıdan, onun gibi görünebilirdi.

Zevk, testislerimden boğazının derinliklerine gömülmüş aletimin ucuna kadar sıcak bir yol aldı. Kendimi fanteziye kaptırarak yukarı doğru ittim.

* * *

Motoru durdurduktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktım. Damarlarımda öfke dolaşıyordu. Kontrolümü kaybettim ve açıkçası bana yakışmayan dürtülere teslim oldum. Sanat yaratmak için buradaydım. Diğer hasta sadistler gibi kendimi kirletmek için değil.

Arkama baktım ve onun hâlâ arabada oturduğunu, orada daha güvende olduğunu düşündüğünü fark edince kaşlarımı çattım.

İçimde tekrar bir öfke kıvılcımı alevlendi.

Tavam tutarak arabanın içine baktım. "Çık dışarı Savannah. Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Emma," diye fısıldadı sessizce, sanki gerçek adı umurumdaymış gibi. Şu anda o başka biriydi. Olmasını istediğim kişiydi.

"Dışarı çık!"

Doğrulup silahı ona doğrulttuğumda hemen harekete geçti. Kapı açıldı ve botlarının altındaki kar çıtırdadı. Arabanın tavanından bana baktığında makyajının mahvolduğunu fark ettim. Yanaklarından aşağı rimeli akmıştı ve mükemmel, pembe ruju dudaklarının etrafına bulaşmıştı. Berbat bir haldeydi ve bunu gördüğüm için çok kızgındım. Onu bu şekilde kimseye gösteremezdim.

Büyük çelik köprüye bakarken vücudu bir adım geri çekildi, koşmaya hazırlanıyordu.

O kaçamadan sesim sessizliği yarıp geçti: "Yüzünü karla temizle! Yanaklarında rimel kalmasını istemiyorum!"

Hareket etmeyince, "Kımılda!" diye bağırdım.

Yavaşça çömeldi, bir avuç kar aldı ve ben arabanın etrafında dönerken yüzüne sürdü. Beyazlara bürünmüş ve yerde iz bırakan hardal rengi atkısıyla aşağıda çok güzel görünüyordu. Bana baktığında başımı sallayarak, "Yeterince iyi değil. Biraz daha," dedim.

Kırmızı, donmuş parmaklarını karda gezdirip tekrar yüzüne sürerken bekledim. Başını arkaya eğdi, ıslak yüzünde silahı gezdirdiğimde güzelliğine hayret ettim.

"Soyun."

Gözleri açıldı ve nehrin kenarındaki açıklığa baktı. Ama sonra silahı doğrulttuğumda gözleri tekrar bana döndü.

Hemen harekete geçti ve kıyafetlerini hızla çıkardı, ona tecavüz etmek istediğime dair zor bir umuda tutundu. Yünlü kazağını kafasından geçirdiğinde bu düşünce kısa süreliğine aklımdan geçti. Sütyeninin klipslerini açmadan önce kazağını yere fırlattı. Göğüsleri *onunkilerden* çok daha büyüktü, hayalet gibi ay ışığında sallanıyordu. Eşarbını tekrar takmasını emretmeden önce göğüs ucunu çevreleyen iri halkalara zar zor baktım.

Elimdeki silaha bir kez baktı ve onu almak için uzandı.

Silah boğazına dayandığında bir adım daha yaklaşıp parmaklarımı kahverengi saç tellerinin arasından geçirdim. "Sanattan hoşlanır mısın?"

"Pardon?"

"Sanat? Sever misin?"

"Evet...?"

"Beni memnun etmek için yalan söyleme. Sanattan hoşlanır mısın?"

Gözünün kenarında hâlâ bir rimel lekesi vardı ve onu soğuk teninden sildim. Dokunuşumun altında titrerken titrek nefesleri havada görülebiliyordu.

"Sırtüstü uzan."

Şaşırtıcı bir şekilde, önceki kız gibi bana karşı koymadı. Onun yerine sırtüstü yatıp usulca ağladı.

Üzerine diz çöküp çenesini tuttum, bunu nasıl sergileyeceğim konusunda hâlâ kararsızdım. Yumuşak yüz hatlarında çok fazla potansiyel, çok fazla güzellik vardı. Ama o dudaklar... Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim ve orada biriken nemi hissettim. Ruj bulaştığı için artık gitmeleri gerekecekti. Arabada kontrolümü kaybettiğim için içim çalkalandı.

Silahımı arka cebime soktuktan sonra, uzun parmaklarımı onun ince boğazına yaklaştırdım ve hardal eşarbını sıktım.

44. Bölüm

Savannah

"Anlamadım, ne dediniz?" Eminim ki yeşile dönmüştüm.

Ofisin ön kapısından içeri girer girmez, James beni dışarı geri iterek Elliot'ı da yanına çağırdı. Bir cinayet daha işlenmişti ve bize olabildiğince fazla bilgi toplamamız için kesin talimatlar verdi. Elliot'ın bu işte yanımda olmasında neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlayamıyordum. Neden Jeanine değil de Elliot?

Bıyıklı ve dişlerinin arasında kürdan olan geveze polis memuru, pilot gözlüklerini indirdi. "Vahşice, değil mi?"

Çok küçük olan not defterime öfkeli notlar karaladım, ardından sayfayı çevirdim. "Peki ya ayakkabıları?"

"Dedektifleri yanıltmak için farklı bir çift giymiş."

Tükenmez kalemim kâğıdın üzerinde hızla dans eti. "Her zaman bir adım önde."

"Kurbandaki atkı tıpkı seninki gibiydi."

"Ne renk?"

"Aynı senin atkının renklerinde."

Sesindeki tuhaf ton, kaşlarımı çatmama neden oldu. "Anlamadım?" Başımı eğerek hardal sarısı atkıma baktım.

"Tam olarak böyle görünüyordu. Kadının da tıpkı senin gibi kahverengi saçları vardı. Düşünüyorum da sana çok benziyordu."

Havada ötüşen bir karga, ağaç dallarındaki hafif kar örtüsünü havalandırarak ağaçlık alana doğru süzüldü. Nehrin kıyısında, polislerin izin verdiği en yakın noktada bekleyen bir muhabir saçlarını tararken, yanında bulunan kameramanı kayda devam etti.

"İyi misiniz Bayan Campbell?"

Bedenimin her kıvrımına işleyen ani soğukluğu silkeleyerek gülümsemeye çalıştım. "Gayet iyiyim, teşekkür ederim. Sadece her şey biraz fazla geldi."

Polis memuru kürdanı ağzında bir sağa bir sola kaydırdıktan sonra çıkarıp, "Bu sefer DNA kanıtı buldular," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi? Bu çok önemli."

Omuz silkti. "Eğer bir eşleşme bulabilirlerse tabii."

"Yani?"

"Saçlarında meni kalıntıları bulundu."

Ürpererek atkıma daha da gömüldüm. O esnada Elliot açıklığa doğru geldi. Bordo atkısı, gri trençkotu ve alnına düşen sarı bukleleriyle dikkat çekiyordu.

"İyi fotoğraflar çektim. James memnun olacak."

Bu artık bizim rutinimiz haline gelmişti. Haber benim olduğu için röportajı ben yapıyordum, fotoğrafları ise o çekiyordu.

"Ne öğrendin?"

Mide bulantım geri geldi. Bağırsaklarımda bir düğüm oluştu.

Bağırsaklardan bahsetmişken...

"Onu boğmuş, dudaklarını kesmiş, karnını yarmış ve ağzını kendi iç organlarıyla doldurmuş."

Elliot gözlerini kırpıştırdı, sonra başını sallayarak mırıldandı. "Keşke sormasaydım."

"Onu bileklerinden köprüye asmış."

Elliot, bakışlarımı takip ederek çelik köprüye yöneldi. Polislerin potansiyel kanıtları korumak için kurduğu çadıra göz gezdirdi. Kamerasını kaldırarak bir fotoğraf çekti.

"Giderek daha da dikkatsiz davranıyor."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Dikkatsiz mi?"

Gözlerimi ondan ayırmadan notlarımı almaya devam ettim. "Bu, ilk kez bir kurbanına cinsel saldırıda bulunduğu vakaydı."

"Bu onu neden dikkatsiz yapıyor?"

"Eh..." defterimi cebime koydum. "Bir düşün. Bazı seri katiller cinsel dürtüleri tarafından yönlendirilir. Ama bu katil öyle değil. Onu ne yönlendiriyor? Bunu neden yapıyor?"

"Son sefer, bu cinayetleri *dikkat çekmek* istediği için işlediğini söylemiştin." Eliyle etraftaki kalabalığı işaret etti.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedim polis memuruna kalabalıktan uzaklaşmadan önce. Elliot, sadık bir köpek gibi peşimden geldi.

Başkalarından uzakta olduğumuzda arkamı döndüm. "Eğer cinayetleri cinsel güdüyle işliyor olsaydı, eylemlerini bunun üzerine kurardı. Bu, beşinci kurbanı ve ilk kez cinsel aktiviteye dair bir kanıt var." Endişeyle dudaklarımı ısırarak kalabalığa göz gezdirdim. "Çoğu katil zamanla daha da cesur hareket eder ama bu farklı." Kafam teorilerle dolup taştı, parçaları birleştirmeye çalıştım. "Bir şeyi kaçırıyorum."

Elliot, meraklı bakışlarını üzerime dikerek, "Ne kaçırıyorsun?" diye sordu. "Ne kaçırdığını düşünüyorsun?"

Bakışlarına takıldım, aniden rüzgârdaki soğuğun farkına

vardım. Göz temasımı kestim ve dikkatim polis memuruna odaklanana kadar kalabalığın arasında kaydım. "Emin değilim," diye mırıldandım ve sonra tekrar açıklığı geçtim.

Polis memuru beni görünce kürdanını çiğnemeye başlayarak, "Tekrar döneceğini tahmin etmeliydim. Buradaki tüm muhabirler arasında en ısrarcı olan sensin," dedi.

"Atkı dışında, olağan dışı başka bir şey var mıydı?" diye sordum.

Kürdanını ağzında döndürerek beni süzdü. Birkaç saniye geçti. Sonra gözlüklerini hızlıca çıkarıp gözlerimin içine baktı. "Çok iyi bir muhabir olacaksın. Neden biliyor musun?" Gözleri önce Elliot'a, sonra tekrar bana döndü. "Çünkü standart ya da *bariz* sorular sormuyorsun. Cevaplarımı sorgulamama neden olan sorular soruyorsun. İşimi kaybetmeden sana ne kadar bilgi verebileceğimi iki kez düşünmemi sağlıyorsun."

"Başka bir deyişle," diye araya girdi Elliot, "okuyucu sayını artıracak türden sorular soruyorsun." Bana anlamlı bir bakış attı.

Yanaklarım ısındı.

Onu görmezden gelerek tekrar polis memuruna odaklandım. O ise gözlüklerini tekrar takarak, "Gerçekten tuhaf bir şey vardı," diye devam etti.

"Tuhaf?" diye sordum, ağzından çıkacak her kelimeyi yakalamaya çalışarak.

Polis memuru başını salladı, bekleyişimi uzatarak saniyeleri birer birer eritti. "Korkulukta açılmamış bir kola kutusu vardı ve yanında –"

Sözcükleri, içimde buz gibi esen bir panik dalgası ile rüzgâra karışıp kayboldu. Dudakları hareket etmeye devam etti ama

hiçbir şey duyamıyordum. Tek duyduğum, kafamda yankılanan uğultuydu.

* * *

Bir fırtına yaklaşıyordu. Arabanın silecekleri, havada süzülen kar tanelerine yetişmekte zorlanıyordu. Onların hızlı hareketini izlerken, ısıtıcıdan yüzüme doğru sıcak hava üfleniyordu.

Elliot, virajda ayağını gazdan çekerken dikkatli davrandı, sürüş koşulları pek ideal değildi. "Korkulukta bulunan eşyalar..." derken çıkan pürüzlü sesi, düşüncelerimi bıçak gibi kesti.

Yüzümü buz gibi cama yaslayarak irkildim. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"James'e söylemelisin."

"James'e söylemeyeceğim."

Çenesindeki kas gerildi. "Aynı iki eşya, birkaç hafta önce iş yerine gönderilmişti. Oradaydım, hatırlıyor musun? Nasıl tepki verdiğini gördüm. Bu ilk sefer de değildi. Bir sapığın var Savannah."

"Belli ki."

Elliot direksiyonu sıkıca kavradı. "Sıradaki sen olabilirsin."

Cevap vermedim. Bu konuyu tartışacak enerjim yoktu. Eve gidip bir kadeh şarap içmek, sıcak bir banyo yapmak ve saçma bir film izlemek istiyordum. Her detayı analiz etmek ve üzerine düşünmek istemiyordum.

"Beni dinliyor musun Savannah? Bu çok ciddi bir konu. Senin sapığın, Köprü Katili."

Ve Robbie Hammond. Onu da unutmayalım. Görünüşe göre psikopatları kendime çekmekte yetenekliydim.

Bembeyaz yolu izleyerek sessizliğimi korudum.

"Neden hemen polisi arayarak sapığını ihbar etmedin?"

"Ne demeliyim?" diye sordum, camdan başımı kaldırıp ona bakarak. "Şikâyette bulunmak istiyorum. Birisi bana sürekli kola kutusu yolluyor."

Elliot direksiyonu daha da sıkı kavradı. "Ve şimdi aynı şeyler bir cinayet mahallinde bulundu."

Bunu polise bildiremezdim. Kendimi şüpheye açık hale getirmek istemiyordum. Şu an ihtiyacım olan en son şey herkesin gözünü üzerime dikmesiydi. Katil, yaptığım şeyi biliyor ve beni bununla alay ederek çökertmeye çalışıyordu.

Hayır, bu sır ne pahasına olursa olsun korunmalıydı.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Elliot, cevapsız kalınca.

İç çektim, başımı arkaya yasladım. Elliot bakışlarını yoldan ve yüzümden ayırmadan bana bakıyordu. Onu neden sevmediğimi hatırlamak bazen zordu. Bir an sıcak, bir an soğuk. Ama bazen... şimdi olduğu gibi, neredeyse şefkatli.

"Seni dinliyorum," diye doğruladım. "Bu... çok karmaşık."

"Karmaşık," diye tekrar etti, dikiz aynasına bakarak. "Sana bir soru sorarsam dürüstçe cevap verir misin?"

"Duruma bağlı."

Gözleri kısa bir an bana kaydı, dudaklarıma indi, sonra tekrar yola döndü. "Robbie seninle iletişime geçti mi?"

Bedenim gerildi. "Tabii ki hayır."

Bakışı üzerimde sabitlendi, orada uzun bir an kaldı. "Bir kez olsun dürüst ol. Kimseye söylemeyeceğim."

Kalbim hızla attı. "Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun."

Çenesini sıktı, tekrar yola baktı. Başka hiçbir şey söylemedi. Ofisin önüne park ettiğinde, motoru kapatmasma bile fırsat vermeden arabadan çıktım.

Giriş kapısında bana yetişti ve önümdeki kapıyı tuttu. Bu hareketi neredeyse beni duraksattı. Ona sorgulayıcı bir bakış attıktan sonra içeri girdim. Resepsiyonist Claire, masasından bize gülümsedi. Asansöre doğru ilerlerken Elliot düğmeye bastı, yanımda dikildi. Omzuna bile zor yetişiyordum.

İç çekerek, "Neden bana karşı birdenbire bu kadar nazik davranıyorsun?" diye sordum.

"Bir adam nazik olamaz mı?"

"Duruma bağlı. Senin söz konusu olduğun durumlarda, hayır."

Asansör kapıları bir 'ding' sesiyle açıldı ve küçük, aynalı kabine girdik.

Döndüğümde Elliot oradaydı, beni duvara sıkıştırmıştı. Dudaklarımız o kadar yakındı ki aynı havayı soluyorduk.

"Ne yapıyorsun Elliot?" diye sordum, bir elimi göğsüne koyup onu uzak tutmaya çalışarak. Kaçış yoktu.

"Benimle çık."

"Çık –"

"Sana bir randevu teklif ediyorum. Sadece bir kez."

Gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi. Aynaya yaslanmış, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Elliot, saçımı kulağımın arkasına itti ve çenemi avuçlarının arasına aldı. "Gerekirse yalvarırım."

Kapılar kapanmak üzereyken, karanlık bir silüet son anda içeri süzüldü.

"Tipik," diye homurdandı Elliot, çenesindeki kas gerildi. Yenik bir şekilde başını eğdi, sonra geriye çekildi ve kusursuz saçlarını eliyle dağıttı; bu, onun için oldukça alışılmadık bir hareketti.

Gözlerim, koyu renkli bir beyzbol şapkasının kenarının altından bana bakan okyanus mavisi gözlerle çarpışınca açıldı. Aynı hızla benden Elliot'ın sert sırtına kaydı ve başımı sallayarak gözlerimle iletişim kurdum.

Sakın ona zarar vermeye kalkma.

Kararan gözleri benimkileri yakaladı, yüzünü sol köşedeki güvenlik kamerasından saklamak için başını eğdi. Kalbim öyle çılgınca çarpıyordu ki Robbie'nin bakışları altında başım dönüyordu. Gözlerindeki o bakış –o soğuk, acımasız acı vaadi– göğüs uçlarımın sertleşmesine ve ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden oluyordu.

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdığımda, aynı mavi gözler dudaklarıma doğru kaydı ve çenesi gerildi. O kadar gergindi ki elimde olmadan onu kışkırtmak istiyordum ama bu kötü bir fikir olurdu. Robbie dengesiz biriydi ve Elliot'ın ölümünün vicdanımı sızlatmasını istemiyordum.

Bakışlarım Robbie'nin elindeki kutuya kaydı ve bedenimi bir ürperti kapladı. Yutkunup bakışlarına karşılık verdim. Dudaklarındaki küçük gülümseme, ortaya çıkarmak için sabırsızlandığım binlerce sırrı fısıldıyordu.

Kapılar kayarak açıldı ve Elliot narenciye kokusunu da yanına alarak arkasına bile bakmadan dışarı çıktı. Robbie kapıları kapatan düğmeye bastı. Kalbim artık çırpınmıyordu; yıkıcı bir şekilde göğsüme çarpıyordu.

Robbie durdurma düğmesine yumruk atarak bizi içeride hapsetti ve kutuyu yere bıraktı. Sonra, şehvet dolu zalim bir gülümseme ve gözlerinde hınzır bir parıltıyla ayağa kalkarken nefesimi tuttum. Damarlarımda beklenti ve korku dolaşıyordu.

"Merak ediyorum," dedi Robbie, gecenin gölgesi gibi bana doğru gelirken. "Seni öpmesine izin verir miydin?"

Beni iki eliyle boğarcasına yakaladığında nefesim kesildi. Artık neredeyse obsidiyen kadar karanlık olan gözleri gözlerime kilitlendi ve dehşet kıvılcımlarını ortaya çıkaracak kadar baskı uyguladı. Bu ve başka bir şey. Çok daha lezzetli bir şey.

"Verir miydin?"

Bileklerini tırnakladım, ne kadar küçük olursa olsun, boğazımı sıkıca tutmasının izin vereceği herhangi bir nefes parçacığı için çabalıyordum. Kalbim, başımı döndüren ağır gümbürtülerle atıyordu. Boğuk bir, "Evet..." sesi çıkardım ve Robbie erişebildiğim son hava parçasını da kesti. Panik başladı. Doyamadığım, şehvet uyandıran bir dehşetle yanıyordum. Onu arzulayan yerlerim zonkluyor, beni muhtaç ve ıslak hale getiriyordu.

Yalan söyledim. Elliot'ın beni öpmesine asla izin vermezdim ama bu yalan Robbie'nin gözlerindeki öfkeyi görmeye değerdi. Özellikle de beni bu kadar tatlı bir şekilde incittiğinde.

Gözlerimdeki ham arzuyu görmüş olmalıydı, çünkü bir elini boynumdan çekerek külotumun içine sokmadan ve iki parmağını içime yerleştirmeden önce kot pantolonumun düğmelerini hızla açtı. Bu esneme çok fazlaydı. Hazır değildim ve canım acıyordu. Robbie iniltilerimi sert bir öpücükle susturdu, dudaklarımla ziyafet çekti ve dilimi emdi, sonra da kanımı tadacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

Yakalarını tutarak inledim.

"O yürüyen ölü bir adam," diye fısıldadı öpücüğün içinde, başparmağı klitorisimi okşuyordu. "Kameranın gözü önünde boynunu kırmadığım için şanslısın."

Dudaklarına karşı inledim, ölümcül tehditlerinden inanamayacağım kadar tahrik oluyordum. "Buraya gelmemeliydin Robbie. Yakalanacaksın."

"Birinin beni bundan uzak tutabileceğini mi sanıyorsun?" derken, klitorisime masaj yapıyor, vücudumdan zahmetsiz bir kolaylıkla zevk alıyordu. Başparmağı, tek görebildiğim ve nefes alabildiğim o olana kadar akılsız daireler çizerek klitorisimi okşadı. Diğer elini de boğazımdan kaydırdı ve çenemi sertçe kavradı. Bu sefer, sanki asansörün kapılarından dışarı sızmasını istiyormuş gibi yüksek sesli inlememi susturmadı.

Beni parmaklarıyla becerirken uyguladığı özdenetime tanık olmak neredeyse korkutucuydu. Ben onun için bir oyuncaktım ve kırılmadan önce ne kadar zorlanabileceğimi kendisi bulmaya kararlıydı. Robbie için, hayranlık duyduğu nesne üzerinde tam kontrole sahip olmak onu güvende hissettiren şeydi. Bu durumda, bendim.

Onu kıracaktım. Belki bugün değil; bu asansörde, gözlerindeki o donuk karanlıkla ikimizi de uyuşturmuşken değil. Ama bir gün... ona diz çöktürecektim. O *benim* olacaktı.

Nemli dudakları çenemden kulağıma doğru ilerlerken, "Beni kızdırma Savannah. Sen benimsin ve *sadece* benimsin. Eğer onu öpersen, ikinizi de öldürürüm. Ve her dakikasından zevk alırım." Dudakları kıpırdadı, ardından nefes nefese, erotik bir kıkırdama geldi.

Kollarımın üzerindeki tüylerim diken diken oldu. Üçüncü bir parmak önceki ikisine katılarak yıldızları görmemi sağladı. Dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırarak emdi.

Bir çığlıkla boşaldım, o da bunu aç, ısıran öpücüklerle karşıladı. Bacaklarımın arasında mutlu bir zevk dalgası titreşti ve ben tamamen doyana kadar beni tahrip etmeye devam etti.

Vücudum uğulduyor ve hassas klitorisim zonkluyordu. Vücuduma yaptığı saldırıdan tatmin olmuş bir şekilde ayakta zor duruyordum. Elini külotumdan çekip parmaklarını emerek temizledi, sonra çenemi tutup, "Sana kimin sahip olduğunu unutma güzelim. Eğer beni kışkırtırsan, sonuçlarından hoşlanmayacaksın," diye uyardı. Eli çenemden çekildi ve düğmeye tekrar basarak kapıların kayarak açılmasını sağladı.

Gözleri üzerimde, kutuyu aldı ve sanki buranın sahibiymiş gibi dışarı çıktı.

45. Bölüm

Robbie

Tuğla duvara yaslanmış, bir botumu duvara dayamış haldeydim. Gölgelere ve büyük çöp kutularının ardına gizlenmiştim.

Sigaradan derin bir nefes çektiğimde közü karanlıkta parladı. Akşam sessizdi. Yakındaki sokak lambasının turuncu ışığında kar taneleri süzülüyordu. Ne kadar zamandır beklediğimi bilmiyordum. Önemli de değildi. Gerekirse bütün gece beklerdim. İçimdeki huzursuz enerji damarlarımda dolaştı, dişlerimi sıktıkça çenem titredi. Külü silkeleyerek düşüncelerimi bastırmaya çalıştım.

O aşağılık herifin Savannah'yı aynanın önünde köşeye sıkıştırdığı görüntü zihnime kazınmıştı. Gözümün önünden gitmiyordu. Bir nefes daha çektim, tatlı yanmanın düşüncelerimi yatıştırmasına izin verdim ve başımı geriye yasladım. Kar taneleri kirpiklerime konup dudaklarımda eridi.

Üflediğim duman havada dağıldı. Savannah, ona zarar vermemi istemiyordu ve bu bana daha da huzursuz hissettiriyordu. Bilincimin sınırlarında yankılanan sesler giderek daha da hiddetlendi; artık huzursuz, doyumsuz ve kana susamışlardı.

Son bir nefes daha çekip ciğerlerimi yakıcı dumanla doldurduktan sonra sigarayı karlı zemine atıp botumla ezdim.

Onun yukarıda, Savannah'yla birlikte olduğunu hayal ettim; ona dokunduğunu, öptüğünü, Savannah'nın adını fısıldadığını. Bu görüntü aklımdan çıkmıyordu. Gitgide büyüyüp beni tüketti, ta ki kendimi burada tutmak için her zerremle direnmek zorunda kalana kadar.

Nihayet bina kapısından çıktığında, soğukkanlı bir şekilde cinayet işlemeye hazırdım.

Başımı eğip yüzümü çevredeki güvenlik kameralarından saklayarak peşine düştüm. Oxford ayakkabıları karda izler bırakıyor, nefesi havada yoğun bir duman gibi süzülüyordu. Elindeki anahtara basınca arabasının kilidi açıldı. Henüz farkında değildi ama hayatının en kötü kâbusu tarafından takip ediliyordu. Tam kapı koluna uzanacakken, silahımın namlusunu başının arkasına dayadım. O an donup kaldı.

Kar taneleri sarı saçlarının uçlarına, bordo atkısına ve gergin omuzlarına düşüyordu. Hava ağır ve keskin bir sessizlikle doldu. Bu sessizliği yalnızca tabancamın kurma kolunu çektiğimde çıkan o tanıdık tıkırtı bozdu.

Yavaşça ellerini kaldırdı ve dümdüz önüne baktı. "Beni bulmaya çalışacağından hiç şüphem yoktu Robbie Hammond," dedi sakin bir sesle. "Seni arayan çok kişi var."

"Biraz dolaşmaya çıkalım," diye fısıldadıktan sonra onu sertçe öne ittim. Arabayı dolaşıp kapıyı açarken bana öfkeyle baktı. Aynı öfke bende de vardı.

"Bunun yanma kâr kalacağını sanıyorsan yanılıyorsun," dedi keskin ve gergin bir sesle.

Sadece kaşımı kaldırarak cevap verdim. "Bin."

Görüş alanımdan çıkıp arabaya bindi. Gözlerimle otoparkı son bir kez taradım. Kimse yoktu. Kapıyı açıp içeri süzüldüm. İlk fark ettiğim şey, arabanın içindeki o temiz ve keskin kokuydu. Kolonyasıyla çam kokulu oto parfümü birbirine karışmıştı. Dikiz aynasından sarkan çam ağacı şeklindeki parfüm sallanıyordu.

"Sür," diye emrettim, gözlerimi parfüme dikerek. Zihnim hızla çalıştı, parçaları birleştirdi. Gözlerimi ona çevirdim, trençkotunu ve atkısını inceledim, ardından arka koltuğa baktım. Her şey düzenliydi, hiçbir şey şüpheli görünmüyordu.

Tekrar ona dönüp keskin çene hattını ve yanağında gerilen kası izledikten sonra, "Motoru çalıştır," dedim.

Fırtınalı zümrüt yeşili gözleri parladı, sonra anahtarı çevirdi. Motorun sesi boş otoparkta yankılandı. Farlar yandı, ışık hüzmesinin içinde kar taneleri dans ediyordu. Güzelliğiyle büyüleyen bir sahneydi ama havadaki tehdit bunu gölgelemeye yetiyordu.

"Nereye?" diye sordu Elliot. Sesi son derece gergindi.

"Onu ben düşünürüm. Sen sadece sür."

Tekerlekler taze karları ezerken, ardımızda izler bıraktık. Dikiz aynasında ofis binasının küçülmesini izledim, ta ki tamamen gözden kaybolana kadar. Elliot çenesini sıktı ve sessizce direksiyonu tuttu. Patlamaya hazır bir bomba gibi gergindi.

Diğer taraftan ben, oldukça sakindim. Kontrol bendeydi. Silahımın namlusu bir an bile sapmadan onun başına doğrultulmuş haldeydi. Beyninin arabanın içine sıçrayacağını hayal ettim. Ve o an, Savannah'dan uzaklaştıkça nefes almanın biraz daha kolaylaştığını hissettim.

"Polisten ne kadar kaçabileceğini sanıyorsun?" diye sordu kısık sesle, huzurlu sessizliği bölerek.

"Yapmak için geldiğim şeyi yapana kadar."

"Tam olarak yapmak istediğin nedir?" Sesinde öfke kadar şaşkınlık da vardı. "Senin yarı yaşında, gencecik, masum bir kızı takip etmek mi? Babasının arkadaşlarını öldürmek mi? Ben bir gazeteciyim Hammond. Polis henüz seni bu cinayetlerle kamuoyu önünde ilişkilendirmemiş olabilir ama ikiyle ikiyi bir araya getirmek için dâhi olmaya gerek yok."

"Ben onların kayıp olarak sınıflandırıldığını sanıyordum?" Sesime alaycı bir hava hâkimdi.

Çenesini sıktı, bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar yola odaklandı. Alnında ter damlacıkları birikmeye başlamıştı ve dizi hafifçe seğiriyordu. İçimdeki katil, o salyaları akan şeytan, her bir gergin hareketi fark etti.

Onun korkusu içimi tatlı bir zevkle doldurdu. Derim boyunca yavaşça ilerleyen o korku hissini seviyordum.

"Yani, bu ne şimdi? Beni öldürecek misin?"

"Buradan sola dön." Işıksız, ağaçlarla çevrili bir toprak yolu işaret ettim elimdeki silahla. Elliot bir anda gerildi.

Arabanın içindeki gerilim kıvılcımlar saçtı. Direksiyonu çevirirken, çarpık ve buruşuk dallar camları tırmaladı, araç engebeli yolda sarsıldı.

"Farları kapat."

Elliot tereddüt etti. Gözleri bana kaydı, sonra tekrar önüne baktı. Şakaklarından bir ter damlası süzüldü. Öne eğilip farları kapattı. Arabanın içi karanlığa gömüldü. Şimdi sadece dalların cama vuruşu ve motorun hafif mırıltısı duyuluyordu.

"Burada dur."

Araç yavaşladı. Elliot motoru kapatıp koltuğa yaslandı.

Güç, damarlarımda ağır bir ritimle yankılanıyordu. Silahın namlusunu şakağına bastırdım. Havadaki korkusunu soludum, ciğerlerime çektim, her nabız atışının tadını çıkardım. Gözlerim yavaşça karanlığa alıştı. Silecekler durduğu için ön cam karla kaplanıyordu. Sadece ikimiz vardık burada, kendi cehennemimizde.

"Kimse gelmeyecek," diye hatırlattım ona. "Cesedin ne kadar sürede bulunur dersin? Bir gün? İki gün? Bir hafta? Bir ay?"

Göğsü inip kalktı, titrek bir sesle, "Ne istiyorsun? Arabayı mı? Alabilirsin," dedi.

Silahı şakağına biraz daha bastırdım. Derin bir nefes aldı. Sesim, karanlığın içinde bir fısıltı gibi yayıldı. "Araba için burada değilim, bunu sen de biliyorsun."

"Savannah senin neyini seviyor ki? Sen tam bir psikopatsın."

Onaylarcasına mırıldandım ve öne eğilip kapıyı açtım. İçeriye buz gibi bir rüzgâr hücum etti. "Doğamı inkâr etmiyorum. Şimdi çık dışarı."

"Beni öldürmenin sana ne kazandıracağını sanıyorsun? Kendini daha mı iyi hissedeceksin?"

"Arabadan in dedim!"

Uzun bacaklarını dışarı uzatıp araçtan çıktı. Çıplak ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor, bulutlarla kaplı gökyüzüne ağ örüyorlardı. Dalları ağır kar yüküyle eğilmişti. Kapıyı kapatıp arabanın önünden dolandım.

Elliot beni dikkatlice, temkinle izledi. Gözleri silahıma kaydı.

"Savannah benim," dedim, boynumu esneterek. "Her anlamda. Ona dokunursan, seni öldürmekten çekinmem."

Elliot kıpırdamadı. Bakışları sabit, her hareketimi izliyordu. O bakışları tanıyordum: Bir avcı, diğerini tartıyordu. Ama avantaj bendeydi. Çevremizde uzanan çarpık dallar, bu gerçeğin en büyük kanıtıydı. "Hikâyem ona ait."

"Hikâyen mi?" Sesi kafa karışıklığıyla doluydu.

"Ben sahiplenici bir adamım. Saplantımın sınırı yok." Silahımı başına doğrulttum. "Savannah bir an bile aklımdan çıkmıyor. Tenimin altında, damarlarımda dolaşıyor. Benden her şeyimi talep ediyor. *Onun için* öldürmemi talep ediyor."

Elliot geriye, ağaçların arasına doğru bir adım attı.

"Yarın sabah ilk iş, ona benim hikâyemi veriyorsun."

"Hikâyeni ona mı vereyim? Ama Köprü Katili... James, patronumuz –"

"Beni ayrıntılarla boğma. Savannah'nın, pardon *benim Savannah'mın*, benim dışımda başka bir canavar hakkında yazdığını düşünmenin bile beni ne kadar öldüresiye öfkelendirdiğiyle ilgili bir fikrin var mı? Onun gibi bir kız... karanlığa çekilir."

"Başka bir katilden mi korkuyorsun?"

Sesindeki alaycı ton beni hiç mi hiç memnun etmedi. "Ona benim hikâyemi veriyorsun, sonra da bu şehirden kayboluyorsun."

"Beni serbest mi bırakıyorsun?" Şaşkınlığı sesinden okunuyordu.

"Ben buraya senin için gelmedim. Sen sadece..." Yavaşça etrafında dolandım, başını çevirip her hareketimi takip etti. "Can sıkıcı bir engelsin." Yine onun karşısında durdum. "Eğer bu can sıkıntısı büyürse, yoluma bir kez daha çıkarsan, seni ortadan kaldırmak zorunda kalırım."

Elliot gözlerini dikip bana baktı. Saçlarının uçları kara bulanmış, yanakları soğuktan kızarmıştı. Biz neredeyse denktik. İkimiz de kendi sırlarımızı saklıyorduk.

Onu öldürmek isterdim ama Savannah'nın asansördeki o hayır dercesine başını sallayışı beni durduruyordu. Şimdilik. Ayrıca gözlerindeki korkudan keyif alıyordum. Bir düşmanı yenmenin birden fazla yolu vardır. Şiddet ise bunlardan sadece biriydi.

Silahın kabzasıyla kafasına sert bir darbe indirdim. Kemiklerim sarsıldı, Elliot iskambil kartları gibi yere yığıldı.

İnledi, kanayan başını tuttu. Silahı cebime koydum. "Bunu bir veda hediyesi olarak düşün. Bir uyarı." Karnına sert bir tekme indirdim, iki büklüm olup boğuk öksürükler arasında inledi. Alnı kara bastırılmış bir şekilde dişlerini sıkarak hırıltılı bir nefes aldı.

Tatmin olmayınca ona bir tekme daha attım. Kan arzusu damarlarımda dolaşıyordu. Şiddet açlığım, sinir uçlarımda kıvılcımlar yaratmıştı. Avını izleyen huzursuz bir hayvandım. Ellerimi sıkıp gevşeterek ileri geri dolandım. Sonra eğilip kıvırcık saçlarından tuttum. Yumruğum birkaç kez yüzüne indi. Onu yere bıraktığımda, eklemlerim çatlamış ve kanla kaplanmış haldeydi.

Elliot acıyla inleyerek karın üstüne tükürdü. Kırmızı, ay ışığında parlayan beyazın içinde keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Soğuk, duygusuz bir gülümsemeyle yerdeki kırılmış bedenine baktım. "Anlaştığımıza sevindim. Bana bulaşma, anladın mı? Ne tür kötülükler yapabileceğimi hayal bile edemezsin."

"Kaybolacağım..." diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. "Beni bir daha görmeyeceksin."

Kafamı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım, eriyen kar tanelerinin tenime düşmesini hissettim. Ormanın nemli kokusunu içime çektim. İlkbahar çok uzaktı.

Kafamın içinde cehennemi serbest bırakmamı isteyen fısıltıların arasından Elliot'ın acı dolu iniltisi yükseldi. Ayağımın altındaki kar yer değiştirdi, kan damlacıklarını bozdu ve yakında yeni bir beyaz tabakanın altında kaybolacak izler bıraktı. Çizmemin burnu son bir kez karnına gömüldüğünde acıyla haykırdı. Dişleri kanlı, yüzü solgundu.

Üzerinden geçip çıplak ağaçların sıklaştığı koruluğa karıştım, yosun ve karla kaplı toprağım derinlerine gömülmüş sağlam köklerinden yükselen kadim fısıltılar tarafından çağrılıyordum.

46. Bölüm

Savannah

"Bir şeyleri netleştirelim..." Kolumu kolçağa dayayıp burnumu ovuşturdum. "Önce bana Hammond haberini verdin, sonra çıkar çatışması nedeniyle elimden alıp beni Köprü Katili'ne atadın. Şimdi ise beni Köprü Katili'nden alıp tekrar Hammond haberine veriyorsun." Elimi indirip James'e baktım. "Kafam karıştı. Hammond hâlâ dışarıda serbest. Çıkar çatışması ortadan kalktı mı?"

James kravatını gevşetirken rahatsız görünüyordu. "Görüşüm değişmedi ama durum değişti. Elliot işten ayrılıyor."

"Elliot ne yapıyor?" Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ayrılıyor mu? Neden? Nereye gidiyor?"

Başka bir gazete ona daha iyi bir teklif mi vermişti? Bu soruyu yüksek sesle dile getirmedim.

"Hammond haberini istiyor musun, istemiyor musun? Başka birine verebilirim –"

"İstiyorum."

James gıcırdayan sandalyesinde geriye yaslandı. "Güzel. Elliot'ın devir teslimi gün sonuna kadar sende olacak."

"Peki ya Köprü Katili?" diye dikkatle sordum. Elliot'tan başka kimse bağlantıyı -korkulukta bırakılan ipucunu- bilmiyordu. Ve bunun böyle kalmasını sağlamam gerekiyordu.

"Jeanine istiyor," dedi elini gelişigüzel sallayarak. Onu izlerken masasında duran sürahiden bir bardağa su doldurdu. Küçük ofiste suyun çalkalanma sesi yüksek çıktı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, sürahiyi yerine koyarken bana bakarak. "Haftalık köşe yazısı da senin."

Başımı sallayarak sandalyeden kalktım ve kafam son derece karışmış bir halde odadan çıktım. Düşüncelerim yarış halindeydi. O kadar çoklardı ki ayıklayıp anlamlandırmak zordu. Ama biri öne çıkmıştı.

Elliot neden birdenbire ayrılıyordu?

Kendi masamı es geçip koridordan devam ederek onun masasının önüne geldim. Kapı eşiğine yaslanıp duvara tıklattım. O dönerken gözleri bedenimde gezindi ama hızla uzaklaşıp masadaki karton kutuyu kucakladı.

Kişisel eşyaları.

Boğazımı temizledim. "Demek doğru? Ayrılıyorsun?"

Omuzları gerildi. Kutu göğsüne yaslıyken cep telefonunu aldı, paltosunun cebine koydu ve masadan bordo atkısını aldı.

Arkasını döndüğünde gözlerini benden kaçırdı. İçimde bir huzursuzluk kabardı. Kollarımı kavuşturup duvardan uzaklaştım. "Ne oldu Elliot?" diye sordum.

"Hikâyeni geri aldın."

"Tamam..." Emin olmayarak bir adım attım. Gözleri gözlerimi yakalarken yutkundu.

Elimi ağzıma bastırdım. Keskin elmacık kemiklerini kaplayan morluklar ve çatlamış alt dudağı öfke dolu bir hikâye anlatıyordu. "Sana ne oldu böyle?"

Dişlerini sıktı, çenesi gerildi. Bana bakmamak için kendine engel olmaya çalışıyordu.

Anladım.

Onurunu incitmişlerdi.

"Ne oldu Elliot?"

Zümrüt yeşili gözleri öfkeyle ışıldayarak yüzüme kilitlendi. "Saf olmayı bırak. Sapık bir manyağın peşinde olduğu kişi ben değilim."

Kalbim durdu. "Bunu Robbie mi yaptı?"

Hayır, doğru olamaz. O yapmazdı.

Ama yaptı.

"O yüzden tekrar soracağım." Elliot daha da yaklaşıp diğerlerinin duymayacağı şekilde sesini alçalttı. "Sana ulaşmaya çalıştı mı?"

"Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla yanarken. "Neden bunu yapsın ki?"

"Rakibini saf dışı bırakmak için." Elliot dikleşti ve yanımdan geçip giderken narenciye kokusu ardında kaldı. Kapıdan çıkmadan duraksadı, omzunun üzerinden gözlerimi buldu. "Sadece... dikkatli ol, tamam mı?"

Ve gitti.

Küçük alana baktım, boş masayı ve deri koltuğu gözden geçirdim. İçimi garip bir boşluk kapladı.

Buna ben sebep olmuştum.

Ne kadar sinir bozucu ve bazen tam bir pislik olsa da işini kaybetmeyi hak etmemişti.

Peşinden koştum, asansörü es geçerek hızla merdivenleri indim.

Telefonunu kulağına tutan Claire bana bakarken dışarı çıktım, karlı sabah havası içimi titretti. Elliot'ı bagajı kapatırken yakaladım.

"Elliot!" diye seslendim, ince hırkamdan içeri soğuk işlerken.

Sürücü kapısını açarken bakışlarını bana çevirdi. Artık tüm dikkatinin bende olduğunu bildiğim için, ne söyleyeceğimi bilmeden, dilim tutulmuş halde kaldım.

Gerçek şu ki söyleyeceğim hiçbir şey aramızdaki bu yıkılmış köprüyü onaramazdı. Soğuk bir esinti omuzlarımdaki saçlarımı savurdu, kollarımı ovuşturdum. Ona attığım bakış pişmanlıkla doluydu. "Üzgünüm," dedim.

Başka ne yapabilirdim ki? Robbie Hammond, bir karavan parkında ölümcül bir kasırga ve ben de onun fırtınasının tam ortasında kalmış gibiydim. Bir gün, güneş nihayet bulutların arasından kendini gösterdiğinde, geride bıraktığı yıkımın gerçek boyutunu görecektik. Ama şimdilik, sadece yağmurun içinde dans edecektim.

"Ona âşığım Elliot. Bunun açıklayabileceğim bir yanı olmadığının farkındayım. Ve ne kadar umutsuz olursa olsun, ona âşık olduğum için kimseden özür dilemeyeceğim. *Dileyemem.* Aptalca olduğunu biliyorum. İdam mahkûmu bir adamla geleceğimin olamayacağını da. Ama kalbim mantığımı dinlemiyor. Ve sanırım bu durumda mantığımı dinlemek de istemiyorum. Hayatımda ilk kez, mantıksızca da olsa bu anı yaşamak istiyorum, *çünkü* bu çok korkusuzca."

Elliot'ın boğazı düğümlenirken gözleri dikkatle yüzümü inceledi. Rüzgâr, buklelerini hafifçe dalgalandırdı.

"Anlamıyor musun? Seçeneğim yok. Ben onun... Onu sedyeye bağlayıp damarlarına zehir enjekte ettiklerinde, ben de onunla birlikte öleceğim. Ama şimdilik, ne kadar kısa sürerse sürsün, bu anı yaşayacağım. Belki bu beni deli yapar ama en azından tekrar hayatta olduğumu hissediyorum. En azından, beni kâbuslarımdan uzaklaştırıyor."

"Onu tanımıyorsun Savannah. Gerçekten tanımıyorsun. Dün gece gözlerinde gördüğüm kötülüğü sen görmedin. O çok tehlikeli. Dikkatli olmazsan, polisler onu yakalamadan önce o katil seni öldürecek."

"Biliyorum." Bir kez daha omuz silkerek tekrarladım. "Biliyorum..."

Elliot'ın çenesi gerildi. Bir dakika boyunca bana baktı ve sonra gözlerini kaçırdı. Saniyeler geçti. Dakikalar. Belki saatler.

Bakışları yeniden bana döndüğünde, "Sana iyi şanslar diliyorum Savannah," dedi. Sonra direksiyona geçti ve arabasının trafiğe karışıp uzaklaşmasını izledim.

"Elveda Elliot..."

* * *

"Robbie Hammond hâlâ firarda. Silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülüyor. Atley Hill Eyalet Polisi, yerel ve federal olmak üzere yüzün üzerinde soruşturmacının onu aradığını belirtti."

İçimde yükselen kaygıyı bastırmak için derin bir nefes vererek televizyonun sesini kıstım ve koltuğa yaslandım, ancak bakışlarım kısa sürede tekrar Robbie Hammond'ın sabıka fotoğrafına kaydı. O soğuk, mavi gözler ve etkileyici yüz, küçük ekranın içinden bile dikkatimi çekti. Bu gözleri yakından, sıcaklıkla parıldarken ve şu an ekrandan bana bakan kötülükle zıt bir halde görmüşken, içindeki o kopuk boşluğun içimi ısıttığını inkâr edemezdim.

Alt dudağımı ısırarak bakışlarımı televizyondan kopardım ve kucağımdaki dizüstü bilgisayara odaklandım. Robbie'nin kurbanlarından birinin gülümseyen yüzüne yaklaştım. Büyük halka küpeleri olan, omuz hizasında kahverengi saçlı ve

çilli, düğme gibi burnu olan genç bir kadındı. Hakkında yazılan pek çok makaleye göre, yeni bir yıla başlamak üzere yurt dışındaki bir aradan dönmüş, hırslı bir kadındı –ta ki Robbie evine zorla girene kadar. Ondan geriye kalanları birkaç gün sonra bir komşusu bulmuştu.

Fotoğraftan çıkıp makaleyi gözden geçirdim ve aradığım detayı buldum: cinayetin ayrıntıları.

Midem sıkıntıyla düğümlendi. Robbie'yi hayal ettim: Vücudu çizikler ve kan içinde, cansız bedeni banyoya taşıyor ve sonra kafasını ayırıyordu –ki o kafa hâlâ bulunamamıştı.

Dizüstü bilgisayarı hızla kapatıp başımı geriye yasladım, ellerimi yüzümden aşağı kaydırarak derin bir nefes aldım. Düşüncelerim davetsiz ve rahatsız ediciydi.

Benim sorunum neydi? Robbie Hammond bir canavardı ama işlediği korkunç suçlara rağmen içinde barınan kötülük beni büyülüyordu. Kontrolünü kaybettiğinde nasıl birine dönüştüğünü görmek istiyordum. Daha da rahatsız edici olanıysa, o bastırılmış vahşetin insafına kalmayı istememdi.

Işıklar söndü. Oturma odası aniden karanlığa gömüldü. Nefesim boğazımda düğümlendi, ellerim yüzümden yavaşça indi. Boynumun arkasında soğuk bir ter damlası süzüldü, tüylerim diken diken oldu. Çok sessiz. Fazla sessiz.

Kanepede kaykılıp karanlık odayı taradım, grotesk gölgelerden başka bir şey göremiyordum.

"Merhaba?"

Sessizlik beni karşılamış, her köşeden bastırıyordu. Sıcaklık hızla düştü ya da bana öyle geliyordu.

Saniyeler dakikalara dönüştü. Yavaşça ayağa kalktım ve odayı taradım.

Mutfaktan gelen gürültülü bir ses kalbimi yerinden fırlattı ve panik kaygan dokunaçlarıyla beni ele geçirdi. Merdivenlere doğru koştum, ilk basamakta kaydım. Dizim darbenin şiddetini aldı ve ateşli bir ağrı patladı.

Tırabzana tutunup kendimi yukarı çekmeden önce acı dolu bir çığlık attım. Adrenalinin etkisiyle kalbim gümbür gümbür atıyordu. Arkamdaki, önümdeki ve etrafımdaki tehlikeyi hissedebiliyordum. Kendi evimde kapana kısılmış durumdaydım, kanatlarımı kesip beni yutmak isteyen şeytandan kaçamıyordum.

Bir mucize eseri en üst kata ulaştım. Dizim buz gibi bir acıyla zonkluyordu. Arkama baktığımda boş bir merdiven gördüm, basamaklar karanlığa doğru iniyordu. Aşağıda, gölgelerin arasından beni izliyor ve kovalamaya başlamadan önce korkumun yeni zirvelere ulaşmasını bekliyordu.

Bir şey kaydı ve büyük bir el, tırabzanı kavradı. Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve kalbim acımasız yumruklarla morarmış göğüs kafesime çarptı. Acınası bir çığlık attım ve koridorda koşmaya başladım, panik içinde üst kata kaçmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ettim. Şimdi yavaşça yükselen kötülük tarafından kapana kısılmıştım ve kaçacak hiçbir yerim yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Göğsümden bir hıçkırık koptu ve elim koridorun ortasındaki konsol masasına çarptı. Soldurulmuş çiçeklerden oluşan ve tehlikeli bir şekilde sallanan vazoyu düzeltmeye çalıştım ama artık çok geçti. Vazo yere düştü ve cam parçaları çıplak ayaklarımı kesti. Kendimi yatak odama kilitlemeye karar verdim. Keskin acı nefesimi kesti, görüşümü kararttı. Ama ilerledim, kapıyı çarparak kapattım ve kilidi çevirdim. Işık düğmesini denedim ama elektrikler kesikti.

Etrafımda döndüm ve gözlerim şifonyere takıldı. Antika ve çok ağırdı. Yerine oturtmak için tüm vücut ağırlığımı vermem gerekiyordu. Sırtımı ona yasladım ve kanlı ayaklarım altımdan kayarak döşeme tahtalarının üzerinde yavaşça ilerledi.

Döndüm, omzumu şifonyere dayadım. Son gücümü kullanarak onu yerine oturttuğum sırada kapıya ağır bir şey çarptı.

Dudaklarımdan korku dolu bir hıçkırık döküldü. Sendeleyerek uzaklaştım ve kendimi komodinin üzerinde sabitlemek için arkama uzandım. Ardından bir çarpışma daha oldu ve şifonyerin parçalanışını dehşet içinde izledim.

İçgüdülerim Robbie olduğunu söylüyordu ama Robbie olmama ihtimali de kafamı karıştırıyordu. Pencereye koşup dışarıdaki karanhk, ıssız yola baktım. Sokağın karşısındaki sokak lambası sönmüştü. Polis arabasını buradan bakınca göremiyordum ve komşumun evinin ışıkları da yanmıyordu.

Bir başka gürültülü çarpışma beni harekete geçirdi. Pencereyi açtım ve dışarıya eğilip sağa sola baktım. Bu yüksek bir düşüş olurdu ve kafesin ağırlığımı taşıması pek mümkün değildi. Düşünecek çok da vaktim yoktu. Bacağımı kenara atıp kendimi dışarı çektim. Ayağım kaydı ve korkuyla soluyarak pencere pervazına tırmandım, düşüp ölmemek için kendimi zor tuttum. Kalbim, tepelik bir çayırda koşan bir at gibi çarpıyordu. Omurgamdan aşağı ter damlıyor ve tişörtüm tenime yapışıyordu. Ayağım kafesle temas ettiğinde titrek, rahatlamış bir nefes aldım. Kendimi aşağıya bırakarak paniğin beni ele geçirmesine izin vermemek için elimden geleni yaptım. Kıymıklar avuç içlerimi ısırdı ve parmaklarımın altındaki ahşap kayganlaştı.

Çıplak, kanayan ayaklarım karla temas etti ve tabanlarımı ısıran anlık soğuk karşısında nefesim kesildi. Pamuklu bir şort

ve tişört giyerek polise görünmeden nasıl çıkacağımı planlamaya çalıştım. Onlara haber veremezdim, yoksa evimi ararlardı. Robbie bana gönderdiği *hediyelerle*, istemediğim sürece asla polise gidemeyeceğimi garantilemişti.

Kanlı ayak izlerini ardımda bırakarak köşeyi dönüp, çimenliği geçerek ormana kaçmak üzereydim ki tam o sırada arka kapı açıldı. Sırtım dikleşti ve geriye doğru bir bakış attım.

Büyük hata.

Kapı aralığından, bir gölge gibi Robbie belirdi, elinde sıkıca tuttuğu balta ile, girişin çok dışında, kocaman bir silüetti. Yüzü, göz bölgesinin tel örgüyle kapalı olduğu bir maskeyle gizlenmiş, başını yana doğru eğmişti. Ardından gelen kötücül kahkaha, omurgamda ürpertiler bıraktı.

"Görünüşe göre benim için çoktan kanını akıtmaya başlamışsın bile," derken, kaba sesi gök gürültüsü gibi gürledi. Baltayı yanından savurdu, bıçağı ay ışığında tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Dudaklarından bir kelime daha döküldü, gecenin sessizliğini bir kurşun gibi delen bir kelime, dünyamı altüst eden bir kelime: *"Kaç."*

Bir anda ben Savannah değildim. Onun kurbanlarından biriydim. Hayatta kalma umuduyla çaresizce ormana doğru koştum. Ruhumun en uzak köşelerinde, en derinlerde gerçeği biliyordum; arkamdaki kâbus hiçbir zaman kaçmazdı. Bana doğru yaklaşan gölgesi, parıldayan zeminin üzerinde gittikçe büyüyordu. Kar taneleri giysilerime sızarken, aceleyle kaçmaya çalışırken donmuş ayaklarımla tökezledim. Bileklerime kadar karın içine batmışken, ayağa kalkmakta zorlandım ve yerde sürünerek ilerlemeye çalıştım.

Arkama bir daha baktığımda kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki elindeki baltayı savururken korkudan bayılacak gibi hissediyordum. Hızla bana yaklaştı, büyük adımları aramızdaki kısa mesafeyi hızla kat etti.

Vücuduma adrenalin dalgası yayıldı, yerimden fırladım ve ormana doğru sendeleyerek ilerlemeye çalıştım.

Dizim yanıyor ve acı içinde zonkluyordu, kanayan ayaklarım karın içinde uyuşmuş durumdaydı ve bir şekilde bu da bir şanstı; en azından şimdi derin yaralarımın acısını hissetmiyordum.

Boğazımdan korkunç bir hıçkırık yükseldi. Çok yavaştım, yaralı dizimle daha fazla koşabilmem imkânsızdı. Gölgesi üzerimi kapladı ve parmakları saçlarıma takıldı, beni sertçe arkasına çekti. Omurgamın çukuruna karşı vücudunu hissediyordum, geniş ve sertti.

Soğuk metal boynumu okşadı ve sıcak nefesleri saçlarımın arasından kulak zarlarıma doğru sıcak bir iz bırakarak, "Yakaladım seni..." diye fısıldadı.

Çırpındım, kurtulmaya çalıştım ama boşunaydı. Robbie, arkamda yıkılmaz bir duvar gibiydi. Saçlarımda acı veren vahşi bir tutuşu vardı, gevşemiyor, aksine sıkılaşıyordu ve acıdan bağırarak haykırıyordum. Saç diplerim alev gibi yanıyordu.

"İstediğin buydu tatlım. *Beni* istedin. Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

Ayaklarım karda kaydığında, geride kanlı izleri kaldı. Robbie saçlarımdan çekerek beni daha ilerideki bir arabaya doğru sürükledi. Belki de bağırmamam saçmaydı ama bağırmıyordum. Geceyi yaracak kadar kuvvetli bir çığlık göğsümde

hapsoldu, karanlık arzularımın zincirleriyle sıkıca bağlı kaldı. Bunlar yıkım ve katliam arzularıydı.

Zihnimin kuytularından fısıldayan arzular, bu çılgınlığın ne kadar doğru hissettirdiğini söyledi. Robbie ile ben birbirimizden çok da farklı değildik.

İkimiz de katildik.

Gece açlıktan kanat çırpan yaratıklara benziyorduk.

Ve polislerin, peşindeki adamın avını yakaladığını öğrenmesi, isteyeceğim son şeydi.

47. Bölüm

Savannah

Robbie, saçlarıma parmaklarını dolamış halde beni arabaya soktu. Kapıyı kapatırken etrafa göz gezdirdim. Arka koltuk boş gazoz kutularıyla doluydu ve içeriye bayat sigara ve bakımsızlık kokusu sinmişti. Bu arabanın sahibi dağınık biriydi.

Muhtemelen ölmüştü.

Bu düşünceyle yutkundum.

Araba sallandı ve Robbie hâlâ çıkarmadığı maskesiyle içeri kaydı. Başını çevirip beni süzdüğünde omurgamdan aşağı ürperti yayıldı. Gözlerini görmek istiyordum, maskenin ardındaki adamı, kontrolünü kaybederse bana zarar vereceğini söyleyen kişiyi...

Ön koltukların arasından uzanarak daha önce görmediğim bir ipi aldığını fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Küçük alanda bana kolayca üstün geldi. Kollarımı arkamdan bağlayıp ipi defalarca etrafımda dolaştırdı, ardından sıkıp ustaca düğümledi. Bu hareketleri, üzerime buz gibi bir su dökülmüş hissi yarattı. Çırpındım, bacaklarımla tekme atmaya, onu dizimle vurup

ısırmaya çalıştım ama yanaklarımı acımasız bir şekilde kavrayarak beni engelledi.

Derin, pürüzlü sesi otoriteyle doluydu. "Bebeğim, eğer benimle savaşmaya devam edersen sana zarar vermekte tereddüt etmem. Hatta bundan zevk alırım. Bunu mu istiyorsun? Ellerimi kanma buladığımı görmek mi? Yoksa uslu bir kız olup senin için hazırladığım sürprizi mi bekleyeceksin?"

Sürpriz mi?

Söylemediği sözler vücudumu uzun bir ürpertiyle kapladı, kurtulamayacağım kötü bir his içimi kemirdi.

Benden uzaklaşıp kemerimi bağladı, iyice sıktığından emin olduktan sonra koltuğuna yaslanıp motoru çalıştırdı.

Isıtıcı yüzüme soğuk hava üflüyordu.

Aynaları kontrol ettikten sonra tenha yerden çıkıp sessizlik içinde sürmeye başladı. Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ama ipler fazlasıyla sıkıydı.

"Bu araba kimin?" diye sordum, omuzlarımdaki tüm kaslar ağrıyordu.

Robbie cevap vermedi ve sessizliği beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sinirlendirdi. Koltuğumda kıpırdanıp sırtımı kamburlaştırdım, bileklerimi hareket ettirmeye çalıştım ama nafileydi. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Yakında göreceksin." Soğuk ses tonu, buz gibi gecede karanlık bir tehdit gibi üzerime çöktü.

"Beni korkutuyorsun Robbie." Sesimi sakinleştirmeye çalıştım ama başarılı olamadım. "Korkuyorum."

Bir eli direksiyonun üzerinde asılı, avucunu gösterge paneline vurdu ve bir silahı ortaya çıkarmak için torpido gözünü açtı.

Gözlerim büyüdü.

Silahı alıp şakağıma dayadı, sonra başını rahatça koltuk başlığına yasladı. Gözleri yüzümün yan tarafı ile önümüzde uzanan gölgeli geceden başka hiçbir şeyin olmadığı boş ve karanlık yol arasında gidip geliyordu.

Vücudumdaki her kas kilitlendi. Donup kaldım, tek bir ses çıkarmaya hatta nefes almaya bile cesaret edemedim. Boğazıma doğru tırmanan bir iniltiyi yutkunarak geri ittim.

Görünüşe göre büyülenmiş olan Robbie, soğuk metalle dudaklarıma iki kez dokunmadan önce silahı şakağımdan aşağı, yanağıma ve ağzıma doğru sürükledi. Çenemden, boğazımdan ve karnımdan geçerek tam orada durdu ve şişmiş klitorisime baskı yaptı. Robbie'nin silahı en hassas yerlerime sürterek uyarılmamı sağlaması, ince pamuklu kumaşın nemlenmesine neden oldu.

"Ne kadar da muhtaçsın," diye alay etti. Şortumun içine daldırmadan önce tişörtü namluyla birlikte yukarı itti.

Soğuk metal, kaygan kıvrımlarmın üzerinde kayarken nefesim kesildi. Bacaklarım kendi isteğiyle açıldı ve bacaklarımın arasında kıvılcımlanan zevk, baş döndürücü korkunun içimdeki sıcaklıkla karışmasıyla daha da yoğunlaştı.

Robbie kıkırdayarak klitorisimin etrafında döndü, ben titreyene ve zorlukla nefes alabilene kadar onunla oynadı. "Kalçalarını aç bebeğim."

Koltuğun içinde kayarak, ona daha fazla erişim sağlamak için kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım ve kalın namluyu içime soktu.

Göğsü derin bir kıkırdamayla gümbürdedi. "Seni bir silahla becermeme izin verecek kadar bana güveniyor musun güzelim? Şu anda tetiği çekmemi engelleyecek ne var?"

Vajinam onun acımasız tehdidi karşısında ölümcül silahın etrafında kenetlendi ve yüksek sesle inledim, sonra daha fazlasını almak için kalçalarımı ileri geri iterken, dişlerimi alt dudağıma gömdüm. "Beni henüz öldürmeyeceğini biliyorum."

"Çok emin konuşuyorsun," diye alay etti, toprak yoldan dönerken. Araba engebeli arazide kaydı ve sert duvarlarım silahın etrafmda dalgalandı. Çok yaklaşmıştım –inanılmaz derecede tahrik olmuştum.

Robbie arabayı terk edilmiş bir deponun önüne çekti. Harabe bina, patlamış camları ve kırık çatısıyla rahatsız edici bir canavar gibi önümde belirdi. Yine de daha yakından inceleyemedim, çünkü Robbie koltuğumu indirdi, şortumu yırttı ve bacaklarımı açtı. Bir iblis gibi üzerimde gezinip silahı içime sokarken gözleri hınzır bir niyetle doluydu. Bu sırada dolunay, onun silüetini ürkütücü bir ışıkla yıkıyor ve maskesinin üzerine uğursuz gölgeler düşürüyordu.

"Bunu duyuyor musun?" diye fısıldadı hararetle ve ben de duydum –Robbie'nin hastalığından daha fazlasını arzulayarak, silahı içime alışımın sesiydi bu.

"Yakında aletim seni parçalayacak."

İnleyerek başımı geriye attım ve o da maskesini çıkardı. Keskin dişlerini boynuma batırdı ve silahın etrafına kenetlenirken acıyla tısladım. Sayıklıyordum ve tamamen Robbie'nin büyüsü altındaydım. Gerçekten de silahlı ve tehlikeli sayılırdı. Hem de çok tehlikeli.

"Tetiği çekmemi ister misin Savannah? Canavarımı ilk ve son kez serbest bırakmamı ister misin?" Ayrılmış dudaklarıma fısıldadığı zalim sözler felaketim oldu ve tetiği çektiği anda silahın etrafında dağıldım. Duyulabilir *klik* sesi içimde yoğun

zevk dalgaları yarattı. Görüşüm karardı ve Robbie açgözlülükle, inlemelerimle ziyafet çekerken, açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibiydi.

Silahı kenara attı, uzun parmaklarıyla saçlarımı taradı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine eğdi. Dili ağzımın içine girip benimkine karıştığında, nefesimi ve akıl sağlığımın son kalıntılarını bencilce çaldı.

"O kadar mükemmel ki," diye homurdandı ve alt dudağımı ısırdıktan sonra üzerimden kalkıp koltuğuna geri oturdu. Silahı alıp torpido gözüne uzandı ve kalp atışlarım normale dönerken boş hazneye mermi yerleştirmeye devam etti.

Mahvolmuştum.

"Robbie..." diye fısıldadım, son kurşunu yerleştirirken sertleşmesini sağladım. "Korktuğunu biliyorum." Kalbim göğsümün içinde zonkluyordu. "Korkmuyorum. Hiçbir şeyden korkmuyorum. Senden korkmuyorum. Ölümden korkmuyorum."

Öpücükle şişmiş dudağımı ısırarak, bakışlarımı onun sıkılaşan çenesine ve yan bakışlarına kilitledim. "Eğer bu gece sahip olduğumuz tek şeyse, öyle olsun. Mahvet beni Robbie. Yok et beni. Bana her şeyini göster. Kötülüğünü, güzelliğini, saflığını, yaralarını. Senin sevmek için bir şans istemediğim hiçbir parçan yok."

Karanlıkta yavaşça bakışlarımla buluşmadan önce başı eğildi ve âdemelması boğazında hareket etti. "Ne istediğini bilmiyorsun Savannah." Parlayan silahını depoya doğrulttu. "O binanın içinde bekleyen dehşeti bilmiyorsun. Sana dileğini vereceğim. Sana tek bir söz verdim, tek bir söz. Seni inciten her adamı öldürme sözü. Sana verebileceğim tek şey bu...

Duygular, bağlılık, güvenlik... Bunlar bana, ayın güneşe yabancı olduğu kadar yabancı."

"Sorun değil," diye onu rahatlattım, keşke uzanıp ona dokunabilseydim. "Bonnie ve Clyde'ın hikâyesini biliyor musun?"

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirirken mırıldandı.

"İkisi de sonunda ölüyor."

Parmakları tenimde durakladı ve gözleri yüzümde gezindi.

Dokunuşuna, parmaklarının tenimde gezinmesine ve gerçek dünyadaki âşıklara ait olan söylenmemiş sözleri söylemesine ihtiyaç duyarak daha da yakınlaştım. Bize değil. Burada değil. Bu gece değil.

"Romeo ve Juliet," diye fısıldadım. "Onların aşkı, trajik sonu yüzünden her zaman daha parlaktı."

Parmak eklemleri tenimdeki yolculuklarına devam etti, saçlarımı kenara çekti. "Ne olursa olsun, güvende olacaksın."

Sen...

Biz değil.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet dersem sonunda bana inanacak mısın?"

Göğsümde zonklayan ağrıya rağmen kıkırdaması dudaklarımı gülümsetti. Soruma cevap vermek yerine parmak eklemlerini çevirdi ve tek parmağının ucuyla dudaklarıma dokunarak, "Bakalım bu karanlık ne kadar derinlere uzanıyor tatlı Savannah'm..." diye fısıldadı.

48. Bölüm

Robbie

Şortunu yukarı çektikten sonra Savannah'yı depoya sürükledim. Bizi karşılayan ilk ses, çatıdaki deliğin yanında eriyen karın ısrarla damlamasıydı. Ay ışığından bir hüzme, odanın ortasındaki sandalyeye bağlanmış kambur formu aydınlatmak için parlıyordu.

Stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç mumu yakmaya devam ettim. Turuncu ışık çılgınca titreşti, beyaz çizgiler ve su sızıntılarıyla kaplı duvarlara uzayan gölgeler düşürüyordu.

"Burası da neresi?" diye sormaya başladı ama arkasını dönüp kâbusundaki son canavarla göz göze gelince sustu. Michael Heikkinen, adını Finli babasından alıyordu.

Söz konusu adam başını dik tutmak için çok uğraştı ama yumruğumla saatlerce eğlendikten sonra güçsüz düşmüştü. Kirli zemin, adamın dişleri ve kanıyla doluydu.

Aletlerimin dizili olduğu küçük masanın yanından geçerken, parıldayan bir bıçağı elime aldım ve dans eden mum ışığında inceledim. "Bütün katillerin bir sığınağı vardır." Gözle-

rim Savannah'nınkilerle buluştu ve dudaklarıma bir gülümseme yayılırken kaşlarımı çattım. "Burası da benimki."

Savannah başını çevirip çoğunlukla boş olan geniş alanı inceledi: İnce, küflü bir şiltenin duvara dayandığı tek kişilik yatak, küçük bir masa ve tek bir sandalye vardı.

Eskiden bu kadar boktan bir yer değildi ama parmaklıklar ardında geçirdiğim on altı yıl buranın hızla kötüleşmesine neden olmuştu.

"Kurbanlarını burada mı öldürdün?"

Michael'ın arkasında durdum ve ona baktım, beni anlamaya çalışırken çattığı kaşlarının tadını çıkardım. "Sence öyle mi?"

Yanakları kızardı. "Hepsini değil. Bazılarını evlerinde öldürdün, diğerlerini arabana aldın ve buraya getirdin."

"İşte benim küçük muhabirim," diye fısıldadım Michael'a. "Araştırmasını yapmış." Doğrulup saçlarını kavradım ve boğazındaki sütunu ortaya çıkardım, sonra bıçağı Savannah'ya doğrulttum. "Onları neden buraya getirdim?"

Gözleri isteksizce onun dehşet içindeki yüzünden ayrıldı ve başını hafifçe sallayarak bana baktı. "Acele etmek istemedin."

"Öyle mi?"

"Evet." Sesi zayıftı ve emin değildi. "Burası çığlıkları kimsenin duyamayacağı kadar uzak." Tüm vücudunu bir ürperti kapladı.

Michael'ın kulağına fısıldamak için eğilip bıçağı boğazına dayadım. "Duydun mu? Burada kimse çığlıklarını duyamaz. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

İçinden bir hıçkırık koptu, korkusu havada hissediliyordu. İşkencecisine hitap etmeden önce kirpiklerimin arasından Savannah'ya baktım. "Şu kızı görüyor musun? O pis ellerini ona

sürdüğünden beri büyüdü. Şimdi şöyle olacak: Ne yaptığını yüksek sesle itiraf edeceksin ve sonra da özür dileyeceksin."

Alnında boncuk boncuk terler belirdi ve konuşmaya çalıştı ama kelimeleri bozuk ve aceleyle çıkıyordu. Bıçağı çıkardım ve sapıyla kafasına sertçe vurdum. Kulağından bir damla kan süzülürken kafası yana kaydı.

Etrafından dolaşıp hareketsiz duran Savannah'ya doğru ilerledim. Keçeleşmiş saçlarını omzundan uzaklaştırdım, burnumu boynuna gömdüm ve tatlı kokusunu ciğerlerime çektim. Burada onunla ve onun beni deliliğin eşiğine ve ötesine sürükleyen kokusuyla evimdeyim. En sevdiğim şey olan ölümün ekşi kokusuyla karışan yumuşak nefeslerinden bahsetmiyordum bile.

Kolumu Savannah'nm beline dolayıp onu kendime çekerken, "Ona ne yaptığını söyle!" diye emrettim. "Yüksek sesle itiraf et! Günahlarını dile getirmenin tam zamanı!"

Sanki pis elleri ve hastalıklı zihniyle genç bir kızı kirleten kendisi değilmiş ya da üzülmeyi hak ediyormuş gibi, yenilmiş bir halde yere yığıldı ve acınası bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Burada sadece günahkârlar vardı. Bu düşünce dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

Burnumu Savannah'nın boynunun çukuruna doğru sürdüm, bana daha yakın olmak için eğdiğinde memnun oldum. Dişlerimi kulak memesine geçirip dudaklarımın arasına alıp emdim.

"Ben –" diye başladığında, Savannah'nm başını saçlarından geriye doğru çekerek, "Devam et," diye cevap verdim.

Saniyeler geçti, buradaki hava lezzetli bir şekilde beklenti ve dehşetle yüklüydü. Baş döndürücü bir karışımdı.

Savannah'nın boynunu ısırıp emdim, ısırık izleriyle süsledim ve teninde kokumu bıraktım. Kalçalarını fermuarımın arkasındaki çıkıntıya sürttü ve dudaklarında muhtaç zevk sesleri dans etti. Ama sonra Michael, "Ona tecavüz ettim," deyince sindi.

Başımı kaldırdım. Savannah'nın saçları avucumun içinde sıkıca kavranmış, boynu da tıpkı kalbi gibi çıplak ve savunmasızdı. "Konunun etrafından dolanıyorsun. Mütevazı olma. Ne yaptığını itiraf et."

Michael'ın kan çanağına dönmüş gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını kaçırdı. "Onu masaya, paranın ve kartların üzerine yatırdım ve diğerleri izlerken onu orada hallettim."

Savannah'nın mükemmel dudaklarından dökülen ağlamaklı ses beni kıpkırmızı yaptı.

Saçlarını sıkıca kavrayıp, "Hepsi bu kadar değil, değil mi? Her şeyi sırayla yaptınız."

Çenesi göğsüne düştü ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Hepsi rol icabıydı. Michael geçmişte yaptıklarından asla pişmanlık duymuyordu. Geçmişte yaptıklarının onu yakalamış olmasından pişmanlık duyuyordu.

İçimde uyuyan canavar, üzerinde sahip olduğum son kontrol kırıntısını da silmek için öfke sellerini akıttı. Savannah'yı serbest bıraktım ve bıçağın sapını sıkıca kavrayarak odayı geçtim.

Kanlı ve morarmış çenesini bıçakla yukarı kaldırıp yüzündeki korkak ifadeyi görünce dişlerimi gıcırdattım. "Senin Tanrın günahlarını affetmez. O seni çoktan terk etti ve cehennemde çürümeye bıraktı." Topuğumun üzerinde dönüp küçük masaya doğru ilerledim. Savannah girişin yanında sessizce

hıçkırıyordu, geçmişi yüzünden acı çekiyordu ve bu pisliğin itirafı yüzünden yıkılmış durumdaydı. Bu duvarları Michael'ın çığlıklarıyla boyamak benim için bir onur olacaktı.

Elimde bir kasap bıçağıyla ona doğru yürüdüm ve bıçağı sol bileğinin üzerinde gezdirdim. Elini yumruk yaptı ve onu kolçağa sabitleyen ipe karşı mücadele etti. Koltuğunda çırpınırken çığlık atmaya başladı, korkusu zirvedeydi. Başını sertçe sallayarak, "Kızı korkutuyorsun," diye söylendim.

"Sen kafayı yemişsin!" diye bağırırken tükürükleri etrafa saçıldı, gözleri çılgına dönmüş gibiydi. "Ne yapacaksm? Onu da mı öldüreceksin? Bundan sonra seni isteyeceğini mi sanıyorsun? Sence herhangi bir kadın senin gibi bir canavarı ister mi?"

"Bence," diye başladım, bıçağı omzundan ve kolundan aşağı doğru sürüklerken kan izleri yüzeye çıktı, "gerçek beni, her çatlağımı ve kusurumu görmeye ihtiyacı var." Omzumun üzerinden ona baktım ve diğer kadınların irkilmesine neden olan türden çılgın bir gülümseme gösterdim. "Bu benim, bebeğim. Senin canavarın."

"Benim şeytanım," diye fısıldadı Savannah. Duvardan doğrulup kesik ayakları ve harap olmuş dizinin üzerinde topallayarak ilerledi.

Yaklaşmasını izlerken göğsüm sıkıştı.

Yanımda durdu ve gözyaşlarının arasından bana baktı. "Bana güvenme sırası sende Robbie. Çöz beni lütfen." Hareket etmeyince, "Lütfen..." diye yalvarmaya devam etti.

İsteksizce düğümleri çözdüm ve ip yere düştüğünde omuzlarını yuvarlayarak kaslarını gevşetti. Nefesimi tuttum, ne yapacağını görmek için bekledim, bana ne kadar ucube olduğu-

mu söylemesini bekledim, korkup kaçmasını ve asla arkasına bakmamasını bekledim. Hiçbirini yapmadı.

Yaklaştı, küçük elini benim kocaman elimin etrafma sararak, "Bırak..." diye fısıldadı. Parmaklarımı bıçağın etrafından yavaşça açtı. "Bu senin sona erecek kâbusun değil. Benim kâbusum."

Bıçağı elinde tutarak yanımdan uzaklaştı ve bana sırtmı döndü.

"Seni neden polise ihbar etmediğimi biliyor musun?" diye sordu Michael'a, sandalyesinin etrafında dönerek.

Michael sessizliğini korudu. İki elini yumruk yapmış, çenesini sıkıyordu.

"Tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak daha kolaydı. Geçmiş ancak izin verirsem bana zarar verebilirdi, değil mi? Bu yüzden uzun süre tüm kötülüklerinizi aklımın bir köşesine ittim ama babamın varlığı sürekli bana geçmişi hatırlatıyordu. Bazı günler kendi evimin içinde nefes almakta zorlanıyordum, çünkü o da benimle aynı havayı soluyordu. Tek bir kasını bile oynatamaması ya da konuşamaması önemli değildi. Babam oradaydı ve bu da anıların rüyalarıma bile işkence edebilmesi için yeterliydi. Hammond her şeyi tekrar yüzeye çıkarana kadardı. Her şey tekrar görünür olduğunda, olmamış gibi davranmaya devam edemedim. Çünkü hepsi *oldu*. Beni kırdın. Hepiniz kırdınız."

Boğuk bir hıçkırığı bastırdıktan sonra gözyaşlarını sildi. Onu kollarıma çekip acılarını öpmek istememe rağmen hareketsiz kaldım ve bu anı arınması için ona bıraktım.

"Sanırım gücümü geri almanın zamanı geldi, her seferinde bir parça." Kolunu kaldırarak bıçağı ağır bir gümbürtüyle ada-

mın bileğine indirdi. Metal metale çarptı. Kopan el zar zor tutunuyordu, et yarasından sinir ve kemik çıkıntıları fırlamıştı.

Michael'ın boğuk çığlığı duvarlarda yankılandı ve gölgeler uzadı, cehennem çukurlarından salınan diğer şeytanlar gibi çığlıklarını takip ediyordu. Gözlerinde çılgın, intikamcı bir bakışla tekrar savurdu ve eli tamamen kopardı. El yere düştü ve etrafmda sırlarla, ölümcül efsanelerle dolu sakin ve karanlık bir göl gibi kan birikti.

Başını eğip yaptığı şeyi incelerken gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Hızla kan kaybediyor. Nasıl durdurabilirim?" diye sorarken, ellerini göğsümden boynuma doğru kaydırdı. Parmaklarını saçlarıma batırırken tırnakları geride çizik izleri bırakıyordu. "Bir daha düşündüm de boş ver. Onu da boş ver. Sana ihtiyacım var. Senin olmak istiyorum Robbie."

İki kere söylenmesine ihtiyacım yoktu.

Hızlı bir hareketle kalçalarından tutup kaldırdım, sonra kesik eli tekmeleyerek yoldan çektim ve onu tekrar aşağı indirdim.

Çocukluk işkencecisinin kanında bir ziyafet gibi uzanmış, aç gözlerle bana bakıyordu. Şortunu yırttım, ardından tişörtünü ortadan ikiye ayırdım ve dolgun göğüslerini avuçladım. İkimiz de yanımızdaki acı dolu inleme ve hıçkırıklara, ölmekte olan bir adamın çaresiz yakarışlarına karşı sağırdık. Bana o gözlerle baktığında hissettiklerimi tarif edebilecek tek kelime cinsel arzu ve sızlayan aletime doğru lezzetli bir yol alan yakıcı sıcaklıktı.

Açılmış bacaklarının arasına diz çöküp kıyafetlerimi çıkardım, kot pantolonumun fermuarını açmadan önce elimdeki kıyafetlerimi yere attım. Pantolonumu kalçalarımdan aşağı ittim ve sertleşmiş aletim serbest kaldı. Tekmeleyerek çıkardı-

ğımda Savannah dudaklarını ıslattı ve sonra keskin tırnaklarını göğüs kaslarıma geçirdi.

Parmaklarımı yerdeki hâlâ sıcak olan kanda gezdirmeden önce dirseğimin üzerinde kendimi destekledim.

"Eskiden ellerinin kanla kaplı olduğunu hayal ederdim," diye itiraf etti.

Gülümseyerek kanlı avucumu yüzünün önünde tuttum. Bileğimden ve ön kolumdan aşağıya kırmızı damlalar akıyordu. "Bunun gibi mi?"

Dudakları dişlerinin arasında sıkışmış, neredeyse utangaç bir şekilde başını salladı. Parmaklarımı alnından aşağıya ve yanaklarına birkaç öfkeli çizgi halinde geçirdiğimde nefesi kesildi.

"İşte," diye fısıldadım, kanlı elimle ince boğazını sıkıp solgun tenini boyarken. Dudaklarını yaladım, hararetli nefesindeki arzuyu tattım. "Benim kendi savaşçım."

Parmaklarını avucumdaki kanda gezdirdi ve sonra başparmağını, etrafımızı saran dehşete göre fazlasıyla nazik bir hareketle inatçı yanaklarımda gezdirdi, ancak bu an beni boğdu.

Gözleri yüzümde gezindi. O ateşli bakışlarıyla beni öldürmeden önce dudaklarının tadına baktım. Dili benimkini okşadığında inledim. Onu yavaşça mahvetmek ve kalbinin atışıyla aynı hızda becermek istiyordum. Her nefesini içime çekmek istiyordum.

Öpücükler arasında, "Becer beni Robbie," diye yalvardı kalçalarını yukarıya kaldırarak. "Sana ihtiyacım var."

Korku ben durduramadan içeri sızdı.

"Bunu yapamam," dedim alnımı alnına bastırarak. Kontrol bende değildi ve bu beni korkutuyordu. *O* beni korkutuyordu.

Düşüncelerimi okuyarak, aradığı şeyi bulana kadar eliyle kanlı zemini aradı. Sonra bileğimi tuttu ve bıçağı elime verdi. Parmaklarını benimkilerin etrafına doladı ve bıçağı boğazına götürdü. "Güvende hissetmek için kontrolün sende olması gerekiyorsa Robbie, yap bunu. Kontrolü geri al ama lütfen senin olmama izin ver."

Bıçak saplandı, sadece yüzeysel bir kesikti ama kanın yüzeye fırlamasına ve boynunun kenarından aşağı inmesine neden olmaya yetmişti.

"Lanet olsun," diye homurdandım, yenilmiş ve gözlerindeki açlıkla mahvolmuş bir halde. "Beni öldürüyorsun."

Kendimi dizlerimin üzerine kaldırırken, bir kolumu onun altına yerleştirdim ve sert bir hamleyle içine girdim. Zevkle haykırdı ve sırtını dikleştirdi, göğüsleri tavana doğru gerildi.

Bıçağı hâlâ elimde tutarken, derin ve yavaş bir şekilde içinde gidip gelmeye başladım. Her an kontrolümü kaybetmeme karşılık bıçağın boğazını kesme ihtimaliyle yüzünü izledim. Gözleri benimkileri buldu, arzu ve saf şehvetle doluydu.

Omuzları kan gölünün içinde kayarak beton zemindeki çatlaklara bulaştı ve göğüs uçlarını sıkarken aletimi içinde sıkmaya devam etti.

Bıçağın düz ucunu vücudunun ortasından aşağı doğru sürükledim. Gözlerimin teninin her santiminde ziyafet çekmesine izin verirken, elimdeki bıçak mum ışığında parlıyordu.

Her yumuşak eğimini ve kıvrımını zevkle izliyordum.

Kusursuzdu.

Bıçağı kenara fırlattım, sonra parmaklarımı ağzına soktum. Sıkılaşan testislerim kalçalarına çarptı. Parmaklarımı emerken

dili baştan çıkarıcı bir dansla beni kendimden geçiriyordu. Savannah benim ölümüm olacaktı.

"Daha sert Robbie," diye yalvardı, parmaklarımı ağzından çıkarıp boğazından yakaladığımda.

Dudaklarından dökülen ismim, kulağıma eşsiz bir müzik gibi geldi ve kalbime saplanan bir bıçak kadar derin kesti.

İçinden çıktım, kolundan tutup yukarı çektim ve kucağıma oturması için ona rehberlik ettim. Yere çöktü ve beni santim santim içine aldı. Uzunluğumu yutmuştu ve kalçalarını hareket ettirmek için hiç zaman kaybetmedi. İhtiyacı olanı alıyordu, her darbeyle neredeyse çılgına dönmüştü.

"Ne kadar mükemmel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Kalçalarını avuçladım, onu aletimin üzerinde zıplattım. Daha sert, daha hızlı ve daha derin hareketlerle o sihirli noktaya vurdum.

"Robbie!" diye haykırdı, kollarımda titredi.

"Yüzüme bak. Gözlerine bakmama izin ver," diye fısıldadım, onlara tutunmaya ihtiyacım vardı.

Bana baktı ve sonra neredeyse çaresizce bana sürtünürken dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. "Seni her yerde hissedebiliyorum."

"Güzel," diye cevap verdim, dudaklarına karşı gülümseyerek. "Her şeyinle benimsin."

Sertleşen göğüs uçları terli göğsüme değdi ve kollarını boynuma dolayarak bizi aynı hizaya getirdi. "Kontrol hâlâ sende mi Robbie?"

"Bebeğim," diye homurdanarak cevap verdim, aletim onun içinde zonkluyordu. "Senin yanında hiçbir zaman kontrollü olamadım. Denedim ama sen bunu imkânsız kılıyorsun. Seni

ilk gördüğüm andan itibaren sana sahip olmam gerektiğini biliyordum."

Bir iniltiyle başını geriye attı. Gözleri, ruhumun her zerresini ona teslim etmemi isteyen bakışlarla gözlerime kilitlendi. "Beni ilk görüşmede mi istedin?"

"Ondan çok önce." Sorularını susturmak için dudaklarımı onunkilere bastırdım. Şimdi zamanı değildi. Aletim içinde titrerken olmazdı.

Ayağa kalkarken onu kendime doğru çektim. Sonra onu en yakın duvara yasladım ve serbest kolumla kalçasını dengelerken elimi soğuk yüzeye dayadım.

Bu yaşadığımız, vahşilikten başka bir şey değildi.

Ona sahip olma arayışımda doyumsuzdum ve aletimi yeterince derine gömemiyordum ya da dişlerimle onu yeterince işaretleyemiyordum. Ona sahip olmak ve *her şeyiyle* ele geçirmek istiyordum. Geceleri düşündüğü son şey, uyandığında gördüğü ilk şey olmak istiyordum. Benim tarafımdan tüketilmesini istiyordum. Delilikten başka bir şey yapamazdım.

Bu. Kadın. Benimdi.

"Ah! Robbie! Evet!" Ağzı bir çığlıkla açıldı ve tüm sıkılığıyla aletimi mengene gibi kavradı. Boşalmam çok uzakta değildi. Artık daha sert hareket ediyordum, kalçalarımı ona o kadar acımasızca çarpıyordum ki her itişimde sırtı sert bir şekilde duvara çarpıyordu. Umurumda değildi, bu inlemeleriyle bedenimden aldığı çılgın zevkin kölesi olmuş durumdaydım. Beni böyle yapıyordu. Başka hiç kimse beni onun gibi çılgın bir hayvana dönüştürmemişti.

Burnum boynuna gömülü halde derin bir iniltiyle onu içimde serbest bıraktım. Neredeyse şiddetle titredim. Kalçalarım sallandı, azalan zevkin son dalgalarını sürükledi.

Yumuşak nefesleri, saçlarımdaki parmaklarının ve kafa derimdeki keskin tırnaklarının hissinin yanı sıra yavaşça normal haline dönüyordu. Onu ayağa kaldırmadan ve nemli, kanlı alnına bir öpücük kondurmadan önce son bir kez ürperdim. Parmaklarım bacaklarının arasında birbirine karışan sıvılarımızın izini sürdü ve bana aşıladığı şehvetin bir başka gösterisinde yalamadan önce kaygan parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Dişlerimi dudağına batırdığımda çığlık attı. Onu yerinde tutmak için çenesini sıkıca kavradım ve dilimin üzerindeki bakırın tadıyla göğsümde erkeksi bir inilti yükseldi. "Lanet olsun! Mükemmelsin!"

Savannah'm yorgundu, gözleri düşerken kendini zar zor dik tutabiliyordu. Kolumu bacaklarının arkasına geçirip onu göğsüme doğru kaldırdım.

Michael'a son bir kez baktığımda öldüğünü ve etrafının oldukça koyu bir kan gölüyle çevrili olduğunu gördüm.

Güzel. Savannah, kâbuslarına bir son vermeyi hak ediyordu.

49. Bölüm

Savannah

Robbie'yle evime geri döndükten sonra sevişmemize duşta devam ettik. Sonra beni yumuşacık bir havluyla kurulayarak yatağa yatırdı, bu hareketi beni oldukça şaşırttı. Yan yana uzanmış, birbirimize bakarken Robbie'nin parmakları kolumda hafif dokunuşlarla geziniyordu. Daha önce hiç bu kadar huzurlu ve güvende hissetmemiştim, yanımda yatan kişinin kim olduğunu düşününce bu da oldukça ironikti. "Anneni öldürdükten sonra nasıl hissettin?" diye sordum.

Robbie cevabını düşünürken parmaklarıyla tenimde desenler çizmeye devam etti. "Pek çok şey hissettim ama aynı zamanda hiçbir şey hissetmedim."

"Hiçbir şey mi?"

Hafifçe mırıldandı. "Beni artık incitemeyeceği için rahatlama hissettim. Yalnız kaldığım için korku da vardı. Ama korkum daha çok kendime ve kendi şiddet eğilimlerime yönelikti, en azından o noktaya kadar. Ondan sonra sesler beni ele geçirdi ve onlara karşı koyamadım."

"Sesler mi?"

"Hastayım Savannah." Elini kaldırıp tek bir parmağıyla burnumun üzerinden aşağıya doğru kaydırdı. "Her öldürdüğümde sesler bir süreliğine susuyordu ve huzur buluyordum. Ama sonra geri geliyorlardı."

"Sesler ne zaman başladı?" Sorularla doluydum, hem de çok fazla. Burada, bu adamın kollarında sabaha kadar kalıp sadece onu dinleyebilirdim; zevklerime bakılırsa ben de hastaydım.

"Tam olarak emin değilim," dedi ve burnuma hafifçe dokunarak dudaklarımın kıvrımını takip etti. "Sanırım on yaşlarındaydım."

"Ne diyorlardı?"

"Bu sohbetimiz makalene mi girecek?" Gülümsemesi oyunbazdı. Benimki de öyle.

Parmağını hafifçe ısırdım. "Sence senin bu yanını tüm dünyayla paylaşmak ister miyim?" Başımı hızla iki yana sallayarak bileğini kavrayıp parmaklarının her birine küçük öpücükler kondurdum. Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Hayır, bu yanın yalnızca bana ait," diye fısıldadım.

"Sana ait olan her şey bana ait," dedi. "Tüm dünyayla paylaşmak istediğim tek bir parçan bile yok."

"O halde beni kilitle."

"Beni kışkırtma." Dirseğinin üzerine yükselip yanağımı avuçlarının arasına aldı, mavi gözleri benim gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geldi. "Bu kadar şanslı olmayı nasıl başardım?" Dudakları benimkine hafifçe dokundu, sert hatlarıyla tamamen tezat oluşturan yumuşak bir öpücüktü. Sanki tadımı hafızasına kazımak ister gibi öpüyordu beni. Sıcak dili dilime dokunduğunda, kendimi tamamen yatağa bıraktım.

Öpücüğü sonlandırıp tekrar yanıma uzandığında başım hafifçe dönüyordu.

"Bana sesleri anlat Robbie."

Kolumu yatıştırıcı hareketlerle okşamaya devam etti. "İyi değillerdi."

"Ne söylüyorlardı?"

"Yeterince iyi olmadığımı, herkesin benden nefret ettiğini. Annem, öğretmenlerim, diğer çocuklar... Büyüdükçe daha da acımasızlaştılar, benden harekete geçmemi talep ettiler."

"Peki ya şimdi?" diye sordum yumuşak bir sesle, avucumu kalbinin üzerine yerleştirerek.

"Sen onları susturuyorsun."

Şaşkınlıkla gözlerimi onun gözlerine diktim, nefesimi tuttum. Elimin altında kalp atışlarının düzenli ritmini hissedebiliyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet..." Parmaklarını kolum boyunca aşağı kaydırıp benimkilerle iç içe geçirdi, sonra ellerimizi dudaklarına götürdü. Gözlerini gözlerime kilitleyerek nazikçe parmak eklemlerimi öptü. "Sen bana huzur veriyorsun Savannah."

Göğsümde hem ürkütücü hem de heyecan verici bir mutluluk yayılırken kalbim deli gibi çarptı. Ona daha da sokulup erkeksi kokusunu içime çektim. Eğer bana kalsaydı, kaslı kollarının güvenliğinden asla ayrılmazdım. Benim için cennet, onun sıcaklığına sarınıp yanağımı göğsüne yaslayarak, bacaklarımız birbirine dolanmış halde yatmak olurdu.

Göğsünden kısık, pürüzlü sesi yankılandı. "Bana kendini anlat Savannah."

"Geçmişim hakkında pek konuşmam," diye itiraf ettim. "Kimseyle."

Robbie, başıma bir öpücük kondurduktan sonra beni sırtüstü yatırdı. Dirseğine dayanarak üzerimde hafifçe eğildi, parmakları saçlarıma dolanmış haldeydi. "Annen nerede?" diye sordu.

Kalbimin sızlamasından hoşlanmadım, özellikle de ona dair hiçbir anım olmamasına rağmen. "Doğumumdan birkaç ay sonra gitti," diye yanıtladım, boğazımdaki düğümü yutkunarak. "Bir çanta hazırladı ve arkasına bile bakmadan gitti."

Robbie'nin vücudu gerildi, saçlarımı kavrayışı sertleşti. Keskin acının beni gerçekliğe çekmesine izin verdim. "Seni terk mi etti?" Sesinde öylesine yoğun bir duygu vardı ki içinde söylenmemiş binlerce kelime gizliydi.

Cevap vermediğimde çenemi tuttu ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu –şüpheye yer bırakmayan türden bir öpücüktü bu. *Ben onundum.*

"Bu onun kaybı," derken, sesi gök gürültüsü gibi etrafımda gümbürdedi. "Peki ya baban?"

Gözlerimi kaçırmaya, kendimi gün yüzüne çıkan duygulardan uzak tutmaya çalıştım ama Robbie buna izin vermeden, parmaklarını çeneme gömdü.

"Benden saklanma. Bana ondan bahset," diye yalvardı, alnını alnıma bastırarak.

"Babam benim tüm dünyamdı... ta ki öyle olmayana kadar."

"Devam et."

İstenmeyen yaşlar gözlerime battı. "İlk geceyi hâlâ hatırlıyorum... Beş yaşıma girmeme haftalar kalmıştı ki kapı paslı menteşeleri üzerinde yavaşça gıcırdayarak açıldı, sanki babam bir an için tereddüt etmiş ya da beni uyandırmak istememiş gibiydi. Koridorun ışığıyla çerçevelenmiş, yüzü gölgelenmiş bir şekilde kapının önünde duruyordu."

Robbie, "Devam et. Bana her şeyi anlatabilirsin bebeğim," diyerek beni rahatlattı. Gözyaşlarım sonunda özgürce dökülürken, nefesi dudaklarımda dans etti ve ardından daha fazlası geldi. Başparmağıyla gözyaşlarımı yanaklarımdan uzaklaştırdı, sonra dudaklarımın üzerinde gezdirerek tuzlu ıslaklığı yaydı. Göğsüm tanımlayamadığım duygularla sıkıştı. Çok fazla şey hissediyordum.

"Tereddütlü gece ziyaretleri birkaç hafta devam etti, ta ki bir gece babam yatağıma sadece oturmak yerine kollarını altıma sokup beni yukarı kaldırana kadar."

Robbie yanaklarımı usulca öptü ve başparmağını yatıştırıcı bir hareketle dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdirdi. Bir sonraki kısmı itiraf ederken ona bakamadım. Bu anı çok acı vericiydi ve aradan geçen yıllara rağmen hâlâ çok tazeydi.

"Babam o gece beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Dördü de puro dumanı bulutu içinde masanın etrafında oturuyordu. Bakışlarının babamın göğsüne yaslanmış bedenime nasıl indiğini hatırlıyorum. Ve babam oturup saçlarımı omzumdan çekmeden önce bile onların kötü adamlar olduğunu biliyordum."

"Sana bir daha zarar vermeyecekler."

"Ya da başka küçük kızlara," diye fısıldadım.

Dudaklarımı öptü, nefesi dudaklarıma hükmediyordu. "Babana ne oldu Savannah?"

Kaskatı kesildim ama çenemden tutup yoğun bakışlarının altında donup kalmamı sağladığında inleyerek, "Daha fazla dayanamadım," dedim.

Söyleyeceklerimi beklerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Kalbim onunkiyle birlikte ağır ağır çarptı. Gün doğumu hâlâ çok uzaktı, gece bize ve sırlarımıza aitti.

Sonunda devam edecek cesareti bulduğumda bakışları dudaklarıma takıldı. "Bir şeyler yapmalıydım Robbie. Başka türlü asla durmazdı."

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bir daha kimseye zarar veremeyeceğinden emin oldun," dedi ve alnını alnıma bastırdı.

"Evet..." Zar zor duyulan sesim, dudaklarımızın arasında sürüklendi. Uzun, çok uzun dakikalar boyunca birbirimizin nefesini soluduk ve sonra parmakları çenemden boğazıma doğru kaydı. Sessiz bir yakarışla boynumu büktüm, uzun parmaklarını boynumun etrafında dolaştırırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Onu öldürdüm," diye itiraf ettim, dokunuşunun altında nabzım gümbürdüyordu. "Daha fazla dayanamadım ve kendi kâbusuma son vermeye karar verdim."

Kısık ama baştan çıkarıcı bir mırıltıyla, "Kafandaki sesleri susturdun," diye dudaklarıma doğru fısıldadı.

Kıvranarak dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve başımı salladım. Parmaklarımla ensesindeki saç tutamlarıyla oynadıktan sonra onu kendime doğru çektim. Ruhumdaki günahların tadına bakmak isteyerek yaklaştı.

Saatlerce öpüştük, birbirimizin içinde kaybolduk, kaçınılmaz olanın içinde kaybolduk. Sabah güneşinin ufku selamlaması ve ilk parlak çizgilerin turuncu ve pembenin sayısız nefes kesici tonuyla karanlığı dağıtması uzun sürmeyecekti. Ama o zamana kadar Robbie ile karanlığın tadını çıkaracaktım.

* * *

Kapı zili beni uyandırdı ve elim buruşmuş örtüye doğru hareket ettiğinde boşlukla karşılaştı. Gözlerimi zorla açtım, henüz bir başka güne başlamaya hazır değildim. Robbie gitmişti, yatağın yan tarafı boştu.

Hızla doğrulup çıplak göğsüme yastığımı sıkıca bastırarak, onun yastığının üzerindeki zarif kırmızı yapraklardan oluşan tek bir gülü izledim. Kalbim sıkıştı, odada varlığını belli edecek herhangi bir şey aradım ama gittiğini biliyordum.

Gözlerim yaşlarla bulandı, yalnız kaldığım için kalbim ağrıdı. Islak yanaklarıma dokunup, kapı zili tekrar çaldığında gerildim. Saatin erken olduğunu görünce bir an için şaşırdım.

Bacaklarımı yatağın kenarına sarkıttıktan sonra ipek sabahlığı giyip dağınık saçlarımı düzeltirken, zil bir kez daha çalınca kaşlarım çatıldı ve hızla aşağıya koştum. Çıplak ayaklarımdan çıkan ses, gıcırdayan merdivenlerde yankılanıyordu. "Geliyorum!"

Ön kapıya doğru ilerledim, sabahlığımı sıkıca bağlayıp zinciri geri çektim.

Chapman'ın yüzü, kapı aralığından bana baktı. Elinde bir zarf tutuyordu, arkasında Dedektif Briem ve fazlaca polis memuru vardı.

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı, kapıyı yavaşça açarken kilidini çözmeye başladım.

"Günaydın Bayan Campbell. Arama emrimiz var."

Tüm bedenime buz gibi bir panik dalgası yayılırken, aklım buzdolabıma ve içindekilere gitti. Robbie neredeydi?

"Arama emri mi?"

"Hanımefendi, evinize girmeleri için biraz kenara çekilebilir misiniz?"

"Evime neden arama emriyle geldiğinizi söylemeden değil."

Elindeki zarfı indirdi. "Gerçekleri söylemediğinizden şüpheleniyoruz. Şimdi, tüm saygımla rica ediyorum hanımefendi, ya emniyet güçleriyle iş birliği yapar ve içeri girmelerine izin verirsiniz ya da sizi dışarı çıkarmak zorunda kalırız."

Bu durumdan kaçabileceğim bir çıkış yolu görmediğim için derin bir nefes alıp kenara çekildim, ellerim yanlarımda yumruk olmuş, bakışlarım yere doğru kaymışken içeri girdiler. Eve ilk giren Chapman oldu ve vücudunu yana çevirip yanımdan geçerken, ardından Briem ve diğerleri de geldi. Kaç polis memurunun evime girdiğini saymayı bıraktım.

Hiçbir köşe veya boşluk bırakmadan, saatlerce çekmeceleri ve dolapları açıp Robbie'den herhangi bir iz aradılar.

Chapman merdivenleri inmeye başladı, botları tahta basamaklarda ağır ağır yankı yaptı. Kafasını kaldırdığında beni merdivenin dibinde beklerken gördü. Gözlerimiz çatıştı ve sonra kayboldu, ardından mutfağa girdi. Cebinden bir çift plastik eldiven çıkardı ve onları takarken bir meslektaşıyla konuştu. Kimse kaosun ortasındaki varlığımı fark etmedi. Kimse, dünyamın etrafımda parçalanıp gittiğini umursamadı.

Her bir dolabı didik didik ettiler, son derece organize bir şekilde çalışarak odayı karıştırdılar, ta ki odada dokunulmamış tek şey dondurucu kalana kadar.

Chapman'm iri bedeni yanımdan geçerken bir adım geri çekilmeme neden oldu. Bakışlarım yere kaydı, dondurucunun kapısını açarken, soğuk buhar dışarıya doğru aktı. Saniyeler geçti –belki de dakikalar.

Nabzım şakaklarımda atarken, göz atmak için cesaretimi topladım; Chapman'ın eldivenlerini çıkarıp cebine koyduğunu görünce şaşırdım. Dondurucunun kapısı kapalıydı.

Durumu anlamakta zorlanıyordum. Mark'ın başını görmediler mi? O da David'in vücut parçalarıyla birlikte buradaydı.

Bir polis memuru, Chapman'a yaklaşarak sessizce bir şeyler söyledi ama her kelimesini duyabiliyordum: "Hiçbir şey bulamadık."

Chapman'ın çenesindeki bir kas gerginleşti ve gözleri bana doğru kaydı. Bir kez meslektaşına başını salladı, sonra daha da yakınıma yaklaştı. Bu yakınlık, tenimde huzursuzluk yarattı. "Bu sefer şanslıydın."

Benden bir kafa boyu daha uzun ve başını eğmiş olsa da yine de üzerimde hâkimiyet kurmuş gibiydi. "Onu bulacağız. Eğer akıllıysa, buraya geri gelmeyecektir."

Bir meslektaşı, yanından geçerken bir şeyler söyledi ve Chapman cevap verdi. Ardından doğrudan bana, "Ama ikimiz de biliyoruz ki geri gelecek, çünkü senden uzak duramıyor, değil mi? Sen onun zayıf noktasısın," diye seslendi, sesini biraz da olsa alçaltarak.

Nefesimi tutarak yavaşça gözlerimi kaldırıp gözlerinin içine baktım, acımasız parıltısı beni şaşırttı.

Alaycı bir şekilde gülümsedi, gerçeği bildiğini belirten bakışları gözlerimde derinleşti. "Ve bizim tuzağımız..."

Tehdidinin ince şekilde örtülü anlamını kavrayamadan odadan çıktı. Geniş omuzları, dar kapıda kayboldu.

Korkarak, bir sandalyeyi çekip otururken tükenmiş ve yenilmiş hissediyordum.

Eve bir sessizlik hâkim oldu ama bu sessizlik bir şekilde çığlık sesleri barındırıyormuş gibiydi. Ellerimi kulaklarıma kapattım, gözlerim dondurucuya takıldı. Kelepçelenip dışarıya çıkarılmam, bir polis arabasına bindirilmem gerekirdi ama

onun yerine burada, kafam karışmış ve Robbie için fazlasıyla endişelenmiş bir halde oturuyordum.

Aniden gelen bir enerjiyle, hızla ayağa kalkıp dondurucuya doğru koştum. Kapısını açarken uyguladığım kuvvet manyetiklerden birinin gevşeyerek, çınlayan bir sesle yere düşmesine neden oldu.

Mark'ın başının bulunduğu boş rafı izledim. Şimdi, hiçbir şey yoktu.

Tüm deliller gitmişti.

Ve Robbie de.

50. Bölüm

Memur Chapman

Emniyet Müdürü O'Hallinan, ellili yaşlarında, sert yüz hatlarına ve gür beyaz kaşlara sahip, kızıl yanaklı bir adamdı. Şu an olduğu gibi koltuğuna yaslandığında, tombul göbeği kavuşturduğu elleri için mükemmel bir destek sağlıyordu. Gözleri benimle Dedektif Briem arasında gidip geldi. "Aramada hiçbir şey bulunamadı mı?"

"Doğru," diye yanıtladı Briem, nadiren kullandığı boğuk sesiyle. Bu sesi duymak bile irkilmeme yetti.

O'Hallinan, boncuk gibi gri gözlerini bana dikti. İfadesi kasvetli, sabrı ise pamuk ipliğine bağlıydı. "Şunu netleştirelim," dedi. "Arama emri için ısrarcı davrandın, bunun iyi bir karar olacağına ve bizi bir yere ulaştıracağına beni ikna ettin ama geldiğimiz noktada Hammond'ı tekrar hapse göndermeye bir adım bile yaklaşmadık. Üstelik elimizde şimdi bir medya çılgınlığı var. Muhabirler o zavallı gazetecinin evinin önünde kamp kurmuş durumda. Ve sen şimdi kalkıp onu sorguya çekebilmek için izin vermemi mi istiyorsun?" Sert gri gözleri, beş yaşında bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. Ağ-

zımı açıp kendimi savunmaya çalıştım ama O'Hallinan beni susturdu. "Hangi gerekçeyle? Bunun için bir tutuklama emri gerekir Bay Chapman. Hatırlatırım, arama emrinden hiçbir şey çıkmadı. Elimizde hiçbir şey yok. Bayan Campbell'a tutuklama emri çıkarmak için bir sebebimiz bulunmuyor ve kendisi akıllıysa gelip bizimle *dostane bir sohbete* katılmaya bile yanaşmayacaktır."

Boğazımı temizledim. "Onun Hammond ile görüştüğünü biliyorum."

O'Hallinan hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerini dikmiş bir şekilde bana baktı.

"Eğer onu bir yalan makinesi testine girmeye ikna edebilirsem..."

"Kesinlikle hayır!" Başını iki yana salladı. "Bunlar mahkemede geçerli sayılmıyor."

"Ama bir şeyler yapmamız gerek," diye itiraz ettim. "Hammond haftalardır serbestçe dolaşıyor. Bayan Campbell, onu yakalamamız için kilit isim. Hammond ona saplantılı ve er ya da geç onu yeniden görmek isteyecek. O an geldiğinde hazır olmamız lazım."

"Bay Chapman, söylediklerinin tamamen varsayımdan ibaret olduğunu hatırlatmak isterim. Dikkatli hareket etmeliyiz. Medya, seri katil ile gazeteci arasındaki lanetli aşk hikâyesi söylentileriyle ağzının suyu akarak bekliyor. Yapmamız gereken en son şey, yanlış bir anlatıyı teşvik etmek veya genç bir kadını yanlış suçlamalarla karşı karşıya bırakmaktır."

Huzursuz bir şekilde dişlerimi gıcırdattım.

"Bize somut delil lazım," diye devam etti. Bakışları, "Sakın aptalca bir şey yapma," der gibiydi.

Elimi açıp kapayarak, istemeden de olsa başımı salladım. Briem, ifadesiz bir heykel gibi yanımda duruyordu.

"Beceriksiz görünüyoruz," diye homurdandım. "Hammond'ı yakalamak çocuk oyuncağı olmalıydı."

"Zaten tam anlamıyla maskara olduk," diye hatırlattı O'Hallinan. Öne eğilip dirseklerini maun masasının üzerine koydu. İsim tabelası tavan lambasının ışığında parıldıyordu. "Unutma, Hammond benim ilgilenmem gereken tek manyak katil değil. Dedektifler Gayton ve Lozano da hâlâ Köprü Katili'ni bulamadı."

"DNA örneğinden hiçbir sonuç çıkmadı..."

O'Hallinan başmı salladı, gözlerini üzerime dikti. "Adam tertemiz. Sabıkası yok." İç çekerek arkasına yaslandı, ellerini kolçaklara koydu ve gözleri tekrar ikimizin arasında gidip geldi. "Evi gözetlemeye devam edeceğiz. Ayrıca Andy Frazer'ın hapishanedeki güvenliğini artırdık. Hammond'ın oraya ulaşması mümkün değil ama yine de aktif bir şeyler yaptığımızı göstermemiz lazım. Yeni ipuçları gelmeye devam ediyor ve en iyi adamlarım her ayrıntıyı inceliyor. Yeni bir gelişme olduğunda ilk senin haberin olacak. Şimdilik, Robbie'yi bulmaya odaklanmanı istiyorum. O bir yerlerde saklanıyor."

Alaycı bir kahkaha atıp bacak bacak üstüne attıktan sonra ayağımı yere koydum. "Onun nerede olduğunu zaten biliyoruz."

O'Hallinan, bakışlarıyla beni küle çevirdi. "Eğer gerçekten nerede olduğunu bilseydin, arama emrinden bir şeyler çıkardı. Ama elimizde ne var? Hiçbir şey. Sakın beni sinirlendirme Chapman. Zaten başım yeterince kalabalık. Senin teorilerine önem veriyorum, çünkü iyi bir dedektifsin. Mesela, Andy Fra-

zer konusunda... Güvenliğini artırmak için çoktan bazı telefon görüşmeleri yaptım. Neden? Çünkü Bayan Campbell'a cinsel saldırıda bulunduğunu düşünüyorsun. Ayrıca Hammond'ın diğer adamları da öldürdüğünü varsayıyorsun ama ortada cesetler bile yok. Onun bu kayıplarla bağlantısı olduğuna dair tek bir somut delil bile bulunmuyor. Bütün bunlar sadece spekülasyon ve bana sorarsan burası tam bir sirke dönüşmüş durumda." Bizi bir el hareketiyle odasından kovdu. Sinirlerimi zorla kontrol altında tutarak ayağa kalktım.

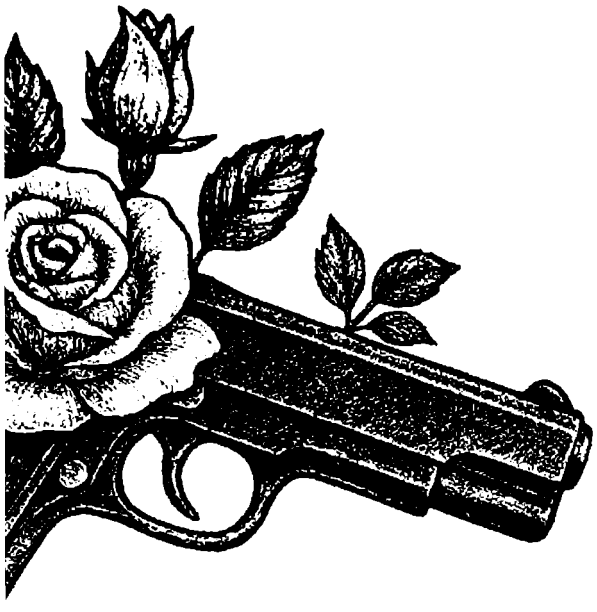
Briem da gölgem gibi sessizce peşimden geldi. Ofisteki meslektaşlarımızın yanından geçerken birkaçına başımla selam verdim, diğerlerine de kısa bir gülümsemeyle karşılık verdik. Binadan çıktığımızda parlak kış güneşi gözlerimizi kamaştırdı. Otoparkı geçerek siyah arabaya yöneldik. Sıcaklık düşmüş, eriyen karlar çatıların kenarlarından damlıyordu.

Arabaya bindim, kapıyı sertçe çekerek kapattım. İçimdeki hayal kırıklığı dalgalar halinde yayıldı. Briem bana sorgulayan bir bakış attı, sonra emniyet kemerini takıp uzun bacaklarını dar alanda olabildiğince uzattı.

"Onu koruduğunu biliyorum," diye homurdandım, kontağı çevirirken.

Briem omuz silkerek yolcu camından otoparkı taradı. "Elimiz kolumuz bağlı. Onu yakalayana ya da Bayan Campbell'a karşı dava açabilecek kadar delil toplayana kadar yapabileceğimiz bir şey yok."

Motor gürültüyle çalıştıktan sonra vitesi artırdım. "Hammond cesetleri ne yapıyor? İnsanlar bir anda buhar olup uçmaz ki!"

51. Bölüm

Savannah

Telefonu kulağıma bastırarak mutfak halısını aşındıracak kadar volta atıyor, tırnağımı kemiriyordum. Dün Dedektif Chapman evime baskın yaptığından beri kaygı benim yol arkadaşım olmuştu.

Bir an bile gözümü kırpmadan, evin içinde deli gibi dönüp durdum. Kâbuslar peşimi bırakmadı –polisin yatak odasımn kapısmı kırıp Robbie'yi tutuklamaya geldiğini görmekten kendimi alamadım.

Neredeydi?

James'in sesi, beni hızla düşüncelerimden çekip aldı. Gözlerimi kırpıştırarak kapalı perdeleri süzdüm, ince bir aralıktan süzülen güneş ışığı içeriye sızıyordu.

"Ofise gelebilir misin?"

"Beni işten çıkarmak için neden ofise çağırıyorsun? Bunu telefonla yapıp evden çıkma kâbusunu yaşamamı engellesen olmaz mı?" diye yanıtladım, kan çanağına dönmüş, kurumuş gözlerimi ovalayarak.

Elimi yanımda sallayarak rahatlatmaya çalıştım. İçimdeki huzursuzluk dalga dalga yayıldı. Evde kilitli kalıp halının üstünde delik açana kadar volta atamazdım. Dışarıda gazeteciler, beni bir an bile gözden kaçırmamak için evimin önüne kamp kurmuş halde bekliyordu.

Bütün bunlar, meraklı komşum Bay O'Harte'm işiydi. Perdelerinin arasından polisleri gördü ve hemen birkaç telefon açtı. Şimdi, sokakta yaşanan bu curcunadan büyük keyif alıyor olmalıydı.

Ben almıyordum.

İki saniye uzaktaki bir panik atağın eşiğindeydim.

"Ofise gel," dedi James, alışık olmadığım bir yumuşaklıkla.

Duraksayıp kaşlarımı çattım.

James, "Evden çıkmak, ihtiyacın olan mola olabilir," diye devam etti.

Alaycı bir kahkaha atıp yürümeye devam ettim. "Bundan pek emin değilim."

James diğer uçta sessiz kaldı. Pencereye yaklaşıp perdeyi dikkatlice araladım.

Parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı. Çimler gazetecilerle dolup taşmıştı –sanki bir film sahnesinden fırlamış gibi ya da Elliot'la birlikte Köprü Katili'nin cinayet mahallerini ziyaret ettiğimizde gördüğümüz manzaralar gibi görünüyordu.

Ama bu kez medya ilgisinin odak noktası *bendim*. Evde sonsuza kadar saklanamazdım. Gazetecilerin ön bahçemde kamp kurmaktan sıkılmalarını bekleyemezdim.

Perdeyi eski haline getirdim. "Geliyorum."

"Mükemmel," diye yanıtladı James ve telefonu kapattı. Ben ise birkaç saniye daha olduğum yerde, telefonu kulağıma bas-

tırarak durdum. Kalp atışlarım şakaklarımda atıyordu. İçerideki uğursuz sessizlik, dışarıdan gelen boğuk konuşmalarla karmaşık bir hâl aldı. Perdeden sızan güneş ışığında, havada süzülen toz parçacıkları görünür hale geldi. Evin bir yerinde, antika saatin vuruşları duyuldu.

Derin bir nefes alarak telefonu tezgâha bıraktım. Yüzümü ovuşturup karışmış saçlarımı parmaklarımla taradım.

Parmaklarım tellerin arasında takılı kaldı. Yorgunluk, üzerime ağırlık gibi çöktü.

Duşa girdikten sonra bir kot pantolon ve kırmızı yün bir kazak giydim. Saçlarımı hâlâ nemliyken tepeden dağınık bir topuz yaptım.

Aşağı inip mutfağa döndüğümde çıkmaya hazırdım. Tezgâhtan araba anahtarlarımı kaptım, telefonumu cebime attım ve mutfak sandalyesinin arkasına asılı montumu aldım. Kollarımı geçirip üstüme çektim.

Koridorda ayakkabılarım gelişigüzel duruyordu. Biri yan yatmış, diğeri kapının yanındaydı. Onları giyerken dışarıda beni bekleyen sahneyi ya da üzerime yağacak soruları düşünmemeye çalıştım.

Elimi uzatıp kapı koluna dokunacağım anda durdum. Kalbim göğüs kafesimi dövercesine atıyordu.

Geri çekilip seçeneklerimi tarttım: Kalmak mı, gitmek mi? Saklanmak mı, şeytanlarımla yüzleşmek mi?

"Siktir et," diye fısıldadım ve kapıyı açtım. Dışarıda, gazeteciler tek bir beden gibi harekete geçti –vızıldayan bir arı sürüsü gibi üzerime çullandılar. Başımı eğip verandadan indim.

"Robbie'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Robbie Hammond ile gizli bir ilişki yaşadığınız doğru mu?"

"Kaçmasına yardım ettiniz mi?"

"Size hiç zarar verdi mi?"

Panik, boğazımı sıkarak nefesimi kesti. Gözyaşlarımı bastırarak kalabalığı yarıp geçmeye çalıştım. Mikrofonlar yüzüme doğru uzandı, her yönden sorular üzerime yağıyordu. Sanki intikam peşindeki bir tanrının lanetine uğramış gibiydim.

"Şeytana ne zaman âşık oldunuz?"

Dünya bir anda durdu.

O ses...

O boğuk sesi çok iyi tanıyordum. Gece yarısı, çıplak tenime fısıldayan halini defalarca hissettim.

Şimdi, kalabalığı yararak adamın kendisini –benim kendi şeytanımı– ortaya çıkarırken, aynı ses kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Kısmen sarı peruğu, lacivert şapkası ve güneş gözlüğünün altında gizlenen çarpıcı yüzü, zorla yutkunabilmeme neden oldu. Yüz hatlarımı düzeltirken, adımlarımın sarsılmamasma şaşırdım.

Dünya çevremde kontrolden çıkmış gibi dönüyordu ama odaklanabildiğim tek şey oydu –kalçalarımın genişliğinde gezindiğini hissettiğim günahkâr dudaklarını kıvıran küçük sırıtış. Benimkine bastırılmış hissetmek için can attığım dudaklar.

Yanından geçerken koyu, dumanlı kokusu tüm duyularımı ele geçirdi. Siyah ceketi omzuma hafifçe çarptı ve onun altında gizlenen sıcak, güçlü gövdesinin farkındaydım.

Ona bir daha bakmadım ama bakışlarının sırtımı yakıp geçtiğini hissediyordum. Buradaydı, güpegündüz, kalabalığın arasına karışmıştı.

Arabaya girdiğimde kontağı çevirip gazetecilerin yüzlerini taradım. Onun sırtını seçtim, kalabalığın arasından hızla kayboldu. Kimse fark etmedi. Herkes, ağızları sulanarak peşinde koştukları hikâyeye odaklanmış durumdaydı.

Gökyüzü kararırken boynumu uzatarak onu tekrar görmeye çalıştım ama gitmişti.

İlk yağmur damlası ön cama çarptı, ardından daha fazlası geldi. Kaldırımdan ayrılıp ofise doğru sürerken, arkamdaki polis arabasının farkına vardım.

Dikiz aynasına gözüm kaydı ve içimde kıvılcımlar çaktı. Robbie'nin üzerimde yarattığı etkiyi inkâr edemezdim. Mantığı hiçe sayıp beni alt üst etmek için gün ışığında karşıma çıkışını unutamıyordum.

Mahvolmuştum.

Bizim hikâyemiz, gerçekten de lanetli bir aşk hikâyesiydi.

Motoru kapatıp ofisin önüne park ettiğimde, çiseleyen yağmur yerini pencereye ve çatıya vuran şiddetli bir sağanağa bırakmıştı.

Karla kaplı yolların kenarında hâlâ erimemiş buzlu çamurlar vardı.

Bir an hiçbir şeye bakmadım. Bakışlarımı yolun karşısında, solumdaki yüksek ofis binasına kaydırırken beynim şaşırtıcı derecede sessizdi.

Hayatımda belki de ilk kez, nereye gittiğimi bilmiyordum ve virajın ötesini göremiyordum.

Geleceğim söz konusu olduğunda, her şey sert akıntılara rağmen cam gibi bir yüzeyi olan bulanık bir göl gibi görünüyordu. Tek bildiğim, her şey sona erdiğinde boğulmuş olacaktım.

Beni mutlu bir son değil, yürek burkan bir son bekliyordu.

Göğsümde bir sancı hissettim ve direksiyonu sıkarak gözlerimde biriken yaşları engellemeye çalıştım. Direksiyonun üzerinde daha önce hiç dikkatimi çekmemiş olan küçük bir yırtığı fark ettim ama eski bir araba için şaşırtıcı değildi.

İlk gözyaşım süzüldü ve bakışlarımı koyu mavi gökyüzüne çevirdim.

Dışarıda esen sert rüzgâr, arabanın yanma çarptı ve içimi büyük bir çaresizlik duygusu kapladı.

Siyah uzun bir palto giymiş bir kadın geçti yanımdan. Aniden esen kuvvetli rüzgâr, elindeki şemsiyeyi ters çevirdi.

Onu izlerken yanaklarımdan yaşlar süzülmeye devam etti.

Kolumla yüzümü kurulayıp derin bir nefes aldım. Artık ağlamaktan ve kendime acımaktan yorulmuştum. Hayatım boyunca hep başkalarının insafına kalmıştım, hiç kendi gemimin kaptanı olamamıştım.

Tıpkı bu fırtına gibi, hayat da beni sert dalgalarıyla savuruyor ve ben her seferinde geride sadece yaralı bir enkaz olarak kalıyordum.

Ama ne olursa olsun, pişmanlık duymayacaktım. Beni tamamen tüketse bile duygularımdan kaçmayacaktım. Korkarak yaşamak yerine hayatın beni yaralamasına izin vermeyi tercih ederdim.

İçimdeki bu duygulara, Robbie'nin tek bir bakışıyla uyandırdığı duygulara, asla hissetmeme izin vermediğim duygulara hayır demeyi reddettim.

Şoför kapısını açıp fırtınaya adım attım.

Uğultulu bir rüzgâr saç tellerimi omuzlarıma doğru savurdu ve yağmur yüzümün yan tarafını kırbaçlayarak cildime binlerce iğne gibi battı.

Binaya koşarak girdiğimde ön resepsiyonda oturan Claire, gözlerini bilgisayardan kaldırıp bana gülümsedi. "İyi misin?"

Omuz silktim. Masaya yaklaşıp ellerimi pürüzsüz yüzeyine koydum.

Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedim. Gözlerindeki samimi endişe, göğsümde bir şeyleri sıkıştırıyordu ve son istediğim şey, onun önünde ağlamaktı. Ama o her şeyi biliyordu. Tabii ki biliyordu.

Gözlerim yanıyordu ve kesinlikle kızarıp şişmiş olmalıydılar.

"İyi olacağım..."

Elini nazikçe elimin üzerine koydu. "Bana bir şey anlatmak zorunda değilsin ama burada olduğumu bil, tamam mı? Yargılamak yok."

Gözlerinin içine baktığımda boğazım düğümlendi.

Cevap veremeyince elimi hafifçe sıktı ve sıcak bir gülümsemeyle başını yana eğdi. "Cuma günü birkaç kişi dışarı çıkıyoruz. Sen de gelmek ister misin?" diye sordu. "Sana iyi gelebilir. Birkaç saatliğine kafanı dağıtırsın."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, kelimeler hâlâ boğazımda düğümlüydü. Sonunda hafifçe başımı sallayarak, "Belki..." diyebildim.

"Teklifim her zaman geçerli."

Zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra asansör düğmesine bastım. Kollarımı göğsümde kavuşturarak bekledim. Sonunda kapılar açıldığında içeri girip katımı seçtim.

Asansörden çıktığım anda, odadaki konuşmalar aniden kesildi ve birkaç çift göz bana döndü.

Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım ve yazıcı başında bekleyen Jeanine ve Mark'a hafif bir gülümsemeyle selam verdim. Ama durup konuşmadım.

Odaya girdiğimde James gözlüklerini çıkarıp masaya koydu ve oturmam için işaret etti.

Sanki her an kovulduğumu duyacakmışım gibi gergin ve mahcup bir şekilde oturdum.

Onu suçlayamazdım. En önemli projelerinden birini bu kadar berbat etmişken olmazdı.

Parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirdi ve meraklı gözleriyle beni incelerken başparmaklarını yuvarladı.

Bakışlarını üzerimde gezdirerek, "Nasılsın? Gerçekten nasılsın? Oradan başlayalım," dedi.

"Evimin önünde ülkenin bütün haber kanallarının kamp kurduğunu düşünürsek, tahmin ettiğin gibiyim."

Cevabımı düşünerek başmı salladı. "Polis, eli boş döndü, değil mi? Evinde hiçbir delile rastlanmadı mı?"

"Hayır," diye yanıtladım. "Hiçbir şey bulamadılar tabii."

"Berbat bir deneyim olmalı."

"Hafif kalır," dedim, sesim beklediğimden daha cılızdı. Boğazımı temizleyip yerimde kıpırdandım.

"Bence bu harika bir şey," dedi James, beni gafil avlayarak.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı onun yüzüne yönelttim. "Neden?"

"Neden mi?" Güldü, parmaklarını kısa sakalında gezdirdi. "Okuyucular gizemi sever. Sen ülkenin en azılı seri katiliyle röportaj yapmakla görevlendirilmiş genç bir kadın muhabirsin. Sadece seri katil de değil, hapisten kaçmış ve firarda olan bir seri katil. Polis evini bastı ve tepeden tırnağa aradı ama ona dair hiçbir iz bulamadı. Okuyucular *gazetemize* akın ediyor," -tombul parmağıyla beni işaret etti- "haftalık *makaleni* okumak için. Cevaplara açlar. Hammond'a âşık oldun mu, olmadın mı? Kendilerine sordukları soru bu. Peki

o senin için hapisten kaçtı mı? Bu lanetli bir Romeo ve Juliet hikâyesi mi?"

Hayatım hakkında rahatça yapabildiği yorumları dinlerken içim huzursuzca burkuldu. Robbie'yle yaşadığım şey hiç de kolay değildi. Uyanmak istemediğim lanet bir kâbustu. Bir canavara âşıktım, zalim bir adama, parmaklarının ucunda işlenen şeytani eylemlere rağmen derinden seven bir adama. Aynı parmaklar bana orgazm mutluluğu getiriyordu ve bu delilikti.

"Ne demek istiyorsun James?" diye sordum yorgun bir sesle. Şu an tek istediğim şey, insanların uğramadığı bir ormanın derinliklerinde tek başıma saklanabilmekti.

"Makalenin devamını yazmanı istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Daha birkaç gün önce bunun çıkar çatışması olduğunu söylemiştin."

"Eh," dedi umursamaz bir tavırla, sandalyesinde geriye yaslanarak, "ama o zamanlar sunucularımızın çökeceğini ve satışlarımızın hayal bile edemeyeceğimiz rakamlara ulaşacağını bilmiyorduk."

Onun heyecanlı bakışlarını boş gözlerle izledim.

Bana döndü, ciddileşerek öne eğildi. "Bu, Hammond'ın davasını savunman için bir fırsat olabilir."

"Özür dilerim, ne?"

"Vali zaten baskı altında." Göz kırparak gülümsedi. "İdam cezasına verilen destek, tarihin en düşük seviyesinde. Okuyucuların seni ve Hammond'ı sevmesini sağla. Kötü adam için sempati uyandır. Onu kurtarmak için destek topla. Eğer yeterince insan onun affedilmesini isterse, vali geri adım atmak zorunda kalabilir." Gözlerinde sinsi bir parıltıyla, ellerini yana doğru açtı.

İçimde çirkin ve istenmeyen bir şey -kıvılcım gibi parlayan bir umut- belirdi. Umut tehlikeli bir şeydir; eninde sonunda beni kıracak olan da aynı umuttu ama yine de ona tutundum.

James zafer kazanmış gibi gülümsedi ve ellerini birbirine vurdu. "Mükemmel. Hatta ilk kitabımızı bile yayımlayabiliriz." Ellerini sallayarak beni odasından kovarcasına uzaklaştırdı, dikkati çoktan dizüstü bilgisayarına dönmüş durumdaydı.

Ofisinden çıkınca nezaketen birkaç meslektaşımla konuştum, sonra bölmeme doğru ilerledim.

Masamın üzerinde, üstünde küçük siyah bir kurdele bulunan paketlenmiş bir kutu görünce aniden durdum. Kalbim boğazıma tırmandı ve nabzım fırladı. Tecrübelerime göre, paketlerden asla iyi bir şey çıkmazdı.

Kutuya yavaşça yaklaşırken, yalnız olduğumdan emin olmak için arkama baktım. Ardından dikkatlice paketi alıp kurdelesini çöpe attıktan sonra kapağı kaldırdım.

İçinde buruşturulmuş parça parça siyah kâğıtlar vardı, parmaklarımın arasında hışırdadı. Onları yere bırakıp elime geçen kartpostalı çıkardım. Arka tarafını çevirip bakınca, komşu kasabanın kütüphanesinin baskısını gördüm.

Babamın büyüdüğü kasaba.

Kartpostalı çevirdim.

Bu akşam saat sekizde. Kütüphanenin arkasında küçük bir oturma alanı var. Geç kalma.

"Ne...?" diye fısıldadım, gözlerim kutunun içindeki siyah kâğıt parçalarına kaydı.

Kartpostalı masama bırakıp kâğıtları karıştırdım, ta ki yumuşak ve ıslak bir şeye -yavaş yavaş çözülen bir şeye- dokunana kadar.

Donakaldım, elimi hızla geri çektim.

Kutuyu tutan ellerim titriyordu.

Koridordan gelen konuşma sesleri yaklaştığında nefesimi tuttum ve idari işlerden Chris'in James ile birlikte önümden geçmesini bekledim.

Bana başlarıyla selam verdiler.

Ben de hızla arkamı dönüp kutuyu masaya bıraktım, ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. O kutunun içinde ne varsa kötü bir şey olduğu kesindi.

Ona hiç bakmamak çok daha iyi olurdu ama içimde büyüyen merakın pençesinden kurtulamadım. Ancak gördüğümde tatmin olacaktım.

Ellerimi yumruk yaparak kutuya birkaç saniye, belki de dakikalarca baktım. "Lanet olsun." Öne atılıp siyah kâğıt parçalarını hızla çektim, kalbim delicesine çarpıyordu.

Islak siyah kâğıt parçalarının arasında buruşmuş, çözülmekte olan bir çift dudak vardı.

İnsan dudakları.

Çığlık atarak yere düştüm, kuyruk sokumum sert zemine çarptı. Sırtım duvara değene kadar, bir yengeç gibi geriye süründüm.

Panikle karmakarışık olmuş zihnim olup biteni anlamaya çalıştı.

Köprü Katili, son kurbanının dudaklarını kesmiş, onu bileklerinden köprünün demirlerine asmıştı. Ve şimdi o dudaklar, uğursuz bir mesaj olarak *benim* masamın üzerindeki kutunun içindeydi.

Oyunun kuralları değişiyordu. Oynadığı şey gittikçe daha da tehlikeli bir hale geliyordu. Ve biliyordu ki ben pes etmek yerine her şeyimi ortaya koyardım.

52. Bölüm

Beatrix

Piyano dersi aldığım müzik okulunun kapısından çıktığımda otoparkın üzerine karanlık çökmüştü.

Arabamın anahtarlarını bulmak için çantamı karıştırdım.

Eve yine geç dönersem annem çok kızacaktı. On dokuzuncu yaş günüme birkaç hafta kalmış olması önemli değildi; aşırı korumacı annem bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyordu.

Anahtarlarımı bulduktan sonra neredeyse bomboş olan otoparktan geçtim. Lambalardan biri sönmüştü ve buraya geldiğimde bunun yanıyor olduğundan neredeyse emindim.

Kilidi açtığımda arabanın sesi duyuldu.

Kapıyı açıp çantamı yolcu koltuğuna attım ve soğuktan kurtulduğum için şükrederek içeri girdim.

Bir şeylerin ters gittiğini fark etmem uzun sürmedi. Anahtarı kaç kez çevirirsem çevireyim araba çalışmadı. Tekrar denedim, motor tekleyip durduğunda sinirli bir ses çıkardım.

Direksiyona sertçe vurarak, yüzümü neredeyse öfkeyle ovalamadan önce bir dizi küfür savurdum. Annem beni öldürecekti.

Sırt çantamı karıştırıp telefonumu bulamayınca her şey kontrolümden çıkmışçasına çılgınlaştım. Neredeydi bu lanet telefon? Yanımda olduğunu biliyordum.

Yenilmiş bir şekilde çantayı yere atıp kapıyı açtım.

Oldukça ılıman geçen bir günün ardından hava sıcaklığı düşmüş ve ıslak zemin buz tutmuştu. Dişlerimin takırdamasını engellemek için ceketimi üzerime geçirdim ama o da soğuğu engellemekte pek işe yaramadı.

Arabanın etrafında döndükten sonra kaputu açmaya çalıştım, kollarım ağırlığıyla titriyordu. Motora bakarken küfürler yağdırdım. Nereden başlayacaktım ki? Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Tam kaputu indirmek üzereydim ki boğuk bir sesle irkildim.

"Arabayla ilgili bir sorun mu var?"

Uzun boylu, geniş omuzlu, yüzü kasketinin altında gölgelenmiş bir adam görünce kalbim sıkıştı. Cevap vermek için ağzımı açamadan yanımdan geçip kapüşonunu kaldırdı.

Rahatlıkla kaputun kapağını yerine sabitledi ve siyah montunun altından kasları oynarken, "Bir bakalım," dedi.

Gözlerim otoparkı tararken, "Nereden çıktınız?" diye sordum.

"Şu kırmızı Audi benim. Yeğenimi gitar dersinden almak için bekliyordum. Seni fark ettim ve belki yardım edebilirim diye düşündüm."

Girişin yakınında gerçekten de bir kırmızı Audi vardı. Onu görünce biraz daha rahat nefesler almaya başladım.

Arabaya hâkim bir şekilde, dikkatle çalıştı. Merakla boynumu uzatarak ne yaptığını anlamaya çalıştım.

Yağ lekeleri, motorun bir parçasını çevirirken kasları belirginleşen dövmeli parmaklarına bulaşmıştı. Benden yaşça büyük, hatta babam yaşlarında biriydi. Annem beni burada, loş ışıklı bir otoparkta tanımadığım bir adamı süzerken görseydi kesinlikle sinir krizi geçirirdi.

Adam kaputu kapatıp sürücü koltuğuna oturduğunda, bir bacağı hâlâ dışarıda duruyordu.

Yerimde hafifçe kıpırdandım, çünkü siyah, gevşek bağlanmış botu kahverengi UGG'larıma çok yakındı. Motor birden canlandı ve adam iki kez daha gaz verdi. Ardından tembel bir kedi gibi esneyerek tam ritmine ulaştı. "Çalışıyor."

Ona teşekkür etmeye hazırlanıyordum ama loş sokak lambasının ışığı nihayet yüzünü aydınlattığı an, haftalardır her gece haberlerde gördüğüm bir yüzle karşı karşıya olduğumu fark ettim.

Adamın eli hızla montunun içine gitti ve bir tabanca çıkarıp karnıma bastırdı. Dudakları uğursuz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hadi küçük bir gezintiye çıkalım tatlım."

Gözlerim hızla otoparkı taradı ama burada bizden başka kimse yoktu. Robbie Hammond, tam kaçmayı düşünmeye başladığım anda silahını ateşlemeye hazır bir şekilde tıklattı, sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibiydi. Belki de gözlerimdeki kararsızlığı okuyabiliyordu.

"Aklına kötü bir şey getirme. Sadece arabaya bin."

Kalbim boğazımda atarken, beni yolcu kapısına doğru yönlendirmesine izin verdim. Gölgesi, gecenin içindeki çirkin bir canavar gibi ardımda uzanıyordu.

Annem aklıma geldi –beni böyle bir şeyden korumak için hayatı boyunca çabalamış zavallı annem.

Robbie kapıyı açtı ve içeri girdiğimde arkamdan kapattı.

Onu izlerken gözleriyle otoparkı taradığını fark ettim. Beynim bana kaçmamı söylüyordu ama vücudum yerinden kıpırdayamadı. Onu sinirlendirmekten korkuyordum.

Kaç kadını öldürmüştü? Haberlerde ne diyorlardı? Ne fark ederdi ki? Sayısının hiçbir önemi yok. Yarın bu saatlerde, ben de haberlerde gülümseyen bir yüz olacaktım. Kaçırılan ve vahşice öldürülen bir genç kız daha.

Sürücü kapısı açıldı ve direksiyonun başına geçti. Şapkasını iyice indirdi, silahı hâlâ elindeydi. Kapıyı kapatarak ikimizi de içeri hapsetti.

Gözleri bana çevrildi, yüzümü uzun uzun inceledi. Koltuğa iyice gömüldüm. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Beatrix,"dediğinde, derin sesi sessizliği delip geçti.

Yanımda hafifçe kıpırdandıktan sonra motoru yeniden çalıştırdı. Dövmeli eli vitesi kavradı ve direksiyonu rahatça çevirdi.

Gözyaşlarım engel olamadığım bir şekilde yanaklarımdan süzülürken, ikimizi de karanlığın içine sürükledi.

53. Bölüm

Savannah

Dışarıda yine kar yağıyordu ve yoğun kar taneleri havada süzülerek burnumun ucuna düşüyordu. Otoparktan, uzun ve heybetli kütüphaneye doğru hızla ilerledim. Bina, köknar ağaçlarıyla çevrelenmişti.

Ağır ahşap kapılara çıkan taş merdivenlerin hemen yanında tek bir sokak lambası duruyordu.

Kaldırımı geçip merdivenlerin dibinde durdum, arkamı dönerek karda bıraktığım ayak izlerine kısa bir bakış attım. Yakında yeni bir kar tabakası onları tamamen örtecekti.

Başımı kaldırıp kapılara bakınca içimi bir ürperti sardı ve paltomu sıkıca kapattım. Sapığım beni içeride bekliyordu.

Bu, kötü bir fikirdi ama ben zaten kötü fikirlerin yabancısı değildim. Ne de olsa cinayete meyilli tehlikeli adamlarla geçmişim vardı.

Nefesim havada görünür şekilde süzülürken kendimi gitmeye ikna etmeye çalıştım.

Etraf neredeyse ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, sanki gölgeler nefesini tutmuş, ne yapacağımı görmek için daha da

yaklaşıyordu. Sapığımın tuzağına düşüp bu karlı taş basamakları çıkıp çıkmayacağımı izliyorlardı.

Merak ağır bastı ve merdivenleri hızla çıkmama neden oldu.

Merdivenleri çıkarken her basamağı saydım –on beş basamak. Gölgem yanımdan kayarak önüme düştü. Kapının kolunu kavradığımda hafifçe tereddüt ettim, soğuk metal avuçlarımı yaktı. Geri dönmeliydim. Bu işi boş verip merdivenlerden koşarak aşağı inerek arabamın güvenliğine sığınmalıydım. Zaten burada olmamalıydım, bir katilin oyununa gelmemeliydim.

Kapıları açtığımda menteşeler gıcırdadı ve beni ilk karşılayan şey, eski kitapların ve hafif küf kokusunun iç içe geçtiği o tanıdık kütüphane kokusu oldu. Yıllardır sevdiğim bu koku, şimdi omurgamdan aşağıya soğuk ürpertiler gönderiyordu. Loş ışıkla aydınlatılmış odayı taradım, burası fazla sessizdi ama kesinlikle iyi bir sessizlik değildi. Kendini güvende hissettiren bir sessizlik değildi. Sanki her hareketimi izleyen, bekleyen bir huzursuzluk vardı havada.

"Merhaba?" Sesim mermer zeminde ve yüksek taş tavanda yankılandı. Kütüphane görevlisinin masası boştu, tezgâhın üzerindeki açık bir kitabın yanında yalnızca tek bir lamba yanıyordu. Zorlukla yutkunarak yürümeye devam ettim. Burada kimse yoktu. Tek bir canlı bile.

Solumdan gelen ani bir sesle sıçradım. Mideme korkuyla düğümler atılırken bekleyip dinledim.

Başka hiçbir hareketlilik olmadığını anlayınca, ters çevrilmiş sandalyelerle dolu masaların arasından sesin geldiği yöne doğru ilerledim.

İki geniş rafın arasında açılan bir geçidin önünde durdum, önümde sonsuz gibi uzanan kitap rafları vardı. Mermer zeminin ortasında bir kitap yatıyordu.

Gözlerim, rafın arasındaki boşluğa kaydı. Kitap, biri diğer tarafından özellikle itmiş gibi görünüyordu.

"Burada olduğunu biliyorum!" diye seslendim ve masadaki tek lambadan uzaklaşarak koridor boyunca ilerledim.

Cebimden telefonumu çıkarıp titreyen ellerimle feneri açmaya çalışırken, "Kahretsin..." diye fısıldadım.

Nihayet güçlü bir ışık mermer zemini aydınlatınca rahat bir nefes aldım ve telefonu yukarı kaldırdım.

Işığı sağa sola hareket ettirerek sayısız eski kitap sırtına yansıttım. Gölgeler uzayıp rafların arasında enteresan şekiller aldı.

"Beni buraya getirdin! Şimdi çık ortaya da görelim!"

Cevap gelmedi.

Botlarımın mermer zemindeki sesi yankılanarak dört bir yana yayıldı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve hızla arkamı döndüm.

Telefonumu önümde tutarak ışığı boş koridora yönlendirdim.

Kitap sırtlarında, ağaçların arasında sürüklenen sis misali sadece fısıltı gibi hareket eden gölgeler vardı. Her şeyin kafamın içinde olduğunu biliyordum ama sakin kalmak için ne kadar çabalasam da korku beni pençesine aldı; hem heyecan verici hem de ürkütücü bir histi bu. Kalbim tüm bedenimde atıyordu.

Yutkunarak yavaşça topuklarımın üzerinde döndüm ve el fenerinin ışığını her köşeye tuttum. Koridorda ilerlemeye başladım. Notta kütüphanenin arka tarafına doğru yürümem yazıyordu. Orada beni neyin beklediğini bilmiyordum ama öğrenmeye kararlıydım.

Koridor, ağır bordo perdelerle çerçevelenmiş uzun pencerelerin olduğu küçük bir oturma alanına açıldı. Ama ilgimi çeken bu değildi. Masada, ortasından titrek mum ışığı yayılan

bir fener vardı. Yanında bir kitap ve üzerinde hâlâ yoğunlaşmış soğuk damlalar olan bir kola kutusu duruyordu.

Ellerimi yumruk yaparak donup kaldım, gözlerim yanana kadar baktım ama o nesneler hâlâ oradaydı. Sırlarımı yüzüme vuruyorlardı.

Artık bana ait olmayan sırlar.

Etrafı dikkatlice tarayarak masaya yaklaştım. Titreten ellerimle bir sandalye çekip oturduktan sonra gözlerimi kitaba diktim.

Bu bir yıllık.

Yanımdaki kutuyu görmezden gelmeye çalışarak oturdum ve boynumdaki hardallı atkımı çözdüm. Atkımı yanımdaki sandalyeye yerleştirdikten sonra, gülümseyen yüzlerin olduğu sayfayı taradım. Gözüm tarihe takıldı:

Yirmi beş yıl önce.

Soğuk camlardan içeri sızan bir ürperti tüm vücudumu sardı, baştan ayağa tüylerim diken diken oldu.

Etrafıma göz gezdirdim. Bir çift gözün beni izlediğini hissediyordum. Mum alevi sessizlikte titrerken uzun, maun kitap raflarına göz gezdirdim.

Gözlerimi tekrar yıllığa çevirip donakaldım.

Bu... Hayır...

Telefonumu kaldırıp el fenerini sayfaya yaklaştırdım.

"Bu, babam..." diye fısıldarken ellerim titriyordu.

Daha genç, saçları gür ve dişleri parlaktı ama bu kesinlikle oydu. Ve sadece o da değil; ön sırada, sol tarafta annem oturuyordu.

Koyu saçları, büyük halka küpeleri ve kucağında düzgünce katlanmış elleriyle gülümsüyordu.

Babamın, dolabındaki bir ayakkabı kutusunun içinde sakladığı bir fotoğrafı vardı. Arkadaşlarıyla poker oynadıkları bir çarşamba akşamı, saklanmak için dolaba girdiğimde bulmuştum.

Merakıma yenik düşerek fotoğrafı elime almış ve incelemeye başlamıştım. İnce duvarlardan gelen gürültülü kahkahalar arasında o kutunun içindekileri keşfetmiştim. İçgüdüsel bir şekilde fotoğraftaki kadının annem olduğunu anlamıştım. Aynı kahverengi gözlere ve aynı belirgin dudak kıvrımına sahiptik. Fotoğrafta, babamın yanında duruyordu. Kollarında bir bebek tutuyordu. Birkaç ay sonra, bir çanta hazırlayıp gitmişti.

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken göğsüm sıkıştı. Yıllığı kapatmak üzereyken, gözlerim babamla aynı sırada yer alan tanıdık bir yüze takıldı; ay ışığında, güçlü kollarına sarılmış halde defalarca incelediğim bir yüz.

Robbie Hammond.

Gözlerimi kırpmadan baktım ve o hâlâ orada, uzun, sıska, kuzgun siyahı saçlarıyla, ifadesizce kameraya bakıyordu.

"Olamaz..." diye fısıldadım ama öyleydi.

Ve şimdi yaşadığım her şey anlam kazanmıştı.

Beni ve hayatımdaki kötü adamları nasıl bu kadar iyi bildiğini şimdi anlıyordum.

Sayfayı tararken diğer yüzlerde durdum.

Mark Archer.

David O'Sullivan.

Michael Heikkinen.

Andy Frazer.

Sayfa önümde bulanıklaştı ve düşüncelerim tam önümde duran gerçeği anlamlandırmak için yarışırken, yaşaran gözlerimi kırpıştırarak tekrar odaklandım.

Onunla röportaj yapmam konusunda ısrar etmişti, çünkü babamı tanıyordu. İşkencecilerimi tanıyordu. O odaya adım atmadan önce bile kim olduğumu biliyordu. Beni sadece *tanımıyordu, biliyordu.*

Merak ediyordu.

İlk şok, içimde yükselen sıcak bir öfkeye dönüştü. Dişlerimi sıkarak albümü hızla kapattım. Aniden çıkan ses, mermer zeminde yankılandı. Köprü Katili hakkındaki tüm düşüncelerim arka plana itilmişti. Kitabı kapıp ayağa fırladım.

Robbie neden beni aradı? Neden şimdi? Sadece merak mı ediyordu? Ben de onun planının bir parçası mıydım? Gençliğinde diğer öğrencilerin ona kötü davrandığını söylemişti ama isimlerden hiç bahsetmemişti.

Gazetecilik içgüdülerim devreye girdi. Robbie, bana hep küçük küçük gerçekler sunmuştu ama asıl önemli olanı gizledi. Karşımda oturup babamdan bahsetti ve ben hiçbir şeyin farkında değildim.

Babam asla ondan söz etmemişti. Zaten pek konuşmazdık ama onun geçmişiyle ilgili bu kısmı hiç bilmiyordum. Babam Robbie Hammond ile aynı sınıftaydı. Peki, çocukluğu hakkında neden bu kadar az bilgi vardı?

Bir düşünce aklıma düştü ve kitabı tekrar masaya koyarak hızla ilk sayfalarını karıştırdım.

"Aşağılık herif," diye fısıldadım, sayfaları telaşla çevirirken. Bu, kütüphaneye ait bir kitap değil, kişisel bir kopyaydı.

Odadaki sessizliği dinleyerek başımı sağa sola çevirdim, olduğum yerde döndüm. Sapığım kendi kopyasını bana bırakmıştı. Ama bunu nereden bulmuş olabilirdi? Ve daha da önemlisi, neden bunu görmemi istiyordu?

Kütüphanenin ön tarafından gelen ani bir çarpma sesi, düşüncelerimi darmadağın etti. Korkuyla nefesimi tutarak geriye doğru sıçradım. Birkaç saniye sonra sessizlik, bir örtü gibi etrafımı sardı. Sonra bir çarpma sesi daha yankılandı, bu sefer daha sertti.

Korku bütün sinirlerime işlemişti, sırtımdan aşağıya bir ter damlası süzüldü. Bekledim. Dinledim. Bir şeyin gölgelerin arasından çıkıp bana saldırmasını bekledim.

Akıl sağlığım, incecik bir ipliğe bağlıydı ama paniğe kapılmamak için tüm gücümle direndim.

Ciğerlerim yanmaya başlayana kadar nefesimi tuttum, sonra titrek bir nefes aldım ve sesin kaynağının kendisini belli etmesini beklemeye devam ettim.

Korkmaktan nefret ediyordum. Sanki burada saklanmak beni kurtaracakmış gibi, beni olduğum yerde çaresiz ve savunmasız tutmasından nefret ediyordum.

Kurtarmayacaktı.

Cebime telefonumu koyduktan sonra atkımı ve yıllığı kaptığım gibi, gölgelere sığınarak kütüphanenin önüne doğru ilerledim.

Az önce fener ışığıyla kaçırmaya çalıştığım gölgeler, şimdi benim sığınağım, koruyucumdu.

Kalbim göğsümün içinde o kadar sert çarpıyordu ki ritmi bozulacak ya da tamamen duracak diye endişeleniyordum. Yavaşça ilerledim, sırtım dikenler boyunca kayarken önümdeki elimi zar zor görebiliyordum. İçimdeki kararlılık, kalbimi güçlendirdi. Korkunun beni felç etmesine ya da daha fazla pençesinde tutmasına izin vermeyecektim.

Koridordan çıkarken, soğuk bir rüzgâr içime işledi. Kapılar açıktı. Kar, narince süzülerek mermer zemine giriyordu. Aniden sol kapıyı yakalayan rüzgâr, onu duvara çarptı.

Koşarak dışarı çıktım ve dondurucu geceye karıştım. Yerdeki karlarda kendi ayak izlerimin yanındakileri görünce kalbim duracak gibi oldu.

Taze izler.

Benim çok daha küçük bedenimi gölgede bırakan büyük botlar –bir erkeğe ait bir çift bot.

Birden yüzümün yan tarafına çarpan buzlu esintinin, dudak kremime yapışan saç tellerinin ve ağırlığımı değiştirdiğimde ayaklarımın altında oluşan hafif çıtırtıların farkına vardım.

Gözlerimi otoparkta gezdirirken bir arabanın ön camındaki kar tabakasına dikkat ettim ve bakışlarımın onu takip etmesine izin verdim. Sapığım, dağılan bir gölge gibi gecenin içinde kayboldu ve şimdi sadece kar, uğuldayan rüzgâr ve kemiklerimi saran kalıcı bir ürkütücülükle baş başaydım.

* * *

"Beatrix Carr, Atley Hill Üniversitesi'nde okuyan on sekiz yaşında bir öğrenci. Dün gece piyano dersinden sonra eve dönmeyince ailesi kayıp başvurusunda bulundu –"

"Tak, tak."

Midemi bulandıran o tanıdık hissi bastırarak dizüstü bilgisayarımın ekranındaki haber raporundan gözlerimi ayırdım ve sandalyemde döndüğümde Jeanine'in bölmeme yaslanarak beklediğini gördüm. Sarı saçları omzunun üzerinden şelale gibi dökülüyordu, kırmızı diz boyu eteği ve beyaz bluzu tek bir kırışık bile barındırmıyordu. Bazen onu kıskanmamak imkânsızdı. Yılın hangi günü olursa olsun, sanki podyumdan yeni inmiş gibi görünüyordu. Hem de bunu zahmetsizce yapıyordu.

Bunu asla yapamazdım. Siyah eteğime bir bakış atmam yetti, çok uzun süre oturduğum için o kadar buruşmuştu ki sanki içinde uyumuş gibiydim.

"İyi görünüyorsun," dedi Jeanine, aklımdaki kendime yönelik eleştirilerden habersiz bir şekilde. "Seni pek etekle görmüyorum."

Bu sabah neden etek giydiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki dar bir kotun içine sıkışıp kalmamak için, sosis gibi sıkışmamak için ya da belki de arabaya giderken donmak istemediğim için giymiştim. Belki de sadece can sıkıntısındandı. Ya da belki de aklımı tamamen kaçırıyordum. Sonuçta, *iki* seri katilin ilgisini çekmek üzereydim.

Tüm bunların üstüne, dün gece hiç uyumadım. Dönüp durdum, Robbie'nin kapımı çalmayacağını umarak sabah beşteki alarma kadar dualar ettim.

Ama aklımda tek bir soru yankılanıp duruyordu: Robbie Hammond neden beni aradı? Bana neden röportajları teklif etti? Neden beni baştan çıkardı? Hapiste canı sıkılmış bir adamın kurduğu hasta bir oyunun parçası mıydım? Kim olduğumu bilerek karşımda oturup son derece rahat bir şekilde çocukluğum ve babam hakkında bana sorular sorması... Bunları her düşündüğümde midem altüst oluyordu. Ve şimdi, genç bir kadın, onun eski cinayetlerine ürkütücü derecede benzeyen koşullar altında kaybolmuştu.

"Savannah?"

Jeanine'in bana temkinli gözlerle baktığını fark ettim.

"İyi misin?"

Kafamı sallayarak dikkatimi toparlamaya çalışırken, "Evet... Evet, tabii ki," diye geçiştirdim.

Ama iyi değildim. Hiç iyi değildim. Ya gerçekten Robbie o kızı kaçırdıysa? Ya öldürdüyse? Onun değişebileceğine inanarak aptallık mı ettim?

Jeanine bir an tereddütle bana baktı, sonra duvardan ayrılıp toplantı odasına doğru başıyla işaret ederek, "Haftalık toplantıya geç kaldın. James, seni çağırmamı istedi," dedi.

Hızla başımı çevirip dizüstü bilgisayarımdaki saate baktıktan sonra yerimden fırlayarak küfrettim.

Jeanine'in peşinden çıkarken, "Cuma günü işten sonra biraz içki içmeye geliyor musun?" diye sordu.

"Claire bundan bahsetmişti."

"Katılmalısın."

"Düşüneceğim," diye yanıtladım, hızla toplantı odasına doğru ilerlerken. "Köprü Katili hakkında haber yapmak nasıl gidiyor?"

Jeanine bana gülümseyerek, "Çok eğlenceli," dedi. "Öncesinde aldığım küçük işlerden çok daha iyi."

Eğlenceli mi? Sadece Jeanine, cinayetleri yazmayı 'eğlenceli' bulabilirdi.

"Kayıp vücut parçalarının hâlâ bulunamamış olması çok garip, değil mi? Katil sadece bulunmasını istediği parçaları bırakıyor," diye devam etti.

Tüylerim diken diken olurken, katilin bana gönderdiği dudakları düşündüm. "Evet, gerçekten çok garip."

"Onları nereye saklıyor acaba?" diye kendi kendine mırıldandı, düşünceler içinde kaybolduğunu belli eder bir halde.

Önden yürüyerek kapıyı açtım ve içeri girmesi için bekledim. Benim aklımda ise bambaşka teoriler dönüp duruyordu: Robbie Hammond da babamın arkadaşlarını soğukkanlılıkla

öldürdü ama cesetleri asla bulunamadı. Önceki kadın kurbanlarının da bazı parçaları hâlâ kayıptı, özellikle de kafatasları.

İçeri girerken vücudumdan bir ürperti geçti. Aklımı bu yöne kaydırdıkça, midemdeki bulantı daha da arttı.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim tehlikeli bir adamın, bir şekilde geçmişim hakkında benim bildiğimden bile daha fazlasını bilen tehlikeli bir adamın, çözmeye başladığıma inandığım ama çözemediğim niyetleri olan bir adamın bana âşık olmasına izin verdim.

Hâlâ da çözemiyordum.

Karanlıkta bocalıyordum, bir katilin ördüğü ağa hapsolmuş durumdaydım. Ama en kötüsünün ne olduğunu artık biliyordum: Beni yalanlarıyla tuzağa düşürmesini ve açgözlülükle içine çekmesini izlemiş ve bundan hastalıklı bir şekilde zevk almıştım.

54. Bölüm

Savannah

Tabii ki uzak duramazdı ve beni rahat bırakmazdı. Bana karşı duyduğu şey, tam anlamıyla saplantıydı.

İşin kötüsü, ikimiz de aynı durumdaydık.

Saplantı, ikimizi de pençesine almıştı; bizi birbirimize çeken, hastalıklı bir ihtiyaçtı bu.

Evimin yakınındaki nehrin kenarında, onun ilk kez bana üstün gelip, yalnızca onun verebildiği rahatlamayı hissettirdiği bankta oturuyordum. Karın üzerinde ağır botlarının çıkardığı sesi duyduğumda başımı çevirmedim. Eğer bakarsam, ona teslim olurdum.

Yakındaki sokak lambasının solgun ışığında, karanlık suya ve yüzeyindeki hafif dalgalara baktım.

Huzurlu. Sessiz.

Ona bağırmalı ve gerçeği neden benden sakladığını sormalıydım. Bunun yerine dilimin ucunda bekleyen ve diğer sayısız sorudan önce cevaplanması gereken soruyu sormam gerektiğini düşündüm.

Gecenin sessizliğinde, ardımızdaki ağaçlıklı alanda baykuşun ötüşü eşliğinde, her zamankinden daha gür bir sesle, "Dün gece neredeydin?" diye sordum.

Onun karanlık silüeti, havadaki gerginliği hissederek duraksadı.

"Neredeydin?" diye tekrarladım, içimde fırtınalar koparken.

"Uzak durmak zorundaydım. Polis, evinin çevresinde fazlasıyla dikkatliydi."

Dudaklarıma acı bir gülümseme yerleşti ve alaycı bir şekilde kısık sesle güldüm. Sonunda gözlerimi çevirip ona bakabildiğimde, gölgelerin ardına gizlenmiş kontrolsüz öfkesini görünce nefesim boğazımda düğümlendi.

Kapüşonu gözlerinin üzerine kadar çekilmiş, yüzü karanlığa gömülüydü. Ama çıkardığı her ağır nefesi fark ettim; öfke, görünmez bir duman gibi havada dolaşıyordu.

"Bana yalan söyleme. Artık buna bir son ver."

Bir adım attı ama sesim geceyi keserek onu durdurdu.

"Dur!"

Evde kalmalıydım. Onu böyle kendime çekmem yanlıştı. Değişebileceğini düşünmem yanlıştı. Robbie gibi bir adam asla değişemezdi.

"Neredeydin?" diye sordum tekrar.

Deri eldivenli elleri yavaşça yumruk haline geldi.

Bir başka başıboş esinti, kıyafetimin arasmdan sızıp ilikleriime kadar işledi ama bu soğuğu memnuniyetle karşıladım.

"Beatrix Carr." Ayağa kalktım, içimdeki sese karşı koyarak mesafemi korudum.

Parmakları bu kez yavaş ve kontrollü bir şekilde açıldı.

"Onu öldürdün mü Robbie?"

Cevap vermeyince, "On sekiz yaşındaki bir kızı sen mi kaçırdın Robbie?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Nefeslerim içimden hırıltıyla geçerken, sadece başlığının altından beni izlemekle yetindi. Gölgeler, gözlerindeki gerçeği saklıyordu.

Gözyaşlarım dökülürken, yanaklarımdaki ıslaklığı öfkeyle sildim. Robbie ise sessiz kalmaya devam etti. "Peki ya ailem hakkında konuşmak ister misin? Onları tanıdığını biliyorum. Yıllıkta gördüm."

Her şeyiyle donakaldı. Tıpkı ruhsuz bir heykel gibiydi. Nefes bile almadı. Hiçbir şey yapamadı.

İçimdeki öfke, hissettiğim soğuğu dağıttı. Vücuduma aniden sıcak hava yayıldı. Ona zarar vermek istiyordum.

Saldırmak istiyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp göğsüne vurdum. "Bana yalan söyledin!" diye bağırdım, bir adım geri sendeleyerek. Bir kez daha vurdum. Tekrar ve tekrar. İçimde biriken acıyı serbest bırakmanın getirdiği yorgunlukla kollarım yanıyordu. "Yalan söyledin! Her şey yalandı."

Bileklerimi yakaladı, güçlü çenesi kasıldı. "Sana asla yalan söylemedim," dedi.

"Gerçeği saklamak da yalan söylemektir Robbie." Bileklerimi ellerinden kurtardım, sonra onu tekrar itip uzaklaşmaya çalıştım ama hızlı davranıp beni güçlü kollarına hapsetti. "Sana asla lanet olası bir yalan söylemedim Savannah."

"O zaman Beatrix nerede, ha? Bana yalan söyleme Robbie!"

Gözyaşlarımla dolu, kalp kırıklığıyla parlayan gözlerimi ona diktim.

Saç tellerim yanaklarımdaki ıslaklığa yapışıyordu. "Onun kayboluşuyla bir alakan var mı?"

"Hapishaneden kaçtığım günden beri yaptığım her şey sadece senin içindi. Her şey!" diye bağırdı, öfkeyle parmaklarını havaya sallayarak.

"Benim için mi?" Başımı sallayarak geri çekildim. "*Benim* için kimseyi öldürmeni istemedim Robbie. Beatrix? O kızın benimle ne ilgisi var?" Midem bulantıyla kasıldı. "Sen hastasın!"

"Biliyordum..." diye fısıldadı, kapüşonunu hızla çıkararak.

Gözlerindeki acı ve öfke, ciğerlerimdeki tüm havayı çekip aldı, sanki içim boşaltılmış gibiydi.

"Senin de bir gün bana böyle bakacağını biliyordum."

"Nasıl?" diye sordum, kendi öfkemi bir anlığına unutarak.

"Tiksintiyle. Tüm kadınlar bana *böyle* bakar. Sanki ben bir canavarmışım gibi."

"Çünkü öylesin!" diye haykırdım.

Donakaldı.

Ben de.

Dünya bile.

Yanımızdaki çam ağaçları bile bize doğru eğilmiş gibi hissediyordum.

Robbie bakışlarını benden kaçırdı. Yüzünde, onu bir anlığına anlamamı engelleyen o derin yara izi gibi bir ifade belirdi.

"İnsanları öldürdün Robbie," diye fısıldadım. "Beatrix, o kız –"

Soğuk mavi gözlerini bana çevirerek, "Asla iyi biri olduğumu iddia etmedim. Ne bekliyordun? Mutlu son mu? Kahrolası bir anti-kahraman mı? Kurtuluş konulu bir filmin kötü adamı mı? Ben bunların hiçbiri değilim," dedi ve göğsüne sertçe vurdu. "Ben *gerçek* bir kötü adamım!" Tekrar vurdu. "Senin en kötü kâbusundan fırlamış bir canavarım! Ben hastalıklı biri-

yim Savannah! Eğer biri idama mahkûm edilmeyi hak ediyorsa, o benim!"

Gözlerimi gözlerinde gezdirdim ve soğuk havada dans eden nefeslerimiz birbirine karıştı. Ama o henüz sözlerini bitirmemişti. Her zerresinden, tarih kadar eski, saf bir acı akıyordu.

Aramızdaki mesafeyi yok ederek sıcak kokusunu içime çektim. "Ama artık çok geç. Beni itmek gibi bir seçeneğin yok. Benden nefret mi etmek istiyorsun? Bana o tiksinti dolu bakışları mı atacaksın? Devam et. Alışkınım."

"Beni korkutuyorsun..." diye fısıldadım zayıfça. Ellerini kıpırdatmadı. Bildiğim Robbie böyle değildi. Tereddüt etmezdi. Can yakardı. Acı verirdi. Ama şimdi, geri duruyordu. Nefesi dudaklarıma kadar ulaştı ama aramızdaki mesafe açıldı ve ben onun bu fırtınalı denizde kaybolduğunu göremeyecek kadar uzağında kaldım.

"İyi," diye nefes verdi, omuzları gergindi. "Benden korkmalısın. En başından beri sana bunu söyledim. Ve evet, aileni tanıdığımı kabul ediyorum. Sana söylediğim her şey doğruydu."

"Neden onlarla aynı okula gittiğini bana söylemedin?"

"Söyleseydim geri gelir miydin?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Robbie sonunda yanağımdaki saçı nazikçe kenara itti, yanağındaki kas çılgınca seğirdi. "Ben de anlamıyorum. Baban... O..." Yutkundu ve gözleri pişmanlıkla yandı. "Bana hayatı zindan etti. Hayatım boyunca ondan nefret ettim. Onun her şeyinden nefret ettim. Sonra bir gün, gazetede yazdığın köşe yazını okudum ve ilgimi çekti. *Sen* ilgimi çektin."

Kalbim sıkıştı.

"Sağlık sistemi hakkında bir makaleydi. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Eli yanağımdan kayıp çeneme geldi, başımı yukarı kaldırdı. "Baban hakkında yazmıştın."

"Kendi deneyimlerim hakkında yazmıştım."

"Evet," diye karşılık verdi, bana çok yakın ama bir o kadar da uzaktı. "Beni meraklandırdı. O günden sonra her hafta köşe yazını okudum; her kelimeni, her düşünceni aç gibi tüketerek okudum."

Ağzımı açıp konuşacakken, sert bir öpücükle beni susturarak, "Seninle tanışmak istememin tek sebebi *sendin*. Baban değil," diye fısıldadı.

"Robbie..." Göğsümdeki ağrı büyüyüp yayıldı, kötü kararlarımın enkazında nefes almakta zorlanıyordum.

"Evet bebeğim?" Son nefesimi de çalarak, beni tekrar öptü. Dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru kaydırırken, boğuk bir sesle, "Üzgünüm..." diye fısıldadım.

Bedeni bir anda gerildi, yüzünü benden uzaklaştırdı ve çattığı kaşlarının ortasında derin bir iz belirdi. Gözleri gözlerimin arasında gidip geldi ve fark ettiği anın bilinci yüzüne çarpar gibi düştü. Sert elleriyle paltomu ve hırkamı açıp derime yapıştırılmış telsizleri ortaya çıkardı.

Gözleri yaşla doldu ve sendeleyerek geri çekildi. "Savannah?"

"Üzgünüm," diye hızla konuştum, sesim titredi. "Çok üzgünüm. Bilmiyordum."

Ağaçların arasından SWAT ekipleri fırlarken ortalık kaosa sürüklendi.

Robbie, arkasında yankılanan polis emirlerine rağmen gözlerini benden ayırmadı. Ellerini havaya kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

İtaat etti.

"Mecburdum," diye açıklamaya çalıştım. "Sen... Beatrix... O..." Dudaklarımdan derin bir hıçkırık koptu, elimle ağzımı kapattım.

Silahlı polisler bileklerine kelepçe takmak için öne atıldığında gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım, yoksa kalbim toza dönüşecekti.

Omzumda büyük bir el hissettim ve arkama dönüp baktığımda Chapman nazikçe omzumu sıktı. "Doğru olanı yaptın," diyen sesi, kafamın içinde yankılanan uğultunun arasından zorla bana ulaştı.

"Öyleyse neden doğru hissettirmiyor?"

Robbie'yi götürürlerken, Chapman beni kendine çevirip gözlerimin içine bakarak, "Beatrix'i düşün. Zaman önemli. Onu bulmamız lazım," diye hatırlattı.

"Ya çoktan öldüyse?"

Chapman'm çenesi sıkıldı. "Ailesine onu eve getirme borcumuz var." Gözleri sahayı tararken yüzü gerildi. Bakışlarını takip ettim, meslektaşına yöneldiğinde, "Briem'a da borcumuz var. Yeğenini bulmak için," dedi.

Sonra da bu gece burada olmayı talep eden Dedektif Briem'a duygusal destek vermek için yanından ayrıldı.

Karanlık sulara tekrar baktım. Yüzeyde bir dalga belirdi. İçimde bir ürperti yükseldi. Yapayalnız ve her zamankinden daha korkmuş hissediyordum.

"Hadi," dedi solumdaki kadın polis, beni yönlendirerek. "Üzerindeki telsizleri çıkaralım."

* * *

Charlotte, bana kaygıyla bakarak kahvemi fincana dökerken, "Aramana çok sevindim," dedi. Babamın ölümünden beri onu görmemiştim. Onu aramayı hiç düşünmemiştim ama bu sabah kendime bir şeyler yemek için merdivenlerden inerken, gözlerim buzdolabındaki notuna takıldı ve onu görmem gerektiğini anladım.

"Bir arkadaşa ihtiyacım var," diye fısıldadım. Buharı tüten kahveme uzanırken, burada olduğu için rahatladığımı fark ettim. "Çok yalnızım."

Gerçekler insanın canını yakıyordu. Her şey insanın canını yakıyordu.

Yanıma bir sandalye çekip otururken, "Yalnız değilsin," dedi.

Dün gece hiç uyumamıştım. Beynim, Robbie'nin başını yere koyup ellerini başının arkasına geçirerek dizlerinin üzerine çöküşünü tekrar tekrar zihnimde oynatıyordu.

Bu anı beni sarsarken, kahvemin buharını üfledim. Charlotte bana dikkatle baktığında, annelik havası içimdeki acıyı biraz olsun sakinleştirdi. Her zaman böyle bir etkisi vardı ve bunu özlemiştim.

"Neden olan biteni anlatmıyorsun?" diye sordu, fincanını masaya bırakıp elimi tutarak.

Gözlerine bakacak gücüm yoktu. Uzun parmaklarını ve özenli tırnaklarını, üzerlerindeki açık renkte oje parıltısını izledim. "Kötü bir adama âşık oldum."

"Ah, canım," diye fısıldarken, sesi empatiyle ağırlaştı. "Neler olduğunu anlat bana."

Ve anlattım. Robbie'ye olan duygularımın en gerçek hallerinin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim –babamla ilgili olanlar hariç. Bazı sırlar sonsuza dek gömülü kalmalıydı.

"Tatlım," dedi, uzun uzun anlatışımın sonunda. "Chapman'la iletişime geçmen doğru bir karardı. Bunu biliyorsun, değil mi? O zavallı kızı kurtarmak için kendi duygularını ve bağlarını bir kenara koyman ne kadar da gurur verici. Kolay olmasını beklemek yanlış olurdu."

"Kızgındım."

"Biliyorum..." Derin bir iç çekiş duydum, beni izledi. "Kızgın olsan da doğruyu yaptın."

"Ama onu idam edecekler."

"Bir şekilde yakalanacaktı, er ya da geç. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Bu senin suçun değil. Beni duyuyor musun?" Başını eğip gözlerimin içine bakarak, "Bu senin suçun değil. Eğer bir doğru varsa, o da başka bir genç kadının, Beatrix'in yaşadığı kaderi yaşamamasını sağladığındır."

Kupamın kulpunu parmaklarımla takip ederken, boğazımdaki tıkanmış hissi yutkundum. Dışarıdaki boğuk sesler pencereden içeri sızdı, kelimeleri ayırt edemiyordum. Sayısız gazeteci, yüzümü göstereceğim anı bekliyordu.

"Kendimi çok aptal hissediyorum." Sesimin titrediğini fark eden Charlotte, boşta kalan elimi sessizce tuttu.

"Sorun değil," diye teselli etti. "Seni yargılamıyorum. Kalp değişkendir ve hiçbir zaman akla kulak vermez."

Sessizce başımı salladım, sonra bir damla yaşı kolumla sildim. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Onun değişeceğini mi sandım? Hapiste geçirdiği zamanın, onun öldürme dürtülerini durduracağını mı? Yoksa daha da kötüsü, sevgimin yeterli olacağma mı inandım?" Kendi saçma düşüncelerimden ürperdim.

Bir canavarı ehlileştirmek için sevgi yeterli değildi.

"Umudun vardı," dedi Charlotte, sandalyeden kalkıp fincanlarımızı alırken.

Onları lavaboda yıkarken, omuzları hafifçe hareket etti. Ellerini bir havluyla kuruttuktan sonra arkasını dönerek tezgâha yaslandı. "Hayatın boyunca umudu asla kendinden esirgeme," dedi. Tezgâhtan ayrılıp bana doğru yürüdü. "Ve bir şeyleri umut ettiğin için kendini suçlu hissetme."

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken, tam karşıma çömelip oturarak her zamanki anne şefkatiyle bana baktı.

Sıcacık avucunu omzuma koydu. "İçindeki kötülüklere rağmen o hâlâ seni sevebilecek durumda Savannah. Belki bu sefer içindeki şeytanlar kazandı ve belki de *senin* içinde yeşermesine yardım ettiğin o küçücük iyilik tohumu, tüm karanlığın içinde yeterince güçlü değildi." Başparmağıyla gözyaşlarımı sildiğinde, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "İyi olacaksın. Biliyorum, çok iyi olacaksın."

55. Bölüm

Savannah

Bara girip kalabalığın arasından geçerken, tüm gözler bana döndü. İş arkadaşlarım, ellerinde içkileriyle arka taraftaki bir masada oturuyordu.

Jeanine beni ilk fark eden kişi oldu ve hemen ayağa fırlayarak, "Geldin!" diye neredeyse bağırdı.

Hardal rengi atkımı çözerken yanlarına doğru yürüdüm. Mark, Claire, James ve Emma'ya tereddütlü bir gülümsemeyle bakarken onlar da bana gülümsedi. Mark, elindeki birayı kaldırarak selam verdi.

Bu gece buraya gelmeyecektim ama zihnimde durmadan aynı şeyler dönüp duruyordu. Biraz dışarı çıkmalıydım.

Gözlerim, James'in yanındaki Elliot'a takıldı ve burada oluşuna bir anlam veremediğim için şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Daha bir şey söyleyemeden, Jeanine elimi tutup beni bara doğru sürükledi. Gözlerindeki cam gibi parlaklığa ve masadaki boş şarap kadehine bakılırsa, içmeye yeni başlamamıştı.

Barmene işaret ettikten sonra bana dönüp gülümseyerek, "Dürüst olayım, geleceğini düşünmemiştim," dedi.

"Ben de düşünmemiştim," diye karşılık verdim.

Jeanine bizim için içki sipariş ederken ben de kimseye belli etmemeye çalışarak gözlerimle etrafı taradım. Bana bir kadeh şarap uzattığında, minnetle büyük bir yudum aldım.

Gözleri büyüdü, kendi şarabı henüz dokunulmamış haldeydi. "Susamış gibisin?"

Başımı salladım. "Biraz gergin hissediyorum."

Şarabımın yarısını tek seferde içişimi izlerken, kendininkinden bir yudum aldı.

"Elliot da burada," diye belirttim, omzumun üzerinden geriye bakarak. Onu tekrar görmek beni şaşırtmıştı.

"Onu ben davet ettim. Onu çağırmamak çok da doğru olmazdı, sence de öyle değil mi?"

Biliyordum. Yaşananlar yüzünden hâlâ suçluluk duyuyordum. Özellikle de Robbie artık ona tehdit oluşturmuyorken. İçimi yeni bir suçluluk dalgası kaplarken kalbim sızladı.

Bu hissi bir yudum daha şarapla bastırmaya çalışarak Elliot'a tekrar göz attım.

Jeanine, hiç beklemediğim bir şekilde, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Başımı hızla ona çevirdim. "Affedersin?"

"Gözlerin sürekli onun üzerinde." Jeanine'in yüzünde kurnaz bir ifade vardı, bu da yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Sen hoşlanmasan bile o kesinlikle senden hoşlanıyor."

"Hoşlanmıyor," diye itiraz ettim.

"Ofisteki herkes bunu biliyor," dedikten sonra, daha itiraz bile edemeden masaya doğru yürüdü, beni de peşinden gitmeye mecbur bıraktı.

Kendimi rahatsız hissediyordum, iş arkadaşlarımın üzerimdeki bakışlarını fazlasıyla hissederek Jeanine ve Elliot'ın

arasına oturdum. Belki de buraya gelmesem daha iyi olurdu. Evimde bir başıma kalmak belki de en iyisiydi.

Hayır, dışarı çıkmalıydım. Kendimi meşgul etmezsem, duygularım beni boğacaktı.

İçimin derinliklerinde tam anlamıyla bir enkazdım. Gözlerimi her kapattığımda, Robbie'nin karlı zeminde kelepçelendiği görüntüler zihnimi ele geçiriyordu.

Gece ilerledikçe, herkesin Robbie konusunu özellikle görmezden geldiğini fark ettim. Bu durum beni içten içe rahatlattı. James, Elliot'la sohbete dalarken, Jeanine'in solundaki Mark da bana doğru eğilip üzerinde çalıştığı projeden bahsetmeye başladı. Onu dinliyormuş gibi yaparak nazikçe gülümsedim ama aklım başka yerdeydi.

Robbie, Beatrix'i kaçırdı mı? Evet, kaçırdı. Chapman, güvenlik kameralarında Beatrix'in Robbie ile eşleşen görüntülere sahip bir adamla arabasına bindiğini gördüklerini söyledi. Peki, bunu neden yaptı? *Neden?*

Bu soruyu kaç kez kendime sorarsam sorayım, Robbie'nin neden yeniden düştüğünü anlayabilmeye bir adım bile yaklaşamıyordum. Ve bu, kendime olan öfkemi daha da artırıyordu. Hapisten kaçtığında ne olacağını sanmıştım ki? Robbie gibi hasta bir adam, çok azımızın anlayabileceği, sürekli kendisine fısıldayan bir karanlık tarafından yönetiliyordu. Belki de başlangıçta beni ona çeken buydu: Gizemli oluşu ve onu bir şekilde değiştirebileceğime olan inancım.

Peki ya Beatrix neredeydi? Kaybolduğunu duyduğum anda seçim hakkımın elimden alındığını anlamıştım. Chapman'ı aramak zorundaydım. Gerçek şu ki Robbie'yi en başından ihbar etmeliydim, böylece başka bir kadına zarar verme şansı

olmayacaktı. Saf yüreğim, duyduğu fısıltıları susturmaya yeteceğime inanmıştı.

Ama yetmediğimi gördüm.

Beatrix'in kaybolması benim suçumdu.

"Savannah?"

Düşüncelerimden sıyrılıp göz kırptım.

Mark elini havada sallayarak, "Az önce nereye daldın öyle?" diye sordu.

Jeanine bana anlayışlı bir gülümseme gönderdi, ancak onu görmezden gelmeyi seçerek şarap kadehimi elime aldım ve ancak o zaman boş olduğunu fark ettim.

Elliot, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu, ayağa kalkarken.

Daha cevap veremeden gitti ve geride, eski bar ve ter kokusuna karışan narenciye kokusu kaldı.

"Rakip gazetemizin onu kaptığına inanamıyorum," diye homurdandı James, birasından bir yudum alarak.

"Gerçekten mi?" Emma şaşırmış görünüyordu. Usta bir elden çıkmış kusursuz göz kalemiyle çerçevelenmiş parlak ela gözleri loş ışıkta parıldıyordu. "Böyle olacağını çok önceden tahmin etmiştim."

James'in tek tepkisi birasından büyük bir yudum almak oldu, iri parmakları bira bardağını neredeyse tamamen kaplıyordu. "Neden bu kadar ani bir şekilde ayrılma kararı aldığını anlamıyorum."

"Onu geri kazanabilirsin," diye önerdi Emma, kokteylini çevirerek içindeki şemsiyeyi çıkardı ve çubuğunu ağzına götürdü.

"Bu ara işlerin çok yoğun olmalı Savannah," dedi Mark, Jeanine'in ona attığı uyarıcı bakışı görmezden gelerek.

Kafamı ağır ağır ona çevirdim, kendi içimdeki karmaşık düşüncelerle boğulmuş bir haldeydim. Jeanine'le mimikleriyle sessiz bir konuşma yaptıklarını fark ettim ve ardından Jeanine bana hafifçe gülümseyerek, "Bu gece iş konuşmayalım," dedi.

"Mark haklı. Robbie'nin tutuklanması daha evlerimize bile varamadan önce haberlerdeydi." Omuz silkip boş şarap kadehime baktım. "Gerçi hiçbirini izlemedim."

Açıkça söylemediğim şey, bunun hakkında düşünmenin bile ne kadar acı verdiğiydi. Dün gece yaşananları bir başkasının anlatmasını izlemeye dayanamazdım; bizzat deneyimlemek çok daha farklıydı.

Mark'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Haberleri hâlâ izlemedin mi?"

Önüme bir kadeh beyaz şarap kondu ve narenciye kokusu burnuma dolan Elliot, "Kapat bu konuyu Mark. Bu gece değil," diyerek doğruldu.

"Ama o –"

"Bu gece değil!" Elliot'ın sesi sert ve buğuluydu, otoriter tonu içimi ürpertti.

"Onu dinle," dedi James, alnında beliren ter damlalarıyla. "Bu gece iş konuşulmayacak."

Gözlerimi devirdim.

Hepimiz biliyorduk ki izin verirsek James bütün gece sadece iş hakkında konuşurdu. Onu şu an durduran tek şey, benim bu projeden çekilme ihtimalimdi. Daha düne kadar çıkar çatışması diye saçmalayıp duruyordu, şimdi ise Robbie'nin yakalanması hakkında yazmamı istiyordu.

Benim yüzümden gerçekleşen yakalanma.

Kadehime uzanıp Elliot'a minnettarlıkla gülümsedim, ardından içimdeki kemirici suçluluk duygusunu bastırmak için büyük

bir yudum aldım. Doğru kararı verdiğini bilsen de kendinden nefret etmenin ne kadar garip bir duygu olduğunu fark ettim.

Onu öfkemden dolayı mı ihbar ettim? İhanete uğramış hissettiğim için mi? Robbie, içimdeki şeytanlara soğukkanlılıkla işkence edip parçalarına ayırdığında Chapman'ı aramamıştım. Ama masum bir kadını öldürdüğü anda, Chapman'ın bana verdiği numarayı aradım.

O esnada vücudum titriyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Kafamdaki çelişkili düşünceleri susturmak için şarabımdan büyük bir yudum daha aldım. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı akarken çevremdeki konuşmalar devam etti.

"Yeni işin nasıl gidiyor?" diye sordum Elliot'a, kendimi bile şaşırtarak.

Dirseğini kolçağa dayamış, birasını tutan eliyle bardağın üzerinde oluşan su damlacıklarını siliyordu. "Durmaksızın çalışıyorum." Bardağı dudaklarına götürdü ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Bence orayı seversin."

"Öyle mi?"

Bir yudum daha alıp kafasını salladı. "Daha büyük bir gazete –"

James araya girerek, "O kadar da büyük değil," diye homurdandı.

"Büyük," diye düzeltti Elliot, alaycı bir gülümsemeyle ve farkında olmadan ben de ona karşılık verdim.

"Yani her şey yolunda mı?" diye sordum. "Suçluluk duymama gerek yok mu?"

Elliot kaşlarını çattı. "Suçluluk mu? Tabii ki hayır. Hem," – James'i dirseğiyle itekleyerek zavallı adamın neredeyse birasını kucağına dökmesine neden oldu– "o beni anında geri alırdı."

"Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklısın," diye iç geçirdi James, birasını masaya bırakarak alnındaki terleri bir peçeteyle sildi. "Gerçekten iyi bir muhabirsin."

Jeanine yanımda konuştu. "Egosu zaten yeterince yüksek. Başını daha fazla şişirmeyin."

Etrafımda kahkahalar havaya karıştı ve onlara katılmaya çalıştım. Gerçekten. Ama boğazımdaki düğüm çözülmeyi reddediyordu.

Sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. "Ben eve gidiyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu Jeanine. Başını kaldırarak bana baktı. "Daha çok erken."

"Pek iyi hissetmiyorum," diye cevap verdim, atkımı boynuma sararken. "Yarın işe geri döneceğim."

"Eve nasıl gideceksin?"

"Bir taksi çağırırım."

Dönüp gitmek üzereyken Elliot hızla ayağa kalktı.

"Sadece bir bira içtim. Seni ben bırakırım."

"Gerek yok," diye itiraz etmeye çalıştım ama o çoktan sandalyenin arkasına asılı kabanını alarak ilerlemişti bile.

Ceketimi giyip iş arkadaşlarıma el salladıktan sonra kalabalık masaların arasından sıyrılarak çıkışa yöneldim.

"Ayrılmak zorunda değilsin," dedim Elliot'a, arka kapıdan çıkıp sigara dumanı ve gürültülü kahkahalar arasında kendimi bulduğumda.

Elini belime koyarak beni ileriye doğru yönlendirdi ve park ettiği arabaya götürdü. "Sorun değil. Yarın erken kalkmam gerekiyor zaten. Buraya sadece Jeanine ısrar ettiği için geldim."

"Israrcı biridir," diye kabul ettim. Gözlerinde hafif bir mizah parıltısı vardı.

Jeanine asla 'hayır' cevabını kabul etmezdi.

Arabaya girip ellerimi ısıtmak için üfledim, gözlerim dikiz aynasından sarkan hava temizleyiciye takıldı.

Elliot, kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerini taktı ve kontağı çevirdi. "Üşüyor musun? Koltuk ısıtıcıyı açmamı ister misin?"

Gözlerimi arka koltuktan ayırarak içimde beliren rahatsızlık hissiyle dudaklarımı ıslattım. "Olur."

Gösterge panelindeki bir düğmeye basarak vitesi harekete geçirdi ve direksiyonu çevirdi. Otoparktan çıkarken camdan dışarı baktım, bar giderek küçüldü.

"Yani Robbie'yi tutuklamışlar, öyle mi?" diye sordu, gözlerini yoldan ayırmadan.

Sokak lambaları arabayı dalga dalga turuncu ışıkla doldu-ruyordu.

Boğazımı temizledim; boğazımdaki yumru daha da büyümüş gibi hissediyordum. "Mutlu musun?" diye sordum, neredeyse fısıldayarak.

Kaşlarını kısa bir an çattı, ardından başını hızla bana çevirdi.

Başka bir sokak lambasının ışığı yüzünü aydınlattı. "Neden mutlu olayım?"

"Ondan hoşlanmadığını hiç saklamadın," diye sessizce belirttim.

Dişlerini sıkarak tekrar yola baktı. "Onu başkalarına tercih etmenden hoşlanmadım."

"Sana tercih etmemden."

Sessizlik.

Elliot direksiyonu sımsıkı kavradı, omuzları gergindi.

Camdan dışarı baktım, sessiz sokaklar gözümün önünden hızla kaydı. Camdaki yansımam, buğulu bakışlarla bana geri baktı. "Onu teslim ettim."

Arabada gerilim arttı. Bakışlarımı pencereden ayırıp onun seyrek sarı buklelerine ve hafif kirli sakalının gölgelendirdiği keskin çenesine kaydırdım.

Robbie'nin sakalı daha uzundu ama her şeyi daha dağınık ve umursamazdı. Elliot ise görünüşüne önem veriyordu, saçları her zaman kusursuz dururdu.

"Peki, ne oldu?" diye yavaşça, kontrollü bir sesle sordu. "Şimdi o yok diye beni mi istiyorsun?"

"Böyle bir şey söylemedim –"

"İma ettiğin şey buydu," diye sertçe lafımı kesti. "Sen tam anlamıyla bencilsin."

Kafam karışmış bir halde gözlerimi kırpıştırdım. "Bencil mi?"

"Haberleri izledim Savannah," diye devam ederken, çenesindeki kaslar seğirdi. "Robbie o kızı kaçırdı ve sen bundan hoşlanmadın. Kabul et. Onun ilgi odağındaki kişi olmamaktan hoşlanmadın. Robbie'nin başka bir kadından zevk aldığını düşünmek bile sana ağır geldi, ne kadar hasta ve sapıkça olursa olsun. Şimdi, onun başka biriyle bu ihtiyaçlarını karşılamış olabileceği düşüncesi seni yiyip bitiriyor. Kabul et Savannah, sen hiçbir zaman onun gibi bir canavara yetemezdin. Bu yüzden onu ele verdin. Eğer onu tamamen elde edemiyorsan, kimsenin de etmemesini istedin."

Kalbim durmuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kırpmadan ona baktım, içimi kemiren korku büyüyerek yoğunlaştı. Sözlerindeki gerçeklik, içimdeki havayı çekip aldı. Düşünemiyordum. Sadece yüzüme diktiği o bildik bakışların ağırlığını hissediyordum. O tanıdık bakışlar. O gülümseme.

Gözlerimi hızla kaçırdıktan sonra kaşlarımı çattım.

Koltukta hafifçe kıpırdanarak camdan dışarı baktım. Geçtiğimiz sokağı tanıyordum. "Dönüşü kaçırdın," diye uyardım.

Elliot sessiz kalınca ona dönerek, "Elliot, dönüşü kaçırdın. Geri dön," diye tekrarladım.

Yüzü ifadesizdi. Gözleri yoldaydı.

"Elliot?" Sesim zayıf ve titrek çıktı. Bir şeyler ters gidiyordu. Yan profilini incelerken yutkundum.

Gözlerim, yüzünden dikiz aynasına asılı hava temizleyiciye ve arka koltuğa kaydı. Koltuğa doğru eğilip tabanı ve deri döşemeyi inceledim.

O garip his on katına çıktı. Temizlik malzemeleri ve Elliot'ın narenciye kokulu parfümünün kokusunu içime çekerken yavaşça koltuğa geri yaslandım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye dikkatlice sordum.

Cevap vermek yerine torpido gözüne yumruğunu indirdi, ardından içinden bir silah çıkarıp elime küçük, yuvarlak, mavi bir hapın olduğu fermuarlı bir poşet attı.

Silahı yüzüme doğrulttuğunda geriye çekildim, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

"Yut şunu." Sesi soğuk, duygusuz ve kararlıydı. Silahın horozunu kaldırdı. "İkinci kez söylemeyeceğim."

"Neden yapıyorsun bunu Elliot?" diye sorduktan sonra gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Silahı sabırsızca salladığında bir çığlık attım.

Gözlerindeki parıltı içimi delip geçti. "Şu lanet hapı yut! Şimdi!"

Titreyen ellerimle küçük kilitli poşeti açmaya çalıştım. Saniyeler geçti, bu sırada onun sabırsızlığı beni boğacak gibi oldu. Hapı terli avucumun içine aldım, hâlâ yüzüme doğrulttuğu si-

laha uzun bir bakış atma cesareti buldum. Sonra hapı ağzıma atıp yuttum.

Dudakları yavaşça memnun bir sırıtışla gerildi ve o yeşil gözlerini üzerime dikti. "Bu anı kaç gece hayal ettiğimi biliyor musun? Şu anki gibi bana bakmanı... Hayal ettiğimden bile daha mükemmelsin. Şu haline bak. Gözlerin korkudan cam gibi, o güzel dudakların cesur kalmaya çalışırken titriyor."

Cevap vermediğimde tekrar yola baktı ve ardından bana buz gibi, şeytani bir gülümseme attı; öyle soğuk ve karanlıktı ki omurgam boyunca yavaşça süzülen ürpertiler bıraktı.

Kalbim kaburgalarıma sertçe çarpıyordu. Dünya yavaşça kenarlardan silinmeye başladı, ışıklar soluklaştı. Elliot'ın gülümsemesi fazla genişti. Bozuktu.

Çenem göğsüme düştü, araba sallanırken başım yana devrildi. Başım dik duramayacak kadar ağırdı.

Parmakları saçlarımın arasında gezinirken hem okşuyor hem de acıtıyordu. Sesi çok uzaklardan geldi: "İyi uykular Savannah..."

56. Bölüm

Savannah

İlk fark ettiğim şey, uzaktan gelen damlama sesleri oldu. Gelip gidiyor, sonra tekrar başlıyordu. Bedenimi sarsan titremelerle, fazlasıyla ağır olan başımı kaldırıp bulanıklığı gidermek için göz kırptım.

Neredeydim? Etrafı taradım, başımı hareket ettirmek bile zonklayıcı bir ağrıya sebep oluyordu. Elliot, biraz ileride, büyük bir tren köprüsünün çerçevelediği bir manzarada duruyor, nehrin yüzeyine taş sektiriyordu. Islak, buruşuk bir ekose battaniyenin üzerinde yan yatıyordum. Ellerim ve ayaklarım bağlı, ağzım ise koli bandıyla kapalıydı. Kımıldamaya çalıştım, bulunduğum yerde kıvranarak bir solucan gibi hareket etmeye çabaladım. Hissettiğim acı, dalgalar halinde eklemlerime yayıldı ve sessiz kalmaya ne kadar uğraşsam da dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Elliot birden kasıldı, ardından yavaşça arkasını döndü. Bakışlarına üzerime sabitleyerek elindeki taşları yere bıraktı. Ölçülü, yavaş adımlarla yaklaşırken gözleri bedenimi baştan aşağı taradı. "Tekrar hoş geldin Savannah. Endişelenmeye başlamıştım."

Yukarıda yıldızlar parlıyordu, şehirdeki dumanlı hava burada yoktu. Buraya kadar uzun bir yol gelmiş olmalıydık.

Başımı hızla çevirip karlı ağaçlarla çevrili açıklığı ve köprüyü inceledim. Elliot, yanımda dikilerek, kısık bir sesle güldü. "Biliyor musun, bunun için çok araştırma yaptım. Mekânlarımı önceden belirledim."

Yenik düşerek tekrar yere uzandım. Kar soğuğu, battaniyenin nemli kumaşının arasından tenime işledi. Bu gece burada ölecektim –bir başka manyağın kurbanı olarak.

"Kimse seni aramayacak tatlım." Çömelip yana düşmüş saç tellerimi düzeltti. Gözleri saçlarımda ve ağzımdaki koli bandında takılı kaldı, korkumu incelemekten zevk aldığı her halinden belliydi. Tek hamlede bandı söktü ve binlerce iğne batmış gibi dudaklarımın üzerinde bir acı patladı. Çenemi kavrayıp başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Bu dudakları hayal ettim," diye fısıldadı, adeta büyülenmiş gibiydi. "Aletimi sarmaladıklarında nasıl hissedeceklerini düşündüm." Bakışları gözlerime kilitlendi, bir şeyler arıyordu, derinlerinde bir savaş vardı. Yavaşça başparmağını dudaklarımın arasından içeri kaydırdı ve dilimin üzerine bastırdı, midem bulanıyordu. "Boğazına boşalacağımı hayal ettim."

Gözlerinde bir an için bir tiksinti ve öfke parladı ama hemen kayboldu. Birdenbire ayaklandı.

Yerinde volta atarken, yerde biriken karları tekmeledi. Elini pantolonunun üzerinden sertleşmiş aletine bastırarak hem öfkeli hem de arzuyla dolu bir inilti çıkardı.

"Burada kontrol bende, anladın mı? Sende değil! Asla sende değil!"

İçgüdüsel olarak irkilip yüzüme sıçrayan kara aldırmadan küçüldüm.

"Hâlâ anlamadın, değil mi?" Konuşmasının aralarındaki acı dolu kahkahaları yakındaki ağaçlarda yankılanıyor, uzaktaki bir baykuşun ötüşünü susturuyordu. "Kim olduğumu bilmiyorsun çünkü."

"Sen... Köprü Katilisin..." diye fısıldadım, gözyaşlarım akarken.

Önceki kahkahaları acıydı ama şimdi daha zehirli, daha ürkütücüydü.

Yere atılmış sırt çantasına yönelip içini karıştırdı ve buruşmuş bir fotoğraf çıkardı. Kızgın gözleri üzerime sabitlenmiş halde yaklaştı ve tüm bastırılmış öfkesini hareketine yükleyerek fotoğrafı yüzüme fırlattı. "Bu kadını tanıyor musun?"

Battaniyenin üzerinden başımı kaldırdı ve ay ışığının soluk ışığında yanıma düşen fotoğrafı incelemeye çalıştım. Gözlerimi kısarak fotoğraftaki genç kadını tanımaya çalıştım. Yanındaki küçük erkek çocuğu, elini sımsıkı tutuyordu –aynı kirli sarı bukleler, aynı zümrüt gözler. Nefes nefese, zihnimdeki yapbozun parçaları birleşti.

Bu, en kötü kâbusumdan fırlamış bir görüntüydü.

"Doğru tahmin ettin," diye fısıldadıktan sonra, tekrar yere çömelerek ellerini dizlerine bıraktı. "Merhaba... kız kardeşim."

Konuşmak istesem de kelimeleri toparlayamayacak bir halde ona baktım, saniyeler dakikalara dönüştü. Soğuğu artık hissetmiyordum bile. "Bu nasıl olabilir?"

"Annem, babamızı terk ettiğinde hamileydi." Dişleri gıcırdadı. O boş gözlerin ardında karanlık ve gerçekten korkutucu bir şey vardı. "Bir baba ile tanışma şansım hiç olmadı, tabii

senin sayende. En azından gözlerimin içine bakıp benimle konuşabilecek biriyle..."

Sözlerinin ardındaki gizli anlam, içimde buz gibi bir korku dalgası uyandırdı: Babamı ziyaret etmiş. *Bizim babamızı.*

Şimdi benzerlikleri görebiliyordum: aynı düz burun, aynı yeşil gözler ve iliklerime işleyen o ürpertici gülümseme. Yüzündeki her detay, geçmişin yansıması gibiydi.

Başını yana eğiş şekli, babamın puro dumanı ardından bana bakmaya çalışırken yaptığı harekete tıpatıp benziyordu. O sırada arkadaşlarından biri poker masasının üzerinde bana zarar verirdi.

"Sen akıl hastasısın!" diye bağırdım, Elliot'm gerilmesini izleyerek. "Bunun yanına kalacağını mı sanıyorsun? Kimse fark etmedi mi sanıyorsun? Herkes dışarıya birlikte çıktığımızı gördü –"

O kadar hızlı hareket etti ki elini yakalayamadım, saçımı kavrayıp beni yukarı çekti. "Kes sesini!"

Saç diplerim yandı ama sessiz kaldım. Korktuğumu belli etmeyecektim. Eğilmeyecektim.

Ona istediğini vermeyecektim.

"Ya öldürdüğün kızlar? Cesetleri sahneleyişin? Tüm bunları neden yaptın?"

Sert ve soğuk bakışları yüzümde gezindi. "Bizim dünyamızda zirveye nasıl çıkarsın kardeşim? Muhabirler dünyasında nasıl isim yaparsın?"

Cevap vermediğimde, buz gibi sesi ense tüylerimi diken diken etti. "Kendi yolumuzu kendimiz açarız."

"Tüm bunları kariyerin için mi yaptın?"

Başmı iki yana salladı, sonra canımı yakarak beni kendine çekti. "Bunu bizim için yaptım. Senin ve benim için... James'in

benimle gelmen için seni neden bu kadar ısrarla ikna etmeye çalıştığını sanıyorsun? Neden birlikte çalışmamızı istedi?"

"Anlamıyorum," diye hıçkırarak söylendim, gözyaşlarım yanaklarımda sıcak izler bırakarak akıyordu.

"Sana o işi ben ayarladım. O e-postanın gelen kutuna düşmesini ben sağladım. Her şeyi senin için yaptım. Görmüyor musun? Gizemleri ve sırları seviyorsun, çünkü sen de onların ustasısın." Gözleri dudaklarıma kaydığında, ürkütücü ve hatta tüyler ürpertici bir şekilde güldü. Sonra beni karın içine bıraktı ve doğruldu.

Kıvırcık saçlarının altından, gözlerini kısmış bir halde bana yukarıdan bakıyordu. "Suç mahallerinde yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Zihnin bilmeceleri çözmeye çalışırken parlayan gözlerini... Sahadaki ipuçlarım tararken aklma gelen düşünceleri yakalamaya çalışıyordun."

"Bunu benim için yapmadın. Bunu kendi zevkin için yaptın. Hastalıklı zihnin için," diyerek tükürdüm.

Elliot'ın başı hafifçe yana kaydı. "Manşetleri seviyorum kardeşim. Biraz olsun ilgilenseydin, başlık yazmaktan her zaman keyif aldığımı bilirdin. Cinayetleri eşsiz ve dikkat çekici hale getirmek mantıklıydı. Aksi takdirde tüm emeğim arka planda kaybolurdu. Fark etmediysen, dünya çok gürültülü bir yer Savannah. Duyulmak için çığlık atan çok fazla ses var. Öne çıkmak zor, adını duyurmak ise daha da zor. Yalnızca bunu başarabilen şanslı birkaç kişi akıllarda kalıyor."

"Hastasın," diye tısladım, Elliot'ın hızla eğilip çenemi sertçe kavramasıyla inleyerek geri çekildim.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Aynı kanı taşıdığımızı unutma. Kendi karanlığını görmezden gelme. Neden Robbie

Hammond'a bu kadar kolay kapıldığını sanıyorsun?" Buz gibi tenimi morartan kavrayışı sıkılaştı. "Neden beni fark etmen için bu kadar çabalamak zorunda kaldım? Neden onca kadını öldürüp parçalayıp senin ve dünyanın gözleri önüne serdim? Sen de hastasm Savannah. Sadece ne yazık ki bunu önce Robbie'de fark ettin, bende değil."

"Sen benim kardeşimsin, bunu unuttun mu?" diye çırpındım, demir gibi sıkı kavrayışından kurtulmaya çalışarak. "Aramızda hiçbir şey olamazdı. Bu hastalıklı bir düşünce Elliot. Hastalıklı!"

"Ve öz babanı öldürmek *normal mi*?" Cümlesini tamamladığında nefesim kesildi. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Yüzüme doğru eğilip, "Tam olarak ne yaptığını biliyorum," diye fısıldadı.

Beni bırakıp yeniden doğruldu. "Ayrıca seninle birlikte büyümedik. Benim kim olduğumu bile dakikalar önce öğrendin. Robbie'ye olan saplantın olmasaydı, sana dilediğim gibi sahip olmama izin verirdin."

Sırtını dönüp sırt çantasını karıştırırken onu izledim. Omuzları montunun altında hareket etti, ay ışığı saçlarına vurdu. "Bunlarla seni yeterince oyaladım," dedi omzunun üzerinden bana bakarak ve havaya bir kola kutusu sallayarak.

Dehşetle gözlerimi açtım. Döndüğünde elindeki diğer iki nesneyi de gördüm.

Zalimce kıkırdayarak çömeldi ve antifriz şişesini kara yerleştirdi.

"Babamızı öldürmeye tam olarak ne zaman karar verdin?" Gözleri benim üzerimdeyken kutuyu açtı ve bardağa dökmeye başladı. Bardak o gece kullandığım bardaktı, önünde büyük

sarı harflerle 'EN İYİ BABA' yazıyordu. "Asıl merak ettiğim," dedi, kolanın köpürmesini beklerken, "son anda değiştirip onu sadece etkisiz hale getirmeye mi çalıştın?" Gözleri benimkilere kilitlendi. "Sana bir daha asla zarar veremeyeceğinden emin olduğun için."

Ormana derin bir sessizlik çökerken, "Yoksa ölümcül miktarı hesaplamada hata mı yaptın? Biliyoruz ki bazen bu işler başarısızlıkla sonuçlanır. Zehirlemeler bazen haftalar sürer, defalarca tekrarlanır. Devam edemedin, değil mi? İlk seferden sonra, onu hastaneye beyin hasarıyla gönderdiğinde, devam edemedin," diye konuşmasına devam etti, cevabımı beklemeden.

Antifriz kapağını açıp bardağa bir miktar boşalttığında kalbim deli gibi çarptı. "Bu kadar yeterli mi? Belki biraz daha koymalıyım, ne dersin?"

Başımı salladım, gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. "Lütfen yapma."

"Antifrizi seçmen zekiceydi. Kola ile karışınca tatlı oluyor. Çoğu şeyin aksine, saklaması kolay. Tek yapman gereken birazını içeceğine dökmek ve sonra da gülümseyerek ona uzatmaktı." Gözleri zevkle parladı. "İlk yudumu aldığında heyecan hissettin mi?" diye eğilerek sordu. "İçerken zevkle izledin mi onu?"

"Siktir git!" diye bağırdım.

Omuz silkerek bardağa biraz daha antifriz ekledi ve burnuna götürüp kokluyormuş gibi yaptı. "Hiç kokusu bile yok."

Korkunun içimde yayılmasına karşı koyarak, gözlerimi kaçırıp bileklerimi serbest bırakmaya çalıştım.

"Seninle sohbet etmeyi çok isterdim kardeşim," dedi sonunda, "ama yarının manşetlerinde yerini alma vaktin geldi. Önce bunu içeceksin, sonra da seni nasıl sergileyeceğime karar ve-

receğim." Çenesini köprüye doğru kaldırdı. "Bu, tarihinde pek çok hikâyeyi barındıran bir köprü." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben trajedileri severim. Sen sevmez misin? İdama mahkûm *edilmiş bir seri katile âşık olan muhabir, aslında Köprü Katili'nin son kurbanı olacaktı.* Şiirsel, sence de öyle değil mi? İzleyiciler ve okurlar buna bayılacak. Romeo ve Juliet'in klasik bir yorumu. Ve ben... Tarih kitaplarına geçeceğim. Kim bu olayı daha iyi haberleştirebilir ki? Kim aklı bozuk bir katilin zihnini daha iyi anlatabilir ki? Sanatın arkasındaki sanatçıdan, yani kalbi kırık kardeşten başka? Biraz Clark Kent gibi, değil mi?" Kahkaha attı, başını keyifle iki yana salladı ve antifriz şişesini tekrar kara bıraktı.

Saçlarımı kavrayıp başımı yerden kaldırdı. Bardağı dudaklarıma yaklaştırmaya çalıştığında, çılgınca debelenmeye başladım. Panik, zihnimdeki tüm mantıklı düşünceleri bastırıyordu. Hayatta kalmalıydım. Teslim olmamalıydım. Savaşmalıydım.

"Kes şunu!" diye hırladı Elliot, öfkelenerek. Saçlarımı daha da sıkı kavradı. "Şu lanet içeceği iç!"

İçimden yükselen ilkel bir çığlığı serbest bırakarak kıvrandım. Saçlarımı bırakıp bana sert bir tokat attı.

Gözleri saf öfkeyle parladı. "Sana iki kere söylemeyeceğim kaltak! Şu lanet içeceği iç, yoksa antifrizi Robbie'yi deli gibi arzulayan yerine dökerim."

Tekrar yakalamaya çalıştı ama ben tuzağa düşmüş bir hayvan gibi çırpındıkça, elinde sarsılan içecek kenarlardan dökülerek etrafa saçıldı.

Bardağın kenarı dudaklarıma dayandı ama ağzımı sımsıkı kapattım, onun karanlık gözlerine kilitlenerek baktım.

İçimdeki korku doruğa ulaştı. Her şey buraya kadardı. Yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Burada, böyle çaresiz bir halde ölecektim.

Elliot saçlarımı bıraktığında başım sertçe yere çarptı ve bu çarpmanın etkisiyle anlık bir baş dönmesi hissettim. Bu savunmasız halimi fırsat bilerek parmaklarını yanaklarıma gömüp ağzımı açmaya çalıştı.

Ellerim arkamdan bağlı olduğu için omuzlarım acıyla sızlıyordu. Onu tekmelemeye çalıştım ama ayaklarım da bağlı olduğu için harekete geçebilecek alanım yoktu.

"Şu mahcup bakışlarının ve utangaç tavırlarının ardında böylesine vahşi bir yaratık barındırdığını hiç fark etmemiştim. Ama tahmin etmeliydim, ne de olsa öz babanı kendi ellerinle öldürebilmek için fazlaca cesaret gerekiyor, değil mi? Söylesene kardeşim, ne değişti? Robbie'nin ortaya çıkması sana kendini güçlü ve cesur mu hissettirdi?"

Kafamı çevirip elini sertçe ısırmayı başardım. Ağzımın içi kanla doldu ve Elliot küfrederek elindeki bardağı yere düşürdü.

Sıvı, hızla karın üzerinde eridi.

Öfkeye kapılmış halde, bana peş peşe yumruklar savurdu. İçindeki hiddet her hareketine yön veriyor, her yumruğunda üst dudağı yukarıya kıvrılıyordu.

Boynumdaki atkıyı çekip aldı ve büyük elleriyle boğazımı kavradı. Gözlerim, bu amansız baskı karşısında dehşetle açıldı. Sıkışan soluk borumdan tek bir nefes bile geçmiyordu. Çırpındım, kaçmaya çalıştım ama tüm çabam boşunaydı. Kaçış yoktu.

Ölüm yavaşça içime sızdı, görüşümü kararttı, gücümü çekip aldı.

Ay ışığını kapatacak büyüklükte bir gölge belirdi. Ardından karanlık, dumanlı, tehditkâr ve tehlikeli bir ses duyuldu: "Bırak! Onu!"

Elliot irkildi. Boğazımın etrafını saran parmakları gevşediğinde nihayet nefes alabildim. Sonunda beni tamamen bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Kalk!"

Gözleri benimkilerle buluştu. Ay ışığında bile yanak kasının seğirdiğini görebiliyordum. Yavaşça ayağa kalktı.

Ciğerlerime büyük bir nefes çektim.

Vücudumun her yeri acıyordu.

Dünya dönüyordu.

"Yine kaçmanın bir yolunu bulacağını bilmeliydim."

Robbie, elindeki silahı Elliot'm başının arkasına dayadı. "Bu, iki kere yapamayacağın bir hata olacak," dedi. Sesi, bir kış gecesinden bile soğuktu.

"Bu sefer nasıl yaptın? Özgürlüğün karşılığında polislere sırayla oral seks mi teklif ettin?"

"Savannah için yapmayacağım şey yok. Onu yanımda tutmama engel olacak herkesi öldürürüm."

Elliot burnundan nefes vererek gülerken arkasını döndü; ya ölüme karşı umarsız bir cesarete sahipti ya da tamamen aptaldı. "Seni polislere o teslim etti. Artık seni istemiyor, anlamıyor musun?"

Bilinçle bilinçsizlik arasında gidip geldim, havanın donducu soğukluğunun ve gökyüzünde parlayan yıldızların farkındaydım ama her şey bulanık şekildeydi.

Gökyüzünde daha önce görmediğim kadar çok yıldız vardı.

"Sen de benim gibi bir katilsin Elliot." Neredeyse burun buruna geldiklerinde, Robbie'nin gözlerinde tehlikeli bir parıltı

belirdi. "Bir şeyi kafaya koyduysak, bizi durdurabilecek tek bir güç bile olamaz; bunu biliyor olman gerek. Savannah *benim* ve şu an önümdeki tek lanet engel sensin." Dudakları vahşi bir sırıtışla yayıldı, sivri köpek dişleri ay ışığında parladı.

Birbirlerinin etrafında dolandılar. İki yırtıcı, birbirini tartıyordu. Birinin elinde silah vardı, diğeri ise kahkahasını silah sanacak kadar delirmişti.

"Demek tam zamanında yetişip, ölmek üzere olan kadınını kurtaran bir süper kahramansın, öyle mi?"

Robbie dilini şaklattı. "Ben kimseyi kurtarmaya gelmedim." Hafifçe başını yana eğdi. "Ben çalmaya geldim." Hızlı bir hareketle Elliot'ın şakağına tabancanın kabzasını indirdi. Silahın sert darbesiyle Elliot'ın dizleri titredi, alnındaki yara hızla açıldı. Kan, karın üzerine damlayarak beyazı kırmızıya boyadı.

Elliot tüm gücünü toplayarak kısa sürede ayağa kalktı ve öfkeli bir kükremeyle Robbie'yi yere devirdi.

Karla kaplanmış topraklar havaya savruldu. Birbirlerini acımasızca yumrukluyorlardı. Yankılanan bir el silah sesiyle, uyuyan tüm kuşlar havalandı.

Şiddetli baş ağrımı görmezden gelerek oturur pozisyona gelmeyi başardım. Yüzüm, Elliot'ın az önceki öfkesinden kalan bakır kokulu kan ve yanan kesiklerle kaplıydı. Önümdeki sahneyi seçmeye çalıştım: Robbie üstünlüğü ele geçirmişti. Elliot'ın üzerine diz çökmüş, yıllardır biriktirdiği öfkesini yumruklarıyla boşaltmaya çalışıyor gibiydi. Tatmin olmamış gibi hızla ayağa kalkıp antifriz şişesini aldı.

Elliot acı içinde inledi, ardından karnının üzerine dönerek ağaçlara doğru sürünmeye başladı.

Kaçmaya çalışmasının hiçbir anlamı yoktu. Peşindeki öfke onu bırakmayacaktı. Robbie, bir insandan çok, bir canavara dönüşmüş şekilde Elliot'ın peşinden gidiyordu.

Sonrasında olanlar, izleyemeyeceğim kadar korkunçtu.

Babamın, ona verdiğim içeceği yudumlarken yaşadıkları zihnimi istila etti. Elliot çırpınmaya başladı, ağzından antifrizle karışık kusmuk çıkartıyordu. Aynı anda Robbie, Elliot'ın ceketini demir gibi bir tutuşla kavramış, şişede son kalan sıvıyı da ağzına döküyordu.

"Cehennemde görüşürüz," diye tısladı Robbie ve onu bir çuval gibi yere bıraktı, dizleri karla kaplanmıştı. Bana doğru bakarak boş antifriz şişesini Elliot'ın titreyen bedeninin üzerine fırlattı.

Robbie, büyük botlarının altındaki karları ezerek yanıma geldi ve göz açıp kapayıncaya kadar bileklerimi ve ayaklarımı çözdü, ardından güçlü kollarını altıma soktu.

Havalandım.

Üzerimizde, çıplak ağaç dalları örümcek ağları gibi uzanıyor, budaklı parmakları andırıyordu. Robbie, sarkan dalların altından eğilerek geçip karla kaplı devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı.

Onu ilk kez görüyormuşum gibi inceledim: başına çektiği kapüşonu, önündeki karanlık yola odaklanan ciddi bakışları, çenesindeki sakalı ve yanağında beliren gamzesi... Her detayıyla o kadar güzeldi ki yüreğimdeki acı katlanarak arttı.

İçindeki karanlığa, işlediği korkunç suçlara ve hatta her şeye rağmen onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Önemli olan tek şey yanımda olmasıydı. Bu karanlık ormanda, böylesine dondurucu bir gecede beni geçmişimden kurtarmasıydı.

Hep geçmişimden kaçmıştım.

Hep korkmuştum.

Hiçbir zaman cesur biri olmamıştım.

Ama şimdi hepsinin geride kaldığını hissediyordum.

"Robbie," diye hırıltıyla seslendim, sesim rüzgârın uğultusuna karıştı.

Yumuşak ama kararlı bakışları gözlerimle buluştu.

Bunu ben yaptım.

Onu ben incittim.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadım. Gözlerinde bir anlık kıvılcım belirdi ve hemen ardından dişlerini sıkarak donmuş bir dereyi tek hamlede geçti. Botları derin kara gömüldü.

Kalbim buz kesti. Onu kaybetmiştim. Artık benim değildi. Kendimi ona ait hissetsem de kalbinin kapılarının mührünü açamayacağımı biliyordum.

"Sen bir canavar değilsin," diye mırıldandım, boğazım kuruydu. "Sen her şeysin Robbie."

Beni içine çeken yorgunluğum, konuşmama ve hatta gözlerimi açık tutmama engel oluyordu ama ne olursa olsun bu kelimeleri söylemeliydim. Kalbimi bu yükten kurtarmalıydım. "Sen *benim* her şeyimsin Robbie. Beni arayıp bulduğun ve hayatıma dokunduğun için çok mutluyum."

Çenesinin hafifçe kasılması beni dinlediğini gösteriyordu ama buz mavisi gözleri hâlâ uzaktı.

Gerçek, aniden içimi delip geçti ve kalbimi Elliot'ın parmaklarının boğazımdaki ölümcül baskısından bile daha çok acıtan demir bir pençeyle kavradı. "Kaçıyorsun."

Sessizliği, bu söylediğimi onaylıyordu. Karanlık ormanın derinlerine doğru ilerledi. Ceketi hışırdarken, beni göğsüne

hapsetti. Bir ömür boyu içimde saklamak istercesine kokusunu içime çektim.

"Seni bulacağım Robbie," dedim, kanlı ellerimi koyu renkli ceketinin yakasına dolayarak. Onu asla bırakmak istemiyordum. Onun bensiz karanlığa yürüyüşünü izlemek istemiyordum. Ama biliyordum, dönmemek üzere gidiyordu.

"Nereye gidersen git," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken. "Seni bulacağım, dünyayı baştan sona dolaşmam gerekse bile seni bulacağım." Kalan son kuvvetimle, göğsüne zayıfça vurdum. Kalbimin çığlıkları, sesimden daha yüksek çıkıyordu. "Ben seninim, sen de benimsin. Yıllar geçse bile, ömrüm seni bulmak için tükense bile, yollarımız yine kesişecek. Sözüme güven Robbie Hammond. Benden kaçamayacaksın, seni bulacağım."

Sonunda bakışları gözlerimle buluştuğunda, "Ya Beatrix?" diye sordu. "Onu unuttun mu?"

"Umurumda değil. Umurumda olan tek şey *sensin*."

Bakışlarında adlandıramadığım bir şey parladı ama sonra ifadesi tekrar normale döndü. "Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gerçeği bilen sensin Robbie."

Çok yorgundum. Lanet olası derecede yorgun.

Gözleri gözlerimi tararken, boğazı inip kalktı. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Gerçek önemli değil. Önemli olan, senin beni nasıl gördüğün."

Başım zonkladı. Her yerim ağrıyordu. Ağaçların arasından yürümeye devam ederken yüzüne baktım.

Sessizlikte, kalbimdeki gerçeği aradım. O gece, evde oturup onun benden uzak durması için dua ettiğim sırada, gerçekten

de gidip masum bir kızı öldürmüş olabilir miydi? Polislerin evimi izlediğini biliyorduk. Robbie aptal biri değildi. Hayır, o gayet zekiydi.

Bu hastalıklı ilişkimizde, karanlığına teslim olması kendi yapabileceği en büyük ihanet olurdu.

Yaşanan hiçbir şeyin mantıklı olmadığını ikimiz de biliyorduk. Belki Robbie hasta, toksik, çarpık, sapkın ve kötü biriydi. Ama ikimiz de hayata karşı kırgındık ve ikimiz de geçmişimizden telafi edilemez derecede zarar görmüştük.

Bizim dünyamızda doğruyla yanlışın arasında bir yer, hatta belki de iyiliği çağrıştırabilecek tek bir renk bile yoktu. Bizim rengimiz, karanlığın rengiydi; siyahtı. Bizim şarkımız da siyahtı. Robbie'yle karşılıklı hislerimiz, tüm bu karanlıktan yayılan kapkara bir duyguydu.

Yaptığı tüm kötülüklere rağmen, kalbimin derinlerinde bir yerde onun Beatrix'i öldürmediğini biliyordum.

Biliyordum.

Bunu tüm varlığımla hissediyordum.

Başımı salladım. "Hayır, Beatrix'i sen öldürmedin."

Robbie hiçbir şey söylemedi. Adımlarında en ufak bir tereddüt bile olmadı. Kollarında yavaşça gözlerim kapanırken, kulağım göğsündeki ritmik kalp atışlarındaydı. Ormanın ve onun kokusu etrafımı sararken, karanlık sessizce beni içine çekti.

Ertesi sabah uyandığımda, yatağımda yalnızdım. Robbie gitmişti.

57. Bölüm

Robbie

Yakalanma Gecesi

Ayağa kalkıp yürümeme bile izin vermeden, beni sürükleyerek götürdüler. Son bir kez kolumu sertçe çekerek onun paramparça olmuş bakışlarından kopardılar.

İçimdeki her kemik savaşmak, kurtulmak ve bu lanet kâbusu sonsuza kadar bitirmek için yanıp tutuşsa da bunu yapmalarına izin verdim.

Savannah beni kendi elleriyle polislere teslim etti. Buna üzülmüyordum. Zaten bir gün bunu yapacağını göze alarak ona yaklaşmıştım. Onun benim gibi kırılmış birine göre fazla iyi olduğunu her zaman biliyordum. Onu hak etmiyordum. Uğruna herkesi öldürebileceğim bakışlarını, gözyaşlarıyla dolu gözlerinde yansıyan o saf ve güzel sevgiyi... İyiye ve güzele dair hiçbir şeyini hak etmiyordum.

Ayaklarımız yerdeki karları ezerken, stratejik noktalara gizlenmiş polis arabalarına doğru sessizce ilerledik. Beni sıkıca kavrayan ellerin tüm baskısını hissediyordum. Dondurucu soğuk, ıslak giysilerimin arasından içime işliyordu.

Son bir kez arkama bakmaya çalıştım ama solumdaki memur kolumu sertçe çekerek, "Önüne bak," diye homurdandı.

Köşeyi döndük ve arabalar görüş alanımıza girdi.

"Buradan sonrasını biz halledeceğiz," dedi arkamızdan gelen bir ses.

Yüzüme bir gülümseme yayılmadan önce ifademi hızla boş bir maskeye çevirdim.

"Emin misiniz?"

"Defolun buradan!" diye emretti Dedektif Chapman. Tam önümde durarak dikkatlice beni izledi. Yüzünde yorgun bir ifade belirdi. Çenesini hafifçe kaldırarak meslektaşlarına göz ucuyla işaret verdikten hemen sonra kolumu kavrayıp beni arabaya yönlendirdi.

Dedektif Briem ise arkamızdan geliyordu.

Chapman kapıyı açıp kolumu sıkıca kavrarken, ensemde Briem'ın bakışlarını hissediyordum.

Koltuklara yerleşmeye çalışırken gözlerimiz kilitlendi.

Hava nefret ve gerilimle dolup taştı.

Bakışlarını ilk kaçıran Briem oldu ve sonra da arabanın etrafında turlayarak ön koltuğa yerleşti. Omuzları gergin, gözleri tetikteydi. Briem son kez etrafı tararken, Chapman kemerini bağladı ve kontağı çevirdi.

Dedektif Briem daha rahat görebileceği bir şekilde yan tarafa kayarak, acı ve ıstırap vaat eden kısılmış gözlerle bana baktı; bu, öyle bir vaatti ki gülmeme sebep oldu.

Eğlenmiş bir şekilde başımı salladım.

"Hastasın. Bunu biliyorsun, değil mi? Yeğenim kayıp, büyük ihtimalle öldü ve sen de karşımda kıkırdıyor musun?"

Sokakların hızla akıp gidişini seyrederken sessiz kaldım. Arabanın içindeki gerilim katlanarak arttı. Sessizliğin içinde, kelimelere ihtiyaç duymadan bir savaş veriyorduk.

Bundan rahatsız olan Chapman boğazını temizleyerek bana dikiz aynasından bir bakış attıktan sonra, "Ne yaptın ona Hammond?" diye sordu, kelimelerini dikkatle seçerek.

Sessizlik.

"Beatrix nerede Hammond? Ailesi mahvolmuş durumda."

Dilimi alt dudağıma sürüp hafifçe gülümsedim, kaşımı kaldırarak ona baktım.

Briem'ın gözleri kararda, havada tehditkâr bir elektrik dolaştı. Yumruklarını dizlerinin üzerinde sıkıyor, muhtemelen beni boğmayı diliyordu.

"Bizi cesedine götür," diye ısrar etti Chapman, gözlerini Briem'ın sıkılı yumruklarına kaydırarak. Direksiyonu kavrayışını sıkılaştırdı, aynadan bana baktı. Yüzünde yine o tanıdık çaresizlik ifadesi belirdi. Aslında şu anda Briem ile aynı arabada olmam büyük bir hataydı. Üstleri bunu öğrenirse –ki öğreneceklerdi– her şey biterdi. Ama Briem umursamıyordu.

Chapman ise bu hikâyede kahraman rolünü oynamak istiyordu. Onu ter içinde bırakıp köşeye sıkıştırmayı ne kadar isterdim.

"Eğer öldüyse, cesedini ailesine teslim etmemiz gerekiyor Hammond."

Briem'dan gözlerimi çekip Chapman'a odaklandım. "Öldüğünü kim söyledi?"

Arabada sessizlik hâkimdi. Chapman aynadan bana baktı, direksiyonu sıkarak terleyen alnını sildi. Beyninde çarkların dönmeye başladığı her halinden belliydi.

Gözlerini Briem'a kaydırıp boğazını temizledi. Meslektaşına fark ettirmeden başını hafifçe sallayarak kendisini dizginlemesi için uyardı. Kaçırdığı bakışları, için için yanan öfkesini ve niyetini açıkça belli ediyordu. "Robbie, beni dikkatlice dinlemen önemli –"

"Neden?" diyerek sözünü kestim. "Bana sunabileceğin bir şey yok ki. Her şey itiraf edildiğinde kız serbest kalacak ve ben parmaklıklar ardına geri döneceğim." Öne doğru eğildim ve prangalar bileklerime battı. Bu çok aşina olduğum, garip şekilde rahatlatıcı bir histi. "Görüyorsun ki bu benim hiçbir işime yaramıyor. Hapishaneden ölüm korkusuyla ya da iğneden kurtulmak gibi saçma bir umutla kaçmadım." Gözlerim Chapman'dan Briem'a kaydı ve sırıtışım dudaklarıma geri döndü. "Yarım kalan bir işim vardı, hâlâ da var," –omuz silktim– "ve bir sigorta poliçesine ihtiyacım vardı."

Briem sert bir ifade takınınca, "Alınma lütfen," diye ekledim.

"Sigorta poliçesi mi?" Chapman dikkatle sordu, arabayı yolun kenarında durdurdu.

Sorusunu sorup Briem'la bakıştığı sırada harekete geçmeye karar verdim.

Kendimi ileri atarak boğazını kelepçeli bileklerimin arasına sıkıştırdım ve sertçe çektim. Başının arkası koltuk başlığına çarptı ve boğulurken çıkardığı ses ağzımın sulanmasına neden oldu.

Briem şaşkınlıkla cebinden silahını çıkarıp bana doğrulttu.

Titreyen elleri, iri gözlerindeki paniği ele veriyordu. "Bırak onu!"

Zinciri sıkmak için prangalarımı büktüm ve Chapman'ın boynunu koltuk başlığına iyice sıkıştırdım.

Silahsız bir gülümseme gösterdim. "Beni vurmayacağını ikimiz de biliyoruz Briem."

"Bunu yapıp yapamayacağımı test etmeye mi çalışıyorsun? Bırak onu gitsin!"

Yüzümü buruşturarak ona en sempatik gülümsememi sundum. "Beni vurursan, değerli yeğenini bir daha göremezsin. İnan bana, ölürsem ya da hapse geri dönersem sonu hiç iyi olmaz."

Kararsız ve paniklemiş gözleri, benimle Chapman arasında gidip geldi. Öfkeyle çenesini sıkıp, "Yaşıyor mu?" diye sorarken elindeki silah titriyordu.

"Yaşıyor," diye onayladım, gülümsememin inandırıcı göründüğünden emin olmaya çalışarak.

Şoför koltuğu Chapman'ın şiddetli tekmelerinden sarsıldı ve boğuk homurtuları da saniyeler içinde iğrenç derecede yükseldi; Briem'ın zor bir seçimle karşı karşıya kaldığı saniyelerdi.

Meslektaşı ya da yeğeni.

Kariyeri ya da ailesi.

"Lanet olsun!" diyerek silahını indirdi.

"Doğru seçim." Chapman'ın kafasını kollarımın arasına sıkıştırıp boynunu kırdım.

Mücadelesi anında kesildi ve vücudu yere yığıldı.

Boynumu esnettim ve prangaların battığı yerlerden dolayı morarmış ve ağrıyan bileklerimdeki kasılmaları gevşetmeye çalıştım.

"Lanet olası katil, onu öldürdün," diye boğuk bir ses çıkardı Briem. Chapman'ın ölü bedeninin üzerinden bana ve tekrar ona baktı. Yaşadığı şaşkınlık, yüzünden okunuyordu; gözlerine inanamıyordu. "O öldü..."

Rahatsızlık duymadan omuz silktim. "Artık gizli bir hikâyen var Briem."

"Ne demek istiyorsun? Örtbas hikâyesi mi?"

"Seni bayıltıp yolun kenarında baygın halde bırakmadan önce meslektaşına saldırdım ve öldürdüm."

Şok içinde bana bakıyordu, bense her şeyin altüst olmasını bekliyordum.

Ama o an hiç gelmedi.

Kendimi ona doğru fırlatıp silahını ele geçirdim ve onu bayıltacak kadar sert bir tabanca darbesi indirdim. Kafası cama çarpar çarpmaz bayıldı.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

Silahı kot pantolonumun arkasına soktuktan sonra koltukların üzerine garip bir şekilde eğilerek, kelepçelerimin kilidini açacak anahtarı bulmak için ceplerini karıştırdım. Sonunda anahtarı Chapman'ın ceketinin cebindeki bir paket nane şekerinin yanında buldum.

İkisinin de cüzdanını karıştırıp para aradım, bakışlarım yolun ıssız olduğundan emin olmak için camlara yöneldi. Parayı arka cebime attıktan sonra kapıyı iterek açtım.

Tekrar öne doğru eğilerek torpido gözünü açtım ve Briem'ın yeğeninin şu anda bir sandalyeye bağlı, dehşet içinde ama kesinlikle zarar görmemiş olduğu deponun bilgilerini yazmak için kullanabileceğim bir şey aradım.

Polislerin yaklaştığını biliyordum ve ellerini kollarını bağlayacak bir sigorta poliçesine ihtiyacım vardı. Bu olmazsa beni hapishaneye geri götüreceklerdi ve Savannah'yı sonsuza kadar kaybedecektim.

Karşıma oturduğu ve bir yaprak gibi titrediği ilk andan itibaren, onu elimde tutmak için her şeyi, *her şeyi*, yapacağımı biliyordum; bu yolda kendi canımı feda etmem gerekse bile.

Farkında olmadığım şey, bu fedakârlıkların ölümümü hızlandıracağıydı ve tüm bunlara rağmen, kim olduğum, *ne* olduğum gerçeği yüzüne vurduğunda, beni polislere teslim etmeyi seçmişti.

Nasıl hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum.

İhanete uğramış?

Rahatlamış?

Briem'ın ayak bileklerinin arasına bir kalem düştü ve kafamı gösterge paneline çarpmamaya dikkat ederek uzanıp aldım.

Not yazabileceğim bir kâğıt parçası arama çalışmalarım başarısız oldu. Ben de ceketinin kolunu yukarı doğru sıyırdım ve kalemin kapağını dişlerimle açarak adresi kolunun derisine yazdım.

Birkaç saat sonra baş ağrısıyla uyanacak, geceyi arabasında geçirdikten sonra üşümüş ve sersemlemiş olacaktı. Ama koluna yazdığım adres sayesinde yeğeninin yerini bulabilir ve onu ailesine teslim edebilirdi.

Briem, herkes tarafından bir kahraman olarak selamlanacaktı.

Silahları ve parasıyla birlikte araçtan çıktım; bir kez daha kaçıyordum. FBI'ın en çok arananlar listesinde yeni bir isim olarak eklenecektim.

58. Bölüm

Savannah

Altı ay sonra

Zaman hiç olmadığı kadar yavaş ilerliyordu. Öyle bir yavaşlıktı ki günler birbirine karışıyordu. Robbie'nin polisten kaçıp beni kurtarmaya geldiği, sonra da ortadan kaybolduğu o gece çok uzak bir anı gibi geliyordu.

O zamandan beri kayıptı. Ülkeyi terk ettiği düşünülüyordu.

Günlerin haftalara, haftaların aylara döndü. Robbie'nin geri dönmesini dileyerek uykusuz geçirdiğim gecelerin sayısı giderek artıyordu.

Ne zaman onu görme ihtimaliyle etrafıma bakmayı bıraktım? Ne zaman umudumu kaybettim? Ne zaman gerçek en üzücü haliyle içime işledi?

Robbie artık yoktu.

Omzumdaki sıcak bir el, beni düşüncelerimden ve ön bahçemdeki satılık tabelasından kopardı. Charlotte, başını omzuma yaslayarak, "Buraya bir daha dönmeyecek olman garip olacak senin için," diye fısıldadı.

"Evet..." Sesim zayıf ve kısık çıktı. "Buradan başka hiçbir yerde yaşamadım."

Omzumu sıkarak destek oldu ve sessizce, işçilerin son kalan eşyam olan deri kanepemi kamyona yüklemelerini izledik.

"Bomboş görünüyor," dedim, verandaya ve pencerelere göz gezdirirken.

Perdelerin yokluğu, evi sahipsiz gibi göstermişti.

Terk edilmiş gibiydi.

Charlotte doğrulup anne şefkati barındıran bir gülümsemeyle bana baktı. "İyi olacaksın. Buna tüm kalbimle inanıyorum."

İç çekerek ona sarıldım. Son birkaç aydır yanımda olduğu ve bana sırtını dönmediği için minnettardım. "Her şey için teşekkür ederim."

"Sadece bir telefon uzağında olduğumu biliyorsun."

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken, onu çekip kendime daha da yaklaştırdım. Bahçenin arkasındaki yemyeşil ağaçlara baktım. Kar çoktan erimişti. Yaz tam anlamıyla gelmişti; geceler ılık, gündüzlerse kavurucu sıcaktı.

Kaldırım kenarına park ettim. Bagajımda sadece bavulum vardı. Kamyon eşyalarımı götürmek için hazırdı. Charlotte, beni burada tutan son şeydi. *Tek* şeydi. İşimi bırakmak zorunda kalalı çok oldu, çünkü insanlar kardeşim hakkındaki gerçeği öğrendi.

Kardeşim.

Üzerinden bu kadar zaman geçmişken bile bu konuda hâlâ kafamı toparlayamıyordum. Elliot benim hakkımda her şeyi bu kadar detaylı olarak biliyorken, ben nasıl olur da onun hakkında hiçbir gerçeği bilemezdim? Bunu anlamaya, mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım ama başaramadım. Elliot birçok maske takıyordu: Başarılı bir gazeteci, çekici bir adam, manipülatör, düzenbaz, sapık, seri katil. Sanırım, tüm o katmanla-

rın altında gerçek Elliot'ın kim olduğunu ya da beni bulmak için neyin onu motive ettiğini ve neden kendi kız kardeşine karşı saplantılı bir hale geldiğini asla çözemeyecektim.

Ne kadar düşünürsem düşüneyim, aklımdaki sorular azalacağına artıyordu.

James, Elliot'ı işe aldığı için kendini suçladı ama bunda onun bir hatası olmadığını, onun nasıl biri olduğunu bilemeyeceğini söyledim. Yine de içini rahatlatabildiğimi sanmıyordum.

"Gider gitmez beni ara," dedi Charlotte. Sarılması bittiğinde beni bırakıp gözyaşlarını sildi.

Elimde anahtarlar, son bir kez eve baktım. Dışarıdan bakıldığında sıcak bir yuva gibi görünen bir evdi ama bana sadece ürperti veriyordu.

Babam, bu evin içinde masumiyetimi çalmıştı. Arkadaşlarının bana tarif edilemez şeyler yapmalarına izin vermişti.

Yıllarca bu anıları kalbimin ve zihnimin en kuytu köşelerine gömmeye çalıştım. Kendim yaşamamış gibi, başka birinin başına gelmiş gibi davrandım. Unutabileceğimi sandım. Ama tüm bu kötülükleri yok sayarak aslında yaptığım tek şey, hasta ruhlu adamların cezasız kalmasına izin vermekti. Onların utancı, senelerce içimde taşımak zorunda kaldığım bir yük oldu.

Robbie'nin karşısına oturup geçmişimle yüzleşmek zorunda kalana kadar iyileşmeye başlayamadım.

Düşüncelerimden sıyrılıp Charlotte'a, "Arayacağım," dedim.

Soyulmuş boyalara ve verandada bir başına sallanan rüzgâr çanına baktıkça zihnim geçmişe gidiyordu.

"Dikkatli sür."

Charlotte'a son bir kez gülümseyerek arabaya yöneldim.

Gözlerim, akmasına engel olduğum gözyaşlarımla yanıyordu.

İçeri girip el çantamı ve Bıyık'ın taşıma çantasını arka koltuğa bıraktım.

"Maceraya hazır mısın?" diye fısıldadım yumuşakça gülümseyerek.

Küçük patileriyle çantayı tırmaladı. Muhtemelen yine aşı için veterinere gittiğimizi sanıyordu. Zavallı küçük şey.

Kemerimi taktıktan sonra son kez dışarı baktım. Yaz sıcağına rağmen uzun bir hırka giyen Charlotte, olduğu yerde duruyordu. Koyu renk saçlarını kulağının arkasma sıkıştırırken gözyaşları içinde gülümsedi.

İçinde bunca kötü anı barındırıyor olmasına rağmen çocukluğumun geçtiği evden ayrılmanın bu kadar zor olacağını tahmin bile edemezdim.

Hayatımda en kolay yapabileceğim şeyin buradan ayrılmak olacağını sanmıştım. Ama her şeye veda etmenin bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu ev, bu kasaba, Charlotte... Bütün hayatım bunlardan ibaretti.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırdım. Motoru çalıştırdım.

Son bir kez sokağımı izleyerek kaldırımdan ayrıldım.

Evimin karşısında, Bay O'Harte her zamanki gibi çitlerini buduyordu. Güneş şapkasmı kaşına kadar çekmiş, beni meraklı gözlerle süzdü.

Birkaç ev ötedeki Bayan Lofthouse'un küçük oğlu, mavi bisikletiyle kaldırımda ilerliyordu. Sarı saçları darmadağınık, dizleri yara bere içindeydi. Küçük bacaklarıyla yokuşu çıkabilmek için çılgınca pedalları çeviriyordu.

Rüzgâr boynumdaki teri soğuturken açık camımdan bir köpeğin havlamasını duydum. Mahallenin sonunda, hastanede

gece hemşiresi olarak çalışan ve nöbetten yeni döndüğü belli olan Mona'ya el salladım. Arabasının yanında, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

Şaşırmakta haklıydı; daha önce ona ya da bir başka komşuma hiç el sallamamıştım. İstemediğimden değil, sadece kendi hâlinde biriydim.

Ama şimdi durum farklıydı.

Asla geri dönmeyecektim. Köşeyi döndüğümde ve geçmişi geride bıraktığımda, bir daha dikiz aynasına bakmayacaktım.

Mona, selamıma karşılık vermek için elini çekingen bir şekilde kaldırdı ama ben çoktan geçmiştim, yolun sonuna yaklaşmıştım.

Ve o an geldi.

Köşeyi döndüm.

* * *

Yüzeyi sakin ve cam gibi görünen küçük bir ördek göleti, parkın tam ortasında duruyordu. Karla kaplı köknar ağaçlarının kokusunu içime çekerken, soğuk bir esinti yanaklarımı okşadı. Noel yaklaşıyordu, arkamdaki küçük kaldırım boyunca sıralanan yapraksız ağaçlardaki peri ışıkları bunu kanıtlıyordu.

"Bayan Campbell?"

Dengeli bir nefes alarak gölete bakmaya devam ettim. Robbie Hammond'ın avukatı Bay Needham tam yanıma gelip durdu.

Ellerini ceplerine sokmuş, burnunu lacivert atkısına gömmüş halde önümüzdeki manzaraya bakarak, "Huzurlu görünüyor," dedi.

Onaylayan bir ses çıkarıp ona yan gözle baktım.

Bay Needham bakışlarımı yakalayıp hafifçe gülümsedi. Seyrelmiş, dökülmeye başlamış gri saçları başının tepesinde dağınık duruyor ve şakaklarındaki beyaz tutamlar solgun yüzüne ve kızarmış yanaklarına keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Yorgun görünen gözleri, tıpkı benim onu incelediğim gibi, dikkatle beni inceledi.

"Sanırım Robbie'yi önemseyen son iki insan biziz," dedi. Robbie'nin adını duyunca kalbim burkuldu.

"O sadece ortadan kayboldu," diye karşılık verdim. Sesimin titrediğini fark ettiğimde içten içe irkildim. "Bizi terk etti."

Bay Needham başmı salladı ama sessizliğini koruyarak beni yakından izlemeye devam etti.

Ceketimin içine daha fazla gömülerek, "Bunun olacağını en başından beri biliyordum," diyerek bir itirafta bulundum.

Evet, onu ilk gördüğüm an yok edilemez biri olduğunu anlamıştım. Robbie gibi bir adam zincirlenemez ve kendi rızası olmadan öldürülemezdi. O hayattaydı ve bir yerlerdeydi...

"Robbie bunu asla kabul etmez," diye başladı Bay Needham, sesi net ama yumuşaktı. "O çok derinden sever ve bu her zaman onu korkutur."

Arkamızdan el ele geçen sevgililer, ağaçlardaki peri ışıklarını hayranlıkla izliyorlardı. Onlara imrenerek bakarken içim sızladı, sonra tekrar Bay Needham'a döndüm.

"Şunu anlamalısınız Bayan Campbell, size zarar verirse kendi vicdan azabıyla yaşayamazdı."

Tam konuşacakken sözümü kesti. "O tehlikeli bir adam."

"Biliyorum."

Beni dikkatle incelerken Bay Needham'ın kalın kaşlarının arasmda bir çizgi oluştu. Sonra sanki cevabımı onaylar gibi

başını sertçe salladı ve tekrar önüne döndü. Yeni bir esinti tüylerimi ürpertti, montuma sıkıca sarındım.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedim, göletin yüzeyinde dans eden dalgalara bakarken.

"Nerede olduğunu söyleyebilmem mümkün değil."

Dudaklarımı ısırarak sözlerini tarttım. Gerçekten bilmiyor muydu, yoksa Robbie bulunmasını istemediği için susmak zorunda mıydı? İkinci ihtimal kalbimi fazlasıyla acıttı, o yüzden bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım ama mümkün değildi.

"Bilmiyor musunuz, yoksa söyleyemiyor musunuz?" diye sordum.

Bay Needham sessiz kaldı.

T*ehlikeli bir adam* olarak gördüğü birine olan sadakatine saygı duydum. Yirmi yıldır tanıdığı, koruduğu biriydi.

"Bu durumda kimi koruyorsunuz Bay Needham? Beni mi, onu mu?"

"Eğer onu bulursanız, size zarar verebilir."

"Ama onu hâlâ yetkililere ihbar etmediniz," dedim, anlamlı bir bakış atarak. "Yanılıyorsam düzeltin ama siz saygın bir adamsınız. Eğer onu kadınlar için bir tehdit olarak görseydiniz ya da dışarıda insanları öldürme ihtimali olduğunu düşünseydiniz, çoktan tekrar hapse girmesini sağlardınız, değil mi? Ama yapmadınız. Bu, kelimelerden daha güçlü bir mesaj veriyor Bay Needham."

"Ben sadece iyiliğiniz için endişeleniyorum Bayan Campbell."

Keskin bir nefes alarak ona baktım.

"Şu an burada bir avukat olarak değil, sıradan biri olarak bulunuyorum Bayan Campbell," diye devam etti. "Ama bana

sorarsanız, Robbie şu an *size* zarar veren insanlara ve *sizinle* ilgili konularda yoluna çıkanlara karşı fazlasıyla tehlikeli."

Yanaklarım kızararak gölete baktım ama sesi beni tekrar kendisine çekti.

"Yanlış anlamayın, o ölümcül bir adam –*tehlikeli bir adam*," diye vurguladı. "Ama derinlerde bir yerde iyilik barındıran bir yanı da var. Ve siz hanımefendi, o iyiliği ortaya çıkaran kişisiniz. Eğer bir gün Robbie kendini kurtaracaksa, bu yalnızca sizin sayenizde olacak."

"O halde bana onun nerede olduğunu söyleyin," diye yalvardım. Gözyaşlarım kirpiklerime asılı kalırken, güneş de ağaçların ardında usulca batıyordu. "Onu bulup en azından bir kez olsun hayatta iyi bir şeyi hak ettiğine inandırmak istiyorum. Kafasında yankılanan fısıltılar en yüksek sesle bağırırken, ona akılcı bir ses olabilmek istiyorum."

Bay Needham elini cebinden çıkararak parmaklarıma uzanıp nazikçe sıktı. "Robbie sizin yanınızdayken kendinden korkuyor."

"Ve ben de o yanımda olmadığında kendimden korkuyorum," diye itiraf ettim.

Arkamızdan, bebek arabasını iten bir kadın geçti. Adımlarının çıtırtısı kaybolana kadar bekledim, sonra cebimden buruşturulmuş kupa kızı kartını çıkarıp uzattım; Robbie'nin bana verdiği ilk karttı. "Bunu ona verir misiniz?" diye sordum.

Hareketsiz kalınca, "Lütfen..." diye yalvardım.

Kartı elimden alıp göz gezdirdi, sonra bana bakıp başını salladı. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim.

"Teşekkür ederim."

Kartı cebine koyarken, "Şimdi ne yapacaksınız Bayan Campbell?" diye sordu.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Onun dikkatini çekeceğim ve harekete geçmekten başka seçeneği kalmayacak. Eğer hâlâ saklanmaya devam ederse, bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallayacağım ve bana saldırmasını bekleyeceğim."

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda, "Tehlikeli bir adamla tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz," diye seslendi Bay Needham.

Hafif bir kahkaha atarak omzumun üzerinden baktım. "O halde bana nerede olduğunu söyleyin. Beni köşeye sıkıştırmayın, aksi takdirde saldırıya geçmek zorunda kalırım." Tamamen ona döndüm. "Söz konusu Robbie olduğunda kaybedecek hiçbir şeyim yok. O yüzden şunu bilin: Onu harekete geçirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer dediğiniz gibi benim yanımda olduğunda kendinden korkuyorsa, bu bana değer verdiği anlamına gelir. Ve bana değer verdiği sürece tüm kartlar elimde demektir. Ben kazanmak için oynarım."

Bay Needham sessiz kaldı, gözleri tasmalı köpeğiyle kaldırımda yürüyen yalnız bir adama kaydı.

Adam yanımızdan geçtikten sonra Bay Needham bana döndü ama bu kez önce ben konuştum: "Ya korkusunu bir kenara bırakıp yetişkin bir adam gibi ona olan hislerime güvenerek kendi rızasıyla yanıma gelir ya da onu saklandığı yerden çıkmaya zorlayacak kadar öfkelendiririm. Her halükârda tüm kartlarımı oynayacağım."

Tekrar arkamı döndüğümde, "Senin iyiliğin için senden uzak duruyor Savannah. Seni korumaya çalışıyor," diye seslendi.

Öfkeyle onu doğru dönüp kollarımı iki yana açarak, "O benim adıma bu kararı veremez!" diye bağırdım.

Bay Needham beni izlerken gözleri şefkatle doldu. Bekledim.

Bir şey, *herhangi bir şey* bekledim. Ama hâlâ konuşmayınca sinirli bir ses çıkardım. Kendi etrafımda dönüp kararlılığımın gücüyle yürümeye başladım.

59. Bölüm

Savannah

Bu kadar zamandır tek bir izini bile görmediğim bir boğaya neden şimdi kırmızı bayrak sallıyordum? Ve neden kendime bunu yapıyordum? Küçük konuşmalardan hoşlanmazdım. Erkeklerden bile hoşlanmazdım, tabii ölümle burun buruna yaşayan seri katiller dışında. Görünüşe göre erkeklerle ilgili durumum tam olarak böyleydi.

Ülkenin bir ucundan bu küçük kasabaya, Girsby'ye taşınmamın üzerinden kaç ay geçtiğini artık düşünmüyordum bile. Bu huzurlu yere, karmaşadan ve birisi olmaya çalışmanın baskısından kurtulmak için gelmiştim.

Bay Needham ile en son konuştuğumdan bu yana çok zaman geçmişti.

Sadece devam etmek istiyordum.

Ama asla unutamayacağım bir adam vardı. Tüm dikkatimin sadece onun üzerinde olmasını isteyen bir adam. Telefonumda güncel haberleri takip etmemin tek nedeni, onun nerede olduğuna dair en ufak bir ipucu bulabilmekti. Cinayetlerle ilgili her

haberi inceliyor, bazılarını iki kez okuyordum ama hiçbirinde Robbie'ye rastlayacak en ufak bir şey bile bulamıyordum.

Hiçbir şey.

O bir hayaletti.

Telefonumun ekranını kapattım, çünkü buluştuğum adam –adını bile hatırlamıyordum– yol kenarındaki küçük lokantada masaya geri dönüp karşımdaki sandalyesine oturdu. Hatırlanmayacak lokantalarda, hatırlanmayacak erkeklerle randevuya çıkıyordum. Bunu sadece Robbie'yi sinirlendirmek için yapıyordum. Şımarık, olgunlaşmamış bir çocuk gibi davranıyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Beni daha da sinirlendiren şey, bu adamların hiçbirinin ilgimi çekmemesiydi. Hiçbiri, onun yanına bile yaklaşamıyordu.

Robbie bana hayatta ve canlı olduğumu hissettirirken, bu adamlar var olan hissizliğime daha fazlasını ekliyordu.

Her geçen gün, içimdeki boşluğun daha da büyüdüğünü hissediyordum.

"Bana biraz kendinden bahsetsene Savannah," dedi çayını karıştırırken.

Bakışlarımı yüzük parmağındaki soluk çizgiden uzaklaştırırken içimdeki öfkeyi bastırdım. Kim olduğu fark etmeksizin hızlı bir seksin içimdeki bu lanet boşluğu birkaç dakikalığına da olsa doldurabildiğini hatırlayarak tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ama şunu da biliyordum ki bu rahatlama anlık olacaktı ve ardından bu boşluk daha da genişleyerek beni tamamen ele geçirmekle tehdit edecekti.

"Serbest yazarım."

Çayını yudumlarken ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"İlk kitabımı yazıyorum."

Bardağın yapış yapış masaya çarpma sesi duyuldu. "Dur tahmin edeyim, aşk romanı mı?"

"Ona benzer bir şey," diye kuru bir şekilde yanıtladım, gözlerimi devirmemek için kendimi tutmaya çalışarak.

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Hem sıkılmış hem de meraklı bir şekilde beni inceliyordu. "Ne hakkında?"

Bunu gerçekten umursayıp umursamadığını sormak dilimin ucuna geldi. Ama ikimiz de umursamadığını bildiğimiz için, hiçbir maskeye gerek duymadan, "Bir seri katile âşık olan bir gazeteci," diyerek gerçeği söyledim.

"Seri katil, ha?" dedi, dudakları alaycı bir gülümseme kıvrılırken. "Sanırım birbirlerine âşık oluyorlar, adam kaçıyor ve sonsuza kadar mutlu mesut yaşıyorlar, öyle mi?"

"Pek sayılmaz." Mükemmelleştirdiğim sahte gülümsememi takındım. "Evet, birbirlerine âşık oluyorlar. Adam ortadan kayboluyor ve kadın geride kalıp onu arıyor."

"Peki, bulabiliyor mu?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak sorusunu düşündüm. Birkaç ay önce, Robbie ile ilgili herhangi bir iz bulabilmesi için özel dedektif tutmuştum. Bana vereceği *herhangi bir şeye* bile razıydım ama tabii ki hiçbir şey bulamadı.

Robbie bulunmak istemiyordu. Efsanelerde gökkuşağının ucunda gizlendiği söylenen hazine gibi, ona ulaşmak da imkânsızdı.

Bunu kabul etmek istemesem de bir noktada hayatıma devam etmem gerekiyordu. Onu en son görüşümün üzerinden tam bir yıl geçmişti. Lanet bir yıl.

Latte bardağını avuçlayıp ellerimi ısıttım. İçimde büyüyen boşluğun beni yutmaya ne kadar yakın olduğunu saklamaya çalışarak, "Henüz sonunu yazmadım," dedim.

Koyu bulutlar, kasabanın kıyısındaki tepenin üzerine doğru sürükleniyor ve lokantanın içindeki doğal ışık belirgin şekilde azalıyordu.

Elinin elime dokunuşuyla dikkatimi tekrar ona çevirdim. Gözlerimi onun uzun parmaklarına kaydırdım. Yüzük parmağındaki soluk çizgi hâlâ oradaydı. Acaba yüzüğü neredeydi?

Cebinde mi? Yoksa cüzdanında mı?

"Böyle güzel bir kadın, okunmaya değer bir son yazmalı," dedi, ayağa kalkarak. Beni tamamen görmezden gelip birkaç banknotu masaya bıraktı.

Cüzdanını cebine koyduktan sonra, tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Kapının üzerindeki zil çaldı.

Şaşkınlıkla, otoparktaki siyah, şık arabasma doğru yürüyüp içine süzülmesini izledim. Bir saniye sonra ben de lokantadan çıktım.

Rüzgâr, kahverengi ve turuncunun farklı tonlarındaki yaprakları asfalta savuruyordu. Arabasma doğru hızlı adımlarla ilerleyip yolcu kapısını açarak içeri oturdum.

Soğuk ellerime üfledim. Bakışlarının sıcaklığı tenimi okşadı ve üzerimde uzun süre kaldı.

Sıcak ve yoğundu.

Tek kelime bile etmeden otoparktan çıktık.

Son birkaç ayda birçok aptalca şey yapmıştım ve bu zirvedeki yerini alıyordu. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Önemli değil. Sadece unutmam gerekiyordu. Robbie'yi düşünmekten bıkmıştım ama kendime engel olamıyordum.

"Neyin peşindesin?" diye sordu bir süre sonra. "Bir şeyden mi kaçıyorsun?"

"Bence ikimiz de *bir şeyden* kaçıyoruz," dedim, yüzük çizgisine anlamlı bir bakış atarak.

Mavi gözleri tekrar bana döndü. Ben ise bakışlarımı boş yoldan ayırmadım. Daha fazla konuşmadık. Böylesi benim için gayet uygundu.

Hiçbir şey aramıyordum. Arıyorsam da ne aradığımı henüz çözememiştim.

Bir kasaba yoluna saptı ve biraz ilerledikten sonra motoru kapattı.

Arabanın içi sessizlikle doldu. Gözlerini üzerime çevirdi. İçimden ona kadar saydım. Sonra da geçen saniyeleri saymaya devam ettim ve sonunda bakışlarını yakalayıp o derin, koyu gözlere hapsolduğumda, az önce mavi olan gözlerin gittikçe karanlık olduğunu fark ettim.

Orta konsoldan geçip kucağına oturdum ve deri kemerini açmaya çalıştım. Sonunda aletini serbest bırakıp uzunluğunun ipeksi dokusunu okşarken bakışlarımı dudaklarına kilitledim; böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalmıyordum.

Hâlâ başka bir erkeğe dokunduğumda Robbie'yi aldatıyormuş gibi hissediyordum ve bu beni inanılmaz sinirlendiriyordu.

Gözleriyle beni esir almış durumdayken bakışlarımı başka tarafa çevirmeye ve tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama bana izin vermedi.

Aleti elimde seğiriyordu ve dişlerini gıcırdatarak morluk bırakacak kadar sert bir şekilde vücudumun farklı yerlerini sıkıyordu.

"İstediğin bu mu?" diye homurdandı, beni dikkatle izlerken.

Bu bakışlarının altında kendimi çıplak hissettim.

Bir kez başımı salladım ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Pantolonumu ve iç çamaşırımı indirirken kendimi onun bakışlarına karşılık vermek için zorladım. Dengemi korumak için arkasındaki koltuk başlığını kavradım, sonra pantolonumu tekmeleyerek çıkardım.

Hiç vakit kaybetmeden dişleriyle bir prezervatif paketini yırttı ve aletini kılıfına soktu. Kalçalarımı kavradıktan sonra beni sert uzunluğunun üzerinde yönlendirdi.

Eğer akıllı olsaydım, internet bağlantısı olan ıssız bir taşra yolundan biraz daha güvenli bir yerde olurduk. Ama ben akıllı değildim. Ayrıca bu pahalı arabadaki avcı bendim.

Bu düşüncelerin zihnimde kök salmasına izin verecek ya da yavaşça içeri girip bu kendime zarar verme anını mahvetmekle tehdit eden şüpheleri besleyecek zamanım yoktu, çünkü bir sonraki saniyede içime girdi ve bacaklarının arkasındaki ham saldırganlıkla nefesimi kesti.

Geniş omuzlarına tutunarak, inlemelerimi içimde tutmak için dudağımı ısırdım. Olmasını istediğim her şey buydu. Hızlı ve sert bir seks. Daha fazlası ya da daha azı değil.

İtişleriyle eş zamanlı olarak beni aletinin üzerinde zıplattı ve sıcak bir sıvı dalgası içimi ısıttı. Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım, bunun yerine bağlandığımız noktaya odaklandım.

Penis penistir.

Sadece seks.

Başka bir şey değil.

Ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir an için, Robbie Hammond'a âşık değildim. Ben sadece kendi isteğiyle bir ya-

bancı tarafından yol kenarında becerilen kayıp ve parçalanmış bir kadındım. Her ne kadar berbat olsa da bu benim kontrolümü mümkün olan en çarpık şekilde kullanma şeklimdi.

Duygularım Robbie'ye aitti. Karşıma oturduğunda kalbimi çalmış ya da ona isteyerek teslim olmuş olabilirdim. Ama bedenim benimdi. Bu *seçim* bana aitti.

"Yaklaştın mı güzelim?"

Yabancının sesi, duymak istediğim ses değildi.

"Konuşma."

Kıkırdayarak açısını değiştirdi ve klitorisim leğen kemiğine sürtünürken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nasıl istersen tatlım."

Sessiz kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, aradan bir inilti sızdı ve bu beni daha da kötü hissettirdi. Bundan zevk almamam gerekiyordu. Robbie'nin giderken güzel bir şekilde paketleyip bana hediye olarak bıraktığı acıyı dışa vurmak için bir yabancıyı kullanıyor, kendi kendimi yok ediyordum. Bunun yerine öyle sıkı sarıldım ki kendimi kaybetmek üzereydim.

Ne olursa olsun ve ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, kendimi kaybetmeme izin veremezdim.

Delici mavi gözleri olan ve parmak uçlarında ölüm vaat eden tehlikeli bir adamın karşısında otururken kendimi bir kez kaybetmiştim zaten.

Bir daha asla.

"Hayır," diye fısıldarken başımı umutsuzca salladım, sıcaklığım aletinin etrafmda titreşti.

"Karşı koyma," dedi o hırıltılı, erkeksi sesiyle. Bu sesi duymak istemiyordum.

Bu defa daha sıkı kavrayarak, beni daha sert becerdi. Etrafımızdaki camlar buğulanırken burun delikleri alevlendi.

Çatıdaki yağmuru, çam ağaçlarının zengin kokusunu, deri ve tarçın esintileri taşıyan kolonyasını belli belirsiz fark ettim; yabancı, tuhaf ve sevdiğim şeylere hiç benzemeyen bir kokuydu.

"İşte bu!" dedi, gözlerim zevkle kapandığında. "Bırak gitsin!"

Ve bıraktım.

Başım boğazımı ortaya çıkaracak şekilde geriye düştü ve kendimi tamamen serbest bıraktım.

Tekrar boşalabilmek için beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken tüm ritim duygusu kayboldu –bitiş çizgisine ulaşmak için yarışıyormuş gibiydi. Nihayet boşaldığında, alnını göğsüme bastırırken boğazından alçak bir homurtu çıktı. Nefesi göğüs dekolteme çarptı ve ben de tırnaklarımı kollarındaki kaslara geçirerek karşılık verdim, üzerindeki kumaşın parmaklarımın altında toplandığını hissediyordum.

Nefeslerimizi tutarken saniyeleri saydım. Birbirinin içinde kaybolmuş, geçmişimizin şeytanlarından kaçan iki yabancıydık.

Hâlâ içimde gömülü olan, göğsüme doğru sertçe nefes alan adamın adını bilmediğimi fark ettim.

Bu buğulanmış arabanın içinde kilitliyken, herhangi biri olabilirdim –tıpkı onun hiç kimse olmadığı gibi. Ama aynı zamanda, farkında bile olmadığım şekilde ihtiyaç duyduğum her şeydi sanki o.

En azından, her defasında göğsümün tam ortasına saplanan o acı beni bulana kadar...

Şimdilik, yağmur damlaları tavana usulca vururken, daha büyük bir canavara âşık olup katil olmadığım, gerçeklerden

ve acılardan korunabileceğim bu küçük sığınakta saklanabilirdim.

Parmaklarımı onun terli, kabarık saçlarında gezdirirken, "Haberleri izliyor musun?" diye sordum.

Bana soru sorarcasına bakmadan önce durakladığını hissettim.

"Ne yapıyor muyum?"

Sol kulağının arkasındaki yumuşak buklelerle oynayarak bakışlarına karşılık verdim ve saç tellerini parmaklarımın arasında ovuşturdum. "Haberler. Onları izliyor musun?"

Kaşlarını çatarak cevap vermek için ağzını açtı ama daha tek kelime edemeden elimdeki kalem –orta konsolda görüp aldığım– nefes borusuna saplandı. Boğuluyordu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Başımı eğip şokun korkuya dönüşmesini izledim.

"Kitabımın sonu şöyle bitiyor," diye açıkladım. "Muhabir, hapishaneden kaçan ve kadına çocukken zarar veren adamları öldüren idam mahkûmu bir seri katile âşık oluyor. Hatta seri katil, kadının kardeşinin de bir canavar olduğunu öğreniyor ve onu da öldürüyor. Ama sonra ortadan kayboluyor ve muhabir onunla kendi oyununu, kendi kurallarına göre oynaması gerektiğini anlıyor."

Şimdi içimde yumuşuyordu ve boğulma hissi yoğunlaşıyordu, kalemin çıkıntı yaptığı yerdeki kan bronz tenini pastadaki bir mum gibi kırmızıya boyamıştı.

Takım elbise ceketinin yakasıyla oynayarak devam ettim. "Kardeşim bana çok önemli bir şey öğretti. Ne olduğunu bilmek ister misin? İnsanların seni fark etmesini sağlamak için radikal eylemlerin önemini öğretti." Omuz silkerek parmaklarımı saçlarında gezdirdim, ensesinde durdum. "Beni fark

etmesini istediğim tek bir adam var. Sadece kaçarak benden uzaklaşabileceğini düşünen bir adam. Onu bulmak için her yolu denedim ama nasıl kaçacağını çok iyi biliyor. Her şeyden kaçabilir ama neyden kaçamayacağını biliyor musun? Hiçbirimizin kaçamayacağı şeyden..."

Yutkunduğunda dokunuşumun altında kalemin titrediğini hissettim. "Kendisinden."

Elimi kalemin etrafına sarıp çektim.

Sıcak, ıslak, bakırımsı kanı, boğazıma ve göğsüme sıçradı. Kalemi tekrar tekrar sapladım, başını yerinde tutmak için saçlarını sıkıca kavrarken, açıkta kalan boynunu deliklerle doldurdum.

Hayatı ne zaman parmaklarımın arasından kayıp gitti ya da ne zaman çırpınmayı bıraktı bilmiyordum. Hiç fark etmezdi. Yorgunluk uzuvlarımı yakana ve öfkem kırık hıçkırıklara dönüşene kadar devam ettim.

Kana bulanmış kulağımı göğsüne dayayıp sırılsıklam olmuş takım elbisesinin ceketini tuttum ve göğsümde dalgalanan acıya rağmen nefes almak için savaştım. Yağmur damlaları arabanın tavanına daha şiddetli vuruyordu.

Bu dünyadaki yerimi bilmiyordum. Daha önce de öldürmüştüm ama bir şey beni hep içimdeki karanlıktan alıkoymuştu.

Bir şey beni duraksattı.

O zaman öyleydi, şimdi ise böyle.

Yeni doğmuş bir kuzu gibi olduğumu inkâr edemezdim, bir cesedi tutuyordum ve Robbie'nin dikkatini çekmek için neler yapabileceğimi merak ediyordum.

Ama bu, mutlaka işe yarayacaktı. Ne de olsa bu benim üçüncü yol kenarı cinayetimdi ve seri katil olarak sınıflandırılmak

için üç cinayet işlemek gerekiyordu. Manşetlere çıkmak için üç cinayet.

Pekâlâ, kenara çekil Robbie Hammond. Şehirde yeni bir seri katil var.

Belki de ülkeden kaçmıştır ve haberleri okumuyordur düşüncesi aklıma geldi ama ayak boşluğundan pantolonumu ve iç çamaşırlarımı alırken bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Hayır, gitmemişti. Bir yerlerde bekliyor ve izliyordu. Bunu biliyordum.

Giyindiğimde –kısıtlı alanda kıyafetlerimi giymek için güreştiğimde– cebimden tek bir oyun kartı çıkardım. Kot pantolonumun içinde saatlerce kaldığı için buruşmuştu ama cazibesine cazibe katıyordu.

Kullanılmış prezervatifi çıkardıktan sonra kartı ölü adamın yumuşak aletinin üzerine koydum ve başımı eğerek kupa kızına baktım; seri katiller dünyasındaki kartvizitimdi bu.

Bir gün yakalanırsam beni idam sehpasma gönderecek *tek* bağlantı kanıtıydı. Tüm ölü adamların aletinde kupa kızı kartı vardı, çünkü manşetlere çıkmamı sağlayacak şey buydu.

Robbie'nin, karanlığımın onunkiyle eşleştiğini bilerek, artık saklanmadığımı bilerek, onu unutmak için yabancılarla sevişiğimi bilerek okuyacağı manşetlerdi.

Ve eğer onu biraz olsun tanıyorsam, kan kokusunu aldıktan sonra uzak duramayacaktı.

Robbie sahiplenici bir adamdı ve bu meydan okuma eylemi, kırmızı bayrağımı gördüğünde şüphesiz içindeki canavarı öfkelendirecekti.

60. Bölüm

Savannah

Saç tellerim terden boynuma yapışmış bir haldeyken, elma shot'ımı kafama dikip bardağı sertçe bar tezgâhına bıraktım. Louis –en azından adının bu olduğunu sanıyorum– kendi shot'ını kokladıktan sonra yüzünü ekşitti.

"Öyle korkak olma," diye güldüm.

Louis, bara geldiğimde beni tavlamaya çalışmak gibi bir hata yapmıştı.

Onun çekici olduğunu inkâr etmiyordum, benim yaşlarımda ve gayet yakışıklıydı. Ama Robbie'nin kendini sarmaladığı, alıştığım ve özlem duyduğum o karşı konulmaz karanlığa sahip değildi.

Şu an bile düşüncelerim beni Robbie ile meşgul ederken, gözlerim hayal kırıklığıyla dans pistini taradı.

Onun dönmesini ne kadar uzun süre bekledim? Onu böyle bir kalabalığın içinde, gölgeli bir köşeden beni izlerken hayal ederek kaç kez aradım?

Louis sonunda shot'ını kafasına dikti, yüzünü buruşturdu ve bardağı tezgâha bıraktı. "Çok tatlı."

"Beğenmedin mi?" diye alay ettim, bir yandan da güvenlik kameralarına yakalanmadan bu binadan nasıl çıkabileceğimizi düşünüyordum. Son zamanlarda fazla düşüncesizdim.

Başını sallayarak ağzını elinin tersiyle sildi. "Siktir, hayır."

Barmene işaret ettim ve omzuna havlu atmış, dar ve gümüş rengi elbisemdeki her detayı süzmekten çekinmeyen garson yanımıza yaklaştı. Louis'nin arkamdan gelen belirgin protestolarını görmezden gelerek birer tane daha elma shot sipariş ettim. "Yarın bana teşekkür edeceksin."

"Berbatsın," diye inledi.

"Bayılıyorsun –" Aniden ensemde bir ürperti hissederek sustum.

Damarlarıma bir farkındalık dalgası yayıldı.

Birisi beni izliyordu. Kalabalığa tekrar göz gezdirdim, gözlerim insan denizinin arasında dolaştı.

Louis bardağını kaldırarak benimkine vurdu. "Hadi bakalım." Tek seferde içti ama ben hâlâ dikkatimi toplayamıyordum. Bir çift gözün üzerimde olduğunu hissediyordum.

"İç hadi," diyerek beni dürttü.

Bakışlarımı ikinci kattaki balkondan ayırarak elimdeki bardağa odaklandım. Yeşil içki, parmaklarımın arasında hafifçe titredi, yüzeyinde küçük dalgalar oluştu. Bir dikişte içtim, tatlı lezzeti dilime yayıldı. Louis, boş bardağı elimden alıp tezgâha bıraktı.

"Hemen döneceğim," dedim ve cevap vermesine fırsat vermeden uzaklaştım.

Çalan müziğin ritmi kalp atışlarımla uyumlu bir şekilde yankılanıyor, bas titreşimi topuklarımın altındaki ahşap zeminde hissediliyordu.

Dans pistinde ilerleyerek kalabalığı taradım, köşeleri dikkatlice inceledim. Yoldaki yabancılara çarptım, üzerlerine mırıldandığım özürlerimi yüksek müzik sesi yuttu.

Hiçbir şey bulamadım.

Dans pistinin uzun kenarından ilerleyerek merdivenlerin başında durdum. Güvenlik yoktu. Yukarıya, VIP bölümünün karanlık merdivenlerine doğru baktım. Üzerimde hissettiğim bakışlar hâlâ tenimi okşayan görünmez bir dokunuş gibiydi.

Hızla halatın altından geçerek merdivenleri çıktım, en tepeye ulaştığımda, koltuklarda oturan bir grup takım elbiseli adamın dışında her yerin boş olduğunu gördüm. Etrafı dikkatle inceledim ama Robbie yoktu. Hiçbiri, başka hiç kimsenin dindiremeyeceği bir açlıkla arzuladığım o adam değildi.

Hayal kırıklığı içinde geri döndüm. Aşağı indiğimde Louis gitmişti. Dans pistini tekrar taradım ama orada da yoktu.

Tam bara geri dönmek üzereyken durdum.

Tezgâhın üzerinde bir gazete vardı.

"Kupa Kızı Katili yeniden dehşet saçtı."

Viski gibi olgun ve boğuk sesi tüylerimi diken diken etmeden önce onun varlığını hissettim.

Arkamdan sertçe boynumu kavradı, dudakları hafifçe kulağıma dokundu. Sayısız gece hayalini kurduğum dudaklar şimdi tenimdeydi. Uzun parmaklı, damarlı eli görüş alanıma girdi ve tezgâha bir kupa kızı kartı bıraktı. Beni en derin yerlerimden tanıyan o parmakları yeniden içimde hissettim.

Nefesimi tuttum, vücudumun her hücresine bir titreşim yayılmış gibiydi.

Onun varlığına karşı yaşadığım bu içgüdüsel tepkiler benim için sürpriz olmamalıydı. Midem kasılırken ve nabzım par-

maklarının altında hızlanırken, beni bulduğu için yıldızlara teşekkür etmekten kendimi alamadım. Sonunda -lanet olsun ki sonunda- avını ele geçirmek için gelmişti.

"Eğer bir daha başka bir adama sadece bakacak bile olursan, tenini vücudundan sıyırırım. Beni duyuyor musun bebeğim? Sana yavaş yavaş, acı çektirerek işkence ederim." Uzun, baştan çıkarıcı parmaklarıyla haber makalesinin üzerine bırakılmış kupa kızı kartına dokundu. "Başkalarıyla sevişmene izin vereceğimi mi sandın?" Eli boynumda sıkılaşırken kulağıma hırladı, öfkesini bastırabilmek için çabaladığı belliydi. Kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Ah, bunu nasıl da arzuluyordum.

"Sen gittin," diye dişlerimi sıkarak karşılık verdim, yüzümü göremese de. "Ne bekliyordun? Gidip lanet olası vibratörümle sonsuza dek mutlu mesut yaşamamı mı?"

O günahkâr dudakları kulağımın yanında gülümsemeyle kıvrıldı. Erkeksi, temiz kokusu beni baştan çıkardığı kadar, dokunuşundaki acının vaadiyle de büyüledi. "O adamlar senin elinde öldükleri için şanslılar. Yoksa onlara yaşatacağım ölümün yanında senin zavallı cinayetlerin çocuk oyuncağı gibi kalırdı."

"*Zavallı* cinayetler mi?" Öfkeyle arkamı dönüp ona bakmaya çalıştım ama beni bar tezgâhına bastıran vücudunun baskısından kıpırdayamadım.

Dışarıdan bakıldığında âşık bir çift gibi görünüyor olmalıydık. Ama kimse Robbie'nin boğazıma bastıran ceza verici dokunuşunu, arkamdaki gerginliğini ya da kulağıma hırlayarak, "Birini kalemle öldürdün, diğer ikisini de sütyenine sakladığın mutfak bıçağıyla," gibi sözler söylediğini fark etmiyordu.

"Ne diyebilirim ki?" diye alay ettim. "Hem becerilmeyi hem de kana bulanmayı seviyorum."

"Bunları hapisteyken bu kadar rahat söyleyemezsin. Oranın şartlarında yaşamaya dayanabileceğini mi sanıyorsun bebeğim?" Kulağımın yanında alaycı bir kahkaha attı. "Beni ilk gördüğünde rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyordun. Senin gibi güzel bir kadın, parmaklıklar ardında yaşamaya bir gün bile dayanamaz."

Aniden içimde yükselen öfkeye engel olamayarak, "Gardiyanlarla yatıp özel ayrıcalıklar kazanabilirim her zaman. Sonuçta bu konuda ne kadar iyi olduğumu ikimiz de biliyoruz," dedim alaycı bir sırıtışla.

Robbie arkamda hareketsiz kaldı. Nefes almayı bile kesti. Boynumu saran nasırlı parmakları nabzımın çılgınca attığını hissediyor olmalıydı.

Sonra beni bıraktı ve kalabalığın arasına karışarak uzaklaştı.

Gözlerimde yaşlar birikirken, barmenin bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Damarlarıma hücum eden öfkeyle dişlerimi sıktım.

Sert, yavaş vuruşlarla ağır ağır çarpan kalbimin sesi her yerimde yankılanıyordu.

Tezgâhtan hızla ayrılıp arkasından fırladım.

Kalabalığı yararak kapıyı itip açtım. Robbie, koyu renk paltosunun altından bile görünen gerginleşmiş kaslarıyla yolun ortasında ilerliyordu.

"Bir kez daha beni terk etmeye nasıl cüret edersin? Siktir git!" diye bağırdım, yola adım atarak.

Durdu. Çenesini omzuna yaslayıp başını hafifçe çevirdi ama yüzüme tam bakmıyordu.

"Sen kimsin ki bunca zamandan sonra geri gelip kiminle yatıp yatamayacağımı söyleyebiliyorsun? Sen kimsin ki hayatıma karışma hakkını kendinde buluyorsun?"

Ona yetişince, sırtından sertçe ittim. Öne doğru sendeledikten sonra bana döndü. Mavi gözleri alev alev yanıyordu, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

Güzel.

Onun da en az benim kadar öfkelenmesini istiyordum.

"Beni terk ettin Robbie! Beni yalnız bıraktın!" Sesim titredi ve beklemediğim kadar zayıf çıktı. Suçlayıcı bir şekilde parmağımı ona doğrultarak, "Seni bekledim. Anlamıyor musun? Sana âşık oldum ve sen de beni terk ettin!"

"Evet, seni terk ettim," diye hırladı, gözleri delici bir şekilde üzerime kilitlenmişti. "Ve bana, bunca zamandır geri dönmemi istemediğini söyleme. Bunca zamandır içinde biriken öfkeyi ve hayal kırıklığını açığa çıkarmamı istemediğini söyleme. Başka adamlarla yatmak mı istiyorsun? Peki neden onları öldürdün? Neden aletlerine bunları yapanın sen olacağını anlayabileceğim kartlar bıraktın? Yoksa bunu *sadece* benim dikkatimi çekmek için mi yaptın?"

Gülümsemesi omurgamda soğuk bir ürperti yaydı ama cevap vermedim. "Tebrikler Savannah. Dikkatimi çekmeyi başardın. Bunca zaman uzak kalmaya ve senin için doğru olanı yapmaya çalıştım." Gözlerindeki duygular bulanıklaştı, devam etmek canını acıtıyormuş gibi bir tavırla çenesini sıkarak bakışlarını benden uzağa çevirdi.

Kısa bir süre sonra tekrar bana baktığında nefesimi tuttum. Dudaklarından dökülecek her kelimeye ihtiyacım vardı. Benimle konuşmasına ihtiyacım vardı. Onun gerçeğine ihtiya-

cım vardı. Ruhunu bana açmasına ihtiyacım vardı. Tüm bunlara, nefes almaya ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyacım vardı.

"Ruh sağlığı yerinde olmayan bir seri katille birlikte olmak istediğini söyleyemezsin. Gerçekten hayattan istediğin bu mu? Geri kalan günlerini birilerinden kaçarak, saklanarak mı geçirmek istiyorsun? Hep tetikte mi yaşayacaksın? Ve tabii bunları da kontrolümü kaybedip seni öldürmez –"

Parmaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. "Sus Robbie. Sadece sus. Şşş." Gözlerimi kapattım. Rüzgâr saçlarımı boynumdan savurdu. "Seni seviyorum."

Gözlerimi açıp bakışlarındaki korku ve acıyla karşılaştığımda nefesim boğazımda düğümlendi.

"Senden korkmuyorum Robbie. Duyuyor musun beni? Senden. Korkmuyorum."

Parmaklarımı dudaklarından çekip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve parmaklarını gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımın üzerinde gezdirdi. Bana nazikçe ama bir o kadar da kararlı bir şekilde dokundu. Beni her zaman koruyacağını ve seveceğini biliyor, bunu dokunuşlarıyla bile belli ediyordu. "Ben de seni seviyorum. Seni öyle çok seviyorum ki bu sevgi beni tüketiyor. Sana zarar verirsem kendimi asla affetmem Savannah."

Cevap vermek yerine parmak uçlarımın üzerine kalkarak dudaklarını öptüm.

Kollarımı boynuna dolayıp, dudakları titreyerek benimle öpüşen bu adamın içinde kayboldum.

Dillerimiz birbirine karıştı, her nefesimiz sahile vuran dalgalar gibi birleşip ayrıldı.

Robbie parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve beni daha derin öpebilmek için başını eğdi. Tadı, ayak parmaklarımı kıvrandıran bir tutkuyla beni sardı.

Ciğerlerim nefes alabilmek için yanarken ben de ona sarıldım.

Robbie benim *oksijenimdi* ve bu lanet dünyada ihtiyacım olan tek şeydi.

"Ben bir kaçağım," diye fısıldadı öpücüklerinin arasında beni kollarına alırken.

Topuklarım karlı zeminden havalandı. Ama burada, onun güçlü kollarında, dudakları boynumdan aşağı yakıcı bir yol izleyip tekrar yukarı doğru dudaklarımı yakalarken soğuk bana dokunamıyordu bile. "Her zaman arkana bakmak zorunda kalacaksın."

"Unuttun mu?" Dudaklarını ısırarak gülümsedim. "Ben, Kupa Kızı Katiliyim. Beni de yakalamaya çalışıyorlar."

"Bunun için hâlâ başın büyük belada Savannah," diye hırladı, büyük eliyle boynumu yakalarken. "Senin başka birine dokunduğunu düşündükçe cinayet işlemek istiyorum."

Onu öpücüğümle susturdum. Kollarım boynunda, ellerim koyu renk saçlarında kendimi ona daha da yaklaştırdım.

Öpüştük ve öpüştük, o anın içinde birbirimizde kaybolduk.

Sanki hiç yakalanmayacakmışız gibi öpüştük.

Sanki hiçbir şey ve hiç kimse bizi ayıramayacakmış gibi öpüştük.

Sanki yarınımız yokmuş gibi öpüştük.

Sanki bu kusursuz ve sonsuz öpücük bizim sonumuzmuş gibi öpüştük.

* * *

Robbie bizi kasabanın hemen dışındaki bir motele götürdü. Geceyi, gıcırdayan bir yatağın yaylı şiltesinin üzerinde, kay-

bettiğimiz ayların acısını çıkarırcasına sabah güneşi pencereden süzülüp tenimize değene kadar sevişerek geçirdik.

Ter içinde ve tatmin olmuş bir şekilde birbirimizin kollarında uykuya daldık.

Bu, hayalini kurduğum her şeydi.

Ertesi sabah, onun eski, paslı *Mustang*'i ile yollara düştük. Gözlerden uzak, arabanın içi sıcak turuncu tonlarla yıkanana kadar güneşin gökyüzündeki yolculuğunu takip ettik.

Şimdiye kadar hiç olmadığım kadar mutluydum. Robbie'nin parmakları benimkilerle kenetlenmiş halde, hiçliğe doğru gidiyorduk.

Orta konsoldaki elimin onun büyük, damarlı eliyle örtülü olmasını görmek içimde bir şeylere dokundu.

Bu adam –bu canavar– ne kadar güzel ve erkeksi ellere sahipti. Bu eller korkunç şeyler yapmıştı ama benim çok daha küçük elimi öylesine nazik ve öylesine adanmış bir tutkuyla tutuyordu ki. Bu sıcak dokunuşunda Robbie'yi, onun için ne anlama geldiğimi ve benim için ne ifade ettiğini hissedebiliyordum.

İkimizin de hayalini kurduğu ama henüz inanmaya cesaret edemediği bir gelecekti bu.

Henüz değil.

Geçmişimizden kaçarken değil.

Bizi zincire vurmak isteyen dünyadan saklanırken değil.

O keskin çenesi, hafif kirli sakalı ve düzgün burnuyla Robbie'nin yakışıklı profilini izledim.

Parlak mavi gözleri ara sıra bana kayarken, dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadım. Bu sözlerin her harfinde tüm benliğim vardı. Bu adamı var gücümle seviyordum. Onu, başka hiçbir adamı sevemeyeceğim gibi seviyordum.

Cevap olarak, birbirine kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürüp parmaklarımı öptü. Sakalı tenimi gıdıkladı ama kalbim asıl onun söylediklerıyle genişledi: "Ben daha çok seviyorum..."

Mutluydum.

Hayatımda ilk defa, ön camdan içeri yansıyan güneşin ışığında geleceğime bakıyor ve huzurlu hissediyordum.

Yaşanan her şey, bizi buraya getiren her şey, Robbie'nin mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde yok oluyordu.

Dudaklarını hafifçe tenime sürterek, "Sen benim her şeyimsin Savannah. Senin burada, benimle kalmanı sağlamak için yapamayacağım hiçbir şey yok. Ne kadar yanlış ya da ne kadar tehlikeli olursa olsun, senin için her şeyi yaparım."

"Yanındayım, hiçbir yere gitmiyorum."

Direksiyonun üstüne düşen elinin işaret parmağı boş, uçsuz bucaksız yola yöneldi. "Gün batımını görüyor musun Savannah?"

Ben ise gözlerimi ondan alamıyordum. Sakallarını ve dudaklarının kenarında beliren o şeytani ve edepsiz gülümsemeyi izliyordum. Klitorisim bu gülümsemeye hafif bir sızıyla tepki verdi.

"İşte, bizim geleceğimiz bu." Gözleri parladı, tüm canlılığıyla bana bakarken nefesim kesildi. "Sahile varana kadar sürmeye devam edeceğiz"

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrılırken, "Sahil mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Dilini hafifçe dudaklarının arasından çıkarıp gözlerini dudaklarıma indirdi, sonra tekrar yola baktı. "Needham yeni pasaportlarımızla bizi orada karşılayacak."

Duyduklarıma inanamayarak doğruldum. "Ciddi misin?"

İçimde bir umut alevlendi; tehlikeli ama bir o kadar baştan çıkarıcıydı.

Robbie evet anlamında başını salladıktan sonra elimi bırakarak çenemi kavradı. Başparmağı dudaklarımı okşadı. Nefes bile almaya cesaret edemedim. İnandığım şeye bile inanmaya cesaret edemedim. Önümde uzanan yola bakmaya bile cesaret edemedim.

Ama baktım ve gördüm: Morlar, turuncular, pembeler – hepsi birbiriyle uyum içinde dans eden renkler– nefesimi kesti. Ve sonra Robbie, "Gelecek bizim bebeğim..." diye fısıldadı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra tekrar elimi tuttu. "Bana güven."

"Sana güveniyorum."

Ve gerçekten güveniyordum.

Hayatımda hiç kimseye Robbie'ye güvendiğim kadar güvenmedim.

Kahkahası beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Elimi bırakıp orta konsoldaki bir kalemi aldı.

Parmaklarının arasında çevirip hafifçe salladı. "Bunu senden uzak tutmalıyım."

Gülümsemem genişledi. Koluna bir yumruk attığımda Robbie kahkahalarla güldü.

Seviyordum.

Mutluluğunun sesini seviyordum. Daha önce hiç bu kadar özgürce güldüğünü duymamıştım.

Kaslı kolunu boynuma dolayıp beni kendine çektiğinde ve alnıma bir öpücük kondurduğunda, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

"Mükemmelsin Savannah."

Son

Robbie

Bir yıl sonra, dünyanın herhangi bir yerinde

Ne kadar güzel bir manzara.

Verandanın parmaklıklarına yaslanmış, güneşin doğuşu ve kumsalın sonundaki dalgalarla çerçevelenmişti.

Rüzgârda uçuşan siyah saçlarını görünce ağzım sulandı. İpek elbisesinin aşağı kaydığı omzu açıktaydı.

Avlu kapısını kaydırarak açtığımda, tekir kedimiz Bıyık bacaklarımın arasından süzülerek dışarı fırladı.

Sahildeki evimizin verandasında Savannah'ya katıldım. Arkasından yaklaşıp ellerimi korkuluklara koyarak onu kendime hapsettim.

"Bu manzaraya asla alışamayacağım." Burnumu saçlarına gömdüm. "Çok güzel kokuyorsun." Onu içime çekerken, saç tellerini omzundan uzaklaştırmak için korkuluğu bıraktım.

Boynunun kıvrımına öpücükler kondurduğumda memnuniyetle iç geçirdi ve onu boxer'ımın içinde sertleşmeye başlayan aletime doğru çekerek, "Senin için her zaman çok sertim," diye fısıldadım.

Titreyerek yavaşça kollarımda döndü, korkuluklara yaslandı ve ellerini göğsümden omuzlarıma doğru gezdirdi.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve şehvetle karardı.

Onu hapishanede ilk gördüğümde ne kadar güzelse şimdi de o kadar güzeldi. Ellerini kucağında tutarak saklamaya çalışsa da heyecandan titrediğini görebiliyordum.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, yumuşak dudaklarından nefesini çaldım ve onu yutarken parmaklarım uzun saçlarının arasında kayboldu.

İkimiz de nefessiz kalana kadar öpüştük. Birbirimize ve aramızdaki o bitmek bilmeyen ihtiyaca, ne kadar sevişirsek sevişelim asla dinmeyen arzuya tamamen teslim olmuş haldeydik.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun," diye homurdanıp onu tekrar öperken alt dudağını ısırdım. "Sana ne zaman doyacağım? Seni böyle arzulamayı ne zaman bırakacağım?"

"Asla," diye nefes aldı, sertleşen aletimi serbest bırakırken.

Bir homurtuyla boğuldum. "Tanrım, siktir!"

Ben daha nefesimi toplayamadan, elinde aletimle dizlerinin üzerine çöktü. Dilini aletimin üzerinde gezdirdi ve her seferinde dizlerimin bağının çözülmesine neden olan o büyük, kahverengi gözleriyle bana baktı.

Parmaklıklara yaslanıp diğer elimle saçlarını tuttum ve o da beni sıcak ağzının derinliklerine gömdü.

Başım bir iniltiyle geriye doğru kayarken boynumdaki tendonlar gerildi. Cennette gibiydim.

Savannah bir yandan yalarken, bir yandan da sert hareketlerle aletimi daha da kaldırdı. Sonra gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana baktı.

Kafamın içindeki sesleri nasıl evcilleştireceğini biliyordu.

Boştaki eliyle testislerimi okşayıp çekiştirerek lezzetli bir acıyı ortaya çıkardığında, söylemek istediğim tüm küfürleri yuttum.

Dar boğazının derinliklerinde gidip gelirken, kafasını avuçlarımın arasına alarak, "Boşalmamı istiyor musun bebeğim?" diye sordum.

Nefesi kesildi ve tırnaklarını kalçalarıma geçirdi, testislerimi sıkıca kavrayan keskin bir sızı bıraktı.

Henüz boşalmak istemiyordum.

İyice becerilip acı çekene kadar olmazdı.

Ağzından kayarak çıktım ve başparmağımı çıkıntılı damarların üzerinde gezdirmeden önce zonklayan uzunluğumu sıktım.

Onu ayağa kaldırdıktan sonra yüzünü okyanusa dönmesi için çevirdim. Bronzlaşmış kalçalarını ortaya çıkarmak için elbisesini yukarı kaldırdım ve her iki yanağına sert birer tokat attım.

İnledi ve omzunun üzerinden bana bakmaya çalıştı ama boynunu tutup öne bakmasını sağladım.

Sert aletimi sırılsıklam olmuş aralığa sürterken, "Dün geceden dolayı ağrın var mı?" diye sordum.

Başını sallayarak kalçalarını bana doğru itti. "Becer beni Robbie."

İşkence edercesine bir yavaşlıkla içine girerken, "Ben kimim ki kadınımı reddedeyim?" diye sordum. Duvarları aletimin etrafında kenetlendiğinde kendimi kontrol etmekte zorlandım. "Daha hareket etmeye bile başlamadım ama sen şimdiden aletimi sıkıp kasmaya başladın bebeğim."

Nadiren ortaya çıkardığı vahşi tarafını göstererek, "Sus ve becer beni," diye hırladı.

Ucuna kadar çektim, sonra aletimi içine soktum; hep istediği gibi, onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim.

Sabah güneşinde elbisesinin içinde zıplayan tatlı ve dolgun göğüslerini tamamen ortaya çıkarmak için elbisesini aşağı çektim. Parmaklarım güzel, savunmasız omurgasında gezindi, dokunuşumun altındaki her kıvrımı hissediyordum.

Onun ne kadar mükemmel olduğunu asla unutamayacaktım.

Aletimi sonuna kadar içine gömüp kalçasını sertçe sıktığımda inledi.

"Benim aletime kölesin, değil mi Savannah?"

"Çok kendini beğenmişsin," diye inleyerek omzunun üzerinden bana bakmaya çalıştı.

Onun bu tavrıyla eğlenerek, ıslak aletimi tekrar içine sokmadan önce onu çekip kalçasına sert bir tokat daha attım ve arka deliğini kendi uyarılmışlığıyla kapladım. İleri doğru bastırdığımda gerilerek nefesini tuttu.

Çenesini tutup başını geriye doğru eğdim, böylece bana bakabiliyordu.

Dişlerim dolgun dudağına battı ve ileri doğru bastırarak sıkı kas halkasına girebildim. "İstemediğini gözlerinden anlayabiliyorum. Bana bunu söyleyebilirsin."

Nefesi kesildi. "Acıyor."

Bir iniltiyi bastırdım. "Benim için rahatla bebeğim. Çok iyi gidiyorsun."

Onu bu açıdan öpmek biraz tuhaftı ama kollarımda yumuşayıp bana sarıldığında bu bile güzel geliyordu. "Aferin kadınıma," diye fısıldadım ileri doğru iterken. "Çok iyi hissedeceksin."

"Robbie..." diye sızlandı, kesik nefesleri dudaklarımda titredi.

Yavaşça başladım, yıldızları görmeme neden olan derin, uzun ve vücudumu baştan aşağıya titreten vuruşlarla kıçına sahip oldum. "Çok iyisin Savannah."

"Daha sert Robbie!"

Uzun saçlarını çekerek, boynunu ısırıp öperken kıçını daha da sert becerdim. Mükemmel tenini işaretledim. Onun içinde, güneşin doğuşunda ve kıyıya vuran dalgalarda kayboldum.

Bir elimi bacaklarının arasına soktum ve parmaklarımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdim. "Beni dizlerimin üstüne çöktürüyorsunuz Bayan Meyers."

"Siz de beni kendime getiriyorsunuz Bay Meyers."

Dudaklarım boynunda gülümsemeye dönüştü ve onun yanından güneşin doğuşuna bakarken klitorisini okşamaya devam ettim. "Rahibin bizi bu sahilde evlendirmesine izin verdiğin gün, beni yaşayan en mutlu adam yaptın."

Evet, hayat güzelleşti. Needham bize sahte pasaportlarımızı verdi ve sarılıp vedalaştı. İki hafta sonra, suçluların iadesine ilişkin yasası bulunmayan bir ülkede uçaktan indik.

Savannah'ya onu dünyadaki kötülüklerden ve kalbini kıracak tüm hayal kırıklıklarından koruyacağıma dair söz verdim. Ve bu sözü tutmaya niyetliydim.

"Karım..." diye nefes aldım, parmaklarımı ıslaklığının içinden geçirip derinlerine bastırırken. Kalçalarımın her itişinde sıkı duvarlarının parmaklarımın etrafında titreştiğini hissediyordum. "Geleceğim..."

Boşalırken adımı haykırdı. *Gerçek adımı.* İnşa ettiğimiz bu kutsal hayatı korumak için artık yatak odası dışında kullanmadığımız adımı.

Ama şu anda, aletim ve parmaklarım onun içine gömülmüşken ve dudaklarım boynunun kıvrımına gülümserken, komşuların duyacağı şekilde adımı söyleyerek inliyordu.

Uzun zaman önce çağımızın en korkulan isimlerinden biri olarak tarihe geçmiş kötü şöhretli bir isim ama işte burada, sanki içimde saklanan canavar yok olmuş gibi büyük bir saygıyla inliyordu. Ama ikimiz de biliyoruz ki canavar yok olmadı, tıpkı onunkinin de gölgelerde saklandığı gibi.

Her zaman tetikte bekliyordu.

"Savannah..." diye homurdanarak içine boşaldım.

Zevk, vücudumdaki her kası kilitledi.

Arkadan boğazını kavradım ve orgazm beni yıkarken dişlerimi boynuna geçirdim.

Çok fazlaydı.

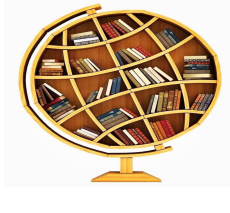
Ama yetmiyordu.

Savannah'm söz konusu olduğunda hiçbir şey asla yetmiyordu.

Kupa Kraliçem.

Geleceğim.

İkinci Son

Savannah

Beş yıl sonra

Oturma odasındaki kanepeye oturduğumda, alnımdaki sıcak dudakların baskısı beni hızla akan düşüncelerimden geri getirince gülümsedim.

"Endişeli görünüyorsun," dedi Robbie, iri ellerini omuzlarıma koyarak arkamdan bana doğru eğildi.

Kucağımdaki kitabı kapatıp elimi onunkinin üzerine koydum ve bir öpücük için çenemi yukarı kaldırdım.

Eğildi ve beni gülümsetmek için alt dudağımı ısırmadan önce usulca tadıma baktı. "Seni endişelendiren bir şey mi var güzelim?"

"İşten erken döndün," diye cevap verdim, konudan kaçarak.

Robbie beni çok iyi tanıyordu.

Yüzüme baktığında, kaşları hafifçe çatılırken bakışlarını dudaklarıma kaydırdı. Doğruldu, kanepeyi döndürdü ve ellerini dizlerime koyarak önümde çömeldi. "Benimle açıkça konuşabilirsin bebeğim."

Alt dudağımı ısırarak gözlerinin etrafındaki yeni çizgileri ve saçlarındaki beyazları inceledim. Öne doğru oturup parmaklarımı kısa saç tellerinde gezdirirken, avucumu öpmek için başını çevirdi.

"Ya genetiğimizi bebeğimize aktarırsak?"

Bana baktı ve gözlerinde parlayan ateş nefesimi kesti.

Avucumu son bir kez öptü, sonra ellerini yuvarlak karnımın üzerine koyarak yaklaştı; o kadar yakındı ki nefesi dudaklarımı ısıttı. "Bu bebeği seveceğiz Savannah. Çok seveceğiz. Kız ya da erkek fark etmez, asla bizim gibi korkular hissederek büyümeyecek." Başparmaklarını elbisemin üzerinden tenime sürterek alnını benimkine bastırdı. "Ben kırılmış bir adamdım. Yaptığım şeyler –" Yutkundu, tekrar gözlerimi yakalamadan önce kısa bir süre gözlerini kapattı. "İçimdeki nefret yüzünden hayatımın yirmi yılını kaybettim. Beni sen kurtardm Savannah. Eğer sen olmasaydın, çoktan ölmüş olurdum." Elini karnımdan kaldırıp başımın yan tarafını avuçladı ve saçlarımı avucunun içinde topladı. Ne demek istediğini vurgulamak için kollarımı okşayıp gözlerimin içine bakarak, "Beni sen kurtardın," diye tekrarladı.

"Ben de insan öldürdüm," diye fısıldadım zayıfça.

"İkimiz de öldürdük. Eğer seni bir daha incitmeye kalkan biri olursa, onu işkence ederek öldürürüm. Bir an için bile yapmayacağımı düşünme, çünkü yaparım. Her birini. Tek seferde. Her seferinde." Boştaki eliyle yanağımı avucunun içine aldı ve bugünlerde karanlıktan başka bir şeyle parlayan o delici mavi gözleriyle bana baktı. "Bebeğimiz sevildiğini ve güvende olduğunu hissederek büyüyecek. Onu iyi bir insan olarak yetiştireceğiz. Hayat yolculuğunda ihtiyaç duyacağı her şeyi ona vereceğiz."

Bebeğimiz içimde tekmelerken, "Sence böyle biri olarak mı doğdun?" diye sordum.

Duygusaldım.

Berbat haldeydim.

"Bilmiyorum bebeğim," diye dürüstçe cevap verdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama tahmin et ilerleyen yıllarda ne oldu?" Beni dürterek kirpiklerime yapışan gözyaşlarına rağmen gülümsememi sağladı. "Hapishanede geçirdiğim o on altı yıl beni değiştirdi. Ve sonra sen geldin. İçimdeki sesleri susturdun."

"Ve sen de benimkini susturuyorsun," diye cevap vererek onu gülümsettim.

"Çok doğru. Karanlıkta birbirimizin ışığıyız." Gözleri yumuşadı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "İyi bir anne olacaksın."

"Çok emin konuşuyorsun."

"Öyle olacağını biliyorum."

Dudakları dudaklarımı yakaladı, dili ağzımı istila etti ve endişelerimi hafifletti.

Ciddiyetle karşılık verdim, onu kendime çekip boynundan öptüm; bu anlarda göğsünden yükselen erkeksi sese bayılıyordum.

"Harika bir baba olacaksın," diye nefes aldım öpücüklerimin arasında, dudaklarıma doğru gülümsediğini hissediyordum.

"Çocuğumuza mümkün olan en iyi geleceği sunmak için elimden geleni yapacağım."

Dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını kalçalarıma yerleştirdi. Sonra onları açtı ve dudaklarındaki sırıtış edepsiz bir hâl aldı.

Parmaklarını külotuma geçirdiğinde göğsüm nefes nefese kabardı. Yavaşça, alay edercesine bacaklarımdan aşağı kaydırdı. Bacaklarımı omzunun üzerine aldı ve beni içine çekmek için aşağı daldı.

Geniş omuzları, parmaklarımı üzerlerinde gezdirirken hareket etti ve erkeksi güzelliğine hayran kaldım. Beyaz gömleğinin kumaşı parmaklarımın altında toplandı.

Koyu kirpiklerinin altından bana baktı, sıcak nefesleri içimi ısıttı. Başı kalçalarımın arasına sıkışmış halde onu böyle görünce şehvetle doldum, ona karşı aç olduğumu ve hiç doyamayacağımı hissettim. Sakalının tenime sürtünmesi bana inanılmaz bir haz veriyordu.

Sonunda sıcak dilini içime soktuğunda gözlerinde hınzır bir kıvılcım parladı.

Nefesim neredeyse kesilirken koltuğa yaslandım. Onun günahkâr ağzından utanmadan tahrik olarak adını inledim. Robbie dilini içime bastırdı ve en hassas bölgelerime karşı mırıldandı.

Vücudumun içgüdüsel olarak tepki verdiği şehvetli bir melodiydi.

Daha fazlasını istiyordum.

"Robbie..." diye inledim, dudağım dişlerimin arasında sıkışmıştı. "Oh, Robbie..."

"İşte benim güzel kadınım," diye karşılık verdi. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdikten sonra diliyle devam etti ve iniltilerimle aynı ritimde hareket ettirdi.

"Günün geri kalanı için işten izin aldım. Böylece uyuyana kadar seni yalayabileceğim." Kalçamın iç kısmını ısırdı ve titreyen dudaklarımdan derin bir nefes çıkmasına neden oldu.

Başımı kaldırdım, yalamasını, emmesini ve ısırmasını izledim. Güneş solumuzdaki büyük pencerelerden okyanusun altına inene kadar benimle ziyafet çekme sözünü yerine getirdi.

Titreyen nefeslerim göğsümü zorlarken içim sıkıştı. Aldığım zevkle tüm bedenim gerildi, kendimi daha fazla tutamayacaktım.

Dişlerinin arasına alarak klitorisimi emdi, uzun parmaklarıyla beni becerdi.

Bir zaman kanla kaplı olduğunu gördüğüm parmaklar.

Öldüren parmaklar.

Parmaklarının etrafına boşaldığımda, aynı parmaklar beni uçurumun kenarına itti.

Titredim ve sarsıldım. Sızlandım ve ürperdim.

Beni parmaklarıyla pompalayarak, titreyene ve başımı dik tutmakta zorlanana kadar orgazmımın her zerresini ortaya çıkardı.

Şakaklarımda ve göğsümde ağır bir şekilde çarpan kalbim normale dönmek için mücadele ederken, içimden çıkardığı parmaklarını emerek temizledi.

Erkeksi bir onayla mırıldandı. Şehvetle ve daha fazlasının geleceği vaadiyle ağırlaşan bakışları gözlerime kilitlendi. Ayağa kalktı ve pantolonunun önünde belirginleşen sertliğiyle çenemi avuçladı. "Sana en sevdiğin yemeği yapacağım ve sonra seni sertçe becereceğim Bayan Meyers. Gece bitmeden bu evi çığlıklarınla inleteceksin. Bu, sana verdiğim lanet olası bir söz."

Son.